

Universitätsbibliothek Wuppertal

Orphei Lithica

Orpheus

Berolini, 1881

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5190](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5190)

ORPHEI LITHICA.

ACCEDIT

DAMIGERON DE LAPIDIBUS.

RECENSUIT

EUGENIUS ABEL.

Ex libris

Prof. Dr. MARIO PUELMA

1917 - 2012

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXXI.

A.M.

ORPHEI LITHICA.

ACCEDIT

DAMIGERON DE LAPIDIBUS.

RECENSUIT

EUGENIUS ABEL.

Ex libris
Prof. Dr. MARIO PUELMA
1917 - 2012

BEROLINI

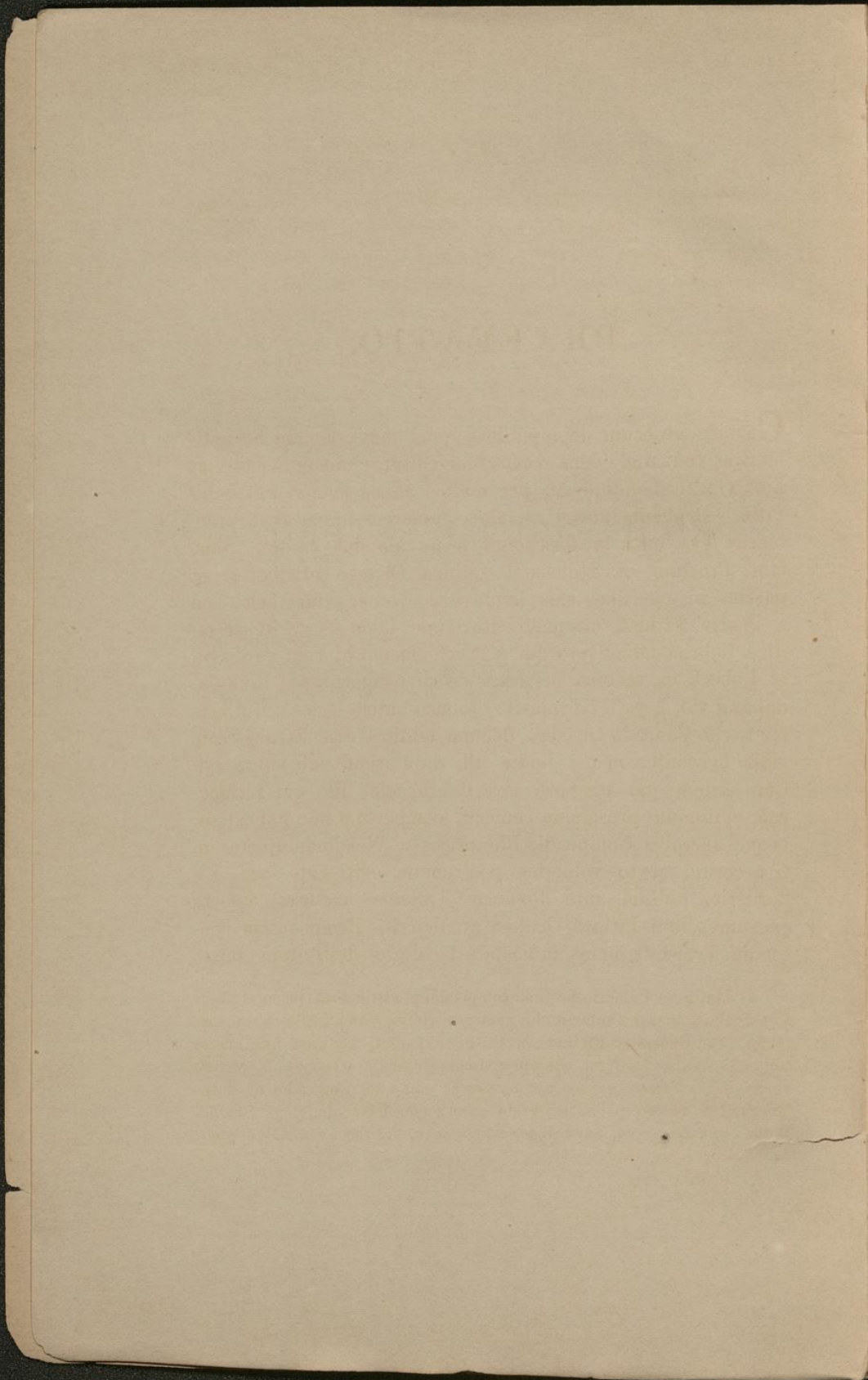
APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXXI.

Ex libris
Prof. Dr. J. A. G. B. J. A. G. B. J. A. G. B.
1917-1918

RICHARDO FOERSTERO

SACRUM.

PRAEFATIO.

Carmen graecum de lapidibus, quod nunc demum ad optimorum codicum fidem recensitum editur, cuinam auctori et aetati adscribendum sit, per multos annos magna fuit dubitatio. Orpheum nostri carminis auctorem fuisse post praeclaras Tyrwhitti lucubrationes nemo amplius credet. Sane iam Proclum et Stobaeum Lithica Orpheo attribuisse et passim in operibus suis laudavisse Gesner affirmavit, sed a Proclo Lithica nusquam citari iam idem Tyrwhitt ex indice Fabriciano scriptorum a Proclo memoratorum probavit, et Lobeck ex saepius perlectis Procli commentariis in Aglaophami vol. I, p. 377 firmavit; Stobaeo autem locos ex Lithicis citatos a Conrado Gesnero demum additos esse iterum recte vidit Tyrwhitt, neque hodie ulli dubitationi subiectum est. Cum autem quo tempore vixerit graeculus ille qui Lithicorum epitomam prosaicam confecit, compertum non habeamus, neque auctor¹⁾ Compendii Rhetorices a Walzio in Rhetorum Graecorum sexto volumine postremum editi ante saec. XV floruerit, nullum ante Joannem Tzetzam auctorem afferre possumus, qui Lithica Orpheo attribuerit. Recte autem contendit Tyrwhitt omni iudicandi facultate destitutum fuisse

1) Matthiae Camariotae hoc compendium attribuerat primus editor Hoescheli, et ante Tzetzam eius auctorem vixisse Valentini Rose erat sententia. Sed Georgium Plethonem, qui a. 1451 obiit, auctorem fuisse recte contendit Walz, qui hunc titulum opusculo praefixit: *Γεωργίου Πλήθωνος συντομή περί τινων μερῶν τῆς ῥητορικῆς*. In quo compendio de antro Mercurii a nostro poeta celebrato mentionem facit auctor p. 593 ed. Walz.: *τὴν θεϊνότητα, κατὰ ῥήτορα γράφοντα, διὰ τῶν ἑρμαϊκῶν ἀντρων, ὡς Ὀρφεὺς λέγει, διαδραμόντα*.

Abel, Orphei Lithica.

scriptorem, qui uni eidemque poetae scripta astrologica, magica, epōdica et hymnos, attribuerit et Maximi quoque carmen *περὶ καταρχῶν* sub Orphei nomine saepe laudaverit. Qua Tzetzae inscitia cognita ne necessaria quidem videtur Tyrwhitti suspicio »incidisse Tzetzam in librum omnia haec poemata (Lithica, Dodecaeterides, Georgica) simul continentem, in quo libro cum primum locum occuparent *Ἐφημερίδες* v. g. quae, utpote Musaeo inscriptae, ad Orphea auctorem pro more referendae viderentur, ipsum Tzetzam properanter nimis et incaute caetera etiam in eodem libro poemata Orptheo tribuenda existimavisse.« Paullo verisimilior est Lobbeckii sententia l. l. prolata, Tzetzam de carmine Orphico *περὶ λίθων γλυφῆς* a Suida quoque commemorato audivisse et hac de causa Lithica cum Argonauticis eodem volumine comprehensa Orptheo tribuisse. Sed quocunque modo haec res se habeat, certum est, nihil esse in toto carmine, quod antiqui illius Orphei musam sapiat, quare spretis Tzetzae eiusque sequacium, editorum ante Tyrwhittum, nugis, ad aetatem auctoris anonymi accuratius definiendam pergamus. In quo negotio ita versabimur, ut Tyrwhittum secuti a Lithicorum versibus 67—74 proficiscamur, in quibus quin de persecutionibus arti magicae et eius sectatoribus imminentibus agatur, dubitari non potest. Anno autem 357 prodiit prima Constantii lex²⁾: »Supplicio capitis ferietur . . . quicumque iussis nostris obsequium denegaverit«, id est: »Chaldaei et Magi et caeteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.« Paucis annis post (a. 371) sub Valente magis etiam exarsit Christianorum in magos ira. Quorum domibus signatis, saepe, ut refert Ammianus Marcellinus XXIX. 1, immissi sunt »qui inter scrutinia supellectilis poenis addicti incantamenta quaedam anilia vel ludibriosa subderent amatoria, ad insontium perniciem concinnata; quibus in iudicio recitatis, ubi non lex, non religio, non aequitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contacti de-

²⁾ Cod. Theod. IX. Tit. XVIII, 5.

licto, promiscue iuvenes aliique, membris omnibus capti, ad supplicia sellis gestoriis ducebantur.« »Congesti innumeri codices, et acervi voluminum multi, sub conspectu iudicum concremati sunt, ex domibus eruti variis, ut illiciti, ad leniendam caesorum invidiam.« »Inde factum est per orientales provincias, ut omnes metu similium, exurerent libraria omnia: tantus universos invaserat terror.« Tunc praeter Simonidem, Patricium et Andronicum interfectus est, secundum Zosimum (L. IV. p. 743) ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰλάριος, ὡς δὴ χρησµὸν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρμηνεύσας, tunc capite truncatus, ut refert Marcellinus (l. l.), Juliani olim imperatoris praeceptor et familiaris, ob oraculum quoddam sciscitantibus expositum, Maximus, cuius casum a nostro poeta in versibus supra laudatis deploratum esse non sine veri specie suspicatus est Tyrwhitt. Alia quoque minoris momenti argumenta ad suam sententiam firmandam attulit Tyrwhitt, haec: »Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud nostrum invenimus, quorum ne nomina quidem ab antiquioribus de hac materia scriptoribus, Theophrasto scilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur. Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen suum operi nusquam inscripserit, sed etiam ab omnibus rebus, quae indicium sui facere possent, prudens, ut videtur, abstinuerit; cur denique libelli exemplaria tam pauca, quasi furtim, distributa fuerint, ut non mirandum sit, eum vel per octo saecula latuisse, vel tandem in Tzetzis manus sine ulla scriptoris sui memoria devenisse.« Quae argumenta omnia feliciter impugnant Ruhnkenii sententiam (in Bibl. crit. VIII p. 87. Opusc. p. 644) ab Hermanno quoque probatam (in Orph. p. 676), qua carmen nostrum saeculo p. Chr. n. primo tribuitur, in quo sub Domitiano philosophi ex urbe et Italia eiciebantur teste Dione Cassio LXVII cap. 13. Quae sententia vel ideo improbari debuit, quod neque ex primo saeculo carmen notum est, quod cum nostro elegantia certare possit, ut recte observat Bernhardt in hist. litt. Gr. II p. 424, neque quartum saeculum adeo

poetico spiritu destitutum fuisse, quod Ruhnken et Hermann censuerunt, ut nostrum carmen ei assignare non possimus, Quinti Smyrnaei, Soterichi aliorumque poemata docent.

Tyrwhitti ergo sententiam merito probaverunt Bernhardy l. l. II, P. I.³ p. 424, Wiel p. 3—5, qui in rerum superstitiosarum scriptoribus, in Platonicae philosophiae mysticis interpretibus, denique in antiquorum physicorum medicorumque operibus frustra quaerebat, quibus ad carminis nostri aetatem definiendam uti posset; tum Seidenadel, p. 5 cui auctor in Asia minore natus esse videtur, utpote qui episodica operi suo intexta ex fabulosa Troiae historia sumpserit. Atque Asianum nostrum vocaverat iam Tyrwhitt. — Denique Beck in Additam. ad Fabric. I, p. 9 maluit Lithica quinto aut sexto saeculo adscribi, »neque enim ita elegans est et vere Graecum carmen, quin ea aetate [quarto saec.] potuerit confingi.« Sed nos quin Beckio accedamus retinet ea res, quod, quae Seidenadelii est observatio, nostri ars metrica prorsus congruit cum ea, quae ante Nonnum, id est ante quinti saeculi initium omnia obtinebat; quod aliter explicari nequit, nisi cum Tyrwhitto auctorem nostrum »neque ante Constantium nec multo post Valentem vixisse« et Damigeronis cuiusdam magi de lapidibus libellum versibus expressisse statuamus. (v. infra praefationem ad latinam Damigeronis versionem.)

Transeo ad rem criticam.

Qui primus plures Lithicorum locos in variis suis operibus attulit, Joannes Tzetzes codice usus est satis integro, quem ubicumque fieri potuit, sequendum mihi proposui. Respexit autem Tzetzes et citavit Lithica in Commentariis in Hesiodum et Lycophronem, in Chiliadibus, tum in Exegi in Iliadem, unde plura ad nostrum carmen spectantia primus edidit G. Hermann in Addendis Orphicorum editioni praemis-
sis. Tota vero Exegesis aliquot annis post, a. 1812 ab Hermanno edita lucem aspexit Lipsiae post Draconem Stratonicensem; qua editione licet nonnullos Lithicorum et ipsius Tzetzae locos aliter scriptos exhibeat atque in Addendis typis

expressi erant, imprimis mihi utendum est, cum fidelissime codicis lectiones in ea expressas esse Hermann in praef. p. VII spondeat, neque ad manus mihi sit Bachmanni editio (anni 1830) quae accuratissimum codicis apographum continere dicitur.

Ad Tzetzae codicem proxime accessisse videtur is, ex quo Christianus quidam anonymus prosa oratione carminis epitomam ex Dioscoride et Damigerone graeco passim auctam confecit, unde Tyrwhitt primus nonnulla protulit ad emendandum et illustrandum auctorem nostrum utilissima. Quem codicem melioris notae fuisse quam omnium quotquot extant codicum archetypum, probat praeter alios v. 524, ubi lectio, quam equidem unice veram esse puto, ex epitomae verbis eruenda est. Integram autem huius epitomae editionem Lithicorum textui subiungendam curavi, partim ut lectiones a me in textum receptae nova auctoritate firmentur, partim ne reliqua quae epitomae codicibus insunt satis notabilia prorsus oblivione premantur.

Selecti Lithicorum loci octo leguntur in codice Palatino graeco 915 (nunc Romae asservato, bombycino saeculi XIV, madore passim corrupto), in quo fol. 23 a. *ὥραϊα γνωμικὰ τῆς ὀρφέως ποιήσεως* (?) extant ex codice perbono excerpta, quo libro eo maiore cum fructu uti licuit, quod eos tantum carminis locos continet, qui hodie non nisi in pessimae fidei corruptis codicibus leguntur. — Notavi: Excc. Vatt.

Omnium autem quotquot extant codicum praestantissimus est liber Ambrosianus B 98 sup. (mihi A) quem proxima hieme Mediolani inveni et accuratissime bis cum Hermanni editione contuli.

De quo codice fusius dixi in epistula ad Aemilium Thewrewk de Ponor, praeceptorem olim meum, data, (Budapestini, 1879) ex qua codicis descriptionem excerpere liceat: »Est autem liber, de quo mentionem inieci (inter Ambrosianas copias B 98 sup. nota insignitus) idem, quem Baumeisterus in maiore sua Hymnorum Homericorum editione Ambrosianum D appellat, ineunte saeculo quinto decimo nitidissimis characteri-

bus in membrana scriptus; continet vero praeter Apollonium Rhodium, Batrachomyomachiam, Homeri et Callimachi hymnos et Herodoti, qui dicitur, de genere Homeri libellum, Orphei Argonautica et Lithica. Codex ille Ambrosiani libri archetypus, quem minusculis quae vocantur litteris exaratum fuisse inde colligas, quod haud raro in Ambrosiano codice δ pro σ et α pro ϵ scriptum extat (cfr. $\delta\omega\mu\alpha$ pro $\sigma\omega\mu\alpha$, $\delta\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\tau\alpha\iota$ pro $\sigma\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\tau\alpha\iota$, $\alpha\lambda\tau\alpha$ pro $\alpha\lambda\epsilon\iota$, $\mu\epsilon\gamma\alpha\lambda\acute{\iota}\sigma\tau\epsilon\nu$ pro $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\lambda\alpha\nu$, similia) tredecim foliis olim constituisse videtur, quorum in singulis foliis, primo excepto, triginta duo fere versus numerabantur. Sed quo tempore Ambrosianus codex ex archetypo descriptus est, iam non erat ille integer, sed amissa erant praeter carminis inscriptionem . . . folia primum et secundum, quae versus nonaginta priores, et septimum, quod vv. 393—460 continebat. Praeterea prior codicis pars vel igne vel madore vel alia causa ita corrupta erat, ut initio quaterni, circa mediam codicis partem autem singuli in ima ut videtur pagina versus legi non potuissent, unde factum est, ut versus 111—114, 141—143, 170—173, 201—204, 232—235, 264—267, 296—299, 328—331, 359—362, 493, 526 et 559 editionis Hermannianae in Ambrosiano libro unius semper versus spatio vacuo relicto desiderentur. — Hunc codicem in verbis poetae recensendis unicum quatenus fieri potuit ducem secutus sum, cum quaevis huius editionis pagina demonstret, deteriorum librorum scripturas ab A libri memoria recedentes plerumque nihil aliud esse nisi vel meros scribendi errores vel interpolationes impudentissimas, quibus quicquid leviter corrupti vel elegantius insolentiusque dicti in codicum archetypo repertum sit, fideliter ab Ambrosiani libri scriba servatum, inepte obtegatur obfusceturque.

Quae interpolationes interdum satis sagaces mihi quidem non ab eo factae esse videntur, qui deteriorum codicum fontem communem exaraverit, verum potius a lectore satis erudito, qui minora codicis sui vitia tacite inter legendum corrigens non nisi maioribus corruptelis correctionem suam adscripserit, unde postea in textum irrepserint. Quod ne

quis temere affirmatum iudicet, moneo in omnibus deterioribus codicibus tanta vitia levissima in A quoque reperta inveniri, ut is qui deteriorum codicum archetypum exaraverit, officio suo neglegentissime functus esse putandus sit. Fuit autem scriba codicis huius archetypi Demetrius Moschi Lacedaemonius de quo omnes ante me editores nihil, ut videtur, compertum habuerunt. Ego quae in Lili Gregorii Gyraldi Ferrariensis »Dialogis duobus de poetis nostrorum temporum« reperi (Flor. 1551 p. 60) exscripta ab Hodio in libro »de Graecis illustribus linguae Graecae literarumque humaniorum instauratoribus« (p. 134) hic apponam: »Reliquit hic [Joh. Moschus Lacedaemonius] liberos duos, qui paterna vestigia sectati literis operam navarunt, Georgium et Demetrium, quem tu, Lili, probe novisti, nam et Ferrariae cum Rhangonis et Mirandulae cum Picis aliquandiu ambo convixistis, sed Georgius Coreyrae substitit, medicinae et oratoriae artis professor. Composuit autem Demetrius carmina plurima. Epigrammata, Elegias, Comoedias non in publicum, sed amicis duntaxat exhibuit, heroicum vero carmen aggressus de Helena palam omnibus excusum typis legendum tradidit, [Rhegi a. 1500], in quo mira est facilitas; composuit et orationes quasdam, sed et Commentariolum in Orphei de Lapidibus opusculum in gratiam Jo. Franc. Pici³⁾. Hic primum Venetiis, mox Ferrariae et Mantuae diversatus est, quibus locis multos habuit discipulos. Sed iam de Moschis satis a me dictum.« Hunc autem Demetrium Lithicorum editionem re vera paravisse vel inde verisimile fit, quod in eiusdem oratione quadam inedita⁴⁾ inter auctores

3) Olim in epist. p. 4 opusculum hoc idem esse credidi ac commentariolum in Orphei Lithica, quare Joannis Francisci Pici Mirandulae principis gratia Lithicorum codicem a Demetrio exaratum et commentario instructum esse dixi. Quam sententiam nunc quoque teneo, licet negare non possim de alio quodam opusculo Francisci Pici nomine inscripto Gyraldum cogitare potuisse.

4) In cod. Ambros. C. 80 inf. (meo M) extat: τοῦ αὐτοῦ (hoc postea additum) *δημητρίου μόσχου τοῦ λάκωνος πρὸς τὸν αὐτὸν* (αὐτὸν postea additum) *περιφανῇ δημήτριον λάσκαριν τὸν πρωτοστράτορα στρατηγικός,*

plurimos citatos Orpheus solus σοφοῦ τε καὶ θείου ποιητοῦ cognomine ornatur. Hic Demetrius exemplar suum immane quantum et vitiis et interpolationibus corruptum fideliter, ut videtur, transscripsit, non nisi brevi praefatione et paucis quibusdam scholiis additis. Ex huius exemplari descripti sunt omnes reliqui praeter A codices, ex quorum numero tamen mendosissimus tantum liber Parisinus ante me a criticis adhibitus erat. Sunt autem hi:

B: cod. Bernensis bibliothecae civicae nr. 369 chart. saec. XVI, quem insigni humanitate Budapestinum transmittendum curavit rogante Gulielmo Fraknói, Hermannus Bloesch bibliothecae civicae praefectus illustrissimus. Codex hic mendosissime scriptus est, et nonnulla Moschi scholia omittit.

M: cod. Ambrosianus C. 80 inf. in fol. chart. saec. XV ex. satis accurate scriptus ab homine litterato, qui non solum plura deteriorum codicum vitia inter scribendum ita correxit, ut cum A saepius consentiens deprehendatur, sed etiam errores antiquitus traditos emendare aggressus est; quare huius libri graviter interpolati non magna est auctoritas.

P: cod. Paris. bibliothecae nationalis nr. 2764 chart. saec. XVI ineuntis a prima ut videtur manu correctus et Demetrii Moschi scholiis ornatus. Excerptae ex hoc codice variae lectiones una cum maxima parte scholiorum tunc temporis ineditorum Orpheo Gesneriano adiectae sunt, unde postea in Tyrwhitti et Hermanni editiones receptae sunt.

in quo de Chirone inter alia haec dicuntur: ὅτι δὲ καὶ δικαιοσύνης ὁ προειρημένος τῶν πολεμικῶν ἐπὶ σκεῖ διδάσκαλος λόγος ἡμῖν σοφοῦ τε καὶ θείου ποιητοῦ διαπιστώσει, ὁρφέως λέγω τοῦ θρακῆος, ὃς τάδε περὶ τοῦ χεῖρωνος ἀπεφθέγγετο. Post hanc orationem alia sequitur in eodem codice: τοῦ αὐτοῦ μελέτη συνηγορικὴ πρὸς μιχαῆλον περὶ κλοπῆς ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς παύλου τοῦ σγουρομάλλου. Hanc excipit τοῦ αὐτοῦ μελέτη ὑπὲρ τοῦ ἀναβεβηκότος ἀριστέως ξένου ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμου ὄντος καὶ νικήσαντος καὶ χρινομένου παρανόμων νόμου κελεύοντος μὴ ἀνιέναι τὸν ξένον ἐπὶ τὸ τεῖχος, quae hac subscriptione finitur: τέλος τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀριστέως μελέτης δημοτηρίου τοῦ μόσχου τοῦ λάκωνος ἐν ἐνετείαις καὶ ταύτης μετὰ τῶν ἄλλων συντεθείσης.

Pal.: cod. Palatinus 319, fol. chart. saec. XV ex. nunc in Bibliotheca Vaticana asservatus, qui licet Moschi hypothesi careat, tamen ad deteriorem classem pertinet, ut cuius rem diligentius examinanti patebit.

V: cod. Venetus class. IX cod. I. saec. XVI, quem Aldinae editionis fundamentum fuisse perperam suspicatus sum in Epist. p. 4.

Escorialensis codicis Φ III, 14 brevis notitia Gustavi Loewe, viri clarissimi, humanitate ad me pervenit. Codex, qui etiam Moschi hypothesin et scholia continet, maxime cum B conspirare videtur. cfr. adnot. ad v. 67.

Cod. Parisinus bibliothecae nationalis nr. 132 suppl. gr. qui Orphei Argonautica, hymnos et Lithica una continet, sed Moschi hypothesi caret, hanc subscriptionem habet: *γέγραπται τὸ παρὸν βιβλίδιον ἐν λουτεκία τῶν παρησίῳν ἐν μηνὶ πυανεφιδῶνι ἔτους ἀπὸ τοῦ χριστοῦ γεννήσεως ἀφ' ἧδ' ἡδονῆς τε καὶ τέρψεως ἕνεκα τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου εὐπατρίδος ἐβρίκου μεμμονίου σοφωτάτου τε καὶ λογιωτάτου καὶ μαχίστορος τῶν τοῦ βασιλέως δεήσεων, τοῦ καὶ ἐν ἐλικῶνι ταῖς μούσαις ἀεὶ συμπαιζοντος τύχη ἀγαθῇ χειρὶ ἀγγέλου βερκίου [= Vergetius] τοῦ κρητός. ὃς καὶ ἡλιγγιάσας πρὸς τὸ πέλαγος τῶν σφαλμάτων τοῦ ἀντιγράφου οὐκ ἴσχυσεν ἐπανορθῶσαι καλῶς τοῦτ' ἐπὶ τὸ παρ' ἐκείνου ἐκβληθέν. Est apographum elegantissimum, recentissimum et satis accuratum editionis Aldinae.*

Praeterea codex Vindobonensis lat. nr. 10056, chart. recentissimus, fol. 259—276 opus nostrum continere dicitur. Sed nihil inest praeter editionis Aldinae versionem latinam satis ineptam.

Ex codice P libro simillimo expressa prima nostri carminis editio Aldina anno 1517 prodiit; priores Orphei editiones Lithica non habebant. Princeps editio, ut apud Aldum solet, turpissimis vitiis scatet: editor, cuius nomen ignoramus, satis habuit exemplar manuscriptum hic inde nescio cuius coniecturis emendatum fideliter typis exprimere et paucos tantum typographorum errores corrigere. Recusa est haec editio apud haeredes Juntae a. 1519, quae editio a

me frustra quaesita a Gesnero collata est, qui nonnulla propria in ea inesse iudicavit. Sed nullum Juntis ad manus fuisse librum manuscriptum, neque alia esse propria illa, nisi mera typographorum sphalmata, patet ex altera nostri carminis editione Juntina anni 1540, quae paucissimis tantum locis leviora Aldinae vitia correxit, ceteroquin autem magis etiam neglegenter impressa est, quare non valde dolendum, quod et haec editio, et ex ea expressa proxime sequens Farrea, editores hucusque latuit. Editio enim Lithicorum Farrea quae a. 1543 Venetiis ex officina Farrea prodiit in plurium poetarum graecorum collectione, mera repititio est Juntinae secundae, cuius errores typographici in ea numquam correcti, saepissime aucti sunt. Harum trium editionum, quas *a if* siglis notavi, accuratam collationem, omissis tantum propriis Juntinae vel Farreae vel utriusque erroribus, notis inserui, ut magis etiam, quam hucusque factum est, appareat, quantum carmen nostrum Henrico Stephano debeat, qui a. 1566 in praeclaram suam epicorum graecorum editionem (»Poetae Graeci Principes Heroici carminis et alii nonnulli«) etiam Orphei Lithica recepit. Usus est Stephanus, ut ipse fatetur, sola editione Aldina, et hic inde Tzetzae testimonio, sed tantum pollebat ingenii acumine, ut plurima Aldinae menda, etiam graviora, feliciter tolleret. Stephani textus post Jacobi Lectii Poetas Graecos (Aureliae Allobrogum 1606) repetitus est ab Andrea Christiano Eschenbachio in Orphicorum editione a. 1689 Traiecti ad Rhenum excusa, addita versione latina, in qua tacite nonnulla mutavit, rarius emendavit Eschenbach.

Eschenbachii versionem latinam plurimis locis correxit, varias lectiones Aldinae et Juntinae, neglegentissime illas excerptas, et notas criticas haud magni pretii textui addidit Joh. Matth. Gesner, cuius editio post mortem eius a Chr. Hambergero curata Lipsiae prodiit a. 1764, aucta neglegenti collatione libri Parisini ab Ernestio confecta et a Ruhnkenio Gesnero donata. — Deinde separato libello Thomas Tyrwhitt Lithica edidit Londini 1781, ex qua editione quae in notis attuli ex

Hermanni editione sumpta esse sciendum est. Tyrwhitt, qui versionem quoque Lithicorum Gesnerianam editioni suae se ipso postea improbante adiecit, omnium optime de nostro carmine meruit. Totius carminis oeconomiam a Tzetzæ, Demetrio Moscho, et prioribus editoribus non intellectam, luculenter exposuit, textum receptis priorum editorum emendationibus dedit politiores, propriis coniecturis ingeniosissimis, quas tamen numquam in textum admisit, poetae pristinum nitorem restituit; denique epitomam prosaicam, quam absoluta iam editione in Bodleiana bibliotheca invenit, in addendis publici iuris fecit et emendando carmini felicissime adhibuit. Magnum huic editioni ornamentum accedit præterea ex Musgravii emendationibus, quas exemplaris cuiusdam Lithicorum ipsi legati margini adscriptas item in addendis imprimendas curavit Tyrwhitt. Omnium editorum et criticorum in Lithica notas collegit Hermann, qui in Orphicorum editionem (Lipsiae 1805) nostrum quoque carmen recepit et magno praeclararum emendationum numero ornavit, adhibitis etiam lectionibus ab Jo. Tzetzæ in Iliadis Exegesi tunc nondum edita prolatis. Cuius textum, qui, secutus a. 1876 a Tauchnitzianae editore, a. 1818 (Lipsiae apud Weigelium) recudendum curavit, G. H. Schaefer, paucissimos tantum typographorum errores correxit.

Hactenus de editionibus. Latuerunt hucusque editores »Orphei poetae vetustissimi opera iam primum ad verbum translata et diligentius quam antea multis in locis emendata per Renatum Perdrierium Parisiensem« quae »Basileae ex officina Joan. Oporini Anno salutis humanae MDLV mense Februario« prodierunt cum duplici Lithicorum versione prosaica indoctissima, cui subiunctae sunt emendationes nonnullorum Aldinae vitiorum typographicorum.

Hannardi Gamerii Paraphrasin cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animadversionibus vulgatam Leodii 1578 in 8°, quam Fabricius memoravit in Bibl. Gr. neque Gesner vidit, neque ullus post eum editor. Sed habuit Gesner antiquiorem similis cuiusdam stupidissimi

opelli editionem, cuius hunc titulum descripsit: »Orpheus antiquissimus et optimus poëta, Philosophus Trismegistus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus. M. Hannardo Gamerio Poëta laureato interprete. Accesserunt eiusdem Hannardi scholia, quae et rei medicae studiosis utilia iucundaque futura sunt, et quae quibusdam locis obscurioribus plurimum lucis adferent. Accessit praeterea argumentum in Orphei libellum Renato Perdrierio interprete. Leodii ex officina Gualteri Morberii 1576. 4°.«

Praeterea plurimum ad poetae emendationem contulerunt Bernardus in variis suis operibus, D. Ruhnken in Epistula Critica II et in editionis Tyrwhittianae recensione, quam in Wytttenbachii Bibliothecae Criticae particulam octavam inseruit; Pierson in Verisimilibus, Schrader in Praefatione Emendationum, Slothouwer in volumine tertio Actorum Societatis Traiectinae, et quem primo loco nominare debui, Gulielmus Wiel, vir sagacissimus, qui »De Lithicorum carmine« programma scholae Bedburgensis scripsit a. 1868.

In Germanicum sermonem vertit carmen nostrum Car. Seidenadel (progr. Bruchsal. a. 1876) qui in versionis praefatione etiam de nonnullis Lithicorum locis corruptis non sine fructu disputavit, in Italicum autem sermonem comes Coriolanus Malingri di Bagnolo, cuius versio Taurini a. 1878 lucem vidit.

Scripsi Budapestini Cal. Octobr. a. 1879.

Eugenius Abel.

Δημητρίου τοῦ Μόσχου ὑπόθεσις εἰς τὸ περὶ
λίθων Ὀρφέως.

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου συνήντησεν Ὀρφεὺς μετὰ¹⁾ ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν Ἑλλίου, ἣν ἐτέλει κατ' ἔτος εἰς ὕρον²⁾ ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης³⁾ ταύτης ἑτησίου θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν⁴⁾ παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ που⁵⁾ πλησίον ἱερὸν τοῦ Ἑλλίου. ὅφ' οὗ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιεποιήσατο τῆς τοῦ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἤγεν Ἑλλίφ θύματα. μεταστάντος δὲ ἐκείνου τῶν ἐντεῦθεν αὐτὸς Ὀρφεύς⁶⁾ ἀντὶ τοῦ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσταται διάδοχος· ἦν νῦν ἀφοσιούμενος ἄνεισι,⁷⁾ συμπαραλαβὼν καὶ θειοδάμαντα. οὗτος δὲ καθ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυνόντων κοατούμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰαβόλους τῶν δήξεων⁸⁾ θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕστερον ὁρμηθεὶς συνέγραψε τὰ θηριακά.

Τοῦ αὐτοῦ.⁹⁾ Ἰστέον δέ, ὡς δύο τινὰ προοίμια τοῦ παρόν-

Demetrii Moschi hypothesis omissa est in Pal. In inscriptione B ante τοῦ Μόσχου addit Κερκυραίου; εἰς om. M.; εἰς τὸ ἐξῆς ποίημα Ὀρφέως περὶ λίθων ὑπόθεσις Δημητρίου τοῦ Μόσχου edd. 1) τῶν ante ἑταίρων omisi cum BV. 2) ὕρος V. 3) τῆς γενομένης ἑτησίου ταύτης θυσίας B. 4) αὐτόν dedi ex B., rell. αὐτόν. 5) ποῦ Hermanni editio et Tauchn. 6) ὁ ποιητῆς pro Ὀρφεύς et supra θειοδάμαντί τινι συνήντησεν ὁ ποιητῆς scribi jubebat Tyrwh. sed recte Herm. contra: »At hoc est mentem scriptoris, non verba corrigere.« 7) ἄνεισιν P. 8) δεῖξεων V. 9) τοῦ αὐτοῦ om. M in spatio vacuo, et Gesn. Herm. Tauchn. qui sequentia etiam antecedentibus coniunxerunt. — »Male haec a Demetrio divisa sunt. Unicum est huius operis prooemium, quod versibus primis circiter 92 absolvitur. Colloquium inter auctorem et Theodamantem est ipsum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a v. 164

τος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἄπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τοὺς πάλαι τῶν ἡρώων κατ' αὐτὴν γενομένους ἐνδόξους καὶ ἰσοθέους νομισθέντας, ὧν καὶ μητέρα¹⁰⁾ τὴν ἀρετὴν προσεΐρηκεν. ἐν ταύτῳ¹¹⁾ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὥς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τοὺς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τούτοις ἀεὶ φιλαπεχθymόνως ἐπικειμένων. ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται¹²⁾ διάλογος.

[vulg.] ad v. 393 [vulg.] et sub persona Heleni a v. 394 [vulg.] ad v. 764 [vulg.] et iterum ex propria persona ad v. 766 [vulg.]. Reliqui duo versiculi sunt ipsius Auctoris, et opus claudunt. Tyrwh. Gesner, a Moscho transversum actus, Theodamantem Priami filium, Hectoris et Cassandrae fratrem, Melanippi ἀνεψιών fuisse putavit, et carminis oeconomiam adeo non intellexit, ut a v. 394 vulg. Palameden loqui et in versibus 398—412 vulg. Apollinis orationem ab eo relata esse docuerit. Verum vidit iam ante Tyrwhittum Schrader (Emend. Praef. p. XIV) et ante utrumque notante Ruhnkenio (in recensione editionis Tyrwhittianae Bibl. Crit. P. VIII). Koene ad Greg. Cor. p. 124, qui in v. 388 vulg. Πριαμίδαο pro Παλαμήδαο scribendum esse monens carminis oeconomiam perspexisse credendus est. Gesneri errores fusius refellerunt Tyrwh. passim in notis, et Schrader l. c., quorum explicationes in re clarissima amplius non recensebo. 10) ἡμετέρα B. 11) ταυτῷ codd. et edd., nisi quod αὐτῷ BV. 12) γράφεται Eschenb. ed.

ΛΙΘΙΚΑ.

- Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
 κεκλόμενος Μαιῆς ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
 υἱός, ὅπως ἂν ἔχοιμεν διζύος ἀτρεκές ἄλλαρ.
 γηθόσυνοι δέγνυσθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
 5 οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισι·
 νηπυτίοισι δ' ὄνειαρ ἀχήρατον οὐ θέμις εὐρεῖν.
 τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπὶ δῶρῳ
 υἷά τε Λητοῖδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
 ἶξεν ἄγων ἐς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἥδ' ἐ σαόφρων
 10 Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
 ἄλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναῆν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,
 σευάμενος πρὸς Ὀλυμπον, ἐπεὶ μάθην ἄμβροτα δῶρα.
 ἀλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἴκοι
 χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὅχ' ἀρίστους·
 15 ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβῳ
 ζῶειν τερπομένοισιν ἀπειρήτοις κακότητος.
 ἦν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγῃ
 ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείας,
 ἔνθ' ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέδρακεν ὕμιλον,
 20 αἰψά κεν ἀμφοτέρησιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
 οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγῶν πολύδακρυον διζύν·
 οὐδέ ἐ νοῦσος ἄκιυς ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
 οὐδ' ὅγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
 ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγῆθέα νίκη·
 25 οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι
 ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,

- οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ
 ἀντικρυ στεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαῖνοι.
 ναί μιν καὶ θήρῃσιν ὀρεσκόοισι λέοντα
 30 δεινὸν καὶ λαοῖσιν ἐοικότα δαίμονι τεύξω.
 καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
 ῥεῖα καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι.
 τὸν δὲ καὶ ἡΐθεοι τερενόχροες ἱμερτῆσιν
 αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμῃσι,
 35 καὶ μαλακὴ χρύσειον ἐπὶ λέγος αἰὲν ἐρύσσει
 ἄλληκτον κούρη ἐπ' αἰμένη φιλότητος.
 εὐχομένου τε πρὸς οὐατ' ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων
 εὐχῇ· καὶ πόντοιο κυκωμένου οὐκ ἀλεγίζων
 βήσεται ἐπὶ τραφερὴν χθὸν' ἀκυμάντοισι πύδεσσι.
 40 τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάρσαιο ὄϊον ἐόντα
 φύξονται· καὶ δμῶες οὐόμενοι πατέρ' εἶναι
 τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐοῦ στέρξουσιν ἀνακτος.
 ἴδμεναι αἶκ' ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσσα τε φῶτες
 κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται,
 45 ὅσσα τε κεκλήγασιν μετὰ σφισιν ἡεροφῶται,
 ἀνθρώποις ἄφραστον ἱαχάζοντες αἰοιδῆν,
 οἶωνοί, μέγαλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται.
 ῥοιζόν τε στῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος
 εἴσεται, ἢ δ' ὄφρων ἰὼν σβέσαι ἐρπυστήρων.
 50 δάσω οἱ καὶ φῶτα χόλῳ πίπτοντα σελήνης
 ῥύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος·
 καὶ φυγὴν ἐλάσαι τεθνηότος, ἥ κεν ἐρεμνοῦ
 ἐξ Ἀΐδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτηται ἐκάστω.
 ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο
 55 δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
 ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα·
 τῶν ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκηται.
 τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
 ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσιοι κελεύσας

- 60 φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδῆς γηρύσασθαι.
 Ἄλλ' οὐδ' ἄρα βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγιῖεν
 ἕμερος, αἶψα δέ, πρέσβα, σ' ἀλιτροσύναις ἀτίουσι·
 μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
 προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθον,
 65 μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.
 οὐδὲ σφι κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὀμιλεῖ,
 οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀαριζέμεν ἀθανάτοισιν.
 ἐκ δ' ὅγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
 — ἃ δειλοί — σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες.
 70 ὦλετο δὲ προτέροις πεποννημένον ἡμιθέοισιν
 ἔργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὲς αὐτίκα πᾶσιν,
 ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάροιο.
 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεῖς
 λευγαλέφ' θανάτῳ δῖος φῶς ἐκτετάνυσται·
 75 οἳ δ' ἔτελοι θήρεσσιν, αἰθρῆς ἥδ' ἀδίδακτοι
 χήτεϊ δαιμονίῳ νοήματος, οὐδ' ὑπ' ἀρωγὴν
 θεσπεσίην φυγέτην ὀλεσιμβρότου ἐκ καχότητος,
 οὔτε τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιτο,
 ἴσασ'· ἀλλὰ σφιν νεφέλη πραπίδεςσι κελαινῇ
 80 ἀμφιπεριπλεχθεῖσα βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
 εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστεφάνοιο μεγαίρει.
 ἀλλ' ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια πειδομένοισιν
 ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺν προφερέστερα δείξιν·
 φῶτα δὲ οἷζηναι ταλαχάρδιον, ὅς κεν ἐκάστου
 85 ἐμμεμαῶς πειρῶτο, μενοινήσαι τε, κάμοι τε,
 ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὅς εἰδότης ἐξερεσίνῃ.
 οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
 εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
 ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσαν
 90 ἡέλιον φαέθοντα σὺν ἄρματι πῶλοι ἄγουσι.

- τέρφομαι, ἥπερ χρυσὸν ἀπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
 Ἡελίῳ γὰρ ἄγων ἱεράϊον ἀντεβόλησα
 ἀγρόθεν ἄστυδ' ἴοντι περίφρονι θειοδάμαντι.
- 95 καί μιν ἐλὼν χερὶ χεῖρα προσηύδων ᾧδ' ἐπέεσσιν.
 Ἐς πόλιν, εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχωσιν ἀνάγκαι,
 ῥηιδίως σοι, ἐταῖρε, καὶ αὖριον ἔσσεθ' ἰκέσθαι.
 νῦν δέ σέ μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
 ὦρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ἐπίνευσον
- 100 ἐσπέσθαι. θυσαίαι δ' ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
 ὧς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
 ἀθανάτων, εὖτ' ἂν σφι χοροὺς ἀνάχωσιν ἄριστοι.
 ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσοράας γὰρ
 ἡμετέρων με κίοντα πρὸς ἀγρῶν ἀκώρειαν.
- 105 ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μοῦνος ἀνελθεῖν,
 λαίψηρῳ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε·
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν ἀκούων οὖνομ' ἕκαστος
 ἰστάμενος μίμνασκεν, ὀρεξάμενον δὲ δοκέουσας,
 πρὶν μάρφαι χεῖρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύγεσκεν.
- 110 αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθῶν·
 ἄφ' δ' αὖτις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφὴνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
 οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὀρόντε
 αἰγανέης ἔσσυντο θοώτερον ἢ βελέμνου
- 115 ὑφίκομον ποτὶ φηγόν, ἐπεσσύμενον προῖδόντε
 αἰνὸν ὄφιν πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
 τὸν δ' ἐγὼ ἐγχευόμενος ὑπεναντίον αἰξάντα
 οὐκ ἴδον· ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίδων λελήντο·
 πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
- 120 ἐφρασάμην ἥδη τε θέμας μεμαῶτα λαφύξαι.
 ἔνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσουτον εἰσενόησεν,
 οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἔπεσθαι,
 οὔτε με νηπιάχοισιν οἴσατο ποσὶ φέρεσθαι.
 κέχλετο γὰρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,

- 125 καὶ πνοὴν ἀνέμου, παρὰ γὰρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
πολλάκι δ' εἵματος ἄκρου ἐπιψάυεσκεν ἀκωκαῖς·
καί κεν ὑπὲρ μοῖραν με πελώριος ἀμφέχανεν θήρ,
εἰ μή μοι νόος ὦρτο θεῶς ἐπὶ βωμὸν ὀροῦσαι,
τόν ῥα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἰδρύσαντο.
- 130 τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ τρύφος αἶον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
σχίζης, ἣν τε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλειπεν πῦρ.
τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος
ἐστρέφθην. μαίμησε δ' ὀρεσκόφου μένος αἰνὸν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδὼν. εἰλεῖτο δὲ πυκνῶς,
- 135 γνάμπτων εὐκύχλως ταναῆν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
ἄλλος, ἔπειτα δέ τ' ἄλλος ἐλισσομένου τροχὸς ἦεν·
ἣ δ' ἔτι καὶ βωμοῦ ὑπερ ἀγένας ἤέρταξε
συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μείζον αὐτῆς.
καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὀρεσκόφιο κάρηνον
- 140 ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκφυρον ὄξον ἄκινυν·
οὐδ' ἄρα μόρσιμος ἦα δαφονῶ θηρὶ δαμῆναι.
τοῦνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν
ἐσπομένῳ δύο πατρὸς ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μέλιχος ἔσκον.
- 145 οἱ μὲν ἄρ' ὑλάσσοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ διγ' αἶψα
(145) ἀντίον ἔσσυτο τοῖν· ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
προτροπάδην, ὥς τίς τε Διὸς γαμφώνυχα φεύγων
αἰετὸν ἐν πυκινούσι λάθῃ θάμνοισι λαγῶς,
τῷ ἔκελος μήλοισι μιγεῖς ὀλοοῦ ἀπὸ θηρὸς
- 150 ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.
(150) ὄφρα μὲν οὖν ἀκάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμὸν,
τίνων Ἥελίφ ζωάγρια παιδὸς ἐοῖο·
αὐτὰρ ἐπεὶ μοῖραί μιν ἀπήγαγον ἡελίοιο,
- 155 αὐτὸς ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὐδατι μητρός,
(155) ἔρχομ' ἐς ἀκώρειαν, ἄγων χορὸν ἠδὼν ἐταίρων·

- σὺν δέ σφιν καὶ τώδε δρακοντοφόνῳ κύνε βήτην
αὐτομάτῳ· γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
160 τερπωλῇ, χλοερὸν τε πέδον, μαλακαὶ τ' ἔπι ποταί,
καὶ λασίαις πτελέησιν ὑπο σκιῇ· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
(160) ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένι πέτρης
λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ῥόδῳ.
ἴομεν· οὗτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
165 Ὡς ἐφάμην. ὃ δὲ μ' ὦδε προσήυδα δαιμόνιος φῶς·
Ἄλλὰ σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος ἐξ Ἀλφεινῆς
(165) αἶν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοί τε πέμποι
ἔλβου πρὸς μέγα δῶμα φιλοφροσύνης ἔνεκα σφῆς.
οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγὼ περ ἁμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
170 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερῆϊον εἰσαναβαίνεις,
ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίξω.
(170) Κρύσταλλον φαέθοντα διανγέα λάξο χερσὶ
λαῶν, ἀπόρροϊαν πυριφεγγέος ἁμβρότου αἴγλης·
αἰθεῖ δ' ἀθανάτων μέγα τέρεται ἄφθιτον ἦτορ·
175 τὸν κ' εἴπερ μετὰ χεῖρας ἔχων παρὰ νηὸν ἔκηαι,
οὕτις τοι μαχάρων ἀρνήσεται εὐχολῆσι.
(175) κέκλυθι δ' ὄφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λίθοιο.
εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῦ ἐθέλοις πυρὸς ἐκ φλόγας ὄρσαι,
κέκλωμαι ἀναλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
180 αὐτὰρ θγ' ἡελίου κατεναντίον ἀγιάζοντος
αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
(180) ἦ δ' ὅτε καρφαλῆς τε θίγῃ καὶ πίνος ὕλης,
καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
ὄρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
185 τᾶων οὐχ ἐτέρης μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔργωγε
ἀθανάτοις οὕτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
(185) πρὸς δ' ἔτι τοι καὶ τοῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
αὐτὸν ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶχε μάλ' ὦκα
ἐκ πυρὸς ὑρπάξης, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάσθαι,
190 ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεῖς κάμνοντα σαώσει.

- Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγὼνα λαῶν ὀπάσσω,
 (190) θεσπεσίῳ γάλακτος ἐνίπλεον, ἥντε μαζὸν
 πρωτοτόκου νύμφης ἢ μηκάδος οὐδατοέσσης·
 τὸν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα
 195 κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ἔφρα θυηλὰς
 ἄζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·
 (195) οἱ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὐνεκεν αἰεὶ
 μεμνησθαι κακότητος διζυρῆς ἀπερύκει
 θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐριούνιον εἶναι
 200 θέλγει ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βουλευέσθαι.
 ἄλλοι δ' ἐσκέψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
 (200) κιχλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι γάλακτος
 ἐκπρορέει λευκοῦ πανεῖκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
 πείρα δέ τοι καὶ τοῦδε παρέσσεται, αἶψ' ἐθέλῃσθα.
 205 οὐθατα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδῃαι,
 πῶς ἔρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
 (205) οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγὼν ἰκέτευσας,
 τοῖσι παρασταίης τετληόσιν, οἱ δ' ἐνὶ σπηλαίῳ
 ἀμφὶ σε λεπταλέοι γοερὸν περιμηχέσωνται;
 210 τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἴψα
 λούειν πηγῶν κυανανγέσιν ἐν δίνῃσι·
 (210) στήσας δ' ἡελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,
 ἀγνίξειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περὶ πάσας,
 ἄλμην δ' ἐν χρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτὰ λίθοιο
 215 χευνάμενος, διὰ πᾶν καὶ αἰγῶν ἔρχεο δμῖλον,
 ραίων καρποφόρῳ λάσιον κατὰ νῶτον ἐκάστης
 (215) θαλλῶ· ταὶ δ' ἄρα πᾶσαι ἱαινόμεναι περὶ σπηλοῦς
 ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες στιγδώνται.
 οἱ δ' ἄρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορρυσσάμενοι γαλαθῆνοι
 220 σκιρτηθμῶν ἐξαυτὶς ἀναμνήσονται ἄγέρωχοι.
 σὴν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῦτο μίγνεται
 (220) ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
 μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' ἀενάοισι χομίζῃ.

- ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
 225 λᾶν ἐρητύσει καχομήτιος ὕσσε Μεγαίρης·
 καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
 (225) ἐν χερὶ λᾶν ἔχοντα καὶ ἄπλετα φῶλ' ἀνθρώπων·
 ἀθάνατοι δὲ μάλιστα θεοὶ καταθύμια σεῖο
 πάντα τελευτήσουσιν ἐπ' ἀράων ἄτοντες.
 230 Χρῆ δὲ καὶ εὐπέταλον τετραυγέα λᾶν ἔχοντας
 ἀρᾶσθαι παρὰ βωμὸν ἐναιρομένης ἐκατόμβης.
 (230) Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης
 μᾶλλον κεν θάλποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
 δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεται ὥς ἐνὶ κήφῃ
 235 ἀνθεμόεντι κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
 τοῦνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀγάτῃ δενδρῆεντι
 (235) θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου,
 ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
 τὸν δὲ τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἄρουραν
 240 ἀμφὶ κέρα δοιῶ βαλέειν, ἣ καρτερόν ἀμφίς
 ὦμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου·
 (240) καὶ κεν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
 μεστὸν ἦοι φερέκαρπον ἐς αὖλακα κήλπον ἔχουσα.
 Σκέπτεο, καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
 245 ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος οὐρανίωνων
 μειδιᾷ φύσεως πολυδαίδαλου ἔργον ἰδόντων·
 ἦτοι μὲν κέρας ἐστί, ταναύποδος οἶα φύονται
 (245) ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο· φύει γε μὲν οὔποτε κόρη
 πέτρην, ἀλλ' ἔμπης πέλεται στερεὴ τότε πέτρη·
 250 οὐ δέ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἣ λίθος ἐστί,
 πρὶν κέ μιν ἀμφοτέρων εὖρης νημερτέα λᾶν.
 αἰεὶ τοι θήσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
 (250) εἰ καὶ ψεδνοχάρηνος ἔοις· εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ
 — — — — —
 τριβόμενον τρίβειν κροτάφους πάντ' ἥματα σεῖο,
 255 αἰ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεδὸν τρίχες ἀνθήσουσι.

- πρωτόγαμον δ' αἰζήδης ἄγων ἐς δέμνια κούρην
 τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροίτο
 (255) λᾶαν· ὃ δ' ἀρρήχτοιςιν ὁμοφροσύνησιν ἄμ' ἄμφω
 ὅστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἥματα πάντα καθέξει.
- 260 Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο
 υἱεὶ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
 βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδαινοῦ
 (260) ὕδασι·ν Εὐφρόηταο διαινόμενον ζαμίλαμπιν·
 ὃς τοι φυταλιῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς
 265 κλήμασιν αὐτίκα σείτο φερεσταφύλοισιν ἀλῶν
 ἀμφιέσας πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.
- Καὶ γλαφυρὴν κομίσας ἐαρόχροον αἶκεν ἵασπιν
 (265) ἱερά τις ῥέζῃ, μαχάρων ἰαίνεται ἦτορ,
 καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας·
- 270 ἦδε γὰρ αὐχμηροῖσιν ἄγει πολὺν ὕμβρον ἀρούραις.
 Δύχνι, σὺ δ' ἐκ πεδίου ῥόθιον τ' ἀπύεργε χάλαζαν
 ἡμετέρου καὶ κῆρας, ὅσαι στιχώνται ἐπ' ἀγρούς·
 (270) καὶ σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν
 ἧῦτε περ χρύσταλλος ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
- 275 ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὁππότε δὴ πῦρ
 νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,
 ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ·
 (275) εἰ δέ τις ἐν ψυχροῖσι λίπη κονίῃσι λέβητα,
 παφλάζει κρατεροῦτο κυκώμενον ἔνδοθι χαλκοῦ.
- 280 Ἑσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὕαλοειδές εἶναι
 κλείονται θνητοῖσι θυηπολέουσι τόπαζοι.
- Φημὶ δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον οὐρανίωνας
 (280) ἀγλαῖαν, ἱμερτοῦ τέρενα χροῖα παιδὸς ἔχοντα·
 καὶ ἐ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι.
- 285 Καὶ πίτυος δακρύοισι λίθου μένος ὀψιανοῖο,
 καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν
 ἀργυφέαις λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω.
 (285) αὐτίκα γάρ τοι ταῦτα πυρὸς καθύπερθε πάσσοντι

- ἀθάνατοι δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
 290 ἔσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἶσαι ἄσπ' ἐθέλησθα.
 καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθῃ λεπιδωτὸς ἀμύνει.
 Δοιῶ δ' Ἥελίου χρυσότριχε λαε πέλονται,
 ἄμφω θεσπεσίῳ· θάμβος δέ τοι ἔσσει' ἰδόντι.
 (290) ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν
 295 ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειραι.
 εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων· τὸν μὲν τε νοήσεις
 κρύσταλλον λευκὴν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν ἔνδον ἐθείρας,
 κρύσταλλός κεν ἔην· ὃ δὲ χρυσολίδω δέμας ἄντην
 εἵκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὄγ' ἐθείρας,
 (295) 300 χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλῶ φημὶ τετύχθαι.
 ἐν γάρ σφιν μέγα δῆ τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
 Ἥελιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας
 σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.
 αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγανόν,
 (300) 305 οἷ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσι.
 Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνὲ μιλίσσεσθαι
 μαγνήσση· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης,
 οὔνεκεν, ὅππότε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου,
 ἧῦτε παρθενικὴ τερενόχροα χερσὶν ἐλοῦσα
 (305) 310 ἧῖθεν στέρνῳ προσπτόσσεται ἱμερόεντι,
 ὧς ἦγ' ἀρπάζουσα ποτὶ σφετερόν δέμας αἰεὶ
 ἄψ· πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
 ἦτοι μὲν μὴν φασὶ καὶ Ἥελιοιο πέλεσθαι
 ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·
 (310) 315 καὶ μιν ὑπερθύμοιο τεκοχτόνος Αἰήταο
 κύδηνεν κούρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
 σῆς ἀλόχου κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἄγρον
 ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσει.
 ἐς γὰρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρῃ
 (315) 320 χεῖλεσιν αἰείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας φῶδῃν·
 ἧ δὲ καταχνώσσουσα καὶ ἡδέϊ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ

- ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
 εἰ δέ ἐ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δι' Ἀφροδίτη,
 ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
- (320) 325 καὶ δοιὼ μάγνησαν ἀδελφειῶ φορεόντων
 θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ξριδος ποθέοντε·
 καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὅπλ' ἀκαλῇ
 θέλξεις, ἐν στήθεσιν ἄγων μελιθεῖα πειθῶ.
 καὶ τοι πολλὰ κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
- (325) 330 θέσχελα τοῖο λίθου, τί τοι πλεόν οὐραניῶνων
 φθέγγωμαι; τῶν αἴψα καὶ ὑψόθεν περ μάλ' ἐόντων
 ἦτορ ἐπιγνάμπει καὶ ἐφέλκεται, ὅφρα κε σέο
 ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆς, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
- (330) 335 πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ' ἐπὶ βωμὸν
 ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὄγ' ἀνὴρ
 ὦμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολλὸν πλεόν ἄμμι λέλειπται,
 σέο δ' ἔτι κραδίην κλονέει μέγα θέργμα δράκοντος,
- (335) 340 μάνθανε καὶ δολιγῶν ὕφεων μὴ δειδέμεν ἱούς.
 τρίψαι γὰρ λεπτήν ὀφειήτιδα κέκλειο πέτρην,
 ἣν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλδῃ ὁδοῦσι,
 καὶ μιν ἐφ' ἔλκεϊ πάσσε· καὶ ἀτρεχὲς ἔσσειε' ὄνειρον.
 σὺν δὲ καὶ ὁστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας
- (340) 345 ἀκρήτῳ κέλομαι πίνειν ὁδυνήφατον εἰδώς.
 Καὶ σέο, δαίμονι, μεμνήσομαι αὐτίκα, πέτρη,
 αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης·
 ἥ ῥά ποτ' εἰναετῇ λώβην ἀμενηνὸν ἔδθηκας
 ῥίμῳ Φιλοκλήτῳ Μαχονίης ὑπὸ τέχνης.
- 350 οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
- (345) νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρὴν ποθέων περ·
 ἀλλ' ὄγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν παρὰ πατρός ἀρωγὴν,
 λαῶν δις κ' ἀχέοιτο βαλὼν ἐπὶ φάρμακα μηροῖ,
 σεῦθεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα·

- 355 τόν ῥα μεθ' ὑσμένην ἤκειν ποσὶν ἀρτεμέεσσι
(350) Πριαμίδης Πάρις αὐτὸς ἀποθνήσκων περ ἀπίσται.
ἔκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρωσ,
κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
λοιγὸν ἀδελφειοῖο μαιφόνον ἐκ Αἰήνοιο.
- 360 τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδ' ἔντα
(355) δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
ἦνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρεΐτην,
γυρόν, ὑποτρηχύν, στιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν·
ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περί τ' ἀμφὶ τε πάντοθεν ἴνες
- 365 ἐμφερέες ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
(360) ἥματα μὲν τρι' ἐφ' ἐπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,
καὶ μῖμνεν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμφύχοιο·
ἀενάῳ δ' ἐνὶ πέτρῳ ἐχέφρονα πίδακι λούων
- 370 φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν ἄτε βρέφος ἀλδήσασκε,
(365) καὶ θεὸν ὧς λιπαρῆσιν ἀρεσσάμενος θυσῆσι
λᾶαν ὑπερμενέεσσιν αἰοδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
ἐν καθαρῷ δὲ φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεοῦδέα πέτρῳ ἀείρων,
- 375 μητέρι νήπιον υἱὸν ἑοικῶς ἀγκὰς ἐχούση.
(370) καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλῃς ὅπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
ὦδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
ὅππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς, ἐνὶ χεῖρεσι πάλλων,
ἐξαπίνης ὄρσει νεογιοῦ παιδὸς αὐτῇν
- 380 μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.
(375) χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἐπακουέμεν αἰεὶ,
μήπως ἠπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δειμάτος ἔξω
ἐκ χειρῶν οὐδ' ἀδ' βαλὼν χόλον αἰνὸν ὀρίνης
ἀθανάτων. τύλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεεῖνεν·
- 385 πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καὶ μιν ἔπειτα
(380) πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λήγῃσι, πελάσσας
δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποφύγοντα νοήσεις.

- τῷδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἁλώσιμον ἔφρασε πάτρην
 Λαομεδοντιάδης, φοιβήτορι λαῖ πιδήσας.
- 390 σοὶ δέ τι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσχω·
 (385) ἔρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
 σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
 δεῖμα Φιλοκτῆτης μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
 τοῦνεκα Πριαμίδαο σαόφρονος οὔποτε νόσφιν
 395 ἤθελεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρα τιν' εἴπῃ
 (390) θαλπωρήν, εἴ πέρ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
 ἔρχηται, πῶς κεν πολλῶν γένος ἐκπροφύγῃσι.
 τῷ δ' ὕγε Λητοῖδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
 κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.
- 400 Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀχειρεχόμης ἀγορεύειν
 (395) μαντοσύνας, μέγα ν ὄρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὁμῶσσαι,
 φευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι.
 τοῦνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἔκαστα.
 φράξσο νῦν, ἥρως ἐκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.
- 405 Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι
 τίττει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλλαρ ἐκάστου·
 γαῖα μὲν ἔρπετὰ τίττει, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγὴν·
 ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον· ὅσσα δύνανται
 410 ῥίξαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίξῃς,
 (405) ἀλλὰ λίθου πολὺ μεῖζον, ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ
 γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν.
 ἥ δὲ καταδνήσκει τε μινυνθάδιον θαλέθουσα,
 καὶ τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὁππόσον ἔμπνοός ἐστιν·
- 415 εἰ δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
 (410) ἐν μὲν δὴ βοτάναις ἄγρῳν λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
 δῆεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ῥεῖά κεν εὖροις.
 ἥτοι ὕσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἀλλὰ σύ γ' ἥρως,
 λαῖ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος ἔρπετὰ πάντα
 420 θαρσαλέως, εἰ καὶ τοι ὁμιλαδὸν ἀντιώσων,

- (415) ἔρχεσθαι διὰ μέσσα κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
 λώβης. οὐ γὰρ ἔτι σφι θέμις μεμνησθαι ὀδόντων,
 οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνυχρίμπτουντο πόδεσσιν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ μένειν περ ἔτι προφανέντα δύνανται,
 425 ἀλλὰ μετὰ σφισι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
 (420) ἔσσονται. τὰ δὲ καίπερ ἐναντίον αἰξάντα
 ἄψ ὀπίσω παλινόρσα μεθερπύζειν μενεαίνει·
 καὶ σφισιν ἐξαπίνης ῥόθος ἴσταται· οὐδέ τι πρόσσω
 νίσσεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
 430 γλώσσησιν μεμάουσι περισσαίνειν, σκύλακες ὤς.
 (425) πολλὰ καὶ κατέδαρθε θαφεινῶν ἄγχι δρακόντων,
 ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἰδης,
 θηρητῆρ Εὐφορβος ἄρωγῇ τῇδε πεποιδώς.
 δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν, οὐδέ ποτ' αὐτῷ
 435 ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη

- (430) τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν
 αἰχμητῆς Μελάνιππος, ἀνεψιὺς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
 εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδει κάρτος ἄρειον
 αἰζηοῦ ποθέων δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.
 440 τοῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἁλωμένου οὐποτε νόσφιν
 (435) ἔσθενεν Εὐφόρβοιο μένειν Ἰκετάονος υἱός,
 ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὖρεσιν ἀντιθέοιο
 καρχαλόων κούροιο μετ' ἔγχια σύν τε κύνεσσιν
 ἔσπετο σύν θ' ἐτάροις, ἔθελέν τέ οἱ οἶος ἔπεσθαι.
 445 ἦ μὲν κέν μιν πολλὰ πατήρ μενέαιεν ἐρύκειν,
 (440) ἀσχαλῶν ἐὼν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι,
 καὶ Πριάμοιο βίῃ μιν ἐρήτυεν· οὐδ' ὅγε θυμῷ
 πεῖθετ' ἐπεὶ οὐ ἐθέλεσκέ ποτ' Εὐφόρβοιό λιπέσθαι·
 ῥεῖα γε μὴν ἀέχοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
 450 νέρθεν ὑπὸ κνήμην ὀλεσίμβροτον Ἴον ἐλάσας·
 (445) τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοῇ νόσος ἔλλαβεν, οὐνεχ' ἔμελλεν
 αὐτὴ λελεῖψεσθαι, τό ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.

- οἰκτεῖρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμείο,
αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
455 λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἔλκει λυγρῶ·
(450) καὶ ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταῖη κάλλιπε νοῦσος.
τοῖον γὰρ βροτοῖσιν ἀρηγόντα τίχτεν ὁρείτην,
ὅς τε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἠρώεσσι κομίζει,
καὶ στεῖροισι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.
460 ποικίλα γὰρ θνητοῖσι λίθους ἔρδειν ἀγορεύω.
(455) ὥς καὶ ἔης ποτὲ μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπακούσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέασσθαι,
Βουκολίδης Εὐφορβος ἀγανοῦ φάσκεν ὀφίτου
φάρμακα μὴ μούνων ὄφρων κατένωπα δύνασθαι,
465 ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἥδ' ἐβαρεῖναι
(460) ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην· ἥδη δέ τιν' ἀνδρῶν
οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὥπασεν αἴψα
καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν αὐτῆς.
ἥδη καὶ τινα φῶτα χόλῳ χρυσέης Ἀφροδίτης
470 ἔργα πρὸς ἱμερόεντα γάμων ἀμεινγνὸν ἐόντα
(465) μεμνησθαι φιλότῃτος ἀκεσσάμενος προΐαλλεν.
ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλῃς μιν, ὀδωδὴν ἐρπετὰ τοῖο
φεύξεται, οὐδ' ἔτι πῶ μενέει σχεδόν, οὐδ' ἐνὶ χειρῇ.
Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρρυμένησι
475 τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας αὐτῇ.
(470) χροῖν δ' αἰθαλόεις, πλατὺς, οὐ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι,
καρφαλέη δ' ἔκελον πεύκη φλόγα δι' ἄν ὀρίνει.
ἀλλ' ὁλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· οὐδέ τι φῶτες
λήσονται, ὧν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νοῦσον ἐλέγξαι.
480 γνάμπτει γάρ σφας αἴψα χαμαὶ προπορηνέας ἔλκων·
(475) οἳ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
στρωφῶντ' ἐνθα καὶ ἐνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται, ὅππότ' ἴδῃσι
πήματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μῆνη.
485 θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβιβῶσα

- (480) καπνὸν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα δέχεται,
 ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
 ὅς τε γυναικοφόνος νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
 κέκληται. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
 490 δερκομένη γάνυταί τις ἔης θολὸν ἐκβλύζοντα
 (485) νηδύος· ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἄλεσίνει.
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάρην θέσκελα ῥέζειν
 οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἐρπετὰ τέρπει.
 Σκορπίε, σείο δὲ λῆαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
 495 ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἧ γὰρ οἶτω,
 (490) πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένους ἀμφ' ὀδύνησι
 μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκε μιν ἄστρον.
 Οὐδ' ὅγε κορσήμεντα λίθον κλύεν, οὐνεκα μυχθεῖς
 δριμύϊ σὺν σκορόδοιο καρήατι, τοξευτήρα
 500 πευκεδανῶν ὥκιστα βελέμενων σκορπίον εἶργει.
 (495) τὸν μὲν ἐγὼ κόρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ
 παύειν δ' ξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάχῳ
 ἀμφίπολον θανάτοιο κελαυνῆς ἀσπίδος ἰόν.
 μέτρον δ' ὅς κεν ἴσῃ μίξῃ ῥοδένετος ἐλαίου
 505 κόψας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, ἐν ἀρχενίαις ὀδύνησιν
 (500) ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθεῖς
 ὕδατος ἀτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν,
 ἥτε καταῖγθην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
 δυομένη φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσιν.
 510 Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
 (505) καὶ Περσηϊάδαο μένος μέγα κουραλίοιο,
 ἧδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.
 τοῦδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ὅσσα φύονται
 Φοῖβος ἀχειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἑτέροιο
 515 μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρωφωμένου εἵδους· ὃ τίς τοι
 (510) ψευδός κεν φαίῃ· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι.
 χλωρὴ γὰρ βοτάνῃ πρῶτον φύει· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ,
 ἦν γε φυτῶν ἴσμεν στερεὴν τροφόν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ

- ἀτρουγέτω, ἵνα φύκι', ἵνα βρύα γίνετ' ἐλαφρά.
 520 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθῃσι μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
 (515) ἦτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ὑφ' ἄλμης·
 αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης
 νήχεται, ἔφρα ἐ κύματ' ἀποπτύσῃ αἰγιαλόνδε.
 ἔνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπλησθεῖσαν ὑπ' αἶδρης
 525 βάζουσ', οἳ περ ἴδοντο, κρατυνομένην ὀράασθαι.
 (520) δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πάγῃ περιπαχνωθείσα
 πετροῦται, καὶ χερσὶν ἐν ὀκριόνετα τεῆσιν
 ἀμφαφάεις λίθον, ὃς πρὶν ἔχων ὑγρὸν δέμας ἦεν.
 σγῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει, οἶον ἔην περ,
 530 οἳ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρόδρυα προσπεφύασιν,
 (525) ἣ τέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἅλῃ ῥίζα·
 φλοῖδς θ' ὃσπερ ἔην· φλοῖδς δέ γε λάϊνός ἐστι.
 τερπωλὴ δ' ἡδεῖα θεωμένου ἐς φρένα σῆτο
 βήσεται· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα, τί μοι θέλγητρον ἰδόντι
 535 αἶεν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδὲ δύνανται
 (530) ὅσσε χορεσθῆναι θηευμένου, ἀλλὰ με θάμβος
 σέυεται ἐν στέρνοισιν διόμενον τέρας εἶναι·
 καὶ οἱ πιστεύων περ ἔολπά μιν εἶναι ἄπιστον.
 ἀλλ' οὐ Γοργεῖν μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισι
 540 σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ' ἄρα Περσεὺς
 (535) ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγγήσασθαι.
 Γοργόνα γὰρ Περσῇ δρακοντοέθειραν ἀκούεις
 Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
 παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
 545 ἀνθρώπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὅσσε·
 (540) οἳ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀδρήσαντες
 αἴσῃ λαϊνέῃ τεθνηότες ἐστήκασιν.
 τὴν δ' οὗτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνῃ
 δέρεσθαι μενέαιεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
 550 οὔτε κασιγνήτῳ χέλετο, κρατερόφρονι φωτὶ,
 (545) χρυσογόνῳ Περσῇ φονευομένην περ ἰδέσθαι,

- ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφήρπασεν αὐχένα κούρης
 ἦχα μάλ' ἐξόπιθεν γαμφώνυχον οὐ προΐδούσης
 ἀμφιβαλὼν ἄρπην Κυλληνίδα λευκανήσι.
- 555 τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπή,
 (550) καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινόν
 πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς.
 ἀλλὰ τότ' αἰγιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἦρωσ
 ἐλθὼν, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσση,
- 560 θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέουσιν
 (555) Γοργεῖν κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνησιν.
 ὄφρα δ' ὄγ' ἐν δίνησιν ἀναψύχεσκε θαλάσσης,
 στεῖχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου, δολιχοῦ τε κελεύθου,
 τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι χορέσαντο
- 565 αἵματος, οἳ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράτι θάμνοι.
 (560) ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
 λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αἶραι·
 πήγνυτο δ', ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεὴν ὀίσασθαι·
 οὐδ' ἔτ' ἔην ὀίσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.
- 570 ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὕγρον δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπτῃς
 (565) ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
 τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρὴν,
 ἀμφασίῃ δ' ἦρωα λάβε θρασύν, ὥς ἐνόησεν
 ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα κιῶσα
- 575 διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
 (570) θῆκε δ' ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο,
 αἰεὶ κουράλιον προτέρεν φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
 ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείῃ
 φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν ἐς δῆριν ἰόντα,
- 580 ἢ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχει τις,
 (575) ἢ περόων ἄλα διὰν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηϊ.
 καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιοι,
 καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἄπο ληϊστήρων,
 καὶ πολὺν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι

- 585 ἐσθλὴν κουραλίον βίην θνητοῖσιν ὀπάσσει.
 (580) γλαυκὴν δ' ἐγρεκύνδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
 σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κυκλήσκουσι.
 φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα καὶ κατὰδεσμα,
 ἀραί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἑρινύσι πάγχυ μέλουσαι,
 590 εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν
 (585) ἀνὴρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφισιν ἦδ' ἐπαοιδᾶς
 σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσι,
 πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κρατερώτατον εἶναι.
 κόψας δὲ σπείρειν ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
 595 καὶ τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης,
 (590) αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας,
 ἀτηρὴν τε χύλαζαν ἀπειρεσίοισι βελέμενοις
 ἀγρῷ τραῦμα φέρουσιν ἀμύχανον ἐξακέσασθαι.
 βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάξει
 600 εὐλὰς τε κάμπας τε καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
 (595) ἥ τε κατ' οὐρανὸν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρῇ
 ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται.
 ἔκ τε μυῶν ἀγέλας ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
 ραΐσει, καὶ Κρονίδαο παραΐσσουν κεραυνοὶ
 605 παιδὸς ἐοῦ κλέος ἔρξαι ἐτώσιον ἄζομένοιο.
 (600) κεῖνο πολὺ πρῶτιστον ἀνερχόμενος περάτῃθεν
 κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης·
 τὴν δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν αἰεὶ
 μέμενεο πευκεδανῆς ἔνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.
 610 Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου Βρομίοιο
 (605) μορφὴν παντοίην ἐπιεμμένον ἐσθλὸν ἀχάτην.
 πολλὰ μὲν οὖν ῥέα γ' ἐστὶν ἀχάτου χρώματ' ἰδέσθαι·
 ἐν γάρ οἱ δῆεις ὁρώων δάλωπιν ἕασπιν
 σάρδιᾶ θ' αἱματόεντα καὶ αἰγλήεντα μάραγδον·
 615 ἐν δ' ὃ γε μιτοπάργος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
 (610) δῆεις καὶ χροὺν ἐαροτρεφέος μήλοιο·
 ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ μιν εὖρῃς

- εἶδος ἔχοντα θαφρινὸν ἀμαιμακέτιο λέοντος·
 τῷ καὶ μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι
 620 ἦνδανεν ἡμιθέοισι κατάστικτον σπιλάδεσσι
 (615) πυρσῆσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε·
 τὸν δ', εἰ σκορπεῖην ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
 ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἔλκεϊ κέκλεο λυγρῷ,
 ἥ μιν ἐπιπλάσσειν· ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνῆαι.
 625 ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θεῖναι,
 (620) καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα κομίζων
 ὅσσα κεν αἰτήσεται, ἀφίξει οἴκαδε χαίρων.
 καὶ νοῦσφ' ἀμύνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστίν,
 ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χεῖρεσσι κατάσχη·
 630 εἰ δὲ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνήσεται,
 (625) ἀλλὰ νόει σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσὶν, οὐνεκεν αὐτῷ
 ῥῆξε λίνον Κλωθῶ· τὸ δέ κ' ἔρχεται ὕστατον ἥμαρ.
 Εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτερόημερος ἄνδρα θαμίζων,
 ἥ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παραδθύνῃσιν,
 635 ἥ ἐτεταρταίης πῆμα βραδὺ μήποτε λήγειν
 (630) βουλομένης, ἀλλ' αἰὲν ὕπη' πελάσῃσι μενούσης,
 τόνδε σὺ γ' ἰᾶσθαι δι' ἀμύμονος ἀντιαχάτου·
 οὗτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτερος. αἴψα δὲ σῆμα
 ἐξερέω, τό περ ὄχα βίην δείκνυσσι λίθοιο.
 640 ἐν γὰρ μιν κεράεσσι βαλὼν μέσον ἐφομένοισι
 (635) τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.
 οὐ μὲν τοι καὶ τόνδε πρὸς ἑρπετά φημι δύνασθαι,
 ἀλλ' ἔτερον δώσω χατέοντί τοι ἱητῆρα
 οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
 645 εὖτε γὰρ αἰγλήεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
 (640) Οὐρανὸς ὠμωστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιον
 δηθωεῖς εἵλιξεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν
 αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν οὐδ' ἄσδε μενοινῶν,
 ὄφρα κε πάντ' αἰὶδῆλα πολύτροχον ἀμφιπετάσας
 650 νῶτον ἐὼν τεύξαι, μῆδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος

- (645) θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίοι·
 δὴ ῥα τότε' ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
 αἵματος ὠτειλῇθεν ἐπὶ τραφερῇν ῥαδάμιγγες,
 τὰς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιούσας
 655 σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι Μοῖραι
 (650) ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἶμα χέλοντο.
 μεῖνε μὲν οὖν, αἶον δὲ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι
 Ἡελίου· καὶ κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειε
 λαῶν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει γε μὲν αἶμα πεπηγός.
 660 ἐν γάρ οἱ χρώς αὐτὸς ἐτήτυμον αἱματός ἐστιν,
 (655) ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεῖς ἀτρεκές αἶμα
 γίνεταί· αἱματόεις δὲ καὶ οὖνομα λῶας ἔτ' ἀνδρῶν
 ἐκ προτέρων κέκληται· ἀκήρατα δ' οὖνεχ' ἔοικε
 φάρμακ' ἔχειν, νημερτὲς ἀπόρροιάν μιν αἰοιοῖ
 665 οὐρανίην κλείουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
 (660) οὐ γάρ ὃ γ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν διζῶν
 ἔρχεσθαι ποτὶ ὄσσε, παλαιότερην δ' ἀπερύκει
 πινόμενος λευκοῖο μετὰ γάλαος· κεράσας δὲ
 ἰχῶρι σφετέρῳ γλυκερὸν μέλι, τὸν δὲ δαμάσας
 — — — — —
 670 ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον· ἀσχαλάα γὰρ
 (665) εἶργεσθαι θνητοὺς ὁράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα
 πρεσβυτάτου μακάρων ἀστροβλεφάρου βασιλῆος.
 καὶ γλήνησι τεῆσιν, ὀμιλήσας κυλίεσσιν
 — — — — —
 ἀνέρος αἰδοίων ἄχος ἔσσεται, ὅς κε πῆησι.
 675 καὶ μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφροني πόλλ' ἐπέτελλον
 (670) ἔντεσι δῆριν θεῖναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
 ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χειρὶ κομίζεω.
 καὶ κεν Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἀντίον αὐτῷ
 κῦδος Ἀθηναίῃ περ ἐλέπτολις ἐγγυάλιξεν·
 680 ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσχε παραφαμένοιο πιθέσθαι·
 (675) τοῦνεκα θεσπέσιόν μιν ἀνὴρ ἀθέριζεν ὄνειρα,

- λάζετο δ' οὐλοὺν ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
 ἄλζω, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλισθηροῖο γενέθλην
 ἔρπετοῦ αἱματόεντα δαεῖς λίθον, αἶν ἐταίρους
- 685 πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
 (680) καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
 αὐτοκασιγνήτῳ μεμαῶς φίλον Ἑκτορι θεῖναι
 πρόφρων ὥπασα λαῶν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
 αὐτὰρ ὁ γ' ἐξαπίνης Τρώων προπάρειθεν ἀπάντων
- 690 Ἑκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλεδ' ἐταῖρος.
 (685) τοῖο δ' ἔκχρησ' ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
 ἰέμενος λιπαράϊον ἐπὶ κλησὶν παρὰ πατρός
 ὥπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὃν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
 ἐλθὼν Ἰλίοθεν κρατερὸν μετὰ Μένονα κῆρυξ
- 695 σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρὼν Ἀσσυρίῃθην
 (690) χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε
 μυρία κέῃθι μάχοισι πορῶν πολυῖδμοσι δῶρα.
 εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην, τά κε λέξω.
 Πρῶτα μὲν οὖν σπένδοντας ἀναιμάχτων ἐπὶ βωμῶν
- 700 — οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐστὶ θυηλὴν ἐμφύχοιο —
 (695) Ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
 καὶ χθόνα πείραν πάντων τροφὸν οὐδατόεσσαν.
 δεύτερον αὖτ' αἶθωνος ὑπὲρ λίθον Ἥφαίστοιο
 τέχκειν ἡδεῖη ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας
- 705 ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες
 (700) σπερχόμενοι ποτὶ βωμὸν ἀολλέες ἐκπρομολόντες
 χηραμόθεν ῥῶονται ἐφερπύζοντες ἅπαντες.
 αὐτὰρ ἔπειτα λίνιοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
 ἐσάμενοι τρεῖς, ὁξὺν φέρων ἄμφηκες ἕκαστος
- 710 ἄορ, ἀναρπάζων ὄφιν αἰόλον, ὃς κε μάλιστα
 (705) κνίσσης ἱμεύων πυρὸς ἐγγύθι δινεύησι·
 τοῦ δὲ διαμελεῖσθαι θαῖζειν ἐννέα μοίρας·
 τρεῖς μὲν ἐπὶ κλησὶν πανδερχέος ἡελίοιο,
 τρεῖς δ' ἐτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης,

- 715 τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυτῆμονος ἀφεύστοιο·
 (710) τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἵματοέσσας
 δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάϊον Ἀτρυτώνης,
 ἥδ' ἐ μέθυ Βρομίῳ καλεσσιγόρου καταχεύειν,
 ἐν δ' ἄλας ἀργεννοὺς βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς·
 720 ἐν δέ σφιν καὶ θριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
 (715) μῖξαι ῥυσοχίτωνα, μελαγχροτήν, ἐρίτιμον·
 ἐν δὲ καὶ ὅσσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
 ἡμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
 ὄφρα δ' ἐνὶ τρίποδος κρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα,
 725 τόφρα δὲ κιχλήσκειν μακάρων ἄρρηκτον ἕκαστον
 (720) οὖνομα· τέρπονται γάρ, ἐπεὶ κέ τις ἐν τελετῇσι
 μυστικὸν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον οὐραυνίωνων.
 ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
 σευέμεναι τρίποδος καχομήχανον· ἐς δ' ἄρα τοὺς γε
 730 πνεῦμα διπέτεῖς ἔνδον ἄγειν ἱεράς ἐπὶ μοίρας.
 (725) ὁππότε δ' ἐψομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἔκηται,
 δαίνυσθαι τότε ἔπειτα κορέννυσθαι μεμαῶτας
 αὐτόθεν ἐκ τρίπουδος· τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει·
 καὶ σφιν ἐπισπείσαι λευκὸν γάλα καὶ μέθυ ἡδὺ
 735 καὶ λίπ' ἐπήρατον ἡδὲ μελίσσης ἀνθιμον εἶδαρ,
 (730) καὶ στέφαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόρου
 παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης· ἀμφὶ δὲ κόρσαις
 σφωϊτέραις πέπλους ἐλέειν οἰκόνδε κiónτας·
 μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπονόσφι τράπησθε,
 740 ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ὅσσε φέροντας
 (735) ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδὲ προτιμυθῆσασθαι,
 εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης, ἔστ' ἂν ἔκησθε
 ἐς δόμον· ἐνθα δ' ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν
 ἐξαῦτις ῥέζοντας ἀρώματα ποικίλα καίειν.
 745 Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσσα τε κοῦφοι
 (740) ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὅσσα τε θῆρες
 ὠμῆσται τετράπεζοι ἐνὶ σφισιν ὠρόντα.

- Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βαχχικὰ νεβρίταιο
 δῶρα λίθου Βρομίῳ κεχαρισμένα· τὸν περ ἔχοντες
- 750 ἄνθρωποι θύοιτε καὶ ἀράων ἄτουςιν
- (745) Οὐρανίδαί. γυμνῷ δὲ ῥάχιν πόδα πευκεδανοῖο
 εἴ κέν τις θλίψας ὄφις διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
 δρώσῃ σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ
 νεβρίτης. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἡμερόεντα.
- 755 Ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων
- (750) καρτερὰ φάρμακα σείο, βροτοσσύε θέσκελε πέτρη,
 τῆς ὄνομα χροίη τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.
 Ἔνθεν καὶ σέο, δῖε χαλάζιε, πειρηθῆναι
 ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σευ μένος εὖρον ἄριστον.
- 760 ἄμφω γάρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
- (755) καὶ μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
- Ἀητοῖδαο μάλα χρησμοῖς, Ποιάντιος ἦρως,
 ἐσπόμενον τάδε πάντα μ' ἀμήχανά φημι πιφαύσκειν.
 αὐτοκασιγνήτην κεχολώμενος Ἀργυρότοξος
- 765 Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσιν ἄπιστα
- (760) θεσπίζειν Τρώεσσιν ἐτήτυμά περ φρονέουσιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
 καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα
- 770 ἡμετέροις, ἦρως ἐκατηβόλε, πείθεο μύθοις.
- (765) Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφὲς φίλος υἱὸς
 ἀτρέστον θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος·
 νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρόρειαν ἰοῦσι
 τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήνυναν.

COMMENTARIUS CRITICUS.

Carmen inscribitur Ὀρφῆως περὶ λίθων in edd. In A, ubi primi nonaginta versus desiderantur, inscriptio a librario ut videtur ficta est: τοῦ αὐτοῦ Ὀρφῆως ἐπήχοι καὶ πρὸς ἔρπετα, (non . . . καὶ προβέρετα quod Baumeister ex eo profert in Hymnorum Homericorum editione p. 97.) Ὀρφῆως ἀρίστου ποιητοῦ περὶ λίθων B V. Ὀρφῆως ποιητοῦ τὸ περὶ λίθων M.; deest inscr. in P. Ὀρφῆως τοῦ ποιητοῦ περὶ λίθων Pal. Tzetzes ubique Ὀρφῆως Λιθικά laudat, et certe vox Λιθικά maioris antiquitatis speciem prae se fert, quam περὶ λίθων; cfr. antiquorum poetarum carmina, quae Θηριακά, Ἀλεξιφάρμακα, Γεωργικά, Ὀφιακά, inscribuntur. Dedi ergo Λιθικά omisso auctoris nomine, quod quale fuerit ignoramus. — Prooemii lemma προοίμιον primus introduxit Steph., om. Tyrwh. Herm.

1 ὦρον P. Moschi scholion: ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Ματῆς υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τοῦ ἀλεξικάκου Διὸς, κελεύων μοι τοῦτο δοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ὥφειλε δὲ ἔχωσιν εἰπεῖν) βοήθειαν τοῖς ἐπιγινόμενοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῇ. (με pro μοι V, βοήθει ἐν P, quod corr. Tyrwh.) — 2 νομίζων B — 3 Tzetzes ad Lycophr. 219 hoc schol. habet: Μαίας δὲ καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφῆς φησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθιακῶν (sic duo codd., duo alii rectius Λιθικῶν) Δῶρον ἀλεξικάκου Διὸς θνητοῖσιν ὁπάσσαι κεκλόμενος Ματῆς ἐριούνιος ἦλθε κομίζων Ὑἱὸς ὅπως ἀνέχωμεν διζύος ἀτρεχὲς ἄλλαρ. Sic hi versus editi sunt a Bachmanno, in cuius editione vide recentiorum codicum discrepantiam. Ego ut antiquissimorum codicum (Parisini 2723 et Ambrosiani 222) lectiones proferre possim, viri doctissimi, E. Scheer, benevolentia factum est. Habet ergo v. 1 ὁπάσαι cod. Par. v. 2 Μαίας codd. v. 3 ὕπερ pro ὅπως Par., μιν ἔχομεν διζύος ἄλλαρ αἰνῆς codd., et μιν ἔχομεν (vel ἔχωμεν, ἔχομεν) διζ. ἄλλ. αἰνῆς ex suis quoque codicibus protulerat Bachm. In illo διζύος ἄλλαρ αἰνῆς fortasse ὁ. ἄ. ἀνιγρῆς latet. ἂν ἔχωμεν B Pal., P a prima manu ex ἀνέχομεν, et Herm. ex coni., ἀνέχωμεν V et edd. ante Herm. ἔχομεν legit Tzetzes; ἀνέχομεν M, unde ἂν ἔχομεν recepi. Cfr. Herm. Orph. p. 812: »Coniunctivus post praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum scriptor v. 3. 645 [vulg.] 646 [vulg.]« Sed ex omnibus his locis coniunctivus a Stephano demum invecus meliorum codicum ope expulsus est. — 4 δέχνησθε B P Pal. V. aif. δέχνησθε [M.] Steph. et rell. edd. βροῖτοί B. — 5 κραδίη P aif., corr. Steph. ἀθανάτοισι codd. ἀθανάτοισιν edd. — 6 v. 6 citatur in exc. Vatt. νηπιτίοισι B P V et edd. ante Herm. νηπιτίοισι Pal. νηπιτίοισι excc. Vatt. M. Pal. et Herm. ex Tyrwhitti emendatione quam fecerat iam Perdr. θέμιν P in textu,

θέμιν V., θέμιν P in marg. a pr. m. et rell. — 7 ἀγαλλόμενος codd. et edd. ante Tyrwh., qui ἀγαλλομένους proposuit »quod scilicet non ad Apollinem, sed ad Aesculapium et Herculem coniunctivus referatur«. Idem Herm. postea in Tzetzae exegesi Iliadis manuscripta invenit, ubi (p. 22. 23 ed. Herm.) vv. 7—12 citantur. — 8 υἱὸς λητ. Tzetzes l. l. ἀκεσίμβροτου (sic) B. ἀκεσίμβροτον Tzetzes l. l. — 9 ἤξεν Tzetzes l. l. scribarum, puto, errore. ἔξεν B. — 10 λαοσόον Pal. Nescio an hunc versum respexerit Jo. Tzetzes in Iliadis Allegoria p. 150 v. 177 qq. (ap. Matrangam, Anecd. Graeca. Romae. 1850):

Οὐδ' Ἡρακλῆς γὰρ ὁ στερρός ἐξέφυγε τὴν μοῖραν, | Ὅς περ Διὶ τῷ
ἀνακτι δῆρχε πεφιλμένος, | Ἡ ἀστρολόγῳ τῷ Διὶ ἐκείνῳ στερηφόρῳ |
Οὐ καὶ Ὀρφεὺς πού μέμνηται εἴτε καὶ τῷ Ἡλίῳ. | Ἔργα κλεινὰ γὰρ
καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλεῖς ἐτέλει. | Ἡ τῷ Διὶ καὶ Οὐρανῷ φίλον τὸν ἄν-
δρα λέγει. | Ἀριστος ἀστρολόγος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς δῆρχεν. | Ὡς καὶ Ὀρ-
φεὺς τοῖς λιθικοῖς βοᾷ διαπρυσίως, | Ὄτω Διὶ τὸν Ἡρακλῆ νόει μοι
πεφιλμένον. | Τῇ εἰμαρμένῃ δὲ αὐτὸν μὴ εἴπῃς πεφυλμένον (sic). —

11 ἄλλτο P, sed ἄλτο in marg. adscripsit m. pr. — ταναόν codd. et edd. ante Herm. qui ταναὸν Κρονίδης scripsit, postea vero in Addendis p. XXII, quod in Tzetza l. l. invenit, ταναήν probavit. χεῖρα Tzetzes l. l. quo codicis errore deceptus Iovem quemdam magum esse Κρονίδην poetae falso putavit Tzetzes l. l. p. 22: αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τῇ μαγικῇ ὑπεραίρων, οὐ μόνον αὐτοῦ παλαιότερον ἀλλὰ καὶ τοῦ τοῦ Κρόνου υἱοῦ Διὸς τοῦ μάγου σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν. — 13 κείνους B et P, qui tamen in marg. κεί habet a pr. m. — 14 χαίροντας codd. χαίροντες Ruhnk. in Bibl. Crit. part. VIII p. 90. et Tzetzes Exeg. II. pag. 31, ubi laudat vv. 13. 14. — 14 ὅκ' B. — 15 δὲ ἐν B. — 17 ὅς δέ κεν et πεγνυμένον B. ἀνώγει M. ἀνῶγει B P V Pal. aif. Steph. et edd. ante Herm. qui ἀνώγη scripsit, recte, licet obloquente Wielio, qui p. 14. 15 provocans ad Koechlyi praefationes in Manethonem et Quintum hosce nostri locos ab Hermanno perperam ad antiquiorum epicorum normam redactos esse affirmat: v. 17 vulg. ἀνώγει. 268 βέζοι. 308. πελάσοι. 314. παλύνοι. 318. φυλάσσοι. 396. εἴπερ ἔρχηται. 420. εἰ ἀντιώσιν. 472. εἴ κε βάλῃς. 617. εἰ κέ μιν εὖροις. 711. ὅς κε δινεύεσκε. 753. εἴ κέν τις δηῶσοι. 52. αἴ κεν ποτιγρίμπτοιτο. 84—85. ὅς κεν πειρῶτο μενοινῇσει τε χάμοι τε, ὅς τε διδάσκηται καὶ ὅς εἰδότας ἐξερεεῖνοι. Sed cum tres loci (52. 318. 711.) ex libris corrigi debeant, v. 17 ἀνώγη etiam a Tzetza (Chil. II 858, XII 608) lectum sit, coniunctivus post αἴ κε in vv. 43. 204. etiam metro firmetur, v. 314 παλύνοι infirma auctoritate nitatur, v. 308 πελάσοι et v. 753 δηῶσοι ne recentissimorum quidem epicorum consuetudine excusentur, satius duxi Hermanno obsecutus reliquos locos corrigere praeter εἴ περ ἔρχηται v. 396, et εἰ ἀντιώσιν v. 428, de quibus suo loco dicetur. Neque credo poetam in uno eodemque versu nulla omnino necessitate co-

actum μενοιήσει πειρῶτο κάμοι, tum ἐξερείνοι et διδάσκηται promiscue sine ullo discrimine dixisse. — 18 ἐπελθέμεν codd. et edd. ante Herm. vv. 17—21 a Tzetza citantur Chil. XII 606—613: περὶ τοῦ δὲ Ἑρμῆς ἐν πολυηράτοις ἄντροις κατέθετο:

Ἐν λιθικοῖς διδάγμασιν οὕτως Ὅρφεύς που λέγει,

Ἰγνῶν σοφίαν, λόγους τε καὶ τὸ προσέχειν βίβλους.

Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων διζύν.

Τὰς βίβλους ἄντρον τοῦ Ἑρμοῦ κατονομάζων οὕτω.

Ubi ἐσελθέμεν pro ἐπελθ. legi iam a Steph. animadversum est; quod Herm. demum recepit. — ἔρμειαν B. ἐρμείαν Pal. V. — 20 νομίζων B. — 22 cfr. Jo. Tzetza in scholiis ad Allegoriam Iliadis, p. 607 ed. Matr. (p. 379 ed. Cramer.) (ad II I v. 65) ἀποτροπιασμοῖς καὶ ἐπωδαῖς ἡδύναντο οἱ μάγοι καὶ λοιμικὰ καὶ ἕτερα μετατρέπουν νοσήματα, ὥς Ὅρφεύς γράφων παραδεικνύει. — οὐδέων νοῦσος B. ἄκικις BMV et edd. ante Herm. ἄκικις rell. codd. et Herm. ἀκίχης (sic) coni. Perdr. — 23 πόθ' B. ὑποτρέσας M. — 24 προλείπων ἐρήγηθε ἀνίκην B. — 25 οὐ δέ οἱ Herm. errore. — 28 ἄντικρυς codd. et edd. ante Herm. — »Κομίσας non habet casum rei, quam adferat adversarius. Κονίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ positum est. Gesn. sed recte vidit Tyrwh. χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος esse illum casum rei, a Gesnero tam aegre desideratum. ἐριδαίνει suprascripto οι V. — 29 ναὶ μὴν legendum putavit Steph.; male, iudice Tyrwh. ναὶ μὴν καὶ ab epicis poetis sane valde frequenter usurpatum esse docent exempla a Lehrsio collecta in Quaest. Epp. p. 322. 323. θήρεσιν ante corr. P. ὀρεσχώοισι notavi ex P V. — 30 λαοῖσι P. — 31 βασιλέεσσι codd. et edd. ante Steph. διοτρεφέεσσιν B ante corr. — 32 τίθεται ante τίεσθαι erat in P ante corr. — 34 παλάμῃσιν tacite Herm. παλάμησι codd. (παλάμοισι Pal.) et rell. edd. — 35 χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰέν codd. et edd. ante Herm. et Dinner. Epith. p. 413. 453. λέχος αἰέν ἐπὶ χρύσειον scripsit Herm. ne brevis vocalis ante simplicem consonam producat. Probat Hermanni rationem Wiel p. 8 »quum in toto carmine quatuor tantum loci reperiantur, ubi poeta eam admisisse videri possit: v. 7 ἀγαλλόμενος ἐπὶ δώρῳ. v. 11 ταναὸν ὑπὲρ αἰθέρα. v. 35 ἐπὶ λέχος. v. 618 ἦ μιν ἐπιπάσσειν; quae omnia ab Hermanno leniter correctae sunt. Fugit virum doctissimum v. 707 vulgata lectio χηραμόθεν ὀρώωνται, ab Herm. correctae et v. 184 παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ, v. 600 εὐλάς τε κάμπας τε et v. 22 ἐνὶ μεγάροισι. Reduxi igitur vulgatam lectionem. — 36 ἀλκτον Pal. — μάλ' ἐφιέμένη vel ἐπιμαυμένη pro ἐπίεμένη coni. Wiel p. 9, nam »forma ἐπίεμένη prorsus singularis est in epico carmine et vix credibile poetam ceteroquin satis elegantem in hoc vocabulo satis usitato quidquam novasse. Neque defenditur ingrata forma Homericō illo ἐπίστωρ aut similibus quibusdam et ipsis singularibus. — 39 βησετ' B; ἐπὶ πόα τραφερὴν ἀχυμ. B Pal. ἐπὶ ποα τραφερὴν ἀχ. V, ἐπὶ ποα φερὴν τρ. ἀχ. P,

ἐπὶ m. pr. ex corr. et in marg. add. m. pr. *τραφερὴν* (Tyrwh. ex P »πόα φερὴν a prima manu« profert.) πόα (ποα) om. in M et in edd. omnibus. χθόν' post *τραφερὴν* inseruit Dorvillius ad Chariton. p. 206. improbat a Tyrwh., nam »quid mirum si aliquis per terram incedat siccis pedibus. Malim ἐπὶ *τραφερὴν* ἄλ'. Per mare solidum, seu vice terrae fungens«. Dorvilli lectionem probavit iam ante Seidenadelium Ruhnck. in Bibl. Crit. P. VIII p. 90 »sensus enim hic est: e mari salvus in terram redibit. Infra vs. 578 καὶ πολὺν *Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι*«. Herm. Tyrwhitti emendationem, quam etiam Musgr. fecerat, recepit, »nam et ἄλ' ob similitudinem sequentium litterarum facilius quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud est, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero quod potissimum est, incredibilia hic et miraculosa memorantur, quod pulcre sensit Tyrwh. Atqui salvum aliquem e tempestate evadere non incredibile, nedum miraculosum est; illud, ut siccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo«. Omnia denique movit Wiel, qui etiam de codicum scriptura haud accurate edoctus, haec contra Herm. protulit: »Sed incommoda videtur compositio vocabulorum *τραφερὴν* ἄλ', neque etiam placet repetita maris notio; praeterea quod cod. Par. a prima manu scriptum habet πόα φερὴν, facit ut ne *τραφερὴν* quidem genuinum esse videatur. [etiam in v. 653 πόα φερὴν est in P pro *τραφερὴν*, neque quisquam aliud quid huic errori subesse putavit!] Equidem verum sic scriptum fuisse suspicor βήσας ἐπιπρὸ πέρην διὰ χῆμ' αὐτοῖσι πόδεσσιν«. ubi et ἐπιπρὸ et αὐτοῖσι languet et πέρην absolute positum epicorum usui convenire non videtur. Ego Dorvillii emendationem recepi; omnia enim quae in hoc prooemio miraculosa promittuntur, postea in carmine recurrunt, at nihil amplius legimus de lapide, qui siccis pedibus per mare ingredi faciat. Praeterea locus a Ruhnkenio laudatus mirum in modum convenit cum nostro loco (πόντοιο κυκωμένου et *Νηρῆα κυκώμενον*) eumque respexisse poetam vel ex eo certum est, quod utroque loco latronum commemoratio occurrit. (v. 40. 41 τὸν καὶ ληϊστῆρας ἀνάρσιοι οἶον ἐόντα φεύξονται et v. 583 καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἀπο ληϊστῆρων). Neque verum est quod Herm. contendit βαίνειν ἐπὶ accedendi significationem nusquam habuisse et incredibilium ac miraculosarum rerum commemorationem hic requiri. Num miraculosius est, quod »καὶ δμῶες δῶμενοι πατέρ' εἶναι τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐοῦ στέρξουσιν ἀνακτος« quam salvum aliquem e tempestate in terram evadere? — 39 πόδεσσιν tacite Herm. — 40 ληϊστῆρ ἐς B. — 41 οἰόμενοι B. — 42 τίσουσι codd. et edd. ante Herm. qui tacite correxit. — ἐοῦ B P aif. ἐοῦ rell. codd. (ἐοῦ et ἐοῦ iunctim V) et Steph. tacite, ut solebat. — 43 αἷς θέλῃσι B P Pal. V, αἷ κε θέλῃσι Steph. et rell. ante Herm. qui αἷ χ' ἐθέλῃσι scripsit. Idem M habet. αἷ κε θέλῃσι etiam apud Tzetzam editur Chil. II 860, ubi περὶ *Εὐρυδίκης* inter caetera haec leguntur:

"Οτι δ' Ὀρφεὺς ἡδύνατο τοιαῦτα θεραπεύειν | Αὐτός φησιν ἐν Λιθι-
κοῖς οὕτω τὰ ἔπη γράφων· | Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνῶγῃ |
(Ἴνα τὰ πλεῖστα παρεικῶς εἴπω τὰ τελευταῖα) | Ἰδμεναι αἶκε θέλῃσι etc.
... ἰὸν σβέσαι ἐρπυστήρων. | Οὕτως Ὀρφεὺς ἡπίστατο σύμπασαν θερα-
πείαν.

43 ὅσα τε B. — 44 σφετέρῃσι μετὰ φρεσὶν M solus. σφετέρῃσι
etiam aif. μαχανώνται aif. — 45 μετὰ φρεσὶν codd. et edd. ante Tyrwh.
qui μετὰ σφίσιν (sic) iam Stephano probatum ex Tzetza primus recepit
collato v. 741 [vulg.] Ego μετὰ σφισιν scripsi. — ἡεροφῶται B. — 46
ἄφρα στὸν B. λαχλίζοντες Pal. — 48 ροιζῶντες καὶ χαμαὶ codd. aif.
Steph.; ροιζόν τε στήσαι χαμαὶ a Tzetza l. l. servatum probavit iam Steph.
in notis, recepit Eschenb. tacite, et diserte Gesn. ex Tzetza, Stephano
non nominato. — 49 ὀφείων B V. In Pal. vv. 48 et 49 in hunc modum
contracti sunt: ροιζῶντες ἡδ' ὄφρων ἰὸν σβ. ἐρπ. — ἐρπυστ. B. ἐρπυστή-
ρων Tzetzes in Exeg., non in Chil. De vv. 48—53 haec dicit Herm. in
Addend. p. XXII: »48—53 affert idem [Tzetzes in Iliadis exegesi] fol. 22b,
in quibus v. 48 habet ροιζόν τε στήσαι χαμαὶ et v. 49 ἰὸν [ἰὸν legebatur
in antiquioribus Chiliadum edd.] et v. 50 φῶτα χόλω πίπτοντα σελήνης
et v. 52 τεθνήγος ἢ κεν ἐρεμνοῦ ἐξ αἰδὸς προμολοῦσα ποτιχρίμπτῃται
ἐκάστω: ex quibus lectionibus certe ποτιχρίμπτῃται genuinum puto». Caeterum in Tzetzae exegeseos editione p. 92. 93. ροιζόν τὲ, ἡδ' ὄφ. ἐρ-
πυστήρων, χόλω, τεθνήγος et ἐκάστω ex codice editum est ab Her-
manno. χόλω πίπτοντα σελήνης vero a poeta scriptum fuisse ex v. 469.
470 et ex v. 483—484 vulg. patet, quem locum respexit poeta. — 52
καὶ τὰ δαιμόνια διώκειν εἴ τι πησιάζοιεν· ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθα-
νόντων εἶπεν, est Moschi scholion, ubi καὶ τὰ male Tyrwhitti
ed. — ἢ κεν et τεθνήγος item ex antiquiore fonte pro codicum et editionum
αἶ κεν et τεθνεώτος recepi; pro ἐκάστω Herm. ἐκάστην scripsit, quod
languidum esse ratus Wiel p. 34 ex schol. cod. Paris. ἀλάστωρ propo-
suit »quod cum δαίμων saepissime coniunctum atque etiam feminini ge-
neris substantivis appositum invenitur. Quo nomine quum daemones
plani significantur, id ipsum hoc loco desiderari vides»; ἀλάστωρ ergo
vertendo expressit Seidenadel. Ego ἐκάστω retinui, quod hoc loco non
magis ineptum est, quam πάντας v. 475. Praeterea Hermannii ἐκάστην
nimis longe a ψυχὴν remotum est, Wielii ἀλάστωρ autem nullo certo
fundamento nititur. A Moscho enim (cuius sunt scholia illa Parisina)
lectionem vel Tzetzae aetate antiquiorem in scholio exprimi non potuisse
omnes mihi credent. Caeterum moneo ποτιχρίμπτῃται ἀλάστωρ, non
ποτιχρίμπτῃτο ἀλάστωρ Wielio scribendum fuisse; noster enim brevem
vocalem ante vocalem semper elisit, nisi brevis in ποτὶ (ποτὶ ὅσσε v. 667)
vel in περὶ (περὶ ἔλκει v. 623) sit, aut sequentem vocalem digamma an-
tiquitus praecesserit (v. 205 μινύθοντα ἴδῃαι, v. 391 ὑποτρομέοντι ἔοικας,
v. 403 ἐρέω τὰ ἕκαστα). — 53 αἰδὸς Pal. — 54 ἄλλαι τ' ἀπειρέσιαι codd.

et edd. ante Steph., et sane particula aegre desideratur. — 55 δῶπναι B. — 56 πρήσσουμεν ῥίμψα ἕκαστα coni. Hilberg in libello »Das Gesetz der trochaeischen Wortformen etc.« inscripto p. 24, sed cfr. ad v. 635. — 57 ὅστ' ἀφίχεται B. ὅστ' ἀφίχεται rell. et edd. ante Herm. qui ὅς x' scripsit pro ὅστ' »quod hic locum non habet« et ἐφίχεται recepit ex Tyrwhitti emendatione, ut sensus sit »Horum semideus et beatus, qui compos fiet«. cfr. Herm. in Addend. p. XXII: »v. 57 Tzetzes ibidem [in Iliad. Exeg.] affert fol. 9b. in quo versu habet, ut Tyrwh. emendavit ὅστ' ἐφίχεται: et addit: τουτέστιν ἐν καταλήψει γέννηται, ὣν Ἑρμῆς ἐδίδαξενα. In Tzetzae autem editione p. 31, 23 ὅσx' ἐφίχεται idem Hermann ex codice protulit. — 59 ὦρινε Pal. MV. ὦρινη B. — 60 ἀοιδῆς Herm., nam »quis est ille ἀοιδός? Non dubium puto quin poeta ἀοιδῆς scripserit«. στήθεσφιν B. γηρήσασθαι codd. praeter M, ut videtur, et edd. ante Steph. — 61 sequentes versus respexit Tzetzes in Exeg. II. p. 112 Herm.: τὴν δὲ μαχίην τὸ κυριώτατον καὶ πρῶτον μέρος ἢ μᾶλλον γένος οὔσαν τῆς μαντικῆς Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρίστην μὲν οὔσαν τεχνῶν ἀπασῶν, ἀπολωλυῖαν δὲ κακίαις ἀνθρώπων ἀσώφων καὶ φθονερῶν. — ἀλλ' .. χ.... σαοφροσύνης ἀλεγίξειν ἡμερος citatur in excc. Vatt. — πάγχι codd. (ἀλλ' οὐ τάγχι B) et edd. ante Steph. — 62 αἴψα δὲ πρέσβαν δαημοσύνην ἀτίουσι codd. nisi quod αἴψα B, δαιμοσύνην M; idem, nisi quod πρέσβυν pro πρέσβαν, habent edd. ante Herm. πρεσβυδαημοσύνην dubitanter coni. Steph., αἴψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίουσιν more suo Gesn., πρέσβυ δαημοσύνης Musgr., πρέσβαν Ἀθηναίην Tyrwh. Toupius in Em. in Hes. III. p. 561 satis temerarie »πρέσβυν δαημοσύνην, quod ex ἀήμων derivat. Scilicet ut δαίμων et δαήμων, ita αἴμων et ἀήμων, αἰμοσύνη, ἡμοσύνη, ἀημοσύνη Graecis dixisse«. (Herm.) Hermann »in verbis πρέσβυν δαημοσύνην leve vitium, gravior corruptela in praecedentibus αἴψα δὲ esse videtur. Nam quid sibi vult istud αἴψα?« Scripsit ergo ἀλλὰ σε πρέσβα δαημοσύνη ἀτίουσιν. — ἄντα δὲ πρέσβα δαημοσύνη σ' ἀτίουσιν coni. Jacobs in Anth. Gr. XIII. p. 6. Attamen αἴψα δὲ satis tuitus est Lehrs in Quaestt. Epp. p. 252 Hesiodi versibus, quos noster imitatus est O. et D. vv. 184. 185: οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τὸ πάρος περ· αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας. Alius Operum et Dierum locus a nostro expressus v. 826 esse videtur: τῶν εὐδαίμων τε καὶ ὀλβιος etc. quocum conferas Lith. 57 τῶν ἡμίθεός τε καὶ ὀλβιος etc. Lehrs αἴψα δέ, πρέσβα δαημοσύνη, σ' ἀτίουσιν proposuit, sed in hoc quoque inventum cadit quod Wiel contra Hermannianum protulit p. 34: »in quo primum non intelligitur quid causae fuerit, ut poeta, quam in priore versu σαοφροσύνην vocavit, eandem statim post δαημοσύνην compellare maluerit, quum sententia potius verbum superiori σαοφροσύνη oppositum postulare videatur«. Wiel ipse, quem secutus est Seidenadel, αἴψα δὲ πρέσβαν ἀλημοσύνη ἀτίουσιν scripsit: »πρέσβαν est in libro Parisino; δαημοσύνη et ἀλημοσύνη litterarum discrimine paene nullo inter se di-

versa sunt, eundem in iisdem vocabulis errorem commissum fuisse videmus in Apoll. Rhod. II 1260. Hac emendatione recepta iam non obscurum est quid sibi velit illud *αἰψα*. Nimirum queritur poeta, quod homines inconstantes in bonarum artium studio propter animi levitatem (*ἀλημοσύνη*) post brevem conatum a proposito aberrant et ad deteriora recidunt et ita veram virtutem debito quasi honore destituunt. Sic demum intelligitur, cur poeta in superiore versu *οὐ πάγχυ* scripserit, non *πάγχυ οὐ*, cuius sententia in proximis versibus copiosius exponitur. Haec posteriora nimis levia sunt, (*οὐ πάγχυ* idem ac valde significare notissimum est) neque quisquam sensum a Wielio ex sua coniectura erutum in ea inveniet. Praeterea *πρέσβαν* forma non videtur extare, *ἀλημοσύνη* autem nude positum, non addito *νόοιο* vel simili vocabulo, pro animi levitate positum vehementer displicet. Scripsi ergo *αἰψα δέ, πρέσβα, σ' ἀλτροσύναις ἀτίουσι*. *ἀλτροσύναις* eodem sensu legitur etiam in Orphei Argon. 1237, neque a tradita scriptura nimis longe recedere mihi videtur. *ἀλτροσύναις* autem, non *ἀλτροσύνη* etiam eam ob causam praetuli, ne hiatus in quinti pedis arsi a nostro poeta studiose vitatum (tres tantum eius hiatus exempla Wiel p. 9 attulit vv. 25. 47. 149) carmini inferam. »Laudat versum [61 et 62] ut hic est Stob. Ser. 4. p. 52, 12 [cui addiderat Conr. Gesner]; versum vero 63 Tzetz. ad Hesiod. p. 49. a. Gesn. — 63 citat hunc versum Tzetzes in Exeg. II. p. 65 Herm. — *δὴ ῥώων* aif, *δὲ ἥρ.* B. — 64 *μόχθων* B P Pal. (qui *δοστητήρα* ante corr.) V aif, *μόχθον* M et sic ex con. Stephani vulgo. — 65 *μόχθων* B P Pal. V aif. *μόχθον* M et Steph. et rell. edd., idem con. Toup. Em. in Suid. III p. 55. *βίον* B V. *πεφρόχασιν* B P Pal. V aif. *πεφρίχασιν* M Steph. — 66 codd. et edd. ante Herm. *σφι*, quod reduxi. *σφιν* Herm. tacite. — *ἄλβος ὀπηδεῖ* cum glossa *ἀκολουθεῖ* M solus. — 67 *θεοὺς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι* edd. ante Herm. qui *θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰὲν ἐόντας* scripsit, offensus productione primae syllabae in *ὀπιζω* et adiuncto dativo; *ἀθανάτοισιν* autem ex interpretatione in textum venisse credidit. Wiel p. 35 *δαρίζειν* proposuit »quod . . . ab iis qui Platonis philosophiam interpretati sunt . . . saepe positum legimus de familiari deorum consuetudine. Cfr. Procli Comment. Alcib. p. 5 *Ἀπόλλωνος δαριστήν*. Marini Vit. Procli p. 26a. Egregie. Potuit etiam Homericum *Διὸς μεγάλου δαριστήν*, alia ad coniecturam firmandam adhibere. Sed *δαρίζεμεν* non *δαρίζειν* scripsi; *δαρίζεμεν* habet M, P infra, Pal. V. *ὀθριζέμεν* B et Escor., in P m. 2. (?) π supra α scripsit; voluitne *ὀπιζέμεν*? — *ἀθανάτοισι* P et edd. praeter Herm. *ἀθανάτοισιν* rell. codd. — 68 vv. 68 *ἐκ δ' ὄψε*. — 71 *ἔργον* citat Tzetzes in Exeg. II. p. 91 Herm. — *ἀνδρῶν* scripsit Herm. ex Ruhnkenii coniectura in Bibl. Crit. VIII p. 91 facta et loco Pseudo-Phocylidis *ἀγροῦς καὶ πόλιας σοφῆς καὶ νῆα κυβερνή* (v. 124) firmata. Idem *ἀγρῶν* in Tzetzae exegesi invenit Herm. ubi fol. 6b in scholiis vv. 68—74 citantur. — *ἤλασαν* B aif v. — 70 *ᾠλετο* — *ἔργον* citat Tzetzes in Exeg. II. p. 31

Herm. v. 70 addidit Conr. Gesner Stobaeo suo Serm. IV. — vv. 70—74 apud Tzetzam sic scripti leguntur: ὤλετο δὲ προτέροις πεποννημένον ἡμιθέοισιν ἔργον· ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθὲς αὐτίκα πᾶσιν, ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο καὶ ῥό μὲν ἐν κονίῃ . . . ἐπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεὶς λευγαλέω θανάτῳ διδὼς φῶς ἔκτετ . . . In aif Steph. vero sic: ὤλ. δὲ πρ. πεποννημένος ἡμ. ἔργον δ' ἀργαλέος κ. ἀπ. αὐτ. πᾶσιν δῶκεν ἐπ. λ. τεύξουσι μ. καὶ ῥ' ὃ μὲν (ὃ μὲν α, ὃ μὲν if) κονίασιν ὅπ' ἄορι κρατὸς ἀπενθὲς etc. ubi nihil mutarunt edd. ante Tyrwh. nisi quod v. 72 καὶ κεν ὃ μὲν κ. Stephani scripturam receperunt. Eschenb. vertit: »Periit vero qui olim cum semideis versatus est. Laborem vero difficilis et inimicus, statim omnibus dedit, cognomen vero homines dederunt ei Magi. Et ille quidem in certamine, ense fortis, nemine lugente eum, tristi morte divinus vir, occubuit, a qua versione Gesneriana eo potissimum recedit quod 'commendavit' pro 'dedit', 'dabunt' pro 'dederunt' et 'ense abscisso capite' pro 'ense fortis' in ea legitur. Praeterea adnotat Gesn.: »Locus difficilis. Loquitur in hoc prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum ab affectu abreptum, hic paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λευγαλέω Onomacritum, vel si quis alius auctor est. . . Sed fere est, ut primam opinionem verisimiliorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet«. Uncis ergo hos quatuor versus circumdedit. Tyrwh. primus intellexit sensum horum versuum hunc esse: »Periit autem prioribus laboratum semideis opus; ille vero difficilis est et invisus statim omnibus, cuicumque cognomen Magi homines dederint«. Proposuit ergo eam scripturam, quam in textum recepi, nisi quod v. 72 τῷ κεν et τεύξουσι, et v. 73 καὶ κεν ὃ μὲν reliquit. τεύξωσι Herm. scripsit. Musgr. qui in v. 73 et ipse ἀμερθεὶς coni., locum sic constituit:

Ὦλετο δὲ προτέροις πεποννημένος ἡμιθέοισιν· | Ἐργον δ' ἀργαλέου καὶ ἀπεχθὲς εἰκόνα πᾶσιν | Δῶκεν, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύξουσι μάγοιο.
Herm. recte Tyrwhitti coniecturam postea magnam partem ex Tzetzam firmatam secutus est. — v. 70 ὤλετο δὴ coni. Seidenadel p. 6 in versu 70 ea, quae in vv. 64—69 continentur, iterum magno cum pondere commemorari ratus. Ad v. 72 Τοῦτ' ὃ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὄνομα μάγου ἀποδιδόασιν ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι scholion Moschi (ὄνομα PV, ὀνόματα Tyrwh. tacite; ἀποδιδόασιν [P] Tyrwh.) — ᾧ κεν v. 72 ego recepi ex Tzetzam. v. 73 Seidenadel καὶ ῥ' ὧς ἐν proposuit, ad traditam (in Aldina) scripturam magis accedere cupiens, sed non attendit ad veram scripturam a Tzetzam servatam. v. 70 πεποννημένον est in B M P (P ante corr., πε-

ποννημένος post corr.) Pal. πεποννημένος^v V; ἡϋθέοισιν M solus. v. 71 ἔργον· δ' ἄργ. et πᾶσι, v. 72 δῶκεν et τεύξουσι. v. 73 ἀπεινῆς codd. omnes, nisi quod ἔργον δὲ ἄργ. B. Praeterea v. 73 καὶ ῥ' δ' μὲν κονίαισιν M, καὶ ῥ' δ' μὲν κονίαισιν^{αι} ὑπαόρι B, καὶ ρ' δ' μὲν κονίαισιν Pal. V, καὶ ῥ' δ' μὲν κονίαισιν P. v. 74 φῶς B. — ὅ ἐστι, πολλάκις τοὺς τοιοῦτους οἱ ἰδιῶται ὑπ' ἀγνοίας καὶ φθόνου ἀποκτείνουσιν scholion Moschi (ὅ ἐστι et — νουσι Tyrwh.) vv. 75—81 in Stobaeo Gesneriano extant Ser. IV p. 52, 17, vv. 82—86 autem Ser. III p. 38, 6. it. Ser. 29, p. 200, 17. — 75 οἱ δ' P Pal. V et edd. οἱ δ' B M., ἱκέλοι B, ἕκελοι M P V, θήρεσιν Pal. οἱ δ' ἀδίδακτοι codd. (οἱ δ' ἀδίδαχθοι P, sed ἀδίδακτοι in marg.) et edd. ante Tyrwh. qui ἡδ' ἀδ. reposuit e Conradi Gesneri tacita emendatione, quam fecisse videtur etiam Eschenb. qui vertit »ignorantes atque indocti«. C. Gesn. vv. 75—86 Stobaeo a se edito addidit. — 76 χήτει codd. et edd. ante Herm. — 77 θεσπεσίη B, P ante corr., Pal. V. φασίμβροτον codd. et edd. ante Herm. qui φασίμβροτου recepit ex Gesneri coniectura, quae »lenissima et optima« ei videbatur, collato praesertim altero ex locis a Gesnero laudatis v. 166 (alter est v. 129) ἀλλὰ σε μὲν κρείων Φασίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγχοι κακότητος. Qui locus hic non quadrat, v. 164 enim Theodamas loquitur ad poetam, quem Apollo Φασίμβροτος iam semel ex periculo liberaverat, v. 77 autem auctor ex magorum persona in eos invehitur, qui nolunt apud deos auxilium quaerere. Ubi si quem deum singillatim respexit poeta, eum Mercurium fuisse totum proecium docet. Praeterea verissima est Tyrwhitti observatio: »Requiritur adiectivum quod cum κακότητος coniungatur, nec ullum, opinor, probabilius occurreret, quam ὀλεσίμβροτου. Eadem vox usurpatur infra v. 444«. Musgr. φυγέειν ὀλεσίμβροτον coniecit; Wakefieldius in Silv. Crit. vol. IV p. 221 φθισίμβροτου »lenius etiam quam Tyrwhittus« iudice Hermanno. Contra palaeographicae artis periti Tyrwhitti inventum lenius esse putabunt, idque recepi. — 78 θαυμάζοντο codd. et edd. ante Eschenb. qui tacite θαυμάζοντο edidit. ὅθεν μάλα θαυμάζοντο Wakef. l. l. θαυμάζοντο Tyrwh. Musgr. recepit Herm. — 79 ἴσας B. — vv. 79 ἀλλὰ — v. 81 extant in exc. Vatt. extritis aliquot litteris; nunc haec legi possunt: ἀλλὰ σφιν νεφέλη πρα κελαινὴ ἀμφιπεριπλεχθεῖσα βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα πολυστεφάνοιο μαγαίρει. — 80 ἀμφιπεριπλεσθεῖσα codd. (ἄμφι περιπλ. B) et edd. Ex exc. Vatt. ἀμφιπεριπλεχθεῖσα recepi; ἀμφιπεριπλεσθεῖσα ex lexicis deleatur, licet Wakef. l. l. plura attulerit, quae verbum περιπλεσθεῖσα illustrent. — 81 πολυστεφάνοιο recepi ex exc. Vatt. idemque Herm. invenit, annotans Ἄρετῆς λειμῶνας dixit Joannes Gazaeus v. 90. Caeterum elegantius scripsisset noster πολυστεφάνοιο. Antiqui poetae non solent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc esse ratio etc. πολυστεφάνον τε codd. rell. et edd. omnes, etiam Dinner p. 450. — μαγαίρει aif. corr.

etiam Perdr. — 82 ἀλλ' ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι codd. et edd. ante Steph. qui ξμ' pro ἐμέθεν invexit. Hermannō »in vulgata lectione displicet verbum ὑπισχνοῦμαι, hac certe forma . . non usitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Paris ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι habent, satis certum melioris scripturae vestigium. Hanc igitur lectionem recepi, reposito στεῦμαι. Favorinus στεῦται, διαβεβαιούται, ὑπισχνεῖται. Dubitanter secutus sum Hermannum, licet huius verbi, ut etiam Wiel annotavit p. 33, alibi non nisi στεῦται et στεῦτο formae inveniantur. Hermannī emendatio etiam Lehrsio (Quaest. Epp. p. 330) non dubia visa est. Nihil valet quod praeterea Wiel p. 33 contra Herm. scripsit: »Accedit ut, si quod Hermannus iubet legeris, poeta gloriosius de se ipso loqui videatur, qui alias quae tradit ab Herme se accepisse modeste fateatur«. Cfr. enim v. 29—32 καί μιν . . . λέοντα δεινὸν καὶ λαοῖσιν εὐχότα δαίμονι τεύξω etc. Wiel ipse ἀλλ' ξμ' ἔθεν στεῦται scripsit, quod »ad Mercurium referendum, cuius mentio in versu abhinc quinto facta est οὐδ' ὅπ' ἀρωγὴν θεοπεσίην φυγέτην Φαεσιμβρότου ἐκ κακότητος. Huius enim nomine iussuque se hominibus dona ferre poeta ipsis primis huius carminis versibus pronuntiat. Certissimum autem emendationis suae adminiculum existere putat Wiel »e versu subsequente 84 φῶτα δὲ δίζηται ταλαχάρδιον, ὅς κεν ἐκάστου, ubi tertia persona, quae veram superiora emendandi viam monstrare poterat, quum a criticis non intelligeretur, perperam mutata est in δίζηται. Sed primo Φαεσιμβρότου etiamsi in textu relictum esset (v. 77), longius remotum esset, quam ut in v. 82 quasi primaria enuntiationis pars subintellegi posset, deinde autem quod gravissimum est, Φαεσιμβρότος poetae nostro semper (v. 129 et 166) Sol, nusquam Mercurius est, et ὑπισχνοῦμαι glossa (v. 82) non στεῦται, sed verbum primae personae singularis ex textu expulsum esse innuit. Cadit ergo Wielii ratiocinatio etiam de v. 84. — χειμῆλια ἀπειθομένοισιν B; πευδομένοισι M P V et edd. ante Herm. qui tacite corr. — 83 ἀφνειοῖο codd. et edd. ante Steph. — 84 δείζεται B M, P in textu, Pal. V, δίζηται P in marg. et edd. ante Herm. qui δίζηται edidit, contradicente Wielio, de quo v. ad v. 82. — 84 μενοινῆσαι τε κάμοι τε codd. et edd. ante Herm. qui Gesneri coniecturam μενοινῆσαι τε x. τε recepit. Steph. μενοινῆσαι κάμοι τε coniecerat. Mirum est Wielium p. 15 in indicativo futuri sic inter duos optativos posito non offendisse atque etiam in versu sequente ἐξερεῖνοι retinuisse. — 86 ὅς κε διδ. M. οἰδότας B. ἐξερεῖνοι codd. et edd. ante Herm. vv. 87—90 extant in exc. Vatt. exesis litteris hisce: 87 οἱ καὶ ἔργοις, 89 ντες ἀν' αἰθέρα. — 87 καμάτοι Pal. — 88 εὐρύωπα B P Pal. V. aif. — δώμεν B. αὐτόν recepi ex exc. Vatt. αὐτοί rell. codd. et edd. ἀναπνύοντες codd. et edd. ante Steph. qui Porti coniecturam, ἀνὰ πονοῦντες recepit secutus a rell. editoribus, praeter Herm. qui ἀναπνύοντες glossema esse verbi ἀσθμαίνοντες recte vidit. Et ἀσθμαίνο... adhuc extat in exc. Vatt. ἀσθμαίνοντες veluti glossa supra ἀναπνύοντες

scriptum est in M. — ἀμπνείοντες coniecit Salmasius, ἀντιπνέοντες Grotius ad Stobaei Serm. 29, cui vv. 84—90 addiderat C. Gesner. — 90 ἡέλιον B, ἡέλιον male excusum est apud Herm. — ἐφ' ἄρματι codd. excc. Vatt. et edd. ante Herm.; Tyrwh. ἐφ' ἄρματι maluit, quod et ipsum propter hiatum illicitum spreuit Herm. simul σὺν ἄρματι inferens — ἄγρουσι P M et edd. ante Herm. — Post hunc versum unius versus spatium vacuum est in M. ἡ ὑπόθεσις est in P Pal. V et edd. ante Tyrwh. ὑπόθεσις in B. Inscriptionem primus omisit Tyrwh. — 91 cum voce ἄλλον (sic) incipit codex A. vv. 90—93 citat Tzetzes in Exeg. II. p. 23 Herm., ubi in v. 92 ὑπὲρ pro ἥπερ legitur. Moschi scholion ad hunc versum extat hoc: Τοιοῦτο καὶ τὸ Δημοσθένους ἐν Ὀλυμθιακοῖς προοίμιον. Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς (ἡμᾶς P ante corr. V ante corr.) ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Σύγκρισις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀνταῦθα κἀκεῖ. vv. 91 et 92 Stobaeo (Serm. III p. 38, 12) addidit C. Gesner subiecto alio: Ἀλλὰ θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, quem ex Procli ad Musas hymno sumptum esse vidit Tyrwh. — 92 τέψομαι P ante corr. ἥπερ B aif. ἀπάντων B. — 93 totum hoc, si dis placet, prooemium in compendium redegit Tzetzes Chil. IV 279—287:

Περὶ κυνῶν Ὀρφέα σωσάντων. Ὀρφεὺς δὲ τῆς Μενίππης παῖς, πατὴρ δὲ τοῦ Οἰάγρου | ἔτι τελῶν μενιράκιον, ὄρνις θηράσαι χρήζων | Ἥλθεν ὡς πρὸς ἀκρώρειαν, οὐπερ ἦν δράκων μέγας. | Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφώρα μὲν πρὸς θῆραν τῶν ὀρνέων, | Ὁ δράκων ὥρμα κατ' αὐτοῦ, σπείρας συγχὰς ἐλίσσω. | Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου | Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀπέκτειναν ἐκεῖνον, | Τὸν δὲ Ὀρφέα ῥύονται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον, | Ὡς περ αὐτὸς ἐν Λιθικοῖς Ὀρφεὺς πού γράφει τοῦτο. ἡελίω A, ἡελίω B, ἡελίου Pal. ἱερὸν ex ἱερῆιον Pal. — 94 ἄστρ' ὄντι P aif, ἄστρ' ὄντι P, ἄστρ' ὄντι ex ἄστρ' ὄντι B, ἄστρ' ὄντι rell. — 94 περὶ φρονίθου δάμαντι cum lineola transversa nomen proprium designante supra δάμαντι posita B. — 95 ἐλὼν B. χειρὶ χεῖρα A. ὠδεπέσσειν B. ἐπέσσει edd. ante Herm. — 96 ἐπισπέρχουσιν A, quod recepi, cfr. Köchly proll. ad Qu. Sm. p. LXXXIX. ἐπισπέρχουσιν rell. (ἐπὶ σπέρχ. B.) — 97 ὧ ἐταῖρε codd. dett. et edd. quod per synizesim pronuntiandum esse putabat Wiel p. 9; dedi σοι ἐταῖρε ex A. — 98 δὲ σέ μοι A, δὲ σε μοι rell. codd. ut videtur, et edd. στεῖχοντα codd. dett. aif, στεῖχοντι etiam P post corr. — 99 τῷ A. πρόφρον Pal. — 99 ὑπόμενσον codd. dett. et edd. ἐπόμενσον A, idemque coniecit G. Dindorf in Steph. Thes. ed. nova s. v.; ὑπόμενσον ex lexicis delendum. — 100 ἱεροτρεπέες aif, corr. etiam Perdr. — δ' om. codd. et edd. addidit Wiel p. 9, nam id »sermo epicus poscere videtur«. — 101 ἀγαθὸν B V. ῥίζουσι aif, corr. etiam Perdr. — 102 σφιν Pal. ἀνάγρουσι B. — 103 μακρὰν M.

ἀταρπητόν Pal. ἀταρπιτόν V. εἰσοράας A V. γὰρ om. B. — 104 ἀτρῶν a, ἀτρὼν if. χίοντα B. ἀκρόρειαν B. — 105 ἀνελθεῖν om. B V; in V post μούνος deletum est προφυγόντε. — 106 λεψγηρῶ B. — 107 οἷ δ' B solus ut videtur, οἷ δ' rell. codd. et edd. εἰως A M V et edd. ante Herm. qui τείως scripsit, quod etiam Musgr. invenerat. εἰως B, εἰως P, εἰω Pal. Ego εἰως retinui, collato Hom. M 141 οἷ δ' ἤτοι εἰως μὲν, Od. γ. 126 ἔνθ' ἤτοι εἰως μὲν. Hermann tamen ad Hom. hymn. IV v. 225 »τείως quod cum Musgravo edidi, servandum videtur propter aetatem scriptoris, tamquam pro εἰως dictum, vitandi hiatus caussa, ut apud Apollonium [II 132. IV 285]a. Sed ne de hiatu sollicitus sis, cfr. v. 196 ἀζόμενοι ἐθέλωσι; v. 519 ἀτρογετῶ, ἴνα; v. 530 οἷ τε κλάδοι, ὕσα; — 108 μίμνεσκεν codd. dett. et edd., recepi ex A μίμνασκεν, quam verbi formam bonam esse puto; saltem verbi μίμνω forma secundaria μιμνάω exstat, imperfecta autem in — ασκον eorum tantum verborum reperiuntur, quorum etiam stirpes in — άζω exeuntes in usu fuerunt. — 108 ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσαι B M P Pal. V; ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσθαι edd. ante Herm. ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας, quod coni. Portus apud Steph., probaverat Tyrwh. et recepit Herm., exstat in A. ὀρεξαμένου δὲ δέχεσθαι Bernardum coniecisse ad Nonnum II p. 177 adnotat Schneider apud Herm. — 109 χείρεσιν B P Pal. ἀλυσκάων M Pal. V if. ἀλυσκάων ex ἀλυσκένων P. ἀλυσκάνων a, corr. etiam Perdr. — 110 pro κέν iam ante me μὲν maluit Tyrwh. Sed vide quae Herm. contra dixit: »Non placet μὲν hoc loco. Recte se habet κέν. Nota vis huius particulae, qua factum aliquid semel iterumque esse indicatur. Nostri: ich fiel wohl. Confer ad Vigerum not. 286. p. 785. Vide v. 439. 440. 539. 594. Odyss. XXIV 138a. — vv. 111—114 om. A in lac. — 111 ἄψ a. αὔθις codd. et edd. ante Herm. — 112 κορυφὴν δὲ aif. ἶον B M Pal. V, εἶον aif, corr. Steph. de P non notavi. ἄρχην B. — 113 οἷ V et edd. ante Herm. ὀρῶντες P V aif, ὀρῶντες rell. (»excitantes« vertit Eschenb.) in M glossa: βλέποντες καὶ αἰσθανόμενοι. — ὀροῦντες Gesn.; ὀροντες »a verbo ὀρω« Tyrwh. proposuit, collato v. 379. ὄρσει νεογίλου παιδὸς αὐτήν, recepit Herm. Sed nulum est verbum ὄρω, neque ὄρσει l. l. a verbo ὄρνωμι divelli potest. ὄροντες potius activum ceteroquin inusitatum verbi ὄρωμι putandum erit, quod ὄρωμαι et ipsum non nisi semel legitur Od. 14, 104. Sed ὄροντες scripsi de duobus perdicibus, cum infra v. 115 προΐδόντε de iisdem pro προΐδόντες ex A scribendum sit. Gesneri ὀροῦντες fortasse Homericō ὀρέοντο (pro ὄροντο) et verbo ὀρέομαι (in epigr. ap. Paus. 9, 38) defendi potest. — 114 θεώτερον B. — 115 προΐδόντε A, προΐδόντες rell. (προΐδόντες P ante corr.) — 116 πετάσσοντα P Pal. V aif. πλείω codd. et edd. ante Herm. qui πλείην scripsit. πλείον coni. Schneider. — 117 ἐγχιφθείς A. ὑπενάντιον B. — 118 versus modulatione offensus μάλ' pro μοι scribendum esse dixit Gerhard in Quaest. Apoll. p. 138. — ἀλάληντο codd. et edd. ante Herm. qui λελέγητο edidit, nam »contrarium eius, quod

hic dici debebat, vulgata lectio continet. Contradixit Wiel, approbante Seidenadelio, p. 35 comparans »similium genitivorum amplam analogiam, qua elucet ἀλλάγησθαι τινος brevi quodam dicendi genere 'circumerrare ad assequendum aliquid' significare posse [avibus intenti errarunt vertit Eschenb.] Cuius usus exempla quamquam nunc non praesto sunt, quin extent tamen vix dubito. ἀλλάγησθαι τινος nihil aliud significare, quam procul abesse ab aliquo, vel carere aliquo, lexica docent. Hermanianum etiam Lehrs probavit Quaestt. Epp. p. 290. — 119 Ruhnck. (in Bibl. Crit. VIII p. 91) ablegans lectores ad Epist. Crit. II p. 189 etsi vulgatam lectionem non prorsus damnaverit, tamen πρίν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς ἀρχένα δεινὴν ἐφρασάμην a poeta scriptum esse suspicatus est, ut sit imitatio Callimachi fragm. 438 ὅς δ' ὥστ' ἐξ ὀχέης ὄφεις αἰόλος ἀρχέν' ἀνασχών. Barbarum hoc inventum iure miratus est Herm., in supplementis ad Buttmanni grammaticam mentionem eius fecit Lehrs. in Quaestt. Epp. p. 329. — δεινὴν B P Pal. V et edd. ante Herm. Schneideri coniecturam δεινόν, quod habent A M, recepit Herm. Perperam vulgatam scripturam defendit Wiel p. 35: »nam usitatissimum vocabulum errori minus obnoxium fuisse par est, quam rarius δειρὴν; quod ut antiquitus scriptum fuisse censeam me movent hi loci, in quibus et ipsis de serpentibus simillime dicitur. Lith. v. 423 [vulg.] ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν. Orph. Arg. 1017 δολιχὴν δ' ἄμφ' ἀρχένι δειρὴν ἦκε. Coniungendum autem est δειρὴν cum ἐφρασάμην, ἀρχένα cum ἀναστήσαντος. Quae probavit Seidenadel. — 120 ἐφρασάμην A. τὲ A. φυλάξαι codd. dett. et vulgo. λαφύξαι A et Herm. ex Bernardi coniectura ad Synes. de Febrib. p. 78. Wiel p. 35 μέματ' ἀμφιελίξαι coniecit, »et sententia et exemplis« ut affirmat, »imprimis commendatum, quo simul molestiam quam et illud τε post ἤδη positum hic habet, et participiorum ἀναστήσαντος et μεμαῶτα casuum varietatem removeri vides. — 122 οὐτέ με A. — 123 οὐτέ με A. δίσαστο codd. et edd. ante Herm. qui δίσαστο edidit sine causa, propter ι breve, puto, in δίσασθαι v. 568. 569., sed longum est ι in δῶ v. 495, et διόμενον vv. 41. 537. Caeterum cfr. Rzachium, Grammatische Studien zu Apollonios Rhodios p. 569. ποσί Pal. — 124 κέχλ δέϊμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι καὶ πνοὴν ἀνέμου adhuc legi potest in excc. Vatt. Scholion Moschi: »ὁ γὰρ φόβος (φοῖβος B) με ἡγάχαζε καὶ αἰετὸν καὶ πνοὴν (πνοὴν V), ἀνέμου γίνεσθαι, τοῦτ' ἐστὶ ταχύτατον«. — εἶναι αἰετὸν B, P in ras., Pal. V εἶναι αἰτὸν a, εἶναι αἰαιτὸν if. αἰνόν coni. Perdr. αἰετὸν εἶναι [A M] Steph. rell. — 125 πνοὴν P a if. πνοήν B. παρὰ δὲ ποσὶν A, M ante corr., Pal. ante corr., παρὰ δὲ ποσὶν B, M post corr., P, Pal. post corr., V a if. corr. Steph. — 126 ἄχρον codd. dett. et edd. ἄχρου A; idem coni. Lud. Dindorf in Steph. Thes., cum ἐπιφάου cum accusativo iunctum apud epicis rarissimum sit. — 126 ἐπεφάνεσεν Pal. ἀκωναῖς B. — 127 ἀμφέχανεν B. — 128 ὤρτῃ B. ὀρούσαι a if, ὀρούσθαι M. — 129 φασεσυμβρότω A, φασεσυμβρότω a if. —

130 τῷ δ' αὖ ἐπὶ B P Pal. V aif, τῷ δ' αὖτ' ἐπὶ M, τῷ δ' αὖ ἐπὶ Steph. et rell. ante Herm. qui τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ scripsit, idque recepi, cum τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ extet in A. τῷ δ' αὖ reducendum esse dixit Wiel p. 36: »haec enim particula, sicut Latinorum autem non raro narrationi simpliciter continuandae inservit, nulla alia notione adiuncta«. — 130 ἐλαϊνέης B, ἐλαϊνέης P Pal. aif, ἐλαϊνέης V. ἐλέλειπε P ante corr. — 131 ἐξέλειπε B V. — 132 τάν Pal. V, ταν B, τὴν δ' M. κατένοπα A. — 133 μαίνησε B P Pal. V aif, μαίνησεν M cum gl. ὤρμησεν. μαίμησε [A] Steph. rell. ὁρεσκόου A M V, ὁρεσκού Pal. ὁρεσκόον aif. — 134 εἴλυτο B M, εἴλυτο rell. dett. et edd. εἰλεῖτο A, quod probavi in epist. p. 8 »cum εἰλώω nusquam alibi volvendique significationem habeat«. ἄλλω A. — 136 schol. Moschi: πολλοὺς κύκλους καὶ πλοκάς περιστρεφόμενος ἐποίησι. — ἐπ' ἄλλος P et edd. ante Herm. qui tacite ἐπ' edidit. ἐτ' ἄλλος coni. Schneider, quod tamen Hermanno minus poeticum visum est. Schneideri coniecturam A libri scriptura δέ τ' ἄλλος firmari dixi in epist. p. 8; sed ipsum illud δέ τ' ἄλλος recipiendum fuit. ἐλίσσομένου B. τρόχος edd. ante Steph. τρόχος B. In Pal. huic versui corruptelae signum (:) praefixit librarius. — 137 ἤερταζε A, ἤερταζεν codd. dett. et edd. — 138 βοῶντος Pal. ante corr. — 139 τύπτον B P Pal. V aif. ὁρεσκόου A V aif. — 140 in A post ἀμφ' αὐτῷ θο (sic) unius versus spatio interiecto sequitur v. 144sq. — ἄχιυν edd. ante Herm., ἄχιυν codd. omnes. — 141 οὐ γὰρ codd. et edd. ante Herm. qui οὐδ' ἄρα scripsit ex Tyrwhitti coniectura, quam Wiel p. 36 firmavit allato Orph. Arg. v. 527 τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὕφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι. — 142 αἰπολίουσιν ἀποκρόνι B. βοσκομένοισι P V et edd. ante Herm. — 143 ἐσπομένῳ aif. δὲ κύνε πατρὸς ἐμοῦ κ. M. κεκληγότα B V. vv. 145–146 in Moschi exemplari sic contracti erant: χῶ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖν· ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὁρούσας; verba δλάσσοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ ὅ γ' αἴψα ἀντίον addidi ex A. Caeterum erravi in epist. p. 21, ubi infelicem quemdam emendatorem postquam v. 145 excidisset, χ' ὥ μὲν ἄρ' pro ἀντίον substituisse dixi. Immo in exemplari, unde deteriorum codicum archetypus ortus est, v. 144 non οἱ μὲν ἄρ' (ut in A est), sed crasi vix tolerabili χῶ μὲν ἄρ' scriptum erat, unde librarii oculi ad ἔσσυτο in sequenti versu aberraverunt. οἱ μὲν pro οἱ μὲν ego scripsi. Vulgatam lectionem, χ' ὥ μὲν ἄρ' ἔσσυτο, Eschenbachi versionem »et in ipsos draco irruit« minime convenire intellexit Tyrwh., quare χ' ὥ μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖν coniecit, quod recepit Herm. qui tamen tacite ἐπέσσυτο scripsit. — χ' ῶ enotavi ex M Pal. V, χ' ὥ μὲν ex B, ἄρ ex M P V; in B et Pal. supra τοῖν et in marg. corruptelae signum est; Demetrius Moschi ergo χῶ ad canes, τοῖν ad draconem retulisse videtur. — ὁροῦσας B. — 147 λασιθάμνοισι A, λάοι θάμνοισι M P Pal. V (hi duo quidem cum corruptelae signo) et edd. ante Tyrwh. qui Gesneri coniecturam λάθοι, (idem extat in B) recepit. [latet vertit iam Eschenb.] Herm. λάθεν scripsit ad litterarum ductum, ut vi-

detur, propius accedere cupiens, addit enim: »Immo *ΛΑΟΙ* natum ex *ΛΑΘΕΑ*. Ego coniunctivum restitui, memor eorum quae Köchly docuit in praef. ad Quint. Sm. p. LXXXI, cfr. praesertim Quint. Sm. I 315 sqq. *ὥς τις τε λέαννα ἐνθόρη* et ib. 615 sqq. *ὥς τις — θηρητήρ — νηδύα κέρση*. — 149 *τῷ Α*. *ἱελος Α Μ*. *όλοῦ Β*. *ὅπῳ* codd. dett. et edd. ante Herm., *ἀπὸ Α*; idem coni. Tyrwh. Musgr., recepit Herm. »Quod quam non necessarie factum sit vel HomERICA exempla demonstrant. Wiel p. 36. — 150 *μέσσοισιν Β*. *ἐνὶ πτήξας* coni. Tyrwh. recepit Herm. *ἐνι-πτήξας Α*, et sic coni. Musgr. *ἐνιπτύξας Μ Ρ* edd. ante Herm. *ἐνὶ πτύξας Β Pal. V*. *ἐρίφοισι Β Μ Ρ V*. — 151 *κάκητα Α*. — 153 *τείνων Β Ρ Pal. V*. Escor. et edd. ante Steph. *ἡελίω Α*. *ἡελίου Pal. ἡελίω Β*. — v. 154 om. codd. dett. et edd. omnes; addidi verum ex *Α*, nisi quod *μοῖραί μιν ἀπήγαγεν*, quam correxi iam in epist. p. 21. — 155 *αὐτὸς Α*, *αὐτὰρ* codd. dett. et edd. ex superiore versu, quod ineptum esse primus vidit Wiel, qui pro eo *νῦν δ' ἄρ'* scribendum esse dixit p. 36. — *ἐλάσας* codd. omnes, etiam Escor. *ἐλάσας* aif. corr. Steph. — 156 *νεήνιος Α*. — 157 *ἐρχομ' ἐς ἀκρόρειαν Α*, ut coniecerunt Tyrwh. Musgr. Koenius ad Greg. Cor. p. 73, et Schrader in Em. Praef., p. VII, recepit Herm. *ἐρχομαι εἰς ἀκρόρειαν* codd. dett. aif. *ἐρχομαι εἰς ἀκρόρειαν* Steph. et edd. ante Herm. *ἐτέρων Β*. — 158 *σφι Μ*. *τὼν δεδραx.* aif. *τῶδε Β*. *κῦνε Μ*. — 159 *αὐτομάτῳ Ρ*. *πέλεν Α*. — 160 *μάλα καὶ τ' Β*. *ἐπὶ* enotavi ex *Α Β Μ Ρ V*. — 161 *λασία* codd. dett. et edd. ante Herm. (*λάσια* ante corr. *Β*.) *λασίας Herm.* ex coniectura, quam fecit Ruhnck. in Ep. Crit. II p. 148 collato v. 236 vulg.; *λασία πετελέσει πυκινῇ· ἄρχι* etc. est in *Α*; in qua scriptura fort. latet aliquid; *πυκινόν* de ramis etiam v. 148 usurpatum est. *δ' ἄρ Α*. — *ὅπῳ* codd. dett. aif. — 162 *ἀένναον Μ*. *λυσσῆς Α*. *πυθμένι Α*, *πυθμένα* codd. dett. et edd. omnes. — 163 *ἀνάβλυζον Β*. *κελαρίζετ' Β*, *κελαρύζετ' Α Ρ* et Pal. ante corr. *κελαρύζεθ' Pal.* post corr., *κελαρήζεθ' V*, *κελαρύζετε* aif. *ἱκελον Α Μ*, *ἱκελον Β Ρ Pal. V*, *ἡκελον* aif. *ὠδῇ Α*. — 164 *οὔτι Μ*. *θέμες V*. — 165 *ὥς Ρ*. *ὁ δὲ Pal. Ρ* aif., *ὁ δέ Steph.* et edd. ante Herm. *δαιμόνιον φῶς* Dinner p. 806. *φῶς Ρ*. — 167 *μὲν* pro *αἰέν Α*; post *πέμποι* colon in *V*. — 168 colon post *ἄλβου* est in *Β Pal. Ρ*. *πρὸς μέγα δ' ἅμα Β Pal. V*. Pro *ἐνεκα σφῆς* rectius *ἐνεκεν σῆς* scribere potuisse poetam annotavit Tyrwh. — 171 *ὄφρα τοι εἴχο* om. *Α* in spatio vacuo; quod magis etiam suspectam reddit vulgatam lectionem; non solet enim Lithicorum scriptor dativum pronominis personalis cum genitivo iungere, id quod iam observatum Hermannō Orph. p. 800. — Praeterea *χλύοιεν*. *ἐγγυαλίξω* omisso vocabulo *θεός Α*, in quo etiam vv. 172—175 desunt spatio vacuo relicto. Post v. 171 lacunae signa posuit Steph. (quem secutus est Eschenb.) hac nota addita: »Imperfecta relinquitur haec *ὁπόθεις* vel potius praefatio. Lacunae signa rursus sustulit Gesn. — »Schneidero in mentem venit, ita orationem posse coniungi: *ἐγγυαλίξω χρύσταλλον φασ-*

θοντα. Διανυγέα, λάξο χειρὶ λᾶν. Equidem malo ἐγγυαλίξω ad praecedentia, ὄφρα τοι εἰδῇ. κλ. θεός referre. Herm. Post hunc versum inscriptio περὶ κρυστάλλου in B Pal. V, ὁ κρύσταλλος M, κρυσταλλος P, κρύσταλλος edd. ante Tyrwh. — 172 χειρὶ B Pal. V et edd. ante Herm. χειρὶν [rell. dett.] Herm. — 173 περιφεγγέος B M Pal. V. Dinner p. 428. et ex Stephani coniectura rell. edd. ante Herm. περιφεγγέες aif. περιφεγγέος vel περιφεγγέες P. πυριφεγγέος Herm. — 174 αἰθέρι B M Steph. et edd. ante Herm. αἰθερί P Pal. V aif. αἰθεῖ scripsit Herm. ex Apoll. Rhod. III 1303. — 175 τὸν κεν εἴπερ B. εἴπερ α, εἴπερ i et rell. περὶ νηδὸν codd. et edd. ante Herm. qui παρὰ νηδὸν scripsit. ἔναι B. — 176 οὗτοις τοι P in textu, sed τις in marg. εὐχολῆσι A, εὐχολῆσι M P Pal. V edd. ante Herm. qui tacite εὐχολῆσιν edidit. — 177 μάθοις γέ μενος edd. ante Steph. qui γε expulit. γέ μενος coni. Perdr. μάθοις γε μένος λίθου ἀργεννοῦ Dinner p. 428. μάθοις γε μένος P ante corr., γε enim induxit m. pr. ut videtur. γε om. rell. ἀργεννοῦ B M P V aif, ἀργεννοῦ Pal. ἀργεννοῦ [A] Steph. — 178 »σημειῶσαι εἰς ὅσα χρήσιμος ὁ κρύσταλλος» nota inedita Moschi. κρατεροῦ codd. et edd. θέλοις A, θέλεις codd. dett. et edd. κρατεροῦ ἐθέλοις autem ego scripsi, praeceunte Gerharδο, qui in Lectt. Apoll. p. 91 κρατεροῦ ἐθέλεις coniecit, cum recentiores epici plerique ἐθέλω, non vero θέλω forma usi sint; neque θέλω apud nostrum reperitur. ἐς φλόγας edd. ante Tyrwh. ἐξ φλόγας coni. Gesn. ἐκ φλ. Tyrwh. Musgr. ἐκ scripsit Herm. ἐκ codd. omnes. φλόγος Pal. V. — 179 ἀναλέων B, ἀβαλέων aif, corr. iam Perdr. μὴν V. καταθῆναι B. — 180 ἡελίοιο κατ' ἀντίον B (sed hic ἡελίοιο habet) M P Pal. aif, ἡελίοιο καταντίον [V] et edd. inde a Steph. ἡελίοιο κατεναντίον A, unde ἡελίου κατεναντίον scribendum esse dixi in epist. p. 9 collato v. 212. — 179 ἀντίχ' ai, ἀντίχ' f. corr. Steph. οὐλόγην α, οὐ λήγη i, οὐ λήγη f, ὀλήγη codd. omnes et edd. inde a Steph. Male Herm.: »dubitari potest, an ex illa lectione οὐλόγην, etsi mox v. 181 similis varietas est, faciendum sit φλογένη. — 181 τανύσοι Pal. — 182 ἦδ' [voluisse videtur ἦδ'] pro ἦ δ' male coni. Bernard ad Psellum de Lap. 21, collato Marbodo Redonensi cap. 23: »Sed certum cunctis neque stat violabile tanquam Quod lapis hic soli subiectus concipit ignem Ad motosque sibi solet hic accendere fungos». καρφαλή B. τεθήγη aif. οὐλόγην aif. — 184 ἄρα φαόπαλαι γονίης B, φασι παλαιγονίης codd. dett. et edd. ante Herm. qui παλαιγενέες scripsit et coniectura, quam fecit Tyrwh. collato v. 192, et postea epitomatoris verbis firmavit. παλαιγενέες etiam Musgr. et quod plus valet A. Vestam Παλαιγονίης nomine significari putabat Gesn. Wiel vero (p. 37) ignem quemdam fuisse Παλαιγονίην vult, »qui secundum vatum philosophorumque cosmogonicas doctrinas in primordiis rerum ab ipso coelo deductus esse perhibetur et propter coelestem suam naturam et insignem quem in fabrica mundi et in cultu vitae humanae obtinet locum prae caeteris elementis in divino honore habebatur». In re certissima taedet trans-

scribere argumenta a Wielio contra Tyrwhitti, ut putabat, coniecturam congesta. Ne autem de metro sollicitus sis, lege Hermanni verba: »In longiore vocabulo facilius etiam recentiores ultimam brevem in caesura producunt«; cfr. etiam ad v. 35. — 185 *ἑταίρας* P ante corr., *ἑτέρας* μάλλον φλογός P post corr., rell. codd. omnes et edd. ante Herm. qui ex Tyrwhitti emendatione *φλόγας* scripsit (»His mage non alias flammæ«); τοίνυν pro τῶν, quod mihi quoque displicet, legi volebat Gesn. »Sed fefellit viros doctissimos rarior hic genetivi usus et potestas, qua dativi quodammodo vice fungi videtur; exempla collegit Matth. Gr. Gr. II § 375 in quibus simillima leguntur haec: Hom. II. β 415 *πρῆσαι πυρός δηϊοιο θύρετρα* cfr. ζ 331. Od. β. 23. II. η. 410 *πυρός μειλισσέμεν ὤκα*. ζ 508 *λοῦσθαι ποταμοῖο*. cfr. ε 6. Itaque modo *ἑτέρης* scribatur, mutatione nulla opus est. Sententia enim haec est: itaque equidem puto me non aliis potius flammis dis tam grata sacra comburere quam hisce«. Wiel p. 37. — 185 *ἔλπομαι ἔγωγε* B V. *ἔλπομ'* P aif. — 186 *ἀθανάτους* A, male. — 187 *ἔτι τοι* A, *ἔτι σοι* codd. dett. et edd. omnes. *πιφάσχω* codd. dett. aif, *πιφαύσχω* A Steph. et rell. edd. Hunc versum sic vertit Gesn.: »Praeterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro« vituperatus ob id a Koehnio ad Greg. Cor. p. 48. — 188 *αὐτόν* codd. et edd. ante Herm. qui Gesneri coniecturam quam Tyrwh. iure minus necessariam dixit, *αὐτός*, recepit [quod ille vertit iam Eschenb.]. In A fortasse in rasura est *ν* in *αὐτόν*. — *ὅστις* Pal. V, *ὅστι* B. — 189 *ἀρπάζας* B, *ἀρπάξας* P V aif, *ἀρπάξαις* [A M Pal.] Steph. rell. edd. *ἀρπάξης* ego scripsi, quia post *αἶκεν* semper noster coniunctivum usurpavit. Post v. 190 titulus in B *περὶ γαλακτίτου λίθου*; in M *γαλακτίτης*; in P aif *γαλακτίτης*; in Pal. V *περὶ γαλακτίτου*; in Steph. Esch. Gesn. *γαλακτίτης*; om. titulum A Tyrwh. Herm. — 191 *εὐχομένω* A. *λάαν* A. — 192 *ἐνὶ πλέον* A. — 193 *μὴ χάδος* aif. — 194 *ἀνακτίτην* A M (hic ex *ἀνακτίτην*) et Herm. *ἀνακτίτην* B P Pal. V et edd. ante Herm. *ἀνακτίτην* conl. Salmas. ad Solinum p. 97a D »et illam *ἀνάγκην* a carminibus explicat p. 264a A. it. 768b. C. D.« Gesn. ananchiten tacite scripsit Eschenb. in versione. *ἀνακτίτην* conciliatorem esse voluit Gesn. ea significatione qua Xenophon dixit in Cyrop. 1, 3, 9 *ἵνα κἀγὼ ἀνακτίσωμαί σε*. »In eandem conciliandi et obligandi sententiam malim *ἀναρτίτην* ab *ἀναρτάω* ductum; cfr. Xen. Cyrop. I 4. 1 *ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνῆρτητο προσῶν* et II 2. 29 *ποῖψ ποτέ σε ἔργω ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνῆρτηται*; id enim melius argumento carminis convenire videtur, quo *ἀνάρτησις* illa gemmarum saepe commendatur, ut de ipso galactite in v. 222« Wiel p. 38. Retinui *ἀνακτίτην*, quod etiam in carminis nostri fonte, in Damigerone graeco scriptum fuisse fidem facit forma anathites in Damigeronis versione latina (cfr. auctor et author, similia). — 196 *ἀζόμενοι* A B. — 197 *οἷ δ' ἄρα* A, *οἷ δ' ἄρα* Herm. qui annotat: »Pro *ἡδ'* ἄρα scribendum esse *οἷ δ' ἄρα*, et particula *ἄρα* et quod mox v. 199 sequitur, *ἄλλοι δὲ*

ostendit. Sic etiam Schneiderus emendat. ἡ δ' ἄρα codd. dett. et edd. ante Herm. — 201 ἐσκέφαντο A, ἐσκήφαντο dett. et edd. quod hic ineptum. γακτίδα V, γαλακτίδα^e B. vv. 202—206 verba a πέτρην usque ad τεοῖσιν om. A in lacuna. — 202 πέτρον B. ὅτι τοι codd. et edd. ante Steph. qui ὅθι τοι edidit. Illud reduxit Herm. τρίφαντο aif. — 203 ἐκπρορροεῖ B. πανίκελος codd. aif. — 204 αἶκε θέλησθαι B, αἶκε θέλησθα B P Pal. V aif. αἶκε θέλησθα Steph. et rell. edd. ante Herm. qui αἶκ' ἐθέλησθα scripsit. Ego cum M αἶκ' ἐθέλησθα edidi. — 206 ἔρξεις B, et Herm. in addendis. ἔρξεις rell. ut vid. τεοῖσι P Pal. et edd. ante Herm. τεοῖσιν B [M V] Herm. — Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· δῶρόν (δῶρον V) τοι καὶ (καὶ om. V) ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι Schol. Moschi. — 207 ὁπεκπροφυγὼν A, quod, licet in epist. p. 9 probare non ausus sim, nunc recepi, ut amphilogia, quae vulgatae lectioni ὁπεκπροφυγεῖν inest, evitetur; sic »Pro quibus, feram ut horrendam effugiant, aliquando supplicasti«, vertit Eschenb., »Ad quos, feram ut horrendam effugeres, aliquando simplex confugisti« Gesner. ὅπ' ἐκπροφυγεῖν B, ὁπεκπροφυγεῖν rell. dett. et edd. ἰκέτευσας A M, ἰκετεύσθαι B P Pal. V, ἰκέτευες edd. omnes. — 208 ποτασταίης B V uterque cum corruptelae signo. τεληόσι P V aif, τελήοσιν B, τεληόσιν Pal. τετληόσι Steph. et rell. ante Herm. τετληόσιν A M Herm. οἱ δ' V et edd. ante Herm. σηκῶ A. — 209 λεπταλέοι ex λεπταλέη A. περιμυκήσονται codd. περιμυκήσονται Herm. quod »tantummodo de bubulo genere valere vel ipse sonus docet; de capellis inauditum est. Scribendum περιμυκήσονται« Wiel p. 38; id recepi et probaverat iam Seidenadel. — 210 τῷ μὲν^η Pal. αἶψα scripsi e Wielii (p. 38) coniectura, cui nescio an ex A libri scriptura αἶα (sic) aliquid auctoritatis accedat. Sed potest αἶα etiam ex αἰεὶ ortum esse ei litterarum ductu ligato male pro α lecto. αἰὲν codd. rell. et edd. omnes. — 211 κυανοχαιτέων codd. dett. et edd. ante Herm. quod ex disciplina metricorum Clarkiana κυανοχαιτέων pronunciatum voluit Gesn. ἐν δίναις κυανοχαιτέων Musgr. B. Slothouwer nihil nisi ἐν λευκῶν Tyrwh. κυανωγέων Herm. inusitata apud nostrum synizesi, ut recte monuit Ludwich in epistolae meae censura (Annal. litter. Jenens. 1879. nr. 6); κυανωχαιτέων ἐν δίναις Wiel p. 38 collato Orph. Arg. v. 515 μελανωχαιτέων ὄρφην et Hymn. XXIII. 1. κυανωχαιτέων ἔδρην. Recepi ex A κυανωγέσιν. Nihil est quod Wiel l. l. certissimum suae emendationi argumentum accedere dicit ex constante huius poetae usu, quo spondiaci versus non nisi quadrisyllabis terminentur. Confer locos iam ab ipso Wielio p. 10 laudatos: περιμυκήσονται v. 209, περιπαχυνθεῖσα v. 256, προτιμυθήσασθαι v. 741, φῶλ' ἀνθρώπων v. 227, Δημήτηρ v. 242, et praetera ἑαροτρεφέος μήλοιο v. 616 — δίνῃσι codd. dett. et edd. ante Herm. δίνῃσιν A, δίνῃσιν Herm. — 212 ἡελίου B. κατ' ἐναντίον B Pal. V. ἀνατέλλοντος B. — 213 ἀγνίξειν B. περὶ codd. et edd. ante Herm. qui tacite πέρι edidit, non necessario. — 214 λευκά B, λευπτά V. — 215 ἔρχε' codd. if et rell. edd. ante Herm.

ἔρχε α; ἔρχευ Herm. — 216 καρποφόρῳ A, καρποφόρῳ Tyrwh. et B. Slothouwer, quod recepit. Herm. καρποφόρον rell. codd. et edd. κατὰ P. νότον B Pal. V. — 217 θάλλωνται δ' ἄρα A, θάλλονται δ' ἄρα B M V, θάλλωνται δ' ἄρα P Pal. aif. θαλλῶ·ται δ' ἄρα egregie Steph. et rell. edd. — 218 φερεγλαγές B ante corr. στιχῶνται A, τελέθουσι P V et edd. ante Herm. τελέθουσιν rell. codd. et Herm. — 219 οἱ δ' P et edd. ante Herm. οἱ δ' A B. ἄρ B, ἄρ P. ὅπερ M P Pal. V et edd. ante Herm. ὅπερ B; ὅπῃ coni. Gesn. »Melius esset ὅπαι μ. Sed fortasse ὅπερ cum κορεσσάμενοι iungendum est; cum se super-satiaverint. Huius certe formae adiectivum in usu est ὀπερκορήσα Tyrwh. Probavit vulgatum Wiel p. 38 ipsum verbum ὀπερκορέννυμι afferens ex Theogn. v. 1158 οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὀπερκορέσαις. Recte tamen Herm. ὅπαι, quod etiam in A extat, recepit. Eὐ δ' ἄρ' ὀπερμαζῶσι sine sensu Bernard ad Synes. de febrib. p. 40. — 221 »Ὅτι ἐπὶ τῶν γυναικῶν μῆγεις ὁ λίθος μελκράτῳ ταῦτ' ὀδύναται ὅπερ ἐπὶ τῶν αἰγῶν ὕδατι θαλασσίῳ« Moschi schol. ined. σὺν B Pal. V et edd. ante Herm. σὴν P, σὴν A M, quod ex Schneideri emendatione recepit. Herm. γυναιῖα pro μῆγεις ex glossa, ut videtur, ad νόμφην (v. 222) pertinente M. — 222 πινέμεν B P Pal. V aif. — 223 μαστοῖσι B V, ἀεναίοισι scripsi ex A, qui ἀεναίοισι habet; εὐναίοισι B M (hic quidem cum glossa ἡμέροις) P Pal. V et edd. omnes. quod »ut parvulum filium mammis inebriatum ad cubile ferat« verterunt Eschenb. et Gesn. In vulgata lectione primus offendit Wiel p. 39, qui οὐθατίοισι scripsit »quod ut legatur, quum res ipsa paene cogere videatur, tum exemplorum inculenta copia summopere idem commendat. cfr. Crinag. 22 (IX. 430) ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου. Nic. Alex. 90 ἡ σὺ γ' οὐθατέοντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλξας et in hoc carmine v. 191. 696. [vulg.]« Sed magis etiam apte ἀεναοὶ μαστοὶ dicuntur mammae mulieris, quam galactitis ope φερεγλαγέα reddidisti. — κομίζη A M, κομίζοι rell. codd. et edd. omnes. — 224 λάαν A. ἐρυτήσει codd. dett. omnes et edd. ante Steph. corr. etiam Perdr. — 225 ναὶ δέ σε καὶ βασ. coni. Bernard ad Psellum de Lap. p. 13; alterum καὶ ante βασ. quod omittunt codd. et primae edd. addidit Steph. et καὶ etiam epitomator in suo codice legisse videtur, dicit enim: καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς etc. — αἰδέσονται B Pal. V. — 227 ἐν χερσὶ B, λάαν A. — 228 θεοὶ A, νόου codd. dett. (νόου Pal.) et edd. ante Herm. qui νόφ scripsit. — 228 ἐπαράων codd. et edd. ante Herm. ἐπ' ἀράων Tyrwh. »ut constructio sit, ἐπαύοντες ἀράων. Nam ἐπαρά . . . in malam partem accipitur, ut καταρά«. ἔπ' ἀράων Herm. Post hunc versum sequitur titulus πετραχῆς in edd. ante Tyrwh. In codd. dett. huius loco unius versus spatium vacuum relictum vel χ in χροῖ minio pictum est. Nec titulus, nec spatium est in A. — 230 τετραυγέα A, quod in epist. p. 11 hoc Plinii loco firmavi: N. H. 37, 10, 161: »Eupetalos quattuor colores habet, caeruleum, igneum, mini, mali«. — τετράχρα dett. omnes. πετρά-

κα α, Steph. et edd. ante Herm. πετράκια if. πετρήκης in Thesauro citat Steph. unde πετρήκα receipt Herm. Cum notionem »praedurii« quam lexicī πετρήκης vocabulo tribuunt eo minus probare possit, »quod vix commode dicitur lapis durus esse sicut lapis«, Wiel p. 39 πετραγέα, ut περιαγής ab ἄγνουμι ductum, coniecit, »quod et egregie respondet subsequenti τρύφος πέτρης, quo et ipso saxi fragmentum significatur, et similiter de eodem lapide legitur apud Dion. Perieg. v. 1075:

Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ὕδοις εὐωπὸν ἀγάτην | Κείμενον οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός, ὃν ῥ' ἀπὸ πέτρης | Χειμερίου ποταμοῦ κάτω σύρουσι χαράδραι α. —

Πετράκης nomen esse lapidis alicuius ignoti, sententia erat Eschenbachi et Gesneri, quorum prior εὐπέταλον per virens, posterior per fissile vertit. H. Stephanus in Thesauro s. v., eupetalon apud Plinium gemmae nomen esse non ignorabat, tamen dubius haerebat, utrum εὐπέταλον, an πετράκα substantivi vice fungeretur. Schneider in lexico graeco, ut ante eum iam epitomator fecerat, et εὐπέταλον, et πετράκα in adiectivorum numero habebat et de achate dictum esse censebat, vv. 230. 231 autem cum sequentibus iunxit. Cuius sententiam amplexus est Wiel p. 39 praesertim quod »qui vulgo praefigitur titulus: III πετράκης abest a cod. Parisiensis. Sed in P quoque a sequentibus seiunctos esse hos duos versus haec mea editio docet. Herm. nihil nisi optabat, quid epitome haberet indicavisset Tyrwhitt. Miror virorum doctorum errores. Cum et eupetalos, et dendrachates a Plinio quoque quasi diversa gemmarum genera enumerentur (cfr. praeter locum supra laudatum N. H. XXXVII, 10, 139: »vocatur . . . dendrachates quae velut arbusculis insignis est«) nihil restat nisi ut de eupetalo dictos esse versus 230–231 sumamus. Et est in margine A ad v. 230 περὶ εὐπετάλου, et ad v. 232 περὶ δένδραχάτου. — 230 λάαν A. Post v. 231 titulus in B περὶ ἀγάτου λίθου; in Pal. V περὶ ἀγάτου; in P et edd. ante Tyrwh. ἀγάτης; titulum om. A et in spatio vacuo M. Ad v. 232 ὅτι ἐν αὐτῷ οἷον δένδρα φαίνονται, δένδρόφυτος ἐπωνόμασται ὁ ἀγάτης« Moschi schol. ineditum. — 232 εἰ καὶ A, Tyrwh. ex coni. et Herm. εἰ deest in codd. dett. et in edd. ante Tyrwh. αἶ κεν vel ἦν δέ γε coni. Portus apud Steph. δένδροφυτοῖο A M. χερσὶ B. — 233 μᾶλλον καὶ dett. et edd. ante Herm. qui μᾶλλον κεν scripsit. μᾶλλον καί (vel κεν) om. A in lacuna. θάλλοιτο A, τέρποιτο codd. dett. et edd. omnes — vv. 234–237 om. A in lacuna. — 234 κατόφεται B P Pal. V a if. κατόφειαι [M] inde a Steph. — 236 τοῖνεκεν edd. ante Steph. — 237 ἐπώνυμον B. — 239 τὸν δὲ A B Pal. τόνδε rell. dett. et edd. omnes. τεοῖς Pal. — 240 κέρα δύο codd. (κέρата Pal.) et edd. ante Herm. κέρας δύο maluisset Tyrwh. »si res integra esset«; κέρата δύο Schneider; κέρα δύο Herm. et Tauchn. errore; quem corr. corrector Weigelianae. κράτερον B. — 241 ἀπουρ. B. — 242 σταχυοπλάκαμος Pal. ante corr. ζοι a verbo ζημι derivasse

videtur Eschenb. qui vertit »Plenum in sulcum effundet frugiferum sinum«. ἐσαύλαχα a. Post v. 243 titulus est in B P Pal. V et edd. ante Tyrwh.: *περὶ κέρατος ἐλάφου*. om. titulum A et in spatio vacuo M. — 244 *σέπτειω* M ante corr. *θυγτόν* ex *θυγτόν* B V, *θυγτόν* P in textu, Pal. if. *θυγτόν* P in marg. et rell. *ἔχον* B. — 246 *φύσεως* A, *φύσιος* codd. dett. et edd. omnes. *πολυδαίδαλον* voluisse videtur Eschenb., vertit enim: varium naturae opus. colon post *ιδόντων* est ex A. v. 247 addidi ex A, deest in codd. dett. et in edd. omnibus. — 248 *οὔποτε κόρση* A, *οὔποτε κόρσην* B M, P in textu, Pal. ἔ supra ε scripto, *οὔ ποτὲ κόρσην* V, *οὐ ποτὶ κόρσην* edd. omnes; *ποτὶ* iam P in marg. — 249 *πέτρην* A, *πέτρη* codd. dett. et edd. omnes; *κρατερὴ τῷ πετρῇ* A, *κρατερὴ τε γε πέτρη* codd. dett. (*κρατερῇ* B qui *γε* om.) et edd. ante Herm. vv. 248 — 249 multum vexati sunt. *οὔποτε κόρση πέτρη* egregie iam Gesneri conjectura assecutus est, quae tamen neque a Tyrwhitto, neque a Wielio intellecta est. Tyrwh. locum sic constituit, stigmata post *ιδόντων* posito:

Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φύει γε μὲν οὐ ποτὶ κόρσην,
Πέτρη ἀλλ' ἔμπης πέλεται **** κρατερὴ τε.

(»Ex capite cervi nascitur quidem, non ad tempora. Sed nihilominus lapis est *** et validus). Nimirum post *πέλεται* excidisse adiectivum quoddam v. gr. *σκληρὴ* putavit, cuius loco ab interpolatore metri fulciendi causa *τε γε πέτρη* adsutum fuerit. Unde profectus Ruhnken (in Bibl. Crit. VIII p. 91) *πέλεται κρατερὴ στερεὴ τε* scripsit quod ab Hermanno receptum est collato v. 568 ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεὴν ὄσασθαι. Obscurum additamentum *οὐ ποτὶ κόρσην* (»neque vero innascitur capiti petra, sed tamen duro lapidi aliquid simile« vertit Eschenb.) a tantis criticis intactum relictum esse miratus Wiel p. 40 his conatibus nihil profici declarat: »quid enim potest ineptius dici quam cornua non ad tempora bestiae nascuntur tamen durissima sunt, quum potius exspectaveris quamquam ad tempora nascuntur tamen durissima sunt«. Tum pergit: »Sed locum graviore corruptione laborare, quam ut leni remedio sanari possit, vel hiatus docet in *πέτρη ἀλλ'* non sine maxima offensione admissus, solum in hoc carmine exemplum, quo longa vocalis in spondei thesi ante vocalem producta maneat. In eo autem codice, unde libri nostri originem duxerunt, *πέτρη* suo loco errore omisum margini appositum fuisse videtur, unde a librario aliquo imperito in primam versus sedem receptum est. Itaque persanaveris locum scribendo:

ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φυτευόμενον ποτὶ κόρσην·
ἀλλ' ἔμπης πέτρη πέλεται κρατερὴ στερεὴ τε

simul commate post *ιδόντων* deletō. Mens enim coelestium, inquit poeta, exhilaratur, quum artificis naturae opus ex

capite cervi ad calvariam enascens conspiciunt: Nam κόρη apud recentiores non modo tempora, sed calvariam atque totum etiam caput significat. cfr. R. Volkmann. Comm. Epp. p. 48. Hom. II. 8, 109 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαυδεκάδωρα πεφύκει. Wielianum vertendo expressit Seidenadel. Scripturam, quam ex A recepi, sic interpretatus sum in epist. p. 22: »Est lapis, de quo agitur, cornu, (cornui simile), quale ex cervi capite nasci solet; quamvis autem tempora cervi nunquam lapidem gignant, tamen cornu illud (τό γε) φύσεως πολυδαίδαλου ἔργον durus est lapis. Quemdam ingenii vocabulorumque lusum his verbis inesse, facile, credo, perspicere potest. — v. 247 οὐδέ κεν ἀγγυόης coni. Schneider. »Dubito de tali composito. Si quid mutandum, scribi potest οὐδέ κ' ἀναγυόης. Sed potius visum est vulgatam servare.« Herm. qui didacticis et recentioribus epicis ἦν κε, ἦν ἄν, ἄν ἄν similia dicere licuisse pluribus exemplis plus minusve certis demonstrat. Et ἄν κεν legitur iam apud Homerum II. XIII 127 et in formula ὄφρ' ἄν μὲν κεν. — 250 ἐστὶ (vel ἐστὶ) codd. (ἐστι P) et edd. ante Herm. qui tacite ἐστὶν scripsit. — 251 πρὶν κεν μιν B P Pal. πρὶν κέν μιν A. ἀμφοράων B. εἴρης A, εἴρης B, εἴροις codd. rell. et edd. ante Herm. qui recte εἴρης edidit. νημετέα Pal. ante corr. λάαν A. — 252 κράατα A quod non placet — vv. 253 — 254. ψευδοκάρηνος B. τρίβειν A, τρίβοις codd. dett. et edd. ante Herm. ἐλαίω A. — πάνθ' ἡματα B Pal V, πάντ' ἡματα P, sed prior τ in ras. σείω om. Pal. — Τρίψας αὐτὸν μίσγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ τούτῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος, τρίψας ἐπαναφύσεις. Schol. Moschi. Ex hoc scholio et ex epitoma (φαλακρὸν ἐπιχρίσεις) Ruhnken (in Bibl. Crit. VIII p. 92) olim χρίσις lectum esse coniecit, perperam; nam neque Demetrius Moschi melioribus codicibus, quam nostri sunt, usus est, neque epitomatoris verba cum vulgata scriptura conciliari nequeunt. χρίσις recepit Herm. spreta alia Ruhnkenii emendatione χροτάφοις. Sed lege, quae Wiel p. 39, 40 de Hermanni textu scripsit: »In his non pauca sunt quae displiceant. Primum εἰ particula in eodem versu iterata, quod ab elegantia huius poetae abest [??]; deinde additamentum εἰ καὶ ψευδοκάρηνος ἔοις sic uti nunc est post versum superiorem prorsus inutile est; [Non credo.] accedit apertum vitium contra linguae usum, quo dicendum est χρίειν τινά τινι non τινά τι, ut hic legitur omnino singulariter; quod quidem vitium lenitur, non removetur Ruhnkenii coniectura χροτάφοις; nam hoc et ipsum est insolens. Restat apodosis δὲ particula instructa [v. 255], quod contra morem huius poetae est; Tyrwhitto denique vel articulus quamvis ad Homericum usum accedens incommodus fuit. Quae quum ita sint, equidem non dubito, quin sic scribendum sit εἰ καὶ ψευδοκάρηνος ἔων μίξας μιν ἐλαίῳ, qua leni mutatione cunctis illis incommodis remotis omnia vides plana et aperta: μιν τριβόμενον coniunge cum μίξας, χροτάφους cum χρίσις; postremus autem versus sic non amplius apodosis loco accipiendus est, sed suam habet sententiam integram

et solutam. Cui vero haec magis placeat ratio, ut enuntiatio conditionalis priorem, ut assolet, comprehensionis sedem occupet, illi scribendum erit *εἰ γὰρ* et in ultimo versu *αἰψα νέαι* sive quod magis arridet *αἰψ' ἀδιναι*. Sed recepta ex optimo codice forma *τρίβειν* (neque enim eodem vocabulo in eodem versu iterato apud nostrum offendor) Wielii coniecturae cadunt omnes. Primum *ἦ γὰρ* pro *εἰ γὰρ* scripturus eram, sed cum neque apud nostrum neque apud alium quempiam *ἐλαίφ τριβόμενον* idem atque *τριβόμενον καὶ ἔπειτα ἐλαίφ μυχόν* significare possit, verum amissum esse statui, in quo miscendi notionem expressam fuisse credo. Offendit praeterea quod tempora illinenda sunt, ut in calvaria capilli nascantur; an *χροτάφους* glossema est, quod vocem *χόρσην* (i. e. caput) expulerit? — 255 *αἰ* δὲ A Pal. V et edd. ante Herm. *καὶ* δὲ maluit Tyrwh. improbatus ab Herm. *αἰ* δὲ [rell. codd.] Herm. tacite. *ἀνθήσουσι* codd. et edd. ante Herm. qui tacite *ἀνθήσουσιν* scripsit. — 256 *προτώγαμον* B. *ἐπὶ δέμνια* Dinner p. 412. »*Νέος δὲ παρθένον εἰς γυναικα ἄγων τοῦτον εἰ φέροι τὸ* (sic P V, *φέροιο* Tyrwhitti apogr. quod corr. Tyrwh.) *πρῶτον αὐτῇ συγγινόμενος* (sic P V; *συγγενόμενος* edd.), *αἴτιος αὐτοῖς ὁμονοίας ἔσται*. Moschi schol. *αἰξείδς* M P aif. — 257 *ἐρατῆς* B. *ἐπὶ μάρτυρα* A. *φέροιο* voluisse videtur Eschenb., qui vertit »habebis«. — 258 *λάαν* A. *ὁ δ'* edd. ante Herm. — *σύνησιν* A. — 259 *τῆρας* B. *ἡματα* B P Pal. V. — Post v. 259 spatium in M; titulus *τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων* B P Pal. (hic quidem *τ. ἐν ἀγρῶν αὐλ.*) V et edd. ante Gesn. qui recte vidit hunc titulum nihil nisi glossema vocabuli *ἀγραύλων* esse. *περὶ βαρβάρου λίθου* Gesn. Om. titulum Tyrwh. Herm. *περὶ ζαμίλαμπου* margo in A. — 260 *αἰγώχοιο διός* B Pal. V.; in P *διός* suppletum est in marg. — 261 *οἰεῖ* B. *κεσσοχίτωνι* aif. *λάαν* M, sed *λίθον* tamquam glossema suprascriptum est. — »*Τῷ Διονύσῳ κισσοχίτωνι ἤγουν κισσοφόρῳ, τοῦ Διὸς οἰῶ τοῦ αἰγώχου, ἀγγέλλω ἥτοι προλέγω τὸν λίθον εὐάρεστον εἶναι. Βάρβαρον δὲ ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ εὕρεσκειται διὸ καὶ φησι τοῖς ζαθέοις αὐτὸν ὑδασι βρεχόμενον*«. Moschi schol. — 263 *διανόμενος* B V. *ζαμίλαμπιν* A, *ζαθέοισιν* rell. (*ζαθέοισι* P et edd. ante Herm.) Iam in epist. p. 11 monui hinc restituendam esse *zamilampis* formam apud Plinium N. H. XXXVII, 10, 185 (et apud Isidorum Or. XVI, 15, 14). Haec enim Plinius de nostro lapide: »*Zmilampis in Euphrate nascitur, Proconnesio marmori similis, medio colore glauco*«, ubi *zmilatis* cod. Pollingens. saec. XV, *zmylakis* cod. Vindob. saec. XV, *zmilaces* edd. vett.; sed scribendum est *zamilampis* ex cod. Bambergensi antiquissimo (saec. X—XI) qui *zamilamfis* habet in indice. Apud Isidorum *zimilanius*, *zimilanitius*, *zimilanicus* est in codd. — 265 *ἀλῶν* A M Pal., *ἀλώη* B, *ἀλῶή* V, *ἄλως* aif. *ἀλῶς* [P?] Steph. et rell. edd. Post v. 265 in P ante corr. iterum *κλήμασιν αὐτίκα σείο* erat. vv. 266—270 om. ab *πολλόν* usque ad *ἀρούρας* A in lacuna. — 266 *ἀφύσσεσθαι* B aif. *μεθύσσεσθαι* V. Post v. 266

titulus ἱάσπις in M P et edd. ante Tyrwh. *περὶ ἱασπέως λίθου* B, *περὶ ἱάσπεως* Pal. V. om. Tyrwh. Herm. — v. 267 *γλαφυρὴν* requirebat Wiel p. 41, cum ἱάσπις non solum apud alios scriptores verum etiam apud nostrum (v. 270) feminini sit generis. »*γλαφυρόν* vocabulum suspectum et a notione et a forma: a notione quod non facile intelligas, quid sit illud de iaspide dictum; a forma, quod *γλαφυρὴν* desideratur Praeterea *γλαφυρός* alibi non legitur in hoc carmine, saepe *χλοερήν*, quod substitui malim et intelligi de prasino colore subviridi, qui iaspidi a gemmarum scriptoribus passim tribuitur. Egregie convenit alterum epitheton *ἐαρόχροον*. Ego *γλαφυρὴν* retinui, ne duobus epithetis eandem notionem expressisse poeta putandus sit; praeterea *γλαφυρόν*, quod per politum vertit Gesn. per elegantem Eschenb. haud absurdum esse puto. — *ἐαρόχροον* codd. et edd. omnes; pro quo *ἀερόχροον* coni. Salmas. ad Solin. p. 143 a B, et Bernard ad Psellum de lap. p. 17, vertendo expresserunt (aerini coloris) Eschenb. et Gesn.; probavit Koen. ad Greg. Corinth. p. 33. Sed recte contra Tyrwh.: »Ego sane an prima in *ἀερόχρους* corripitur possit, dubito; et praeterea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides iaspides scriptores de gemmis passim agnoscant. Probavit hoc Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 92 simul monens Tyrwhittum suam vocabuli *ἐαρόχρους* explicationem confirmare potuisse ex Hemsterhusio ad Lucian. Nigrin. p. 52. Salmasius *ἀερόχροον* suum ex Dionysio Periegeta firmaverat, qui v. 724 iaspidem *ἡερόεσσαν* appellavit. »Addere poterat Psellum de Lapid. *ἡ ἱάσπις φύσει χρυσταλλοειδής, ὀλίγον ἐπιτευνομένη τὴν χροιάν· καὶ ἀρίστη μὲν ἡ πορφύρουσα· ἔστι δὲ τις καὶ ἀεροειδής*. Sed quoniam utrumque ad gemmae colorem, qui non unus est, aequae est accommodatum et *ἐαρόχροον* quamquam hic tantum repertum, bonum admittit explicatum, non video, cur quod habemus sine causa amittamus. Sin vero audacius fieri alicui videatur, ut coloris notio ab anni tempore ducatur, is certe non dubitabit eius vocis originem ducere ab ea notione, qua *ἔαρ* significat ut de animantibus sanguinem, ita de plantis sucum. Cfr. *ἔαρ ἐλαίης* Nic. Al. 87. 314. Callim. fragm. 201. Itaque prasinum colorem indicari vides, sicuti prasoidis nomine apud Plin. 37. 8. 32 iaspidis quaedam species appellatur. Similem coloris significationem habemus in Aglaiae Byzantini carmine medico, ubi est *λίθος εἰαριότης*, ab ipso scriptore explicatum per haematiten lapidem. Wiel l. l. — v. 268 *ἔρα ῥέζοι τις* codd. et edd. ante Herm. qui correxit. (*τίς* Pal. *τίς* V) *ἔνεται* B V. — v. 270 *ἡδὲ καὶ ἀδμηρῶσιν ἄγοι* codd. (praeter B qui totum versum om. haplographica neglegentia; *ἀδμηροῖσιν* M) et edd. ante Herm. — v. 270 ut ex glossa natum deleri voluit Ruhnken Ep. Crit. I p. 55, cum *καρφαλέας* per *ἀδμηράς*, *νεφέλαις κορέσουσι* per *πολὸν ὄμβρον ἄγουσι* explicetur. Cui oblocutus est Gesn. »multum enim negotii sibi facessierit qui *ταυτολογίας* hoc genus ex antiquissimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit. Probavit hoc iudicium Tyrwh.

qui tamen addit: »In hoc loco confusa orationis series, et similes terminationes versuum 266 et 267 [vulg.] faciunt ut suspicer, inter duos illos versus nonnullos intercidisse, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta sit. Potestates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod sciam, scriptore iaspidi tribuuntur, earum autem principes hephaestite a Plinio N. H. XXXVII. 60 et Marbodeo cap. XXXII^a. Hanc autem de lacuna suspicionem missam fecit Tyrwh. postquam epitomae ope versus 271 sqq. de lychnite non de iaspide dictos esse intellexit; neque tamen hac de causa vulgatam recte se habere iudicavit; dicit enim: »ex his patet, opinor, versum 267 [vulg.] quem deleri voluit Ruhnk. ab Epitomatore nostro in exemplari suo lectum fuisse; quod tamen me non movet, quin aut illum delendum, aut priorem (nescio quomodo) emendandum iudicem». Hermannii haec est nota: »Koenius ad Greg. Cor. p. 35 ita hos versus emendat: καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας. Ἡδὲ καὶ ἀρχιμηρῆσιν ἄροις πολὺν ὕμβρον ἀρούραις, postremo versu poetam ratus alloquutum esse cum sequentibus vss. ipsum lapidem. Non in v. 266 ut putat Tyrwh. sed in v. 267 vitium latet. Scripsit enim poeta ἥδε γὰρ ἀρχιμηρῆσιν ἄρει πολὺν ὕμβρον ἀρούραις. Ita planus est sensus. Cum iaspide, inquit, si quis deos adeat, siccis agris nubes mittent. Haec enim vis est huius lapidis, ut imbrem cieat». Wiel p. 41 in vulgata scriptura »eandem in utroque versu terminationem, verba tautologica, copulationem per ἥδε καὶ ineptam, optativum ἄροι inexplicabilem, orationis seriem confusam» reprehendit et Hermannii coniectura offensionum minimam partem remotam, longe gravissimam relictam esse queritur; quare transpositis versibus simulque partem Koeniani inventi auctore non nominato recipiens locum sic constituit:

ἥδε καὶ ἀρχιμηρῆς [sic!] κεν ἄροι πολὺν ὕμβρον ἀπ' αὐρῆς
καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας.

hac nota addita: »Quam autem facile ab altero versu ad alterum oculis aberrari potuerit, probat utriusque terminationis similitudo; et esse aberratum mihi quidem persuadet illud, quod ἥδε καὶ in posteriore versu ineptum, aptissimum est in priore. Hoc modo servari vides codicis lectiones καὶ et ἄροι, evitari praeter alia incommoda etiam ἄρειν dativo coniunctum, quod aliqua certe offensione hic quidem non caret». [Immo nostri usum loquendi quam maxime sapit; cfr. v. 8. 9. ἀθανάτοισιν ἔχων et v. 591 vulg. ἀγρῶν τραῦμα φέρουσιν.] Ego Hermannianum recepi, cum in violenta Wielii mutatione etiam ἀρχιμηρῆς ἀπ' αὐρῆς (sic, non ἀρχιμηρῆς eum voluisse puto) ὕμβρον ἄρειν ineptum esse videatur. — 271 λύχνις δ' ἐκ πεδίου βοθίων ἀπὸ ἐρξε χάλαζαν A, qui περὶ λυχνίτου habet in marg., et rell. codd. nisi quod ἀπὸ ἐρξε dett., Ἀχνης B, Λύχνης M, αὐχνης P, Pal. V et edd. ante Steph. qui praeunte Perdr. αὐχνης dedit. In codd. omnibus αὐχνης (λύχνης etc.) ita scriptum est, ut de alio inde ab hoc versu lapide agi clare indicetur. βοθίων codd. omnes (βοθίων V) et edd.

ante Herm. omisso τ'. ἀπόερξε A, ἀπόερξε rell. χαλάζαν B; χάβαζαν edd. ante Eschenb. qui tacite correxit. »Non dubito, quin dederit poeta Λύχμᾶς δ' ἐκ πεδίου, ῥόθιόν τ' ἀπόερξε χαλάζαν. Poeta, ut solet, convertit se ad gemmam ipsam» Gesn. De lychnite hoc loco agi ex epitoma didicit Tyrwh. qui λύχνη, σὺ δ' ἐκ πεδίου coniecit, probatum Hermannō, et recte quidem puto, nam licet λύχνης, si cum A ἀπόερξε scribas, contra metrum non peccet, nimis dura foret apostrophe in v. 272, neque aoristus ἀπόερξε aptum praebet sensum. Obstat etiam auctoris usus loquendi, quo in primā carminis parte, ubi ex Theiodamantis persona loquitur, verborum vel praesenti vel futuro tempore lapidum virtutes praedicat. ῥόθιόν τ' pro ῥόθιων coni. Gesn. recepit Herm. ῥόθιον κυρίως τὸ κῆμα schol. Moschi. — 272 κῆρες M (cum gl. μοῖραι) et P ante corr. στιχόωνται A, στιχώωσιν codd. dett. et edd. — 273 καὶ σὲ A V. — 274 ἤυτε aif. κρύσταλος A. ἐκ A M P Pal, ἐκ [B? V?] Herm. ἐς aif. ἐκ inde a Steph. edd. ante Herm. — 275 »ὅτι ἐκ τούτου πῦρ ἔπιεται ὥστε καὶ λέβητα ἀναζεῖν ποιῆσαι» Schol. ined. Moschi. μή pro δῆ codd. aif, δῆ Steph. et rell. edd. — 276 ἀμφιέσθην A, ἀμφιέσθην Herm. ex coni. ἀμφιέσθῃ codd. dett. et edd. ante Herm. ἐν δὲ πλείοιο A, ἐνὶ δὲ πλείοιο codd. dett. et edd. ante Gesn. qui ἐνδε (ecce) scripsit sine sensu. »Simplicius est ἐνιπλείοιο coniunctim accipere (ut supra v. 190 ἐνίπλεον) et δὲ interpositum quasi δῆ reddere: et quidem pleni lebetis». Tyrwh. »Non minus barbara haec Gesneriano commento. V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III p. 158 ὕδρος πλείοιο coniecit, parum eleganter» Herm. qui ἀμφιέσθην ἐνιπλείοιο λέβητος scripsit. Probaret hoc Wiel p. 19 »nisi parum videretur verisimile vocem vulgarem tam mirae corruptioni obnoxiam fuisse. Equidem rarissimum vocabulum ὕδρηπλείοιο reponere ausim» quod equidem nusquam inveni et a codicum scriptura nimis recedere puto. — 277 προσμένει A M, προσμίμνει rell. dett. et edd. ante Herm. qui quod ex Tyrwhitti et Slothouweri coniectura recepit πυρὸς μένει Homericō loco firmavit Il. XXI 362 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. — 278 ψυχροῖσι B M Pal. V aif, de P non notavi. κονίοισι M. λίπη A, λίποι codd. dett. et edd. ei cum coniunctivo habes v. 96. 420. 630. 633. — 279 κυκώμενον coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128 et Wiel p. 19. κυκωμένου codd. et edd. κυκωμένου coni. Perdr. Post v. 279 titulus περὶ τοπαζίτου λίθου in B, τόπαζος in M P et in edd. ante Tyrwh., qui titulum om. cum A et Herm. περὶ τοπάζου in Pal. V. περὶ τοπαζίτου A in marg. — 281 θυητοῖσι aif. θυηποτίοισι P ante corr. θυηπολίοισι B, P post corr., Pal. V aif et Dinner p. 755. θυηπολήσι edd. post Steph. »Aldina habet θυηπολίοισι quod propius ad verum accedit quam θυηπολήσι. Nam duplex hic dativus ab epica dictione alienus est. Legendum θυηπολέουσι, nisi θυηπόλιος pro θυηπόλος nove formatum statuere velis, quod in hoc quidem poeta, qui in adiectivis multa novavit, non audacius fieri vide-

tura. Wiel p. 24. *θυηπολέουσι* extat in A [M]; et idem iam Eschenb. coniecisse videtur, vertit enim »sacra facientibus«. — Post v. 281 titulus *περι οπαλλίου λίθου* in B, *λίθον* (sic) in P Pal., *περι οπαλλίου* in V, *οπάλλιος* in edd. ante Tyrwh., qui titulum omittit cum A M (hic in spatio vacuo) et Herm.; *περι οπαλλίου* A in marg. — »Τὸν τοῦ παιδὸς τέρενα χροά ἦτοι σῶμα ἔχοντα· τὸν λίθον οπάλλιον λέγω τέρπειν τοὺς ἀθανάτους« Moschi schol. ined. in quo quod in V post *χροά*, in P ante *χροά* male additum legitur, *τέχνα*, ex male iterato *τέρενα* originem duxisse videtur. — 283 comma post *ἀγλαόν* sustulit et post *οὐρανίωνας* posuit Dinner p. 583. — *ἡμερτοῖο* codd. et edd. ante Steph., qui correxit. *τερρενόχροα* A solus, quod nolui recipere simulque lacunae signa post hunc versum figere. Confer praesertim quae Plinius de opalo memoriae tradidit N. H. XXXVII 5. 84: »Hanc gemmam propter eximiam gratiam plerique appellavere paederotae«. — Post 284 novum caput incipit Herm.; sequentia cum praecedentibus cohaerent in codd. et rell. edd. — 285 *δαχρύοισι* A, *δάχρυσιν* P ante corr., *δάχρυσι* P post corr., rell. dett. et edd. ante Herm., qui *δάχρυσσι* scripsit; *δάχρυσσι* iam Musgr. et hoc vel *δαχρύεσσι* Tyrwh. — *λιθοῦμενος* A, quo firmatur Bernardi coni. (ad Thom. Magist. p. 189 b) *λίθου μένος*, a Tyrwh. et Herm. probata. Sed quod *ὀψικόμοιο* pro *ὀψινοῖο* scribi volebat Bernard, merito ab iisdem vituperatum est. *λιθοῦμενον* retinuit Gesner, qui *πίτυος δάχρυσι λιθοῦμενον* cum Eschenbachio »et pini lacrymis lapidescentem« vertit. — *ὀφανοῖο* B. — 286 *σμήρνην* (non *σμήρνη* ut est ap. Herm.) *σμίγειν* P aif, *σμίγειν* B Pal. V; *φολίδεσσι* M. — 287 *ἀργυφέαις* A M, *ἀργυφέεσσι* B V, *ἀργυφέεσσιν* P, *ἀργυφέεσι* Pal., *ἀργυφέσσιν* aif, *ἀργυφέσσιν* edd. post Steph. — v. 287 *ἀποστέλλοντα* A M, et P V in textu, *ἀποστίλβοντα* B Pal. et P V in marg.; idem habent edd. omnes, recte. vv. 288—289 sic contracti sunt in codd. dett. et aif: *αὐτίκα γάρ τοι δώσουσι* (*δώσουσιν* B) *θ. ἀγαθόν τε* et sic edd. omnes nisi quod *ἀγαθῶν τε* habent cum A et *τοι* post *γάρ* primus expulit Steph. — 288 *αὐτὰ* A; *ταῦτα* ego scripsi in Epist. p. 22, ne diphthongus in *τοι* ante vocalem in thesi producatur. Non nisi ter hoc genus hiatus apud nostrum admissum reperi v. 42 *τίσουσιν καὶ οἶκον*, v. 50 *δώσω οἱ καί*, et v. 680 *ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσχε* et hoc quidem semper ante vocabulum quod antiquitus digammo instructum erat. Miror haec tria exempla satis memorabilia a Wielio in quaestionibus de hiatu (p. 8—10) neglecta esse. — 290 *εἴσσαι* B, *εἴσαι* V; *ἄσ' ἐθέλησθα* codd. omnes, *ἄσε θέλησθα* edd. ante Tyrwh. et Herm., qui *ἄσ' ἐθέλησθα* ex Gesneri coniectura receperunt; *αἶχ' ἐθέλησθα* coniecisse videtur Eschenb. qui vertit: si scire desideras. — 291 *ἀλέγενα* B. — 292 novum caput incipit Herm., non incipiunt codd. et rell. edd.; *ἡελίου* B; *λάς* A. — 293 *ἔσσει δόντι* a. — 294 *ἐμπεφύασι* M. — 295 *γέ μεν* A. — 296 *ἄλλων τὸν μὲν* A et Herm. ex Tyrwhitti coniectura; *ἄλλο τὸν* Abel, Orphei Lithica.

μέν BPV a, ἄλλο· τὸ μὲν M Pal. if et rell. edd. ante Herm., λίθων
 ἐστ'. ἄλλο coni. Gesn. Emendationem non absolutam esse a Tyrwhitto
 contendit Wiel p. 24, qui scripsit τῷ τὸν μὲν ὅτις, »nam thesis quarti
 pedis positione producta quamquam qualis hic est offensione paene ca-
 ret, tamen eam ut rarissimam in hoc poeta ne sic quidem admiserim.
 Exempla eaque satis dubia [?] in toto carmine extant tria, de quibus
 vide in capite de numeris inscripto [p. 10; sunt vero v. 292 ἐν τάρφῃσιν
 ἰδῆς, v. 145 ἐς γαῖαν ὁρούσας, et v. 253 ἐς δέμνια κούρην]. Deinde ut
 pro νοήσεις poneretur ὅτις ipsa sententia postulare videbatur; et posi-
 tum vides in simili loco v. 562 [vulg.] πῆγνυον, ὥστε σε πάγχυ λίθον
 στερεῇν ὀύσασθαι Οὐδὲ τ' ἔην ὀύσασθαι, ἐπεὶ στερεῇ λίθος ἦεν. Sed
 νοήσεις videtur requiri etiam a vocabulo εἵκελος εἰσιδέειν in v. 299.
 Deinde postquam totus locus ex A emendatus est (cfr. χρύσταλλον λευ-
 κήν) aptum quoque sensum praebet νοήσεις, neque dubia sunt tria illa
 exempla, quae ad monosyllabi τόν in quarti pedis thesi productionem
 excusandam Wiel attulit. — vv. 296—297 verba λευκήν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν
 ἔνδον ἐθειράς χρύσταλλος addidi ex A (qui χρύσταλλον habet); omittunt
 codd. dett. et edd. omnes; neque sequens εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὄγ' ἐθει-
 ρας viros doctos de vulgatae scripturae vitio monuit; quod sane mirum
 est. — 297 χρύσταλον A. — 298 χρύσταλλον κενεῇν codd. omnes, (etiam
 A) et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam χρύσταλλον γενεῇν re-
 cepit (vertit Tyrwh.: »hunc quidem senties esse crystallum secundum ge-
 nus»). Multo deterior est Hermanno iudice Koenii coniectura ad Greg.
 Cor. p. 100 λίθων ἄλλων· ὁ μὲν εἶχε νοήσεις, χρύσταλλός κεν ἔην, unde
 tamen ut χρύσταλλός κεν ἔην recipiatur et a sequente χρυσόλιθος κεν
 ἔην et a totius loci sensu flagitari monui in Epist. p. 23. — 298 ὁ δὲ A M;
 χρυσολίθω A. — 299 ἔκελος codd. et edd. ante Steph. qui εἵκελος edi-
 dit; εἰσιδέειν B; ἔσχεν οὐδ' ὄγε B. — 300 κε ἔην A; ἐσθλῷ φημι A
 et sic corrigendum in textu, ἐσθλῷ (ἐσθλῷ B) φημι ut videtur, rell.
 codd. et edd. — vv. 301 usque ad 304 om. A in lac. — 302 ἥελιος B. —
 ῥοίζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός codd. et edd. ante Herm., nisi quod ῥοί-
 ζον aif. Quod de stridore electrico dictum esse putabat Gesn. qui ser-
 monem esse »de gemmis succini similitudinem habentibus« ratus v. 304
 »de sculptura facili harum gemmarum« intellexit. Quod improbens
 Tyrwh. ῥέζον ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας coniecit, cui coniecturae postea
 ex epitomae verbis (φορούμενοι δὲ οὗτοι, φασίν, ἐδρεπεστέρους καὶ
 σεμνοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ἀξίους) mul-
 tum auctoritatis accedere recte intellexit. Idem coni. Musgr., nisi quod
 ῥέζειν scripsit, quod metri causa iure praetulit Herm. — 303 τε B ante
 corr. pro τ'. — 304 ἀγανόν B, Pal. ante corr. — 305 οὔτε φο-
 ρέουσι codd. dett. et edd. ante Herm., in qua lectione οὔτε qui, non et
 hi reddi debere observavit Tyrwh. »At οὔτε etsi plerumque reddi debet
 qui pariter atque οὔ, multum tamen ab hoc differt. Ὅστε notioni, quae

iam definita esse debet, aliud quid addit, quod ad ipsam notionem non est necessarium . . . ipsam vero notionem definitione constituere, id ab his pronominiibus atque adverbis [ἐνθα τε] alienum est . . . Ita hoc in loco ὅτε Graeci sermonis natura postulare ad ἡρώων referri. Quare noli dubitare quin poeta scripserit οἱ κε φορέωσιν, ut Homerus, ὅς κε ἀριστήν βουλὴν βουλεύσῃ. Recte haec Herm.; habet A quoque οἱ καὶ . . . φορέωσι. — εἶγε θεοῦ μέγα δ. ἐπ. φορέουσιν coni. Schaefer Mel. Crit. p. 90, refutatus ab Hermanno in Incredibilium Libro p. 362 (Opusc. vol. IV). — v. 306 in codd. et edd. ante Herm. prioribus adnexus est. Post v. 306 titulus μαγνήτις in M P et edd. ante Tyrwh., περὶ μαγνήτεως Pal., περὶ μαγνήτεως λίθου (sic) B, περὶ μαγνήτεως V. A versu 307 A quoque novum caput incipit; περὶ μαγνήτου A in marg. ad v. 307. — In v. 306 ἐνείη pro ἐνηεία dictum esse putans Gesn. locum sic intellexit: »Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio Di aequae placantur: ut non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles«. Versum 306 non prioribus, sed sequentibus coniungendum esse viderunt Koen. ad Greg. Cor. p. 199, Musgr. et Tyrwh. — v. 307 Μαγνησίτην δ' ἔξοχ' ἐφίλατο A, Μαγνήτιν δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν dett. (ἐφίλησε BV) et edd. ante Herm., Μαγνήσσα· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο coni. Musgr. Et idem invenit Tyrwh. nisi quod primum inter Μαγνήσσα· τὴν δ', Μαγνήτη· τὸν δ' et Μαγνήτι· τὸν δ' incertus haerebat, postea tamen Μαγνήσσα, »quia eadem voce noster infra utitur v. 320 [vulg.]« praetulit, concedens tamen Μάγνησσαν, quae forma apud Tzetzam legatur in Chil. 4, 403 veriore scribendi rationem esse. Herm. recte Μαγνήσση scripsit, quo ducit etiam A libri scriptura. Steph. ἔξοχα μαγνήτιν φίλησεν θούριος Ἄρης dubitanter coniecerat. τὴν τ' pro τὴν δ' scripsit Herm. minus necessario. — Tzetzes in Chil. II 403 respexit hunc locum, de magnetide loquens ἡσπερ Ὀρφεὺς ἐν Λαδικαῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις. — 308 πελάσει A, πελάση M cum gl. πλησιάσει, πελάσοι rell. dett. et edd. ante Herm., qui πελάση edidit. — 309 παρθενικῇ Dinner p. 617; γλαγόφρονα A, γλαζόφρονα M, γλαῦφρονα B, γλαῖφρονα V, γλαρόφρονα P Pal. (hic cum corruptelae signo) et edd. ante Herm.; γλαγερόφρονα coni. Tyrwh., sed »neque omnino hoc epitheton placeat, et multo minus ad στέρνῳ relatum, praesertim quum hoc habeat aliud epitheton«. Herm. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 92 ex v. 35 μαλακόφρων coniecit quod tamen nimis a librorum, praesertim A scriptura (γλαγόφρονα) recedit. Hermann »facilem et elegantem emendationem« Musgravii, ἀγανόφρονα recepit, quae mihi vel ob hiatus displicet. Wiel p. 9 compositum γαλερόφρονα finxit, cuius prima pars et ipsa rarissime invenitur. Ego τερενόχροα ausus sum; nihil enim frequentius quam commutatio terminationum -χροα et -φρονα, et videntur pueri τερενόχρους nostro in deliciis fuisse, cfr. v. 33 ἡέθεοι τερενόχροες et v. 283 ἡμεροῦ τέρενα χροά παιδὸς ἔχοντα. Quod si quis ex hoc nostro loco

Tzetzam adiectivum *γλαγόχρους* et *γλαγεόχρους* sumpsisse crederet, quo ille in Antehom. v. 224, 245, 253 et alibi usus est, is *γλαγεόχροα* vel quod rectius formatum esset *γλαγερόχροα* scribere posset. — 310 *στέρω* A. — 311 *ὄν* pro *ὄς* B; *ἥ γὰρ πάξουσα* a, *ἥγ' ἀρπάξουσα* if; corr. Steph. — *αἰεῖ* et v. 312 *ἄψ* A; *αἰεῖ*, et *καὶ* pro *ἄψ* codd. dett. et edd. ante Herm. qui *αἰρεῖ* pro *αἰεῖ* ex Musgravii coniectura restituit probante Wielio p. 38. — 313 *ἦτοι* P Pal. V et edd. ante Steph.; *μιν φασὶν* A, *μιν φασὶ* rell. codd. et edd.; *ἡλείου* B. — 314 *ἀμφίπονον κρούρης* B; *παλύνει* A, *παλύνει* codd. dett. et edd. ante Herm., qui *παλύνῃ* scripsit. — 315 *ὑπέρθυμος τεκεοκτόνος* A, *ὑπέρθυμος τε τεκεοκτόνος* M, *ὑπέρθυμος τεκεκτόνος* B (sed hic *τεκεκτόνος*) P Pal. V et edd. ante Eschenb., qui *γε* post *ὑπερθ.* inseruit. *ὑπερθύμως* Gesneri coniecturam recepit Tyrwh., Dinneri emendationem (p. 31) *ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος*, probatam etiam Schneidero, recepit Hermann, (magnanimi Aeetae vertit iam Eschenb.), et *τεκοκτόνος* ex constante linguae Graecae lege scribi iubebat Lobeck ad Phryn. p. 678. *τεκεοκτόνος* retinere nolui, cum tale compositum paucis similibus, ut *ἐλεόθρεπτος*, *ὄρεοπολεῖν*, *ἀλγεόδωρος* non satis firmetur. — *ντεκεοκτόνος* (sic, non *τεκεκτόνος* ut habet Tyrwh.) *ἡ τὰ τέχνα φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς* Moschi scholion in quo lemma et *τὰ* ante *ἑαυτῆς* om. V. — 317 *ἔθεν* A. — 318 *ἐπ'* B; *δῶμα* codd. omnes et edd. ante Herm., qui elegantem Piersonii coniecturam (Veris. p. 147) *σῶμα* recepit. Male oblocutus est Gesn.: »Sed illa optime *σῶμα* custodiet mulier, quae cupidos iuvenes ne in *δῶμα* quidem admittet.« — *φυλάσσει* A, et Herm. ex conii., *φυλάσσοι* codd. et edd. rell. — 319 *ἔς* codd. et edd. ante Herm. qui *τα* cite *ἔς* edidit. Comma, quod in edd. inde a Stephano (non in codd. et aif) post *δέμνια* positum erat, sustulit Herm.; *ὑποδέμνια* Pal. aif. — 319 *λάθρη* B. — 320 *ὠδῆν* A. — 321 *ἡδὲ* B V et edd. ante Herm.; *κατακῶσσοῦσα* B, *κατακνώσσοῦσα* M, *κατακνώσσοῦσα* aif; *ὑπνω* A. — 323 ante v. 322 scriptus est in B, sed appictis litteris ordinem restituit m. pr. — 322 *σὲ* A; *ὀρέγουσα* P Pal. if, *ὀρεγουσα* a; *μεναιαίνει* B ante corr. — 324 *εἰδὲ ἑμαχλ.* B, *μαχλοσύνησιν* A, *-σύνησι* P aif; *ἐλαύνει* A M, *ἐλαύνει* codd. rell. et edd.; *δία* B, *δὴ* a, *δὲ* f. — 319 *εἰς* B; *τε τανύσσεται* B V, *τανύσσεται* Pal. — 325 *μάγνησαν* A et Herm. ex conii., *μάγνησαν* codd. dett. et edd. ante Herm.; *φερεόντων* V. — 327 *ὀπῇ* suprascripto ἱ B Pal; *καλῇ* A, *καρῇ* aif. — 328 fort. *ἀγορῇν τε συναγρομένην* conii. Eschenb., qui vertit: »etiam populum et forum congregatum. . . demulcebis«; *ἐνὶ* B Pal. aif; *στήθειςιν* M; *πειθῶ* aif. — 329 *καταλέξω*, ut conii. Perdr., codd. omnes, *καταλύξω* edd. ante Steph. qui *καταλέξαι* edidit. — 330 comma post *θέσχελα*, quod praebent primae editiones et damnaverat iam Steph., sustulit Hermann. — *τοι* om. codd. dett. praeter M et edd. ante Herm.; *τίη πλέον* conii. Gesn. »rectius fortasse iudice Tyrwhitto, quam Steph., qui *τί καὶ* scribi iubebat; *τί τοι πλέον* edidit Herm., quod recepi, cum idem in A M extet; improbavit

a Seidenadelio secutus Wiel p. 25: »quod καὶ τοι in eiusdem membri parte priore iam legitur; praeterea in simili sententia v. 393 [vulg.] poeta scripsit ὄν. Hoc eo libentius hic etiam legerim, quod sic com-
moda quaedam et paene necessaria oppositio existit ad versum 329 [vulg.] ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαντίχα πειρηθῆναι. — οὐρανίωνων V ante corr.
— 331 φθέγγομαι ὦν αἶψα codd. dett. et edd. ante Herm., φθέγγομαι τῶν αἶψα A, φθέγγομαι coni. Steph., φθέγγωμαι Tyrwh., quod »etiam si τῶν deinde scribatur, numeros elegantes« minime praebere dixit Hermann. Mirati sumus hoc viri praestantissimi iudicium et ego in Epist. p. 12 et Wiel p. 25, qui recte φθέγγομαι τῶν αἶψα praetulit etiam hiatus vitandi causa. Hermann φθέγγομαι ὦν ἤγ' αἶψα scripsit, ubi ἤγ' nihil offensionis habere dixit »licet τοῖο λίθοιο praecesserit. Nam sic etiam alibi, ut v. 267 [vulg.] Tradita verba male intellegens de lacuna circa hunc versum cogitavisse videtur Steph., cuius haec est nota: »Sed illa verba, τί καὶ πλέον οὐρανίωνων φθέγγομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum sonent: Quid amplius vel ulterius coelestibus dicam, hoc tamen significant: Si commemoravero, quanta sit eius apud ipsos etiam deos auctoritas (vel quantum eius erga deos robur) addendumne quicquam fuerit?« — 332 ἤτορ ἐπὶ γνάπτει A; ὄφρα κισεῖο B V, ὄφρα κε rell., ὄφρα κε edd. inde a Steph. — vv. 333—336 om. A in lacuna. — 333 ὥτε Pal.; ἐέλδωρ BP Pal V aif; ἐκτελέσωσι MP Pal. V et edd. ante Herm., ἐκτελέσωσιν B Herm. — 334 ἐπαντίχα B. — 335 καὶ γάρ μοι codd. et edd. ante Herm. Pronominis μοι geminationem suspectam habuit Stephanus; τοι scripsit Hermann pro priore μοι ex Tyrwhitti coniectura, quod invita sententia factum esse nescio quo iure affirmavit Wiel p. 25, ubi vocabulum epicis non usitatum συνεπισπόμενος reponendum esse dixit. — 336 ὥμοισι A MP Pal. V et edd. ante Herm., ὥμοισιν [B] Herm.; κρατεροῖσινέων A, κρατεροῖσιν ἐὼν rell. codd. et edd. ante Steph., qui ἰών scripsit; τῶν pro ἰών videtur coniecisse Eschenb., qui iam ante Gesnerum vertit »in robustis humeris fert variam harum rerum materiam«. κρατεροῖσι λίθων coni. Tyrwh., recepit Hermann. φέρει A M, et Tyrwh. Herm. ex Gesneri coniectura, φέροι rell. codd. et edd. — 339 σεῖο δ' ἔτι κραδίην κλονέει A (δ' ἔτι etiam M), quam scripturam recordationem eorum quae in carminis hypotesi de poetae cum dracone pugna narrentur, longe fortio-rem et clariorem reddere, quam deteriorum praeter M codicum et omnium editionum scripturam σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην, in Epist. p. 13 dixi. δ' ἔτι coniecisse videtur iam Eschenb. qui vertit »Tuumque cor turbat adhuc«. — δειμα pro δέγμα coni. Pierson in Veris. p. 50, ingeniose, sed sine causa, ut recte intellexit Gesner. — 340 δειόμεν A M, P in textu, Pal. in marg., V, δηόμεν εἰρός B, δεδιέναι P in marg., Pal. in textu, δειδόμεν ex Tyrwhitti coniectura recepit Herm. — 341 τρύφας M; καίχλεο P ante corr., κελαιο a. — 342 ἦν B, P ante corr., aif; κρατεροῖο BMP V

aif, *κρατεροῖσι* [A Pal.?] Steph. et rell. edd.; *ἐλθῃ γ' ὁδοῦσι* A, *ἐλθῃ* (om. γ') codd. dett. et edd.; *ὁδοῦσι* B M, *ὁδοῦσι* P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite *ὁδοῦσιν* scripsit. — *περὶ ὀφίτου* A in marg. — 343 *ἐλκεῖ* A et Herm. ex coni., *ἐλκει* rell. codd. et edd.; *ἔσσε'* Pal. ante corr. — Post v. 343 titulus *περὶ ὀστρίτου λίθου* in B, *ὀστρίτης* in P et in edd. ante Herm., *περὶ ὀστρίτου* in Pal. V; versus spatium vacuum relictum in M; *περὶ ὀστρίτου* A in marg. — vv. 344–345 recte prioribus coniunxit Hermann. — 344 *σὺν δὲ καὶ* A et Herm. ex coni., *νῦν δὲ καὶ* codd. dett. et edd. ante Herm.; *οἶνω* A. — 345 *ἄχρητον* codd. et edd. ante Gesn., *ἀκρήτω* coni. Gesner, probavit Herm. — Versum 346, quem omittunt codd. dett. et edd. omnes, addidi ex A, in quo male ligatis litteris *πυτέρῃ* potius quam *πέτρῃ* scriptum esse videtur. *περὶ ἐχιδνῆς* A in marg. — 347 *αὐτοκασγνήτη* A M et edd. inde a Gesnero, *αὐτοκασγνήτη* P Pal. V, *αὐτοκασγνήτην* B, Dinner p. 596, et edd. ante Gesn. *ὁμώνυμε* A. Iam Steph. vitium subesse vulgatae scripturae vidit: »Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest; nam cum *ὁμώνυμ'* pro *ὁμώνυμε* videtur legendum *αὐτοκασγνήτηα*. Quod vertendo expressit Eschenb. Caeterum recte haec a prioribus seiunxit Gesner, non de ostrite, sed de ophite aliquo lapide in versu 347 et sequentibus agi intellegens. Probavit hoc iudicium etiam Wiel p. 23. 24, hoc solum vituperans, quod *Ὀφίτης* lemma ante v. 346 posuit Gesner, cum de echietide lapide poetam locutum esse forma feminina *αὐτοκασγνήτη* arguat. Male Hermann sequentia quoque de eadem ophietide dicta esse putavit, cuius descriptionem a v. 341 orsus sit poeta. Improbavit hoc Wiel p. 23 »quum ipsa verba . . supra scripta nihil dubitationis relinquant, quin poeta ad novum argumentum sese convertat, qui si in una eademque re tractanda pergit, nunquam tam magnifica utitur apostrophe, saepe, ubi ad novum caput transitionem instituit, velut v. 488 [vulg.]« — Epitomatori *ἐχίτις* audit lapis iste *ὁμώνυμος ἐχιδνῆς*. Eundem atque *ὀφειτίδα* modo laudatam esse putavisse videtur Tzetzes, cuius haec est nota ad Lycophr. 911: *μετακληθεὶς γὰρ ἐκ Δήμου Φιλοκλήτης ὕφ' Ἑλλήνων κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἱατροῦ ἱάται τῇ Ὀφειτίδι πέτρῃ*. Sed idem *ἐχίτιδα*, non *ὀφειτίδα* appellat Posthom. 582sqq.:

πόδας δὲ οἱ ἔλκος ἔτειρε.

πέτρῃ δ' ἄρτεμέα ἐχίτιδι τεῦξε Μαχάων.

ὁμώνυμ' ἐχίδνης B. — 348 *ἦ ῥά ποτ'* codd. et edd. ante Herm., qui *ἦ ῥά ποτ'* recepit ex Tyrwhitti coniectura, qua nunc non amplius opus. — *εἰναστῇ* V, *εἰναστ'* i a, *εἰναστ' ἰλωβήν* if, *εἰναστ'* ἦ Dinner p. 474; *ἀμέννηον* a. — 350 *πῶς* Pal. aif; *κείνυν* aif; *ἐπλετο* M P Pal. et edd. ante Steph., *ἐπλετο* A; *θυμῶ* A, *θυμός* V ante corr., *θυμό* (?) V post corr. — 351 *ὀπεκφεύξασθαι* B et Dinner p. 546 — 352 *ὄγε* B; *παπρός* a. — 353 *λάην* A; *ὅτις κε πίδοιτο* A M, *ὅτι κε πίδοιτο* B, *ὅτις κε πύ-*

δοιτο P Pal. V, δ τις κε πύθοιτο coni. Stephanus, δ τις κε πίθοιτο Tyrwh., quod vertit »quod. quis credat«. Idem voluisse videtur Musgr., qui πίθοιτο coniecit. »At id dici debuisset, δ τις κε νενπίθοιτο; Nam πιθέσθαι est obedire, non credere. Quamquam quid omnino sibi vult talis quaestio, qua mea quidem sententia, nihil fingi potest ineptius. Quid enim? Nonne plurima, quae in hoc libello traduntur de lapidibus, ad vim eorum medicam spectant? Quare mirum, immo absonum est, de uno lapide hoc incredibile perhiberi, quod de plerisque aliis sine miratione narratur. Quae quum ita sint, id quod maxime, immo unice, hic dici debebat, reposui *ὅτις κ' ἀκείτοιτο*. Machaon, inquit poeta, a patre Aesculapio nactus auxilium, lapidem, qui medelam afferret, impositis femori medicamentis misit ad Troiam Alexandri occisorem«. Herm. Wielio (p. 24) et »ὅστις de certo illo lapide pro simplice ὅς positum« displicuit et »totum illud additamentum post ἀρωγὴν omnino languere«, iniuria puto, visum est. »Scribendum est *ὅτις κ' ἐπιθεῖτο*, quod et mutationis lenitate et sententiae commoditate prae illo commendatur. Haec enim est sententia: Machaon a patre Aesculapio remedium edoctus, lapidem si quis imponeret, illum imposuit. Caeterum dubitari potest, an codicis [cuiusnam?] scriptura ἐπίθοιτο servari possit ex more Atticorum, a quo hic scriptor non plane alienus est. Sed id audacius visum«. Haec Wiel. Ego, cum neque *ὅτις κ' ἐπιθεῖτο*, neque versionem horum vocabulorum a Wielio propositam intellegere potuerim, Hermannianum recepi. Wielii coniecturam vertendo expressit Seidenadel: »Aber als Mittel erfuhr vom heilungkundigen Vater Jener den Stein, wer ihn braucht, [!]; ihn legt er als Mittel an's Bein ihm«. — ἐπὶ A Pal. et edd. ante Herm., παρὰ M, *ἐπὶ* [rell. codd. ?] Herm.; *μηρῷ* codd. dett. et edd., *μασθῶ* A, mero errore, nam epitomatores quoque *μηρῷ* legisse verba eius *Φιλοκτήτου τὸ σκέλος ἴασατο* fidem faciunt. — 355 τὸν ῥὰ aif; ὁσμὸν P in textu; ποσσὶν A; ἀρτεμέεσσι A, et ἀρτεμέεσσιν coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93, ἀτρεμέεσσι M, P post corr., V, ἀτρεμέεσσιν B Pal. et edd. ante Herm., ἀτρεμέεσσιν P ante corr.; valentibus pedibus vertit Eschenb. — 356 Πάρις A et Herm. ex Tyrwhitti et Koenii (ad Greg. Cor. p. 125) coniectura, πάρος B M P et edd. ante Herm., πάρις^ο Pal. — περ ἀπίσκει [A B M Pal. V] et edd. inde a Steph. παρὰ πίσκει P aif. — 357 ὑπεροπῆα B; ποιάντοις B. — 358 Hunc versum respicit Tzetzes ad Lycophr. 911: Ἐλένου δὲ τοῦ Πριάμου παιδὸς μάντεως ὄντος καὶ ἡ μόνου αὐτομολήσαντος τοῖς Ἑλλήσιν, ὥς φασιν Ὀρφεὺς τε καὶ Τρωφιδώδωρος; et ad 1048: Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Ἐδρουπόλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ὠμμενον τὸν Φιλοκλήτην. — Posthom. 520 sqq.:

χεῖνε (Eurypylos) δὲ πολλοὺς Ἀργείων Ἀσκληπιάδῃ τε
 ἦρω' ἐτῆρα, Μαχάονα, κάλλιμον ἄνδρα
 ὥς ῥα Κόϊντος ἔφη· ὁ δ' ἄρ' Ὀρφεὺς ἄλλ' ἐπαείδει.

κεκλόμενον B; κομίσαι A. — 359 λόγον B, λογόν V. — 360 vv. 360—362 citat Tzetzes in Exeg. II. p. 19 Herm. — τῷ A. — 361 περὶ σιδηρίτου A in marg. — δῶκεσι δηρίτιν P, δῶκεσι δηρίτιν aif, δῶκε σιδηρίτιν A M Pal. V et edd. ante Herm., σιδηρίτιν B post corr., σιδηρίτιν B ante corr. et Herm. et idem habet Tzetzes in Exeg. II.; et σιδηρίτην et σιδηρίτιν recte dictum esse putabat Gesn. provocans ad ὁ λίθος et ἡ λίθος. — τὸν ῥὰ aif et Tzetzes. — 362 ἤνθανεν codd. omnes et edd. ante Steph.; ἄλλοισι codd. dett. et edd. ante Steph.; ἔμφυχον A et sic coni. Tyrwh., recepit Herm., ἄψυχον codd. dett. et rell. edd.; — ὁρίτην A, ὁρείτην quod coni. Tyrwh., recepit Herm., habet M; atque idem legit Tzetzes l. l. et epitomator; ὁφίτην B, ut coni. Perdr., ὁφείτην P, ὁφείτην Pal. et edd. ante Herm., ὁφείτην V. — 363 λυγρόν codd. dett. (ὀλέθριον est glossa in M) et edd. ante Herm.; λυπρόν coni. Runken ad Timaei lexicon p. 50; γυρόν, quod recepit Herm., coniecit Tyrwh. ex epitoma, in qua στρογγύλος ἢ ὡς ὑποστρογγύλος est, collato Hesychio (γυρόν· κυρτόν, στρογγύλον, κυκλοειδῆ) Suida (γυρόν· κυρτόν, στρογγύλον) et Plinio (Oritis globosa specie N. H. XXXVII. 65). Oblocutus est Wiel p. 22: »Rectius fortasse ex epitomatoris verbis supra positum scriptum fuisse conicias γυρότυπον, τρηχύν. Sed aliquam mutandi dubitationem facit Hesychii glossa, qua λυγρός praeter solitas notiones explicatur ισχυρός; praeterea qui reputaverit vocabula a λυγ radice formata flectendi et flexuosi significationem habere velut λυγῆρός, quod cum εὐχαμής coniunctum legimus apud mathematicos veteres, is cunctabitur λυγρόν, fortasse ex λυγῆρόν ortum statim damnare, praesertim quum comparaverit λυπηρός et λυπρός, χλοηρός et χλωρός, et similia. Ego cum de lapide flexuoso numquam audiverim, et γυρόν etiam in A extet, hoc recepi. — ὁπὸ τρηχύν A M, P ante corr., Pal.; στίβαρον B. — 364 κύκλω A, κόκλω B; περὶ τ' A M et edd. ante Herm., qui tacite πέρι τ' scripsit. Versum corruptum esse iudicavit Wiel p. 7; nam in eo »eandem notionem vides non minus quinquies repetitam; si ter esset, facile ferrem ut in epico; si quater, aegre; sed quinquies, id tandem nimium videtur«. Et Wielio etiam »aliquid quidem suspicionis movet caesura trochaica pedis quarti, quae quamquam qualis hic est paene nullam habet offensionem, tamen vel sic in hoc carmine rarissima est«. Iisdem causis motus Seidenadel p. 6 κύκλω πυριλαμπείς παντόθεν ἔνες coniecit, sed ipse vidit hoc πυριλαμπέες a nostro dici debuisse. Vulgatam retinui, amat enim noster eandem notionem pluries exprimere, ut v. 427 et v. 602. — vv. 365—368 om. A in lacuna. — 365 ἔξελοι M (cum glossa ὅμοιοι) P Pal. V et edd. ante Steph., qui εἴξελοι scripsit. ἔξελοιο (sic) B. πάνθ' ἔξελοι coni. Tyrwh. »ἔξελοι vel εἴξελοι glossa est. Epitome habet ὅμοιοι. Itaque ἐμφερέες reposui. Hesych. ἐμφερέες, ὅμοιον. ἐμφερέης, ὅμοιος«. Herm. »Iure mireris utrumque tam leni vitio medicinam tam gravem adhibuisse, quum nulla paene mutatione εἴξελται [sic] scribendum fuisse

in aperto sita. Wiel. p. 22. Equidem *ελελιος* usquam nisi in compositionibus reperiri dubito, quare Hermannum secutus sum. — *βοτιδεσσον* P in textu, corr. m. pr. in marg. — 366 *ἡματα* codd. et edd. ante Steph. — 366 *τρὶς ἐφ' ἑπτὰ* codd. et edd., *τρί' ἐφ' ἑπτὰ* coni. Gesner et mihi quoque *τρὶς ἐφ' ἑπτὰ* »ter supra septem« vix graece dici posse videtur. Tamen nescivit Tyrwh., »cur Gesn. corrigere voluerit *τρί' ἐφ' ἑπτὰ* et vertere tres supra septem dies. Numerus, quem tradunt edd. vulg. ter septem dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur. Recte tamen Wiel (p. 22) licet ne ipse quid causae Gesner habuerit sciverit, *τρί' ἐφ' ἑπτὰ* firmavit ex Tzetzae scholio Exegesi in Iliadem subiuncto p. 148 Herm. et ex lacero codice ab Hermanno iam in Addendis (p. XXIV) publici iuris facto: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λι . . . ὁρείου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τ . . . ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρ . . . κῶν συνουσίας ἀγνεύσεις . . . λοστρῶν, ἔτι δὲ καὶ ᾧ . . . διαμείνειεν ἐμφύχου γο . . . λοῦοι δὲ τὸν λίθον τοῦτο . . . καὶ ἀπορρύττωπῆγη χ . . . ἄπτοι καθαροὶς σπαργαν . . . περ παιδίων, καὶ ἐπεύχ . . . ἐν ταθαῶν κελλίαν τινὶ . . . κηροὺς ἢ λυχνίαν, μετ' ἐ . . . ἐρωτήσας, μάθοι παρ' ᾧ . . . ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεο . . . παιδαρίου, περὶ ᾧν . . . πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις δαλ . . . ρίψη αὐτόν, μεγάλης . . . ἐπιτεύξεται βλάβης . . . ναίως καὶ τληχαρδίως τις αὐτοῦ κατακούσεις, λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν, προσπελάσας αὐτόν τοις ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥσπερ ἀπονεχρούμενον. Indidem ego in Epist. p. 13 Gesneri coniecturam firmavi et simul monui *τρεις ἐφ' ἑπτὰ* quod in eodem Tzetzae opere p. 23 Herm. legitur, librariis potius quam ipsi Tzetzae deberi pro *τρί' ἐφ' ἑπτὰ*. vv. 366 368 enim citat Tzetzes l. l. p. 23, ubi *ἡματα, τρεις ἐφ' ἑπτὰ βίης* et *καὶ μένουν ἀμύαντον* legitur in Lipsiensi codice, cuius ad hunc locum scholion in Hermanni editione p. 149 legitur hoc: *ταῦτα περὶ τοῦ σιδηρίτου λίθου τοῦ καὶ ὁ . . . φησὶ, περὶ οὗ φθάσας ἐδίδαξα. — ἱλένιο αἰ. f. — 367 λοστρά* P ante corr. — 368 *καὶ σεμνὸν ἀδύαντον* codd. et edd. ante Herm. »Rectius forte ἀμύαντον. Sed neque σεμνὸν suspicione caret«. Tyrwh. »Musgr. σεμνοῦσθ' coniecit non eleganter in epico. Quod ego conieceram, μένουν, etiam Tiedemann in mentem venisse postea vidi. Ἐδίγηε Hesychius quidem ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν interpretatur, sed dubium est, an ἐμόλυνεν ad ἐμήνηε spectet«. Herm., qui etiam Tyrwhitti ἀμύαντον recepit. Aliter de hoc loco indicavit Wiel p. 22 qui in Hermanni coniectura, ut plana et simplici, acquiesceret, »nisi scholion supra scriptum genuinam poetae manum aperte referret«. Wielio enim in scholio laudato vox »ἀγνεύσεις optabilem ansam praebet verba *καὶ σεμνὸν* certius emendandi quam adhuc factum est«. »Scribi enim iubet ἀγνεύοντ' quod sine scholii auxilio non facile quisquam divinasset. Exemplorum luculenta copia est; cfr. Herod. l. 140 ἀγνεύουσι μηδὲν ἐμφύχον κτείνειν et similiter ἀγνευτικὸς ζῶα [sic]. Idem legisse videtur Epitomator, qui haec habet . . . καὶ τινα νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτὸν . . .«. Mira hic protulit vir*

doctissimus; non vidit enim lacerum scholii initium sic fere restituendum esse: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λίθου τοῦ καὶ ὀρεῖτου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς Λιθικοῖς ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρας γυναικῶν συνουσίας ἀγνεύσεις καὶ κοινῶν λοτρῶν* etc. ubi *ἀγνεύσεις συνουσίας* etc. nihil aliud significat, quam abstinuisse Helenuin a mulierum concubitu. Quae de *ἐμψύχω ἐδωδῇ* dixit Tzetzes, ea in sequentibus *ἔτι δὲ καὶ ἄ... latere* manifestum est. Tum neque ex vocabulis *νηστεύοντα καὶ καθαίροντα* quicquam sequitur, et, quod gravissimum est, a Tzetzta ipso *καὶ μῖνεν ἀμύαντον* lectum esse alius ille locus ab Hermanno laudatus probat. Quod testimonium miror a Wielio neglectum esse. — *ἐδοδῆς* aif. — 369 *ἀενάω* A; *δ' ἐνὶ* A et Herm. ex conl., et »in fonte» vertit iam Eschenb., *δ' ἐπὶ* codd. dett. et rell. edd.; *πέτρῳ*^{ον} Pal.; *ἐχέφρονι* BV; *πόδαυ* P aif; — 370 *καθαροῖς* fortasse pro *μαλακοῖς* legit Tzetzes, sicut ex scholio supra laudato patet. — *ἀλδίσσασκε* A, *ἀλδήσασκε* BM (hic cum glossa *ἀνέτρψε*) P Pal. V, *ἀλδίσσασκε* aif, *ἀλδήσασκε* edd. inde a Steph. ante Herm. — 371 *ὡς* B P Pal. V aif, *ὡς* AM et edd. inde a Steph.; *ἐπ' ἀρῆσιν* AM (hic cum glossa *ἐδγαῖς*), *ἐπ' ἀρῆσιν* [B] P Pal. a et edd. ante Herm., *ἐπαρῆσιν* V, *ἀπ' ἀρῆσιν* if; *ὡς ἀρῆσιν* pro *ὡς ἐπ' ἀρῆσιν* et *θυέσιν τε* pro *θυέεσσιν* conl. Tyrwh., cum »illud ἐπ' tam sensui quam metro incommodum sit, si *ἀρῆσιν* pro precibus accipiatur»; *λιπαροῖσιν* Herm. scripsit ex Musgravii emendatione. — *ἀρασσάμενος* B ante corr.; *θυέεσσι* P, *θυέεσσι* rell. dett. et edd. ante Herm., *θυέεσσιν* tacite Herm., *θυσίησι* (sic) A, quod ut recipiatur ipsam terminationem in *ἐπ' ἀρῆσιν* suadere monui in Epist. p. 13; quare etiam *λιπαρῆσιν* pro *λιπαροῖσιν* scripsi. — 372 *λάαν* A; *ὕπερ μενέεσσιν* B; *ἔρδε* A, *ἔρδεν* B, *ἔρδεν* M. — 373 *καθαροῦ* A, *ἐκ καθαροῦ* V; *μεγάρω* A, *μέγα* pro *μενάρω* M. — 374 *θειονδέα* Pal.; *αἰρίων* A, *αἰρίρας* codd. dett. et edd. — *εἰκῶς δὴ κατεχούση* AM Pal. V, sic vel *-χούση* B P, *δὴ κατεχούση* etiam edd. omnes ante Herm., qui *ἀγκᾶς ἐχούση* scripsit, quia »quod vulgo legitur *εἰκῶς δὴ κατεχούση* duplici vitio laborat, inepto usu particulae *δὴ*, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obscurum est». — 376 *ἐπῆν* A; *ἐθέλης* A. — 371 *ἔρδεν* codd. et edd., ut videtur, omnes; correxi. — *σῆσι* A. — 378 *πάγχυ* AM et Tyrwh. ex Gesneri coniectura, *πάγγι* B P Pal. V et edd. ante Tyrwh.; *χάμης* A; *χείρσεσι* B ante corr. — 379 *ῥρσει* AM et Tyrwh. ex Gesneri conl. (ed et vertit Eschenb.), *ῥρση* (-ση) rell. codd. et edd. ante Tyrwh. — 380 *φαίης* codd. (glossa *εἴποις* est in M) et edd. ante Gesn., *μαίης* Eschenb. tacite, vertendo nutriticis in sinu, et Gesn. diserte; *κόλπω* A. — 381 *τετληότι* codd. et edd. ante Herm.; *νόω* AM P Pal., *νόφ* B V. »In *τετληότι* penultima licenter producta ob consonantem asperioiorem» Gesn.; *τετλειῶτι* conl. Tyrwh., *τετληῶτι* Schrader in Emend. Praef. p. 7, et Musgr., afferens Argon. 437 et 1347; re-repit Hermann. — *αἰνέμεν* codd. et edd. ante Herm. omnes, praeter M, qui

ἐναίμεναι habet cum glossa κρατεῖν; κηδαιέμεν Bernard ad Thom. Mag. p. 177 a. Tyrwhitto magis placebat μελεδαιέμεν eodem sensu. Hermann probabilius esse existimabat, verbum quo firmiter tenere, quam quo curare, cavere indicetur, positum esse, et praeterea tali loco non esse mutationem faciendam, nisi quae litterarum similitudine sese tueatur dixit. Quare ἀκταινέμεν scripsit collato Hesychio ἀκταίνειν· μετεωρίζειν. ἀκταίνουσα· τρέμουσα· ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα et Aeschylō in Eum. 36 ὥς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βιάσιν. Contra Wiel p. 23: »Sed ne hoc quidem vocabulum uno loco Aeschylō servatum placebit cuiquam, qui quam incerta sit eius significatio reputaverit. Cogitavem de ἀλεινέμεν; nunc maxime arridet λαινέμεν et propter mutationis lenitatem et sententiae commoditatem. Nam quod saepe factum esse videmus, ι littera absumpta est eadem littera proxime posita in νόψ; fovendi autem quam habet λαινέμεν notio quam egregie conveniat cum iis, quae in superioribus versibus de siderite commemorantur, ἀλδήσασκε, ἀρεσσάμενος θυέεσσιν, χειρσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε non est quod multis exponamus. λαινέμεν videtur iam Eschenb. legisse qui vertit »fovere eum semper«. Fovendi tamen notionem huic loco minus aptam esse censens διενεμέμεν coni. Seidenadel p. 7 eodemque sensu ego olim de αἰολλέμεν cogitavi. Sed nunc ἐπακονέμεν collato ἐπακοῦσαι in v. 376. scripsi ex Tzetzae scholio, quod ad v. 366 attuli, ubi verba πλὴν φησὶν ὥς ἐάν τις δαλ . . . ῥίψῃ αὐτόν, μεγάλης . . . ἐπιτεύξεταί βλάβης . . . ναίως καὶ τληκαρδίως τις αὐτοῦ κατακούσει sine dubio ad hunc versum spectant, licet quomodo cum praedecentibus et sequentibus olim cohaeserint, nunc non amplius liquet. Ipsum autem κατακούω vocabulum est epicis non usitatum. — 382 πῶς P aif. — 383 ἐκ χειρὸς codd. et edd. ante Herm., χειρὸς coni. Tyrwh., χειρῶν Schrader Emend. Praef. p. VII, quod recepit Herm — οὔδας δε AM P, οὔδας δὲ B, οὔδας δε a, οὔδας δὲ if; corr. Steph; ἀγνόν B; ὀρίνης AB MP Pal. a, ὀρίνης V, ὀρίνους if, ὀρίνη Steph. et edd. ante Tyrwh., qui ὀρίνης ex P reduxit. — 384 ἐρεείνην P ante corr.; ἐξερέει AM et Herm. ex coni. (et exponet verterat Eschenb.), ἐξερέη (-έη) rell. codd. et edd., nisi quod ἐξερέην ἡμερτέα B. — 386 λήγησι A, λύσῃσι B, λύσῃσι MP V et edd. ante Steph., λύσῃσι Pal., λούσῃσι γε Steph. et rell. edd. ex v. 369, ut videtur. A libri scripturam ex Tzetzae scholio iam saepe memorato (λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν) firmavi in Epist. p. 13. Ex eodem scholio atque ex epitomatoris verbis πρὸς τὸ τέλος profectus Wiel p. 23 haec annotat: »Unde quid certius, quam poetam scripsisse ὅτε κεν παύσῃσι? Poterat etiam παύθῃ γε. Sed ut γε particula hoc loco non apta evitaretur, illud praeferendum duxi; παύειν enim etiam activa forma eam, quam medium παύεσθαι, desinendi notionem habere exempla sunt satis frequentia«. — πελάσας ABP Pal. V aif, πελάσας M, Steph. et rell. edd. — 388 ὦδε codd. et edd., τῷδε apte coni. Herm. in nota, »ut coniungatur cum φοιβήτορι λαῖ. Huic lapidi fatidico; non terri-

bili, ut Gesnerus vertit. « ἀτρεΐδῃσιν A; ἀλώσιμον B. — Hunc versum (una cum v. 358) ante oculos habuit Tzetzes Posthom. 574 sqq : ἐκ σιδηρίταο, κατ' Ὀρφέα, μαντιπλόιο | λίθου ἀνδρολόγοιο, μαθὼν ὅσα τεύχετο Τροίῃ, | εἶπε (scil. Helenus) Φιλοκτῆταο βέτην κομίσαι ἀπὸ Λήμνου | ὅστέα τε Πέλοπος ἐξ Ἥλιδος οἰσέμεν ὦκα. — 389 φοιβήτωρι B P Pal. V a; λαῖ B. — 390 δέ τι A, δ' ἐπὶ B, δ' ἐπὶ V, δ' ἔτι rell. codd. et edd. omnes. — σιδηρήταο P Pal., σιδιρήταο edd. ante Steph., corr. etiam Perdr.; πιφάσκω A M, πεφάσκω B V, πιφάσκω rell.; — ἐρπετὰ . . . ἔοικας A et Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coni., ἐρπετῶ (-τῶ) . . . ἔοικε codd. dett. et rell. edd. — 392 μεζῶν B. Scripsit ne ἀκοιμήτοιο pro ἀκοιμητον τε? Aliter hic esset unicus locus quo apud nostrum duo epitheta per τε copulam coniungerentur. — 394 Πριαμίδαο A, et Herm. ex coni., quam fecerunt Tyrwh., Musgr., Koenius ad Greg. Cor. p. 124 et Schrader in Emend. Praef. p. XI; Παλαμῆδαο M, Παλαμήδαο rell., Dinner p. 610, et edd. ante Herm.; νόσφι B M P V [aif Steph.] et rell. edd. ante Herm. — 395 ἔρχεσθαι A et Herm. ex Tyrwhitti coni., εἴχεσθαι rell. codd. et edd.; εἶπη A, εἶποι rell. codd. et edd.; ὄφρα finale (non ὄφρα κε) etiam v. 195 coniunctivum post se habet. — 396 ἦν πέρ Herm., εἶπερ codd. et rell. edd., recte, probante Wielio. — 397 ἔρχεται B P Pal. V aif; ποιοῦν codd. praeter A M; ἐκπροφύγησι A M P Pal. aif, ἐκπροφύγησι [B V] Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ν ἐφελκυστικόν tacite addidit. — 398 τό δ' B V, τῷ δ' A; — Λητοῖδην in quinque fere litterarum lacuna om. A; — ἐπὶ μάρτυρα A M. — Post v. 398 unius versus spatium vacuum relictum est in A, tunc sequitur v. 467 sqq. — 400 εἴτε με aif, εἴτε videtur requisivisse Eschenb., qui vertit: bene. — παιδα (sic) V ante corr. — vv. 398—403 affert Tzetzes in Exeg. p. 19 Herm., sine varietate nisi quod v. 398 Λητοῖδης et v. 400 ἀχειρεχόμενης habet, quod hinc recepi; ἀχερσεχόμενης codd. et edd. — 401 ὄρχον aif; πρῶτο P ante corr.; ὁμόσαι B Pal. V aif, ὁμόσαι M. — v. 402 iterum recurrit v. 768, et habet hunc versum Tzetzes Posthom. v. 706:

Ὀρφεὺς γάρ μ' ἐδίδαξεν ἀπ' ἀνέρος ἄλλου ἀκούσας,
ψευδέα μή ποτε μῦθον ἐνίσπειν (sic) ἀνθρώποισιν.

In quarto hexametri pede infinitivos in -έμεν exeuntes ab epicis praelatos esse contendens ἐνισπέμεν pro ἐνισπεῖν scribi vult Nauck in Melanges Graeco-Latins II p. 417. — ἀνθρώποισιν tacite Herm. — 403. »Minime elegantes numeros habet hic versus. Mirum ni sic maluit poeta scribere: τοῦνεκά σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω« Herm. — 404 ἐμεῖν B. — 405 μέλενα P, μέλινα B; πολυκλαύστοισι B V; βροτοῖσιν tacite Herm. — 406 ἄλχαρ P. — vv. 405—406 sine ulla varietate citantur in Excc. Vatt. — 407 τίτεν Pal. ante corr.; τέχε Pal. — 408 τοῖσιν tacite Herm. — 410 ρίζαι Pal. V aif. — 412 γενομένω B — 413 ἦ scripsi; ἦ [codd.] et edd. — 414 καρπὸς codd. et edd. ante Herm., qui recte Musgravii coniecturam χάρτος recepit, obloquente Wielio p. 26: »nam καρπὸν non modo naturalem et propriam fructus notionem habere, sed omnes etiam,

quae inde derivantur, ceteras nemo est quin sciatur. Hoc de philosophis verum est, de epicis non item; cfr. praeterea *χάρτος* v. 409, *σθένος* v. 410, *μένος* v. 411. — *όπόσον* B V; *ἐμπνοος* ἐστίν M P. — 415 *ἦν δέ* codd. et edd. praeter Herm., corr. Herm. ad v. 247 vulg. — 416 *βοτάνας ἥρι λυγρῶν* codd. et edd. ante Herm. »V. Slothouwerus, quum in Act. Soc. Trai. vol. III p. 159 duas inutiles coniecturas ἐν μὲν γὰρ βοτανῶν ἥρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς et ἐν μὲν γὰρ βοτάνας ἥρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς protulisset, tandem paullo meliorem viam ingressus, βοτάναις εἶδη praefert, εἶδος hac significatione dici putans v. 292 [vulg.] et v. 509 [vulg.]. Sed utroque in loco alia est huius vocabuli vis. Ego *ρίζας* scripsi, quod satis firmatur v. 404 [vulg.] Herm. Wiel p. 26 dubitavit, num quod Herm. scripsit *ρίζας λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν* pro *ρίζας λυγράς τε καὶ ἐσθλάς* graece dici possit, quare *δῆριν* pro *ἥρι* coniecit. Ego βοτάναις ἄγρυν λ. etc. recepi ex Excc. Vatt., ubi vv. 416—417 sine varietate leguntur, nisi quod male *εὐρης* extat in v. 417. — 418 *ὄσσα* B; *τόσοι* B P Pal. V aif. — 419 *σιδηρεῖται* M, *σιδηρήτη* B, *σιδηρήτη* P Pal. V aif. — 420 *ἀντιώσιν* codd. et edd. ante Herm., *ἀντιώφεν* Herm. improbane Wielio. — 421 *ἔργεσθαι* B; *μέσα* B V. — 422 *εἶκεν* aif. — 423 *στείχοντος* quod ex Gesneri coniectura receperunt Tyrwh., Herm., est in M P (sed in hoc posterius o ex corr.); *στείχοντας* B Pal. V, *στείχοντες* edd. ante Tyrwh. — *πόδεσαι* P Pal. V et edd. ante Herm., *πόδεσιν* diserte enotavi ex B. »Quantum autem et ponderis et elegantiae sententiae accedat si scripseris *οὐδ' εἴ κεν στείχων τις ἐνιχρίμποιτο πόδεσιν* facile vides; quod ut scribamus maximo opere suadet v. 745 [vulg.] *γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο* *Εἴ κεν τις θλίψας ὄφιος διὰ σάρκας ἀκάνθη.* cfr. v. 117 Herm. Wiel p. 26, eleganter, si non vere. — 424 pro *ἔτι προφανέντα* ex Apoll. Rhod. III 917 *ἐπιπροφανέντας οἰωνούς* Wiel p. 26 *ἐπιπροφανέντα* legendum esse coniecit; in idem ego olim incidi, sed *ἔτι* firmatur versu 422 et v. 529. — 424 *δύνανται* om. B V. — 425 *ἀλλὰ μέγα σφίσι* M, *μετὰ σφίσι* rell., quod correxi — 426 *ἔσσονται* Pal. ante corr., *ἔσσονται* B V. — 427 *ὀπίσσω* B M; *μεθερπίζειν* B P Pal. V; *μενεναίνει* B. — 428 *καὶ σφίσιν* B, *καὶ σφίσι* vulgo; correxi; *πρόσω* M. — 429 *νύχεται* codd. et edd. ante Herm., *νίσσεται* coniectura Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 collato Nicandro Ther. 222 *νωθεῖ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὶ νίσσεται ὀλκῷ* et v. 470 *οὖρεα μαιμώσων ἐπινίσσεται ὀκρυόντα.* Procedet verterat iam Eschenb. — 430 *γλώσσησι* (-ησι) B Pal. V; *περισαίνειν* codd. et edd. ante Herm., qui tacite correxit; *ὥς* P V a. — 431 *καθέδαρθε* B. — 432 *κυνηγεσίοισι* M. »An scribendum sit ἐνὶ dubitari potest, si comparaveris v. 372 [vulg.] *ἐνὶ χεῖρεσι πᾶλλων* et v. 447 [vulg.] *ποτὶ γούνατ' ἐμείο* et similia quaedam Herm. Wiel p. 10. Sed ἐν τάρφεσιν Ἰδης est phrasis HomERICA. — *Ἰδης* aif; *ἐνταρ σφεσιν Ἰδης* B. — v. 434 *αὐτομένω* B, et Pal. ante corr.; *ἰρόν* M P a, *ἰρόν* B Pal.

V, *ιερών* iam if. — *οὐδέ ποτ' ἀδτῶ* codd. et edd. omnes, sed lege Wielii notam (p. 26): »silentio praeterire nolo locutionis genus quum rarum omnino, tum in epica poesi, quantum equidem observare potui, prorsus singulare, quo, genetivo quem rexerat relicto *τις* vel simile quid desideratur. Quod quamquam leni coniectura *οὐδέ τις* sive *κατέναντά τις* scribendo removeri potest, tamen manum continere malui, quum apud Atticos quidem haec figura aliquoties reperiatur. Exempla collecta vide apud Vigerum p. 149, 10. Neque dissimile est, quod in hoc carmine legitur v. 664 [vulg.] *μέλιτι γλυκερῶ δίανας ἐκ βλεφάρων ἄγει νόσονα*, quem locum corruptum esse infra probabo. Ego post v. 435 versum excidisse statui, in quo de serpentibus locutus sit poeta. Si Wielii coniecturam *τις* reciperes, primo obtutu de homine aliquo, non de serpentibus auctor loqui videri posset. — *κατ' ἀντίον* B, *κατ' ἐναντίον* Pal. V; *περικαλεῖ* B Pal.; *φέρτερος* P ante corr. — 437 *αἰχμῇ τήν* M, et P in textu, *αἰχμητῇ τήν* B Pal. V, *αἰχμητῇ* (om. τήν) P in marg., aif; *αἰχμητῇ* Steph. et rell. edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam *αἰχμητῆς* recepit. — Menalippus Eschenb. in versione. — *ἐμοῖο* B. — 438 *ἀμώμητος καὶ εἶδεῖ καρπὸς ἀρείων* codd. (εἶδει M) et edd. ante Herm., nisi quod *κάρτος* edd. inde ab Eschenbachio. V. Slothouwer in Act. Soc. Trai. vol. III p. 160 *καὶ κάρτος ἢ εἶδος ἀρείων* (robore quam specie praestantior) coniecit, pessime iudice Hermannno, qui ipse *εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδεῖ κάρτος ἀρειον* (scil. *ποθέων*) edidit coll. Od. XVII 308 *ταχὺς ἔσχε θέειν ἐπὶ εἶδεῖ τῶδε*, et 454 *οὐκ ἄρα σὺγ' ἐπὶ εἶδεῖ καὶ φρένες ἦσαν*. *Κάρτος ἀρειον* etiam Schneidero placuit. Probante Seidenadelio Wiel p. 27 *εἶδος ἀμώμητός τε καὶ ἔγχεῖ παντός ἀρείων* sive *πατρὸς ἀρείων* coniecit, conferens Od. IV 211 *οἰέας αὖ πινοτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους*, Od. II 277 *πατρὸς ἀρείους*, et VIII 127 *τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεχαίνυτο πάντας ἀρίστους*. Ego Hermannni coniecturam recepi, cum etiam v. 414 *κάρτος* in *καρπὸς* depravatam sit, et hunc locum respexisse videatur Tzetzes in Antehom. 223 *ἐπ' εἶδεῖ κάρτος ἔκειτο*; deinde quodam modo respondere sibi videntur *κάρτος* et *δουρικλοτοῦ*, *εἶδος* et *ἐπλοκαμοῖο*. Quod autem Wiel l. l. *εἶδος ποθεῖν* intellegi posse, *κάρτος ποθεῖν* quid sibi velit omnino non intellegi posse affirmat, nihil est; *ποθεῖν* enim deperdite amandi significationem hoc loco habet et *κάρτος ποθεῖν* bellicoso Melanippo haud absone tributum esse videtur. — 439 *αἰξιοῦ* M P, Pal. post corr., V aif, *αἰζιοῦ* [B] Pal. ante corr. et rell. edd.; *δουρικλοτοῦ* B M P Pal. aif. — 440 *μετὰ θήκας* M, *μεταθῆκας* P in textu, *μετὰ θήρας* P in marg.; *ἀλωμένου* M, Pal. post corr., P in textu; *ἀλωμένος* B, *ἀλώμενος* P in marg., Pal. ante corr., V ai; *ἀλόμενος* f, *ἀλώμενος* Steph. et rell. edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam ab optimis libris firmatam *ἀλωμένου* recepit. — *νόσφι* B P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 441 *ἔαθεν* B V; *φέρειν* codd., quo retento Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 in versu superiore

οὐ πόδε pro οὐ ποτε coniecit; οὐ ποτε retinuit Herm. et μένειν pro φέρειν ex Slothouweri coniectura (in Act. Soc. Trai. vol. III p. 160) recepit. — *ἱκετάονος* B solus, quod recepi. Hicetaon enim, non Icetaon audit Melanippi pater apud Homerum semper, et cfr. *Ἰκέτας*, *Ἰκέτης* nomen proprium; *ἱκετάονος* rell. codd. et edd. Iterum adstipulante Seidenadelio Wiel p. 27 transpositis versibus 439 et 440 locum sic constituit:

τοῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλώμενος οὐποτε νόσφιν
αἰζηοῦ πόθον δουρικλυτοῦ, ἐπλοκάμοιο
ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν et addit:

»Quam transpositionem ut faciendam existimem id maxime mihi persuadet, quod versus 433 [vulg.] eo quo vulgo est loco languet [?] et habet nescio quid claudi; praeterea sic tandem φέρειν, omnibus libris sustentatum, habet quo referatur«. Sed ut de transpositione taceam, mutatur αἰζηοῦ πόθον, omnibus libris sustentatum, et, ne sensus corruat, respuitur ἀλωμένου ab optimis codicibus commendatum. — 442 *λασίοισι* B; ἀντιθέτοιο P in textu, quod correctum in marg.; *κύνεσσι* P aif; *καρχάλων* B; *καρχαλόων* ineptissimum hoc loco esse censet Wiel p. 27, »nihil enim ut alias causas taceam, a venando alienius quam strepitus et risus. Quamquam hic scriptor, qui v. 115 perdices arbori insidentes facit, rei venaticae omnino rudis fuisse videtur, tamen ob mutationis lenitatem sententiamque hoc loco unice aptam legendum censeo *παμφαλόων*. Cfr. Apoll. Rh. II 127 ubi de lupis ovibus insidiantibus πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦα. Mihi quidem risus ille summum animi gaudium testificans neque inepte Melanippo tribui videtur, neque in omni venationis genere silentium teneant venatores necesse est. — *κούροιο* per ferarum vertit Eschenb. — 444 *ἐτάροισι* *ἔξελεν* conī. Wiel p. 6, ubi caesuram trochaicam a poeta praelatam esse demonstrat. Sed cfr. ad v. 178. — *ἐτέροις* B; *τέ μιν* codd. et edd. ante Herm., qui οἱ pro μιν scripsit, recte, puto, licet et apud Pindarum et apud Lucianum *ἔπομαι* accusativo casu coniunctum invenitur. — *οἶος* B aif. — 445 *μενεαίνων* V; *ἐρύσσειν* codd. (praeter B in quo *ὀρύσσειν* est) et edd. ante Herm.; *ἐρύξαι* vel *ἐρύκειν* conī. Musgr., quorum posterius recepit Herm. — 447 *μιν* codd. et edd., quod retinui; *κεν* Herm. »Si quid e v. 439 [vulg.] repetendum erat, *κεν* repeti, non μιν debuit. Utitur autem illo *κεν* sic, ut supra monitum ad v. 110a. — *ἐρήτευσεν* B. — 448 *παίθετο* τίς κ' ἐθέλεσκε τότε *Εὐφόρβοιο* *λιπέσθαι* codd. et edd. ante Herm., nisi quod *ἐφόρβοιο* V, *λιπέσθαι* B M. »Vulgata lectio tam est inepta, ut mirer hucusque servatam, certe toleratam, a viris doctis fuisse. Certa est quam recepi, emendatio nostra. Ἐπεὶ οὐκ contrahuntur: v. Canter. ad Soph. Philoctet. Adde Hesiod. Scut. Herc. 218. Similiter II. VII 31a. Herm. cui dubitanter obsecutus sum. Nimis ἀσυνδέτως ipse olim *παίθετο* τίς δ' ἐθέλεσκε ποτ' *Εὐφόρβοιο* *λιπέσθαι*; conieceram et simile quid in codice suo legisse videtur Ioannes Tzetzes,

ex cuius »θεογονία ἐν βραχεὶ· μετὰ προσθήκης καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἴλιον ἀρίστων ἐλλήνων τε καὶ τρώων« haec ad hunc locum spectantia excerpſi ex unico ut videtur codice Casanatensi G IV 16, unde totum carmen satis neglegenter a Bekkero in Actis Academiae Berolinensis (1840 p. 140—170) vulgatum est: *Καὶ Πάνθους Πολυδάμαντος πατὴρ καὶ τοῦ Εὐφόρβου | Ὅς χρυσοκόμης Εὐφορβος ὑπάρχων ὑπὲρ φύσιν | Καὶ χρυσοκαταδέσμητον εἶχεν αὐτοῦ τὴν κόμην· | Καὶ πολεμῶν καὶ καρτερῶν πόνους ἐν τοῖς πολέμοις· | Ὡς Ὅμηρος παρίστησι τὸν νέον διαγράφειν· | Ὅδ' ἐσφώτατος Ὀρφεὺς τοῦτον ὑπερεξαίρων | Λέγει ποθεῖν τοῦς σύμπαντας πορεῦεσθαι σὺν τούτῳ.* — Peius etiam Seidenadel Hermannianum probavit et non nisi x' οὐκ pro ἐπεὶ οὐκ substituit. — 449 γε μὲν M, γέ μιν BP (non γε μὲν ut ap. Tyrwh. legitur) Pal. V aif; ἀέχοντα a, αεχοντα i, ἀέχοντα f et rell. — 450 κνήμην M, recte, cfr. vv. 76. 508. 524. 556; κνήμης rell. codd. et edd.; ὀλεσίμβριτον edd. ante Steph.; ἐλάσας P ante corr., aif. — 451 τὸν μὲν ἔτ' ὃ ὀλοῖστέρος οὐ λάθεν codd. et edd. ante Herm. nisi quod ὦν M, ὃ BP Pal. V, ὀλοῖστέρος B. »Haec corrupta esse nemo dubitet. Pro ὃ conii. Gesn. ὦν, qua mente non video. Tentabam τὸν μὲν ἔτι ζῶντ' ἔρος οὐ λάθεν. Sed praestet fortasse ἀδυναμίαν fateri«. Tyrwh. »Τὸν μὲν ἔτι λυσσῶνθ' ἐνὸς οὐ λάθεν — vel, pro ἔτι λυσσῶνθ', ἔτ' οἰμῶζονθ' — vel ἔτ' οἰδαίνονθ' — vel ἔτ' ὦμ' ἀγοῶνθ', — vel si in activo legatur, ἔτ' ἰλυσπῶνθ'« Musgr. »Ego nec Tyrwhitti coniecturam, nec quae Musgr. satis mira excogitavit intelligere me fateor. Aliam igitur viam ingressus ex his τὸν μὲν *ΕΤΩΛΟΙΣΤΕΡΟΣΟΥΛΑΘΕΝ* feci τὸν μὲν *ΕΠΕΙΤ' ὈΛΟΟΣΠΗΥΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ*. Utitur hoc vocabulo noster infra v. 628 [vulg.] Melanippo νοῦσος mox tribuitur v. 450«. Herm. qui coniecturam suam τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὸς πυρετὸς λάβεν in textum recepit. »Hic quod posuit quamvis commode inventum et perquam sit probabile, aliquid tamen dubitationis id moverit, quod primum legitur atrum hydrum retinuisse virum, deinde eum in morbum incidisse qui eum retineret, ut negari non possit quin iteratum illud οὐνεχ' ἔμελλεν αὐθι λελεῖψεσθαι langueat. Quod incommodum evitabimus, si ad litterarum qualia tradita sunt, vestigia propius etiam accedentes legerimus τὸν μὲν ἔρως ὀλοὸς φρένας ἤλασεν, οὐνεχ' ἔμελλεν, quo fit, ut quod sequitur οὐνεχα in aliam sententiam accipiendum optime se habeat. Dicit enim hoc: miserum domi remanere coactum transversum agebat perditus amor. cfr. Ael. H. A. 14, 18 ἐλαύνεται τὴν φυγὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ, Il. γ. 442 ἔρως φρένας ἀμφοκάλυψε, Pind. P. X 60. ἔρως ὑπέκνισε φρένας, Lith. v. 318 [vulg.]« Wiel p. 28. Ego Hermanni vestigiis insistens τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὴ νόσος ἔλλαβε scripsi ex v. 456, neque quae Wiel contra Hermannum attulit rata esse concedo. — οὐνεχεν B, οὐνεχ' P Pal. V. — 453 οἰκτείρω BP Pal. aif; ἐμοῖο B Pal. V. — 455 ἐπιπάσσεμεν B; ἔλκει V. — 457 τεκεν (sic) B. — Gesner ad v. 344 σιδηρίτην eundem esse atque ὀφίτην »ex hoc ipso

carmine planissime« disci posse affirmat, et pergit: »Nec eundem esse *ορείτην* dubito v. 113 [457] licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum *Ὀρείτη* esse ortum. [Et *οφίτην* coni. iam Perdr.] Quam facile confundi enim potuere *Ο* et *Ρ*. Sed antiquum oportet esse errorem, si recte se habeat illud Plin. 37, 10, 65 Oritis et a quibusdam sideritis vocatura. Contra Herm.: »Male etiam colligit Ophiten eundem esse cum Siderite, a quo manifeste distinguitur. Unicus locus qui huic opinioni patrocinator est infra v. 355—6 [vulg.] ubi satis constat *οφείτην* mendose scribi pro *ορείτην*, quem eundem esse cum Siderite testatur Plinius a Gesnero citatus. — 458 *κομίζειν* P, sed *ν* postea additum et rursus punctis deletum a m. pr.; *κομίζειν* aif. — 459 *δίδωσιν* tacite Herm. — 460 *λίθους* coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128 et Wiel p. 28, probavit Seidenadel, *θεούς* codd. et edd. — *ἔρδειν* et *ἔρδειν* iunctim V, *ἔρδειν*, rell., ut videtur, quod correxi. — 461 *ἐμῆς* codd. et edd. ante Herm., *ἑῆς* coni. Schrader in Emend. Praef. p. XV ex Tzetzæ Chiliad. XIII 574sq. : *Εὐφορβος ὠραιότατος ἦν τις τοῦ Τρώων γένους Ἰῖδος Πάνθου καὶ Φρόντιδος, ὥς Ὀμηρὸς μοι λέγει, Ὀρφεὺς δὲ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβαρήνης* (sic?) et I 228sq. *Εὐφορβος Φρόντιδος υἱὸς κατ' Ὀμηρον καὶ Πάνθου, Ὀρφεὺς Ἀβαρβαρήνης δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει*. Cfr. praeterea Tzetz. Homer. 222. 223 *αὐτὰρ δὴ Μενέλαος χρυσόκωμην κατέπεφνεν Βουκολίδην Εὐφορβον, Ἀβαρβαρήνης φίλον υἱόν*. Item *ἑῆς* coni. Tyrw., qui inter alia haec quoque addit: »Cur autem noster in hoc loco, spreta Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi et Phrontidis filium, Abarbareae et Bucolioni attribuerit, vel novum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil est in superioribus, quod non Homericō Euphorbo optime convenit, nihil hic quod non a vero, ut ita loquar, Bucolionis et Abarbareae filio dici poterat. Metrum autem *Βουκολίδης Ἀσηπος* impleret non peius quam *Βουκολίδης Εὐφορβος*. — 461 *ἐπακούσας* ex B Pal. recepi, *ἐπάκουσας* rell. codd. et, quod mireris, etiam omnes edd. — 463 *βουκολώδης* BV; *ἔφορβος* V; *ἀγανοῦ* Pal. — 464 *μοῦνον* MP Pal. V et edd. ante Herm., qui Schraderi coniecturam (in Em. Praef. p. X) *μόνων* recepit. — 365 *ῥῶδ* V; *φάρειαν* M. — 466 *ἔλκει* P Pal. V aif. — 467 ab hoc versu rursus incipit A. — *ὀδασι* A, male, puto, *ὀδασι* aif; *διθύνοντα* BV. — 468 *οὔτι καὶ κωφοῖς τὸ ἀκούειν χαρίζεται* Moschi nota inedita. — *ἑρέχοον* V; *ἔμμεν* AMPal., *ἔμμεν* diserte notavi ex P et edd., quod corr. Herm. in Ad-dendis. — *αὐτῆς* A et idem legit epitomator (*ὀμιλίας*, *λοιδοῖς* codd. dett. et edd., quod hic ineptum (v o c i s vertit Eschenb.). — 469 *χόλω* A; *χρυσῆς* codd. et edd. ante Herm. — 470 *γάμον* BV. — 472 *εἶχε* P aif; *βάλοις* A MPal. et edd. ante Herm., qui *βάλῃς* edidit, *βάλλοις* BV. — *ὠδοδῆν* Pal., *ὠδοδῆν* BP V aif; corr. iam Perdr.; *πετὰ* B. — 473 *οὐδὲ τι* codd. aif, male, cfr. v. 424. — *μένει* BP Pal. V aif; *οὐδενὶ* BP aif; *χειῇ* A.

Post hunc versum titulus *γαγάτης* in M et edd. ante Tyrwh., *γατάτης* P, *περί γαγάτου* B Pal. V; om. titulum A, Tyrwh. Herm.; *περί γαγάτου* A in marg. — 474 *ὀρνυμένους* (sic) M, *ὀρνυμένους* tacite Herm. — 475 *ἄντη* A. — 476 *χροῖν* A, *χροῖ* rel. codd. et edd. (*χροῖ* P in textu); *δ'* om. Dinner p. 164; *ἀδαλόμεν* B; *ἐπλετ'* A M Dinner p. 164 et Tyrwh. Herm. ex Stephani coni., *ἐπλετ'* rel. — 477 *καρφαλέη* A; *ἔκελον* codd. et edd., quod tacite correxit Wiel p. 30; *ἔκελος* coni. Tyrwh. sine causa, puto. Cui coniecturae quomodo firmamentum accedere ex Nicandri Ther. v. 37 *ἄλλοτε δ' ἀζαλέην δαίων Γαγγίτιδα πέτρην* dicere potuerit Wiel p. 30, equidem non intellego. — 478 *ὀλόον* B; *ρίνας* A; *οὐδέ τι* A, *οὐδ'* ὄγε B in ras. a m. pr., *οὐδ' ὄγε* omnes rel.; *φῶτας* P ante corr. aif, *φῶτας* omnes rel. »plantarum memoriam deletit a quibus sacrum morbum arcetis« vertit Perdr. p. 168 et in marg. annotat »Iste locus mihi suspectus est«. — 479 *λήσονθ'* A, quod recepi, et simul in v. 478 *φῶτας* in *φῶτες* mutavi. Vulgata scriptura *οὐδ' ὄγε φῶτας* *λήσεται* sensu caret, »viri non latent lapidem«, non vero »lapis non latet viros in quibus sacrum morbum deprehendere volueris« poetae dicendum erat. *λήσεται* BV, *ρύσσοιθ'* M, *λίσσονθ'* P in textu, sed *λήσεται* in marg., *λίσσονθ'* Pal. in textu, et *λήσεται* in marg., *λήσεται* edd. omnes. *ὦν* a; *καθέλοις* P Pal. V aif, *χ'* *ἐθέλεις* A, *χ'* *ἐθέλοις* B [M] et edd. post Steph. *ἀπὸ* notavi ex ABP Pal. et edd. ante Herm., qui tacite *ἄπο* scripsit. *ἐρύξαι* dett., *ἐλέγξαι* A et Herm. ex Salmasii coni., quam ingeniosam, si non veram esse putavit etiam Tyrwh. et Wiel quoque probavit p. 30. (»probare velis« Eschenb. in versione). Attulit Salmas. (ad Solin. 178bE) Plinii locum N. H. XXXVI 34 de gagate: »deprehendit sonticum morbum, et virginitatem suffitus«, et Appuleii in Apolog. p. 103: »Quod si magnum putarem, caducum delicere, quid opus carmine fuit? cum incensus gagates lapis, ut apud physicos lego, pulcre et facile hunc morbum exploret: cuius odore etiam in venalitiis vulgo sanitatem aut morbum venalium experiantur«. Addit Wiel p. 30 locum Alexandri Aphrod. Problem. S. II 64: *ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιληπτικῶν κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, ὡς περὰ καύμενα, λίθος γαγάτης* etc. — 480 *γνάμπτει* A, *γνάμψει* rel. codd. et edd. praeter B, in quo *Ννάμψει* est; *γάρ σφας* scripsi, *γάρ σφέας* codd. et edd. — 481 *οἱ δ'* P et edd. ante Herm., qui tacite correxit; *ἀπὸ* codd. et edd., *ὕπὸ* recte coni. Wiel p. 30, licet p. 14 idem in *ἀπὸ σφ. πεπαλαγμένοι ἀφλ.* »praepositionum laxiorem et paene abundantem qualem recentiores sibi permittunt, usum« agnoverit. — *ἄφαρ οἰμοιο* codd. et edd. ante Gesn., qui *ἀφρισμοιο* scripsit Tyrwhitto quoque probatum. Idem Salmasium l. l. voluisse Tyrwhitti est sententia, scripsit enim Salmasius *ἀφρασμοιο* typothetae errore, ut putat Tyrwh., *ἀφλοισμοιο* recte Herm. ex Il. XV 607 *ἀφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται*. — 482 *στρωφῶντ'* B, *στρωφῶντ'* V; *κυλινδόμενος* B.

vv. 481—482 ab ἀφλοισμοῖο usque ad κυλινδόμενοι om. Pal.; γαίης A minus apte. — 483 ὕπνῳ B; ἔδῃσιν Herm. tacite, ἔδῃσι A. — 485 θηλυθήρη P aif. — 485 ἀμφιβεβῶτα A, male, cfr. Damigeronem: »deinde iubeas mulieri circumgredia; ἀμφιβῶσα BV, ἀμφιβεβῶσαν Pal. ante corr. — 486 σπλάγχνοι Pal. aif; ἀναίσσονται A et Herm. ex Musgravii et Schraderi (in Em. Praef. p. VIII) coni., αἰσσονται rell. codd. et edd., etiam Diñner p. 380, exsurgentem Eschenb. in versione, ἀπαῖσονται coni. Tyrwh. — 487 ἀθρόως B P Pal. V. — 488 γυναιχοφόνος A, γυναικίης P Pal. V aif, γυναικίη [B? M] et edd. post Steph.; νεάτη A; μένων Pal.; ἐνί B; κέκληται codd. et edd. ante Steph., quae scriptura retinenda erat, recepta A libri lectione γυναιχοφόνος; κέλειται edd. inde a Steph. — τό pro τό τε B; αὐτὸν codd. et edd. ante Herm., quod Gesner ad ἰχώρ retulit; αὐτῖς coni. Herm.; πνοῇσι A. — 490 δερκομένη γάνυται τισέ η σόλον ἐκβλύζοντα A, δερκόμενοι γάννυνται ἄφαρ δόλον ἐκβλύζοντα codd. dett. et edd. ante Gesn., nisi quod δόλο B; θολὸν primus Gesner ex Bernardi coniectura (ad Synes. de Febr. p. 127) scripsit; δερκόμεναι coni. Schneider, δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα scripsit Herm., »nam et praecedit singularis, et sequitur; vitiosum etiam γάννυνται quod γάννυνται prima brevi esse debebat. φαφαρόν pro οἱ ἄφαρ coni. Wiel p. 30, qui ibidem totum locum apte conferri posse cum Seren. Samon. de Med. Praec. v. 1015—1020 monet. Cum A in δερκομένη γάνυται rectum servaverit et alia eius scriptura σόλον per malam pronuntiationem orta ad verum propius accedat, ausus sum interpolatam deteriorum codicum lectionem ἄφαρ expellere, et A libri vestigia premens ex τισέ η σόλον τῖς ἐῆς θολὸν scribere, ut iam in Epist. p. 14 conieceram; ἐῆς autem a νηδύος non nimis longe abesse exemplis probari potest, cfr. praeter alia Quint. Sm. VIII 57. 58 ἐῆ δ' ἐκέλευεν ἔκαστον Ἀλκὴ ἀντηρὴν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα. — 491 ἐκ tacite Herm. — 492 ἄλλα τὲ A. — 493 νύσσησιν A. Post v. 493 titulus σκορπίος in P Pal. et edd. ante Tyrwh., περὶ σκορπίου in B V; idem habet A in marg. — οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὡρίων περὶ τοῦ λίθου ἤκουσεν, ὥς ὠφελεῖ τοὺς σκορπιόδηκτους, schol. Moschi. — 494 λάαν A; ἔμμενε B. — 496 πικρῆσιν A, πικρῆσι B Pal. V; πεπαρμένον coni. Gesner, recepit Tyrwh. attamen, — ut bene observavit Herm. — accusativus repugnat illi lectioni, quam in v. 497 probaturus erat. πεπαρμένον Dinner p. 750, sed idem p. 560 πεπαρμένος. — ὀδύνησι A, ὀδόνῃσι B, ὀδύνῃσι rell. codd. et edd. ante Herm., qui tacite ὀδύνῃσιν scripsit. — 497 κεν ἐκεῖνα θελεσκέμεν ἄστρον codd. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam, in quam ipse quoque inciderat, κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρον recepit. — Post v. 498 titulus κορυφῶδης in B P Pal. V aif, κορυφῶδης Steph. et rell. ante Tyrwh., qui omittit cum Herm. et rell. codd. — 498 κορσίεντα A, κορσιέντα codd. dett. et edd. ante Herm. »Walchius in Antiqu. medic. select. diss. VI pro indice qui vulgo ponitur, κορυφῶδης legi vult κορσοειδῆς, et pro

χορσιόεντα scribi χορσωθέντα, quod crinitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Gottingensi vol. II p. 205 sqq. qui χορσῆεντα scribendum censet. Quod verum iudicavi. Herm. Idem latet in A libri scriptura. — vv. 498—499 verba a λίθον usque ad τοξευτήρα om. A in lacuna. — 498 οὔνεχα P. Pal. aif. — 499 δριμέος ἐν σκορόδοιο καρῆατι codd. (sed σκόρδοιο M P) et edd. Sed recte Wiel p. 30: »Res ipsa postulare videtur, ut legamus δριμέϊ σὺν σκορόδοιο καρῆατι, quum μίσγειν ἐν τινι nisi de liquidis non commode intelligatur«. — 500 ἡπέδανον B, ἡπεδανόν V, ἡπεδανών i, ηπεδανών f, ἡπεδανῶν rell. codd. et edd. ante Herm., qui Bernardi emendationem πευκεδανῶν (ad Pallad. de Febrib. p. 70) Gesnero quoque probatam recte recepit, »ἡπεδανός enim imbecillis, quod hic plane contrarium, πευκεδανός mortifer«. Gesn. Obloquitur Wiel p. 30 »nam ἡπεδανός non solum de eo quod debile est, sed de eo etiam quod debilitat in usu fuit quamquam raro. Confer huius carminis v. 376 [vulg.] ἡπεδανοῖο δειμάτος, praeter magnum eorum adiectivorum numerum, qui media quadam natura e notione passiva facilem habent transitum in activam«. Idem p. 13 confert »v. 22 νοῦσος ἄχικος de morbo qui debilitat, quum apud veteres ἄχικος id tantum significet quod debile est ipsum«. Recepti Bernardi coniecturam; longe enim alia est res, si substantivis abstractis qualia sunt νοῦσος, δειῖμα (cfr. χλωρὸν δέος Homericum) addita adiectiva e media significatione in activam transeunt, quam si idem accidit adiectivis, quae nominibus aliquam materiam denotantibus (βέλεμνα, puta) accedunt. — βλέμων B; — σκορπίον V, σκορπίος B Pal. aif. — 501 κόρση A; βροτείη A. — 502 δξυτάτω A; βάχχω A. — 503 κελενῆς B; ἀσπιδόσιον A; ἰῶ P in textu, Pal. in textu; sed ἰὼν iidem in marg. — vv. 504. 505 sic scripti sunt in A:

μέτρῳ δ' ὅς κεν ἴσω μίξει ροδόεντος ἐλαίου
κάψας ἐκ πυρὸς ὀπτὸν, ἐν αὔχενίαις ὀδύνησιν

in deterioribus autem codicibus et in edd. ante Herm. sic:

μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξει ροδόεντι ἐλαίῳ
κάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν ἐναυχενίαις ὀδύναισι

ubi μίξειεν edd., μέτρον δ' ὅς μίξοι μιν ῥ. ἐλ. M; κάψας if, βάψας edd. inde a Steph.; ὀπὸν om. M; ἐν αὔχενίαις B Pal.; ὀδύνησι M, ὀδύνησιν Herm. »In ὀπὸν primam produci propter asperitatem consonantis iam dictum ad II, 37. [v. 375 vulg.] Sed quid sibi vult βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω. An ὀπὸς ἐκ πυρὸς est succus fervens, ut est de igne vel ex igni ablatum? Sed forte melior est altera lectio κάψας, sumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis ὀπὸς hic ex lapide paretur, videam. Gesn. Πέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ροδόεντι ἐλαίῳ βάψας ἐκ πύους (vel πύου, vel πύεος) ὀπὸν, αὔχενίαις ὀδύναισι ἄλχαρ ἄγει coni. Tyrwh., quod vertit: »Lapidi autem huic si quis immiscuerit rosaceo oleo tinctum ex colostro coagulum colli doloribus remedium affert. Moschi scholion: ὁ αὐτὸς

τὰς ἐν ἀρχαίᾳ ὀδύνας παύει μυχθεῖς ῥοδόλαιψ καὶ ὀπῶ secundum Hermannum »firmaret quodammodo Tyrwhitti coniecturam, nisi probabile esset, ex corrupta lectione ὀπὸν istam interpretationem ortam esse. Quare praetuli, quod ad sensum planius, ad mutationem lenius est, ὀπτόν, in quod inciderunt Musgr. et Schraderus in Emend. praef. p. VIII. Sed praeterea μέτρῳ non in πέτρῳ, verum in πέτρον, et μίξειεν, etiamsi numeri non admonerent, in μίξῃ ἐνι mutari debuit Herm. Non probavit haec Wiel p. 30. 31: »Et πέτρον quidem ut usitatissimum in hoc carmine corruptioni obnoxium fuisse aegre credas; deinde ἐνι ῥοδόεντι ἐλαίῳ et productione brevis syllabae ob caesuram et hiatu laborant; quae qualia hic sunt quamquam facile excusantur, tamen vel a talibus hic poeta diligentissime abstinuit; denique quod in subsequente versu scripsit βάφας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, vix potest intellegi. Igitur quod melius sit aliquid circumspectanti pro μέτρῳ occurrit sive νίτρῳ sive ἥτρῳ sive μύτρῳ, quorum quid poeta scripserit in tanta huius loci obscuritate vix dispicias. Mihi praeferendum videtur μύτρῳ idque ob hanc unam causam, quod, quoniam de herbarum oleo agitur, cum ῥοδόεντι ἐλαίῳ et ὀπῶ optime convenire videtur; totum autem locum sic scripserim:

μύτρῳ δ' ὅς κέν μιν μίξῃ ῥοδόεντι τ' ἐλαίῳ
βάφας ἔκ πυρ' ὀπῶ, ὅγ' ἐναυχενλαῖς ὀδύνησιν

hac sententia: Lapidem si quis miscuerit cum oleo myrrhino et rosaceo et calido hoc suco se inunxerit, is colli doloribus medebitur. Oleo enim myrrhino nihil frequentius apud medicos scriptores; μυρτός et substantivum est et adiectivum; μιν propter sequentem similem syllabam facile excidit; offensiones metricas vides sublatas; βάπτειν eadem notione accipiendum qua λούειν; ἔκπυρα autem adverbium est ut Epigr. ad 64 (v. 82) ἔκπυρα λούειν; denique ὀπῶ vocabulum omnino servandum duxi ut et rarum et totius loci sententiae imprimis accommodatum. Haec Wiel, ingeniose sane. Πέτρον δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ Τήξας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐναυχ. ὀδ. ἄλλ. ἄγει. coni. Seidenadel p. 7. Ego egregiam A libri scripturam paucis tantum orthographicis mutatis recepi. Pro ἐν ἀρχαίᾳ olim in Epist. p. 15 ἐναυχ. scribendum esse dixi; perperam, retento enim ἐναυχένιος vocabulo ἐναυχενίων ὀδονάων ἄλλα scribendum fuisset. — 507 ἀτειρήν Pal.; ὕλην codd. et edd. ante Herm., ἰλὸν coni. Schrader in Emend. Praef. p. VIII et Bernard in vita Reiskii p. 225, recepit Herm. — 508 κατάγδην B; ἀνδρὸς V in textu, quod correctum in marg. — 509 δευομένη P Pal. et edd. ante Herm., σευομένη coni. Musgr., δυομένη Schneider, quod recepit Herm.; βουβώνεσαι codd. dett. et edd. ante Herm., qui tacite correxit. Post v. 509 titulus κουραλίον in P et edd. ante Tyrwh., qui primus titulum omisit, κοράλιον in M, περὶ κοραλίου in B V, περὶ κουραλίου in Pal., περὶ κοραλλίου A in marg. — 510 ἀμαδύνειν B. — 511 καίπερ σηΐδαο

P aif, καὶ Περσηίδαο B M Steph. Dinner p. 419 et edd. ante Herm., qui Περσηίδαο scripsit ex Tyrwhitti coniectura; idem habent codd. meliores. — 513 τοῦδε codd. et edd. ante Herm., qui τόνδε Tyrwhitti coniecturam recepit, male, numquam enim masculini generis reperiri κουράλιον, semper neutrius generis, bene observavit Wiel p. 31. — 514 ἀκείρεσκόμης codd. et edd. ante Herm., qui ἀκερσεκόμης scripsit more suo. ἐτάροιο V. — 515 στρωφώμενον A, στρωφώμενος M et edd. ante Herm., στρωφώμενος P Pal., στρωφώμενός B, στρωφώμενός V, στρωφώμενον coni. Steph. in nota, probavit Tyrwh., recepit Herm.; sed cum v. 512 τοῦδε servandum sit, recte Gesneri coniecturam στρωφωμένου praetulit Wiel p. 31. — 516 τόδ' ἐτήτυμον ἄρα τέτυκται codd., nisi quod ἐτήτυμον A, ἄρατε τύχθαι B, ἄρα τέτυχθαι P V aif, ἄρα τετύχθαι Pal.; τόδ' ἐτήτυμον αἰφα τετύχθαι Steph. et edd. ante Herm., τόδ' ἐτήτυμον ἄρα τέτυκται (sed illud verum sane est) coni. Tyrwh. addens: »Priorem in ἄρα produci ab hoc scriptore non indignera. τόδ' ἐτήτυμον ἦ ῥα τέτυκται coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 collato v. 342 [vulg.] ἦ ῥά ποτ' εἰναστῇ λώβην ἀμενηνὸν ἔθγκας. »Infelicer uterque, Tyrwh. quod ἄρα hic ineptum est, Ruhnken quod ἦ ῥα in initio dici debuit. Praeterea tota sententia laborat, si τόδε scribitur, quo fit, ut ὅ, quod in superiore versu est, non ad praecedentia, sed ad istud ipsum τόδε referatur: quod quis fortasse falsum dicat, id verum est. Quae sententia quis non videt quam languida, ne dicam inepta, sit? Scribendum ὅ τίς τοι ψευδὸς κεν φαίη· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι. Quod erit fortasse qui falsum putet: at id vere sic esse scio. Similiter supra v. 486 [vulg.] ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαράτην θέσκελα ῥέζειν οἶδα. Et v. 339 [vulg.] σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἶν' λίθον ἐντρίφαντας ἀκρήτῳ κέλομαι πίνειν ὀδυνήφατον εἰδώσα. Herm. cui obsecutus sum, licet olim, in Epist. p. 15 Tyrwhitti ἄρα ex recentiorum epicorum usu defendi posse perperam credidissem. Sed fortasse Ruhnkenii ἦ ῥα τέτυκται recipiendum erat; ἦ ῥα mediae orationi insertum legitur etiam Nicandr. Alexiph. 82 ἀβλεμὲς ἦ γάρ et Nicandr. Georg. (fragm. 74) v. 45 φυλλάσιν ἦ γάρ ex Schweighauseri coniectura. — 517 βατάνη B; οὐδενὶ B P V aif; γαίη A. — 518 ἦντε scribendum esse visum est Hermannō in Addendis; fort. recte. ἴσμεν aif; ἐνὶ B; τροφὴν Pal.; πόντω A. — 519 ἀπρυγέτω A; γίνετ' A, B post corr., M post corr., P V et edd. ante Herm., γύνετ' M ante corr., γίνεται B ante corr., Pal., γίγνεται Herm. γίνεται, quod recentiorum usu firmatur, recte, ut videtur defendit Wiel p. 14 provocans ad Koechlyum Praef. in Quint. p. LIV. Apud nostrum sane res paullo dubior est, cum γίνομαι verbum praeter hunc versum non nisi in v. 662 reperiatur. — 520 ἔλθῃσι A. — 521 φῶλλα M; περιφθάνουσι B; ὅφ' A M et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἀφ' rell. codd. et edd. — 522 βένθησιν B Pal. V aif; ὑπὸ φλοίσβοιο A B M P, ὑπὸ φλοι-

σβοιο Pal., ὑποφλοίσβοιο V et edd. ante Herm., qui usitatum πολυφλοίσβοιο reposuit ex Slothouweri sententia (in Actis Soc. Trai. vol. III p. 161). Quod non probō; videtur enim ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης similiter dictum atque αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, ὑπ' αὐλοῦ, ὑπὸ φορμέγων, ὑπὸ συρέγων apud Homerum aliosque epicōs. — εἰ A et Gesner ex coni., quam probaverunt Tyrwh. Herm. et eam in versione addiderat iam Eschenb., εἰ om. rell. — ἀποπτύση Herm., ἀποπτύση A, ἀποπτύσοι dett. et edd. ante Herm., ἀποπτύσοι coniecerunt Tyrwh. et Slothouwer l. l. — 524 ἀναπνεύσασαν A, ἀναπνεύσασαν rell. codd. et edd. ante Herm., qui Bernardi coniecturam (in vita Reiskii p. 408) ἀναπλεύσασαν recepit. Gesner ἀναπνεύσασαν audaci metaphora dictum esse voluit ade curatio iam e marinis undis emergente, tanquam de animali, quod eo ipso quo nascitur momento, irruente in nares ac pulmones aere, respirare incipit. Ego ἀναπλησθεῖσαν ὑπ' αἰθρῆς scripsi ex epitoma: ἐπ' αὐτὴν δὲ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀέρος ἀναπλησθῆναι ξηραίνεσθαι καὶ στερεοῦσθαι μᾶλλον. — 525 βάζους B. — 526 δειρὸν V; πάγω A; — ωθίσα a. — 527 ἐνοχρινθέντα A, ἐνοχρί^νθέντα B, ἐνοχρινθέντα M P Pal. V aif, ἐνι-χριμφθέντα Steph. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα τεῖον recepit, nisi quod ἐν scripsit. Similis permutatio horum vocabulorum erat in Quinto Smyrnaeo XII v. 135, ubi Köchly recte recepit Tychsenii emendationem ὑπ' ὀκρίοντι pro codicum scriptura ὑποχρινθέντι. Nostro loco »antiquam lectionem« ἐνιχριμφθέντα revocandam esse censuit Gerhard in Lectt. Apoll. p. 134. 135 et ob rariorem in καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα praepositionis ἐν anastropham et ob eandem ἐν praepositionem a substantivo suo vitiose per caesuram divisam. At exempla ab ipso Gerharδο allata docent divisionem illam non omnino singularem esse; praeterea sensum parum aptum praebet ἐνιχριμφθέντα. — 528 ἀμφιφάεις B. — 529 λίθον ὧς· πρὶν δ' ἔχων ὄγρον δέμας ἦεν A, unde nolim aliquis λίθον ὧς· πρὶν ἔχων δ' ὄγρον δ. ἦεν vel λίθον ὧς· πρὸ (antea) δ' ἔχων ὅ. δ. ἦεν erueret; λίθον δ πρὶν ἔχ. Pal., ὅ πρὶν V, δ πρὶν ἔχ. rell. codd. et edd. ante Herm., qui ὧς pro δ substituit. ἦες pro ἦεν coni. Gesner, ut sit paraphrasis: »diu habebas«. — 529 οἶον B. — 530 ἥτε pro οἶτε A, et idem vel οἶτε legit epitomator, male. προσπεφύασι P et edd. ante Herm., qui tacite corr., προσπεφύ^{αν}σιν B. — Ad ἀκρόδρυα cfr. Tzetzae schol. ad Chil. v. 175 Σημειῶσιν ὅτι Ὑρφεὺς ἀκρόδρυα πᾶσαν ὀπώραν καλεῖ (ap. Cramer. Anecd. Oxx. III p. 357.) — 531 ἦτε οἱ ἐβλάστησε καὶ om. A in lacuna, ἦ οἱτ' P Pal. V aif, ἦ οἶτ' B M, ἦτε οἱ inde a Steph. edd. — 532 φλοῖης θ' ed. Weigeliana, errore; κεν codd. et edd. ante Herm., qui δέ γε scripsit. λάινος ἐστί codd. dett. aif, λάινός ἐστι Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ἐστί scripsit tacite; totus hic versus deest in A in lacuna. — 533 δ' ῥόετα A, Tyrwh. et Herm. ex Gesneri coniectura, quam fecit etiam Schra-

der in Obs. p. 77 et in Emend. Praef. p. LVI; δ' ἥδια coni. Perdr., qui vertit iucunda, δῆδια codd. dett. (δὴ δια V) aif, δ' ἰδια Steph. Eschenb. Gesn., solida Eschenb. in versione. — 534 βήσεται [AM] et edd. post Steph., βήσεται ἐγὼ δ' B P Pal. V aif; οἷδ' ὅτι codd. et edd. (οἷδα B ante corr.), οἷδα τί recte coni. Wiel p. 6, ut evitetur elisio, quam post tertii pedis arsim in toto carmine nusquam admisit poeta. Seidenadel p. 7 versum sic emendatum scribi vult βήσεται τῷ δ' [sic?!] οὐκ οἷδα τί μοι θέλγητρον ἰδόντι, ubi nescio an typhothetae error in βήσεται τῷ lateat, addit enim »So ist eine Apostrophirung weniger, welche die Späteren möglichst vermeiden; die trochaische Cäsur aber ist bei unserem Dichter häufiger«. Fortasse igitur non nisi οἷδ' ὅτι in οἷδα τί mutare voluit. — μοι om. B V. — θέλγητρον A. — 535 δύνονται A, δύνатаi V. — 536 ὄσσε B; θεωμένου A, θεωμένον M, θεωμένου B P, et edd. ante Herm., θηωμένου, ut coni. Gesner, habent Pal. V; τεθεωμένου maluit Tyrwh., θηευμένου scripsit Herm. collato Hesychio: θηεύμενοι θεωροῦντες. — ἀλλά με A M P aif, ἀλλά με B Pal. V, ἀλλά γε Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ἀλλά με reduxit. — τάμψος B. — 537 δεύεται ἐν στ. A, unde σεύεται ἐν scribendum esse dixi in Epist. p. 15, σεύεται στ. codd. dett. et edd. ante Steph., qui σεύετ' ἐνι στ. edidit. Herm. σεύει ἐνι στ. scripsit; ὀόμενον A, Eschenb. in versione: arbitrantem, et Herm. ex coni.; ὀόμενον B M, P ante corr., Pal. V; ὀόμενευ ai, ὀόμενευ f et rell. ante Herm., ὀόμενω P post corr.: »Sed vereor ut θάμψος με σεύει ἐνι στέρνοισιν graece omnino dici possit; epicorum certe usus obstat. Praeterea in qua omnes libri consentiunt passiva forma [? est potius media] vitium alibi quaerendum fuisse indicare videtur. Scribendum est ἀλλ' ἅμα θυμὸς σεύεται ἐν στέρνοισιν ὀόμενον τέρας εἶναι, aut στεῦται ἐνι quod quidem ut rarius repertum saepe a librariis corruptum est«. Wiel p. 31. 32. — 538 citatur in exce. Vatt. — μιν codd. omnes et edd. ante Herm., qui »quid ἑολπά μιν« sit quaerens, μὲν substituit, et simul punctum, quod erat post ἄπιστον, in colon mutavit sine causa. Wiel p. 32 postquam etiam trochaicam in quarto pede caesuram apud nostrum admodum raram esse monuit, sic pergit: »Et hoc quidem loco praeter istam caesuram totius sententiae ratio incommoda est, qua poeta postquam dixit, quod licet credam incredibile tamen videtur, statim se ipse corrigens sic pergit: at vero de Gorgonis capite et de Perseo quae feruntur non sunt falsa existimanda, quae minus bene [??] nexa sunt, quam si scripseris καὶ τοι πιστεύοντες, ἐόλαμεν εἶναι ἄπιστον, quo etiam οἱ evitatur, de quo quid faciendum sit, vix intelligitur. [? Est referendum ad τέρας in v. 537]. Itaque quum Helenus non amplius de se solo loquatur, sed una intelligat Philocteten, quocum hunc sermonem instituit commodum transitum parari vides ad narrationem sequentem. Et intellexisse poetam utrumque veri fit simile e versu 527 [vulg.] paulo antecedente et e v. 536 [vulg.] prope

sequente. Haec si tenemus, verba subsequētia facilem habent emendationem. Quae quum narrator non iam, ut vulgata lectio satis inepte iubet, ad se ipsum convertat, sed ad Philocteten, quid magis consentaneum, quam pro *ἀλλά με* [voluit *ἀλλά τε*] scribere *ἀλλ' ἄγε*, ut est in simili transitu v. 692 [vulg.] *εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον*; deinde *μὲν ἐτώσιον* mutare in *περιώσιον*, quod aliquoties in hoc carmine legitur. Nimis arguta mihi videtur haec ratiocinatio, nimis violenta et minus commoda mutatio. — 539 *ἀλλὰ γοργ.* A, *ἀλλά τε γοργ.* B M, P in textu, Pal. infra, V in textu, et edd. ante Herm., *ἄρά τε* P in marg., Pal. supra lineam, V in marg., *ἀλλ' οὐ* Herm.; *μὲν ἐτώσιον* codd. et edd. ante Herm., *μὴ ἐτώσιον* (non vacuum) coni. Tyrwh., *μὲν ἐτώσιος* Herm.; de Wielio vide supra ad v. 538. — *ἀνθρώποισιν* Herm. tacite. — 540 *οὐδ' ἄρ* B. — 541 *ψευδεστέρας* A. — 542 *περσίδα* codd. aif, et Dinner p. 185, *περσίδα* edd. post Steph. usque ad Herm., qui Tyrwhitti Musgraviique emendationem *Περσῆ* recepit. — 543 *δαμῖναι* V ante corr. — 544 *μελαίνειν* B. — 545 *κεν* om. M; *ὅσσε* B. »Frusta B. Slothouwerus *ἀνθρώποισιν*, *ὅσοι κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλλον ὅσσε* Herm. — 546 *πελώριον* A; *ἀσχετον* A et Tyrwh. Herm. ex Bernardi coniectura (ad Synes. de Febrib. p. 164), *ἀνάσχετον* rell. codd. et edd.; *ἀνδρέσαντες* aif. — 547 *αἴση* A; *λαϊνέη* A et *λαϊνέη* Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coni., *λαῖνοι* M aif, *λαῖναι* Pal., *λαῖνοι* B et V (uterque cum corruptelae signo in marg.), P, *λαῖντοι* Steph. et edd. ante Herm. — *τεθνήγότες* A et Herm., *τεθνεώτες* rell. codd. et edd.; *ἐστήχασιν* tacite Herm. — 548 *οὐτ' B*; *ἐτροπώνη* B. — vv. 550—551. in omnibus codd. et edd. ante Tyrwh. inverso ordine leguntur; transposuit primus Pierson Veris. p. 151, male obloquente Gesnero, qui plura esse in hoc carmine impeditiora dicit, quae ipse auctor non refugerit. — 550 *κασιγνήτω* A; *κέλετο* M et Herm. ex coni., *κέλετο* rell. codd. et edd. — 551 *χρυσσογόνω* A, *χρυσσαύρω* aif, *χρυσσαύρω* (-ρω) codd. dett. et rell. edd. ante Herm., qui *χρυσσοπάτρῳ* scripsit ex sua coni., ne metrum pessumdetur: »*Χρυσόπατρος* Perseus Lycophroni dictus v. 838. Ita Xerxes a Perseo oriundus, apud Aeschylum Pers. 77 *χρυσσογόνου γενεᾶς ἰσῦθεος φῶς*. Nonnus Dion. XLVII. 518. p. 1232, 29 *ἀλλὰ πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὕμβρος ἐρώτων χρύσεος εἰς γάμον ἦλθε*. Ibidem v. 553 *δειξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένος*. — »In his ut pro *περ ἰδέσθαι* scribatur *προϊδέσθαι* postulat res ipsa, sicut in tertio abhinc versu est *οὐ προϊδούσης*. Minerva enim Perseo ad Gorgonem interficiendam proficiscenti suadet ne eam adversam inspiciat; ne omnino conspiciat id cum bono sensu suaderi non potuit. Wiel p. 32 perperam omnino licet approbante Seidenadelio. Ipsum enim aspectum Gorgonis mortale fuisse sequitur ex v. 549 *τὴν . . . οὐτ' . . . Ἀτρώτων ὀέρεσθαι μενέανεν* et v. 555 *τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔπλετ'* ὀπωπή, neque aliud vult *φονευομένην περ* in v. 551, quam *φθιμένης περ* in v. 555. — 552 *δόλω* A; *ἀφάρπασεν* codd. et edd. omnes,

ἀφάρπασεν iam ante me requirebat Wiel p. 32, cuius haec est nota: »Praeterea nescio an sententiarum nexus in sequente versu ἀφαρπάσαι scribi iubeat, pendens a praecedente χέλετο, et similiter in v. 548 ἀμφιβαλόνθ' ἄρπην. Id olim scriptum fuisse vel ἀλλά particula indicare videtur, pro qua, ut nunc ea verba leguntur, καί ῥα expectamus; suadet etiam ἀφάρπασεν, quod sine augmento poni neque memini, et diligentissime praecipue sepulcralia Anthologiae epigrammata pervestigando saepissime inveni ἀφάρπασεν, illius autem formae ne unum quidem exemplum. Accedit quod brevi antea v. 537 poeta Gorgonem a Perseo necatam esse iam narravit. Immo commemoravit tantum. Wielium secutus est Seidenadel. — 553 ἦχα B P Pal. V aif; ἐξόπισθεν A, ἐξόπισθε M P Pal. V aif, ἐξ ὀπισθεν B; προῖ δούσης aif. — 554 ἄρπην P aif; λευκανίησι A, λευκανίησιν tacite Herm. — 556 μολῆν a. — 557 ἔπλτ' B; ἐναιρομένοις A et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἐναιρομένης rell. codd. et edd. — 558 φόνω A. — 559 εἰσκόχε Pal. V, uterque cum corruptelae signo in marg.; λῦθρον B P Pal. V. — 559 θαλάσση A M et θαλάσση coniecerunt Tyrwh., Slothouwer in Act. Soc. Trai. vol. III p. 161; θαλάσσης rell. codd. et edd., quod A libri lectionis ignarus defendit Wiel p. 37 rariorem in eo genetivi usum agnoscens, quo dativi quodammodo vice fungi videtur. — 561 βοτάνεσσιν B, βοτάνεσσι P aif, βοτάνεσι Pal., βοτάνεσσιν V, βοτάναισι M Steph. et rell. edd. ante Herm., qui βοτάνησιν scripsit. Et βοτάνησιν iam A. — 562 δ' ὄγε δίνησιν A, δ' ὄγε δναισιν M, δ' ὄγε δνχησιν B P Pal. V aif, δ' ὄγ' ἐν δίνησιν edd. post Steph. — ἀναφύχεσκε A M et Herm. ex coni., ἀνεφύχεσκε rell. codd. et edd. (ἀνεστύχεσκε if.); θαλάσσης codd. et edd. ante Herm., qui omisum in vulgata lectione pronomen εἰ vel simile quid requires, θαλάσσης utpote aut ex interpretatione aut ex aberratione ad v. 559 ortum eiecit et pro eo φίλον κῆρ posuit. »Verisimilius quidem scripsisset ἀναφύχεσκε παλαγμόν; sed omnem correctionem perperam fieri eo elucet, quod ἀναφύχω etiam reviviscendi et se reficiendi notionem habet, ut Opp. Hal. V 623 προτέρω δ' ἀναφύξωσι πόνοιο. Nic. Ther. 313, aliisque locis non paucis. Wiel p. 32 quem secutus est Seidenadel. Apud Nican-drum nunc quidem rectius ἀποφύχοντα editur, sed alia exempla minime dubia leguntur in novissima Thesauri Stephaniani editione. — 564 διενό-μενοι V; χορέσαντο B P Pal. V aif. — 564. 565 διαινόμενοι — θάμνοι om. A in lacuna. — 565 οἱ ῥὰ aif. — 566 σφίν τ' M, σφιν omnes rell. codd. et edd. ante Herm., qui σφίαιν recepit, Tyrwhitti, Musgravii et Schraderi (in Em. Praef. p. VII) coniecturam. — 567 λῦθρον B; θοαί pro θάμνοις ex superiore versu irrepsit in A. — περὶ πῆγνυον coni. Tyrwh., aut repetitio τοῦ πῆγνυον in versu sequente mollior evadata. »De περι-πῆγνυον nondum assentior Tyrwhitto, qui videam similiter dixisse Euripidem in Bacchis 1053. λαβῶν γὰρ ἐλάττης οὐράνιον ἄχρον κλάδον, κατῆ-

γεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. In Euripide hoc minus de corrupta lectione cogitandum puto, quod, etsi variata oratione, eandem dictionis figuram imitatus est Nonnus XLVI 152. p. 1188, 17 ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἴλκε, in eiusdem fabulae expositione. Haec ratio loquendi frequens in Germanica lingua est. Herm. αὔραι A et Herm. ex Tyrwhitti, Musgravii, Schraderi (l. l.) et Bernardi (in vita Reiskii p. 409) conjectura, ὤραι B M Pal. a Steph. et rell. edd. ante Herm., ὠραι P V, ὠραι if. — 568 πῆγγυντο δ' ὥστε A, πῆγγυνον δ' ὥστε codd. dett. aif, πῆγγυνον ὥστε Steph. et rell. edd.; scripsi πῆγγυντο δ' ὥστε, scl. cruor ille, quem aurae ramis circumpingebant. — 568 παγγυλίθον, P aif; στερεὸν Pal. V. — 569 οὐδ' ἔτεῖν A, οὐδ' ἔτην M, οὐδέ τ' ἔτην rell., οὐδ' ἔτ' ἔτην scripsi. — 570 ὄλεσε B Pal. V, ὄλεσεν rell., etiam Herm., qui in adnot. crit. »ὄλεσεν vulgo« affert, quasi aliud quid in textu dedisset. — 571 οὐλομένης codd. et edd. ante Herm., qui ὀλλομένης scripsit; ὄλεσεν omnes, idem ex »vulgata« affert Herm. in adnot. crit. — 572 χροίην A, ut coni. Gesn. et vertendo expressit Eschenb. (colorem), probavit Tyrwh. et Herm., qui tamen χροίην dedit errore, quem retinuit ed. Weigeliana et Tauchnitziana; χροίνην rell. codd. et edd. — 573 ἀφασίη A, ἀφασίη V; ἡρωα B; λάβεν tacite Herm.; ἐνόησε P et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 575 ὀμβριμοπάτρη A V, fort. recte, ὀμβριμοπαάτρη B. — 576 comma, quod in edd. male post ἀφθιτον erat, recte post θῆκε δ' posuit ab Hermanno secutus Tyrwh. qui etiam post πέλοιτο interpunxit. — 577 κουράλιον Herm. ex Tyrwhitti coni., κουραλίον codd. et rell. edd.; ἀλλάσεσθαι A. — 578 ἐν tacite Herm.; ἀγελέην B ante corr. — 579 φύλλα codd. dett. aif; φυλασέμεναι Pal.; ἐς A, ut coni. Wiel p. 33, εἰς codd. dett. et edd. — δῆριν A, φύσιν codd. dett. (φυσιν B) aif, φύσιν Steph. Eschenb. Gesn., φύξιν Bernardi conjecturam (ad Synes. de Febr. p. 95) probaverunt Gesn. Tyrwh. Herm. Improbavit Wiel p. 33: »Vel interpretandi necessitas, qua φύξιν quamvis protectionem significare vult, satis indicare poterat in illa mutatione non acquiescendum esse. Neque de quovis itinere hic agi demonstrat epitheton κρουερόν, tum proxime subsequents versus verba ἢ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτόν; denique quum quatuor versibus 576—579 [vulg.] ii versus quatuor qui proxime praecedunt tamquam paraphrasi quadam illustrentur, eum de quo agitur, his verbis redditum videmus καὶ γὰρ Ἐνναλίωιο θοδὸν δόρυ μαινομένοιο. Unde quid clarius quam poetam de pugna loqui? Scribe igitur κρουερόν ἐς ἄμυνιν ἰόντα . . . cf. Orph. Argon. Ἡρακλέος περίφημον ἄμυνιν«. Quae probavit Seidenadel. Iisdem argumentis Bernardi φύξιν improbavi, A libri δῆριν commendavi in Epist. p. 16. — 580 ἦ A, et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἦν rell. codd. et edd.; ἀταρπητόν B, ἀταρπητόν V — ἔχει A, ἔχοι codd.

dett. et edd. — 581 *περάαν* B M P Pal. V, *περάαν* aif, *περάα* Steph. et rell. edd. ante Herm., *περάων* coni. Tyrwh., *περόων* A et Herm.; *ἄλα* P a; *ἔυσέλμω* codd. omnes (*ἔυσέλω* A) aif. — 582 *μενομένοιο* V, *μενομένοιο* B Pal. — 583 *χόλον ἀνδρῶφόνον* A, *χόλον ἀνδροφόνον* dett. codd. et edd. ante Herm. »Lege, transpositis litteris καὶ λόχον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων. λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15a. Ruhn. in Bibl. Crit. VIII p. 94. ἀνδροφόνων coni. Bernard in vita Reiskii p. 409; λόχον ἀνδροφόνων recepit Herm., recte, puto, ut in epico; licet ad vulgatam scripturam tuendam non inepte conferri possint ea quae simillima de Memnonio lapide dixit Damigeron: »Hunc autem lapidem usus omnia superabis quae dico et omnes iras effugies, et naufragio facto enatabis et contempnes Neptunum maris«. ἄπο A, ἀπὸ codd. dett. et edd. »Praepositionum laxiorem et paene abundantem qualem recentiores sibi permittunt usum« etiam in λόχον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων cognoscere sibi videbatur Wiel p. 14, male. — 584 *κωκύμενον* coni. Perdr. — 585 *ὀπάσσει* A et Eschenb. in versione: dabit, *ὀπάσαι* codd. dett. et edd.; *θυητοῖσι* B. — 586 *γλυκὴν δ'* A Pal. V, *γλυκὴν δ'* B P aif, *δεινὴν δ'* M, *γλαυκὴν δ'* Steph. et rell. edd.; *ἐγρεκύδιμον* B P Pal. V aif; — *ἀτέρβεια* P Pal. V aif, *ἀτέρβεια* B, *ἀτάρβεια* coni. Perdr. — 587 *κικλήσκουσιν* [P] edd. — 588 *κατὰ δέσμοι* B. — 589 *ἀγναμπτοῖσι* ex *ἀγνάμπτοις* B; *ἐρρυνῶσι* ante ἐρ. deletum in B, qui ante corr. *ἐρινύσι* habuit; *πάγχι* P Pal. aif; *μέλλουσαι* Pal. — 590 *μίσος* codd. dett. aif et Dinner p. 502, qui addit: »sed rectius fortasse legemus μύσος, piaculum«. Gesner, cum dubitaverit, an commode dicatur aliquis occultare, quod se habere nesciat, *κεῖθον* coni. passivo sensu; sed hoc tragicorum est, non epicorum, ut recte observat Wiel p. 25; *σπεύδων* pro *κεῖθων* coni. Bernard ad Synes. de Febrib. p. 95. Haesisse hic viros doctos miratus est Herm. »Certe in verbis nihil est impeditum, modo ne *οἰκοφθόρον* adiectivi loco cum *μύσος* iungatur, sed pro *οἰκοφθόρου* acceptum cum *ἐνόησεν*. Sed sententia habet nescio quid impediti. Qui enim piaculo commisso quantae id sibi noxae sit ne cognoverit quidem, quid ei opus est averrunco? at opus est si scelus contractum celans nondum luit. Itaque primum *ἤγγνευσεν* scribendum esse suspicabar, sed id ut trisyllabum in versus spondaici exitu contra morem poetae est; nunc propono *οὐκετ'* [sic] *ἔτισεν* a. Wiel p. 25, qui totum locum male intellexit, itemque *οἰκοφθόρον* male pro *οἰκοφθόρου* dictum esse putavit. Qui piaculum a se commissum esse novit, is numina expiare potest; qui autem ne novit quidem peccatum suum, is deos iratos placare omnino non potest, nisi quis coralii ope ei subvenierit. Hoc poetam dicere voluisse puto. — 591 *ἐπὶ σφίσιν* vulgo, quod correxi; *ἐπ' αὐτῶας* B, *ἐπ' αὐτῶας* V. — 592 *ἀλλήλοισιν* P ante corr., aif; *τελέουσιν* A, ut coniecerunt Gesner, Ber-

nard l. l. et recepit Herm., *τελέουσι* ego scripsi, *τελέθουσι* rell. codd. et edd. ante Herm. — 593 *ἀντίλυτον* codd. aif et epitome, *ἀντίλυτρον* Steph. et rell. edd. — *δῆρις* B P V aif. — 594 *σπείρειν* A, *σπείρων* P Pal. V, *σπείρων* B M, *σπείρον* edd. ante Herm., qui tacite *σπείρον* scripsit. »Con-
tuso vero semine cum Coralio flavae Cereri immixto, tibi omnem pestem extra agrum tuum siccitatemque spicarum expellet» vertit Perdr. et addit »Mihi videtur in codice Graeco legendum *σπορόν*, non *σπείρον*«. *Ξανθῇ* A; fort. *σπέρμα* con. Eschenb. qui vertit: Si semen abscideris. — 595 *ἀπάτερθεν* A M, ut con. Schneider et recepit Herm., *ἀπάνερθεν* P Pal., *ἀπανερθεν* V, *ἀπάναρθεν* B; etiam edd. ante Herm. *ἀπάνερθεν*, quod merum errorem pro *ἀπάνευθεν* esse putabat Tyrwh. — 596 *στα-
χείων* P Pal. — 599 *βρωτήρων* M cum glossa *τῶν ζωφύων*; *βρωτήρων* τ' ἐπὶ om. A in lacuna; *ἀλαπάξει* A; idem con. Herm. in nota, »quia et praecedit et sequitur futurum«; *ἀλαπάζει* codd. dett. et edd. — 600 *εὐλάς* τς B, *εὐλάς* P in marg., *εὐλάς* τς *κάμπας* om. A in lacuna. Cae-
terum cfr. Hermannii notam: »In hac formula, qua duae res per duplex τς coniunguntur, usitata est productio prioris τς«. Cuius rei plurima exempla attulit p. 710. — *αἰθερίαν* B V, *ἐθερίην* P aif. — 602 *ἀμφι-
περί* A; *περισμύχουσα* codd. et Tyrwh. Herm. ex P; idem certatim con-
iecerunt Ruhnken ad Timaei Lex. p. 80 [p. 122 novae ed.] Tyrwh. Musgr. et Schrader in Emend. Praef. p. IX; *περισύνχουσα* aif, *περισυνέχουσα* Steph. et rell. edd., applicata Eschenb. in vers., Bernard in vita Reiskii p. 409, *πυρὶ σμύχουσα*, probante Schneidero. Sed pleonastice nostrum etiam alibi loqui, ut v. 364 *ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περὶ τ' ἀμφί τε*, bene observat Herm. — 603 *ἐκ τ' ἔμνων* A. Idem fortasse erat in codice quo epitomator usus est; cfr. eius verba *καὶ φθαρτικὸν γίνεσθαι σκολήκων τε καὶ ἰπῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀερίων* [an *ζωαρίων*?] *ἐρυσίβης καὶ ἀκρίδος καὶ βρούχου ἄλλα καὶ αὐτῶν τῶν πρηστήρων κεραυνῶν* ubi mures ea sola causa desiderari videntur quod epitomator corruptam libri sui scripturam *ἐκ τ' ἔμνων* emendare non potuerit. *ἐκ τε* P aif; *ἐκ τ'* P aif et rell. edd. ante Herm., qui tacite corr. — 604 *περαίσσουσι κεραυνό* B. — 605 *ἐοῦ* B V; *ἐρξ'* A, unde *ἐρξαι* scribendum esse monui in Epist. p. 16, *οὔτοι* codd. dett. et edd. — *ἐτέσιον* aif, *ἐτώσιον* A; *ἀζομένοιο* B P Pal. V aif; *ἀνερχόμενοις* A B, M ante corr., P Pal. V et edd. ante Tyrwh., *ἀνερχόμενος* M post corr. et Tyrwh. Herm. ex Gesneri coniectura; — *περ ἄτρηθεν* A, *περάτρηθεν* rell. codd. dett. et edd., quod ad traiectionem fluviorum infernalium pertinere ratus est Gesn., Tyrwhitto autem visum est »nihil aliud significare quam ab extremis orbis partibus; ab Aethiopia scilicet. Aethiopes enim secundum Homerum, *ἔσχατοι ἄνδρῶν*, extremi hominum. Simili locutione usus est Alcaeus apud Hephaestionem *ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν λαβὰν τῷ ἔξιος χρυσοδέταν ἔχων*. Contra Wiel p. 19: »Sed quum omnino non verisi-

mile sit poetam, quum certam aliquam regionem indicare vellet, talia posuisse, unde quid voluisset ne suspicari quidem posset quisquam, tum similis quam Tyrwh. affert Alcaei locutio tam est dissimilis, ut cum hoc loco apte conferri nullo modo possit; illa enim praebet planissimam ad intellectum sententiam, hic omnino nullam. Quare p. 20 Wiel *κεῖνο πολὺ πρῶτιστον ἀνευρὼν Ἑσπερίην* coni. collata simili huius carminis locutione v. 695 *σῆματ' ἐμεῖο παρόντος ἀνευρὼν Ἀσσυρίην Χρυσοῦ τιμήντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσεν*, simulque monens Gorgonem Ἀτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι, deinde ex cruore ortum esse corallium. Tum pergit: »Quodsi tenueris sub Atlantis radicibus virginem caesam esse, iam vides quo res evadat; etenim Ἑσπερίας nomine praeter Italiam latiore ambitu regiones occidentales significari constat, Hesperidum sedes ad Oceanum et Atlantem ponuntur; Ἑσπερος Atlantis esse frater perhibetur Vitium autem ex solita de stellarum ortu locutione originem duxisse credibile est. cf. Maneth. 3, 49 Ἀρης δ' ἀντολήθη ἀνερχόμενος. 6. 89 ἦν δ' Ἀρης περάτηθεν ἀνέρχεται. 6, 60 περάτηθεν ἀθρειομένην. Me ut vulgatam retineam moverunt et eiusdem locutionis exempla a Wielio modo allata et vv. 1. 2 δῶρον ἀλεξιμάχοιο Διὸς θνητοῖσιν δπάσσαι Κεχλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων. Inter dona, quae Mercurius ex superiore regione nobis opposita veniens (ἀνερχόμενος περάτηθεν) mortalibus tradiderit, corallium primum locum obtinuisse hoc nostro versu edocemur. — 608 δὲ ante corr. B; *πινόμεναι αἰεὶ* M. — 609 *μίμνεο* B, *μίμνεο* V; *πενκεδανῆς* A, *πενκεδανού* codd. dett. et edd. Post v. 609 titulus *ἀγάτης* in MP et edd. ante Tyrwh., qui titulum omisit cum A; *περὶ ἀγάτου* B Pal. V. »Lapidem eum hic memorari, qui a Plinio sardachates dicatur, notavit Schneiderus. Plinii locus est XXXVII. 54. Ibi etiam cum aliis iaspachates est. Herm. — 610 *πίνε* B Pal. V, *πινε* a; *μετ' ἀκρήτοι βρόμοιο* codd. aif, corr. Steph. — 613 *ἐν γὰρ οὐ δήεις* A. »Pro *δήεις* malim ubique *δήεις* legere; illud tamen ita frequens esse video, ut tanto minus aliquid audeam. Gesn. *δρώων* V; *δαλάπιν* B; *ῥασπιν* A. — 614 *σπαράγον* (sic) coni. Perdr. et *σπαράγον* A, quod ob A libri auctoritatem recipiendum esse contendit in Epist. p. 17, perperam, licet in fine quinti pedis omnem correptionem aliquanto minus offensionis habere observaverit Lehrs Quaest. Epp. p. 315, ubi ex Oppiani Halieuticis plura similis correptionis exempla citantur. — 614 *σάρδια* δ' A. — 615 *ἐν* codd. et edd. ante Herm., qui tacite *ἐν* scripsit. *ἐνθ' ὅγε* scribendum esse vix dubitavit Gesner, *ἐν* pro *ἐν αὐτοῖς* elliptice ut saepe apud Homerum dictum esse ratus nihil mutandum esse censuit Tyrwh.; *μικτοπάροχος* A; *αὐτῷ* A. — »Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius

ut XXXIV 2. 29. XXXV 52a. Herm. — ἄταρ B; ἐρωτρεφέως B, ἐρωτρεφέως P Pal. V aif. — 617 ἀλλ' οὗτος citat Salmas. ad Solin. p. 95. οἶος B; εἰ καὶ μιν A; εὖροις codd. et edd. ante Herm. — 618 ἀμαιμαγέ-
τοιου B P Pal. V aif; δράκοντος pro λέοντος citat Salmas. l. c. ex codice
a nostris diverso, ut putat Gesner, ex lapsu memoriae, ut rectius obser-
vavit Tyrwh. Hoc memoriae errore deceptus Salmas. l. c. nostrum pu-
gnare dixit cum Plinii loco: »Leoninae pelli similes achatae habere
potentiam contra serpentes dicuntur«. — 619 τῷ A; λεοντοδέρην A, ut
coniecerunt Tyrwh. et Musgr., recepit Herm., λεοντοσέρην rell. codd. et
edd. ad quam formam explicandam σερίς· σειρά attulit Salmas. l. l. —
620 ἤνθανεν codd. omnes et aif; ἡμηθέοισι P; κατάστικτον A M, quod
tacite scripsit Salmas. l. l., unde recepit iam Tyrwh., κατάστικτος rell.;
σπιλάδεσσιν tacite Herm. — 621 πυρσαῖσιν A P Pal. et edd. ante Herm.,
πυρσαῖσι B M V, πυρσῆσιν Herm. — 622 τοῦ δ' B; σκορπεῖν A M et
Herm., σκορπῆν rell. codd. et edd. (σκορπῆν if). — 623 ἔλκει A; κε-
κλέο B; λυγρῷ A. — 624 ἥ μιν ἐπιπάσσειν A B M P, V post corr., et
edd. ante Herm., ἥ μιν ἐπὶ πάσσειν Pal., V ante corr. »Μίν molestum
est, praegresso τόν. [Non magis quam κουράλιον v. 607 praegresso
κεῖνο, cfr. etiam Baumeisterum ad Hymn. Hom. IV v. 256] Ἐπιπάσσειν
autem etiam metro repugnat: Μίν hic ut alibi ex οἷ ortum erat. Exem-
pla dabit index. Supra v. 338 [vulg.] καὶ μιν ἐφ' ἔλκει πάσσειν. Herm.
qui ἥ ἐπὶ οἷ πάσσειν scripsit, probante Wielio p. 8. ἥ μιν ἐπιπλάσσειν
scripsi ex epitoma (ἥ καὶ ἐπιπλάσση μάλιστα συγκόφας) et Damigerone
(»sed qui similem habet colorem pelli leonis valet ad scorpionis morsum,
alligatus enim vel illinitus cum aqua statim tollit dolorem et viperarum
morsus curata«). — ἀπό A, ἀπὸ B Pal. et edd. ante Herm., ἀπο M P,
ἄπο [V?] Herm. tacite — ἀνῖαι scripsi, ἀνίαι codd. et edd. — 625 δυνή-
σαι Musgr. Herm., δυνήσεται codd. et rell. edd. — 626 θέλξζοις B,
θέλξζεις P, θέλξοις rell. dett. — 627 ὅσσα A Pal. V, ὅσα B, ἄσσα [rell.
codd.] et edd.; αἰτησεῖας B; ἀφίξιαι B, ἀφίξιαι V. — 628 νοῦσω A. —
629 σφετέρησι A; κατάσχη dedi ex A, qui κατάσχη habet, κατάσχοι rell.
codd. et edd.; χείρεσι B P Pal. — 630—632. 630 δίζεσθ' οὔτοι τόνγε A B
P Pal. V Steph. et rell. edd., ante Herm.; idem, sed οὔτοι, aif; δίζεσθαι
οὔτοι τόνδε M; ἀρνήσεται A, ἀρνήσοιτο codd. et edd. ante Herm., qui
ἀρνήσαιοτο scripsit. — 631 »Τοῦτο δηλονότι παρὰ σεαυτοῦ νοεῖς εἰ πέ-
ρωται αὐτῷ θανεῖν, πάντως ἀποθανεῖται« Moschi schol. ubi εἰπὲ πρῶ-
τον (non εἴπε πρῶτον) et πάντας P; Tyrwh. corr., nisi quod εἰ πέρωτο
edidit. ἀλλ' ἂ νοεῖς A, ἀλλὰ νοεῖς codd. dett. (νοεῖς V) et edd. ante
Herm.; τεῆσιν A. — οὔνεκεν αὐτῶν A, οὔνεκεν ὅττω M cum glossa ὡ
τινι, οὔνεκεν αὐτῷ rell. codd. et edd.; ἐνί B. — 632 ῥῆξαι B, ῥῆξαι V;
λῖνον B; τὸ δὲ x' ἔρδεται (sic) A, τῷ (τῷ) δ' ἔρχεται rell. codd. et edd., nisi
quod coniunctim τῷ δ' scripserunt Steph. et edd. ante Herm.; ἡμαρ B.

— vv. 630—632 graviter corruptos esse omnes fatentur. *ἡνίκα* pro *οὔνεκεν* in v. 631 coni. Gesner; Tyrwh. locum sic constituit: *Εἰ Ζεὺς οὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιο. Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, οὔνεκεν εἴ τῳ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ, τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.* »Nisi quidem Iupiter illum vivere negabit. Sed nosti tu in animo tuo, quod si cui ruperit filum Clotho, huic venit ultima dies«. Haec Tyrwh. — *εἰ Ζεὺς οὐ τοῖόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο*, vel contrario sensu *ἀρνήσοιτο*, vel *οἰζύς τ'* — *ὅττις κεν αὐτῷ* coni. Musgr. Improbavit haec Herm. et ob soloeum *εἰ οὐ* in Tyrwhitti pariter ac Musgravii emendatione, et quod pro *ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν* conveniebat dicere *καὶ νοεῖς γὰρ σῆσιν ἐνὶ φρεσίν*, cuius loco rursus Wiel p. 17 auctori *καὶ ῥα νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν* tribuendum fuisse dixit, »quum hic scriptor thesim secundi spondei positione productam raro admiserit«. Neque ex Moschi scholio Tyrwhitti emendationem *εἴ τῳ* firmari posse Herm. credidit, Moschi enim scholion »non minus in vulgatam quadrat, si quidem sensum huius loci non singula verba interpretari scholiastes voluit. Nam quae poeta dicit, eadem sunt: *νόει, οὔνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ. τῷ δ' (i. e. ῥῆξε λίνον Κλωθῶ) ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.* Herm. ipse *Εἰ δὲ Ζεὺς τοι τόνγε β. ἀρν. ἀλλὰ νόει σὺ τ. ἐ. φρ. οὔνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ. τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ* scripsit, quod vertit: »Quod si hunc tibi negarit vivere deus at tu reputa filum ei rupisse Clotho: huic vero supremam adesse diem«, atque et cum praecedentibus et cum illis, quae postea dicuntur, *εἰ δὲ πυριφλεγέθων* aptissime cohaerere dixit. In Hermannii emendatione acquieverunt Bernhardy et Seidenadel, nisi quod ille *εἰ δὲ θεός* (in Hist. litt. gr. II p. 361), hic autem (p. 8) *εἰ δὲ λίθος* pro *εἰ δὲ Ζεὺς* coniecit. Improbavit eam Wiel p. 17 ob ratiocinationis quae in ea inest debilitatem: »Sententiarum enim series existit haec: Achaetes medetur aegrotantibus; si autem deus negaverit eos vivere, achates ei non medebitur; medetur autem febribus qualibuscunque. Quod quidem perinde est dictum, ac si deorum potestas in eos qui febribus laborant nulla sit, sed febres vel contra deorum voluntatem achatae ope pelli possint. Quae ratiocinandi confusa infirmitas non fugit Bernhardyi acumen, qui . . . iure eam perstrinxit, sed immerito, puto, poetae imputavit, a quo quid scriptum fuerit ne sciamus quidem; quin imo haec ipsa sententiarum perturbatio postulare videtur, ne locum qualis nunc legitur a poeta esse existimemus«. Sed cum ex iis quae ad sequentes versus afferam, eluceat inde a v. 635 non amplius de achate leontodere, sed de antiachate agi, cadit solum confusae ratiocinandi infirmitatis argumentum, quod contra Hermannii coniecturam afferi poterat; eam ergo recepi, reposito etiam ex *Α ἀρνήσῃται* et, licet dubitanter, *τὸ δὲ x' ἔρχεται*. Wiel p. 18 sic pergit: »Atque quum ceteros lapides non ad omne morborum genus valere enarret, id ne de achate quidem eum contendere velle par est: quid igitur, si hanc sen-

tentiarum seriem fuisse fingamus: qui aegrotans achaten manu tenuerit, sanabitur; quem autem hic non sanabit, is sanari omnino non potest; febres autem sanat omnes; quo posito quid est lenius quam sic scribere: νηεστός τοι τόν κε βιωσέμεν ἀρνῆσαιτο sive νηεστός δ' ὄγε τόν κε; ἀλλά autem in sequente versu similiter positum est, ut Latinorum at enim: Sic omnia vides plane et expedita, neque etiam exempla desunt, quibus hanc rationem veram esse perquam fit probabile. Itaque Maximus v. 216. [immo 246] ὁδροχόν δ' ἐφέπουσα φασφόρος αἰγλήεσσα | ἄλλας μὲν νούσους ἰήσεται· εἰ δέ κε κρείσσων | χρεῖω ἀναγκαίη σε βιήσεται αἰνὰ παθόντα | ἀργαλέου ὕδεραι, τότ' αὖ κακότητα φράσασθαι. Brunck. anal. graec. I p. 67 . . . τὰ δὲ μόρσιμα πάντως | οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά, | οὔθ' οἱ παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες | ἱητροί, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεισι τέλος. — Post h. v. titulus ἔτι περὶ τοῦ ἀχάτου in B P Pal. (hic τοῦ om.) V et edd. ante Tyrwh., lineae spatium vacuum in M. — 633 οὐδὲ codd. et edd. ante Tyrwh., qui Stephani coniecturam εἰ δὲ recepit; post οὐδὲ deletum περὶ in P; πυρὶ φλεγεθέων P ante corr., V, πυρὶ φλεγεθέων P post corr. aif et Dinner p. 684; θαμίζων a. — 634 ἦ καὶ κρυερὸς B ex ἦ καὶ κρύερος, ἦ κρ. a; παρ' ἄδην, nihil amplius, A, παρ' ἄδην θείησι M, παρ' ἄδην θείησι B P V aif, παρ' ἄδην θείησιν Pal., παρ' ἄδην θείησι Steph. et rell. edd. ante Herm., θείησι παρ' ἄδην maluit Tyrwh. »At haec verba si possent significare, ut vertitur, ad inferos mittet, sententia esset inepta, quia servari dicuntur, achatae auxilio, qui istis laborant morbis. Verum ne est quidem iste horum verborum sensus, sed hic: ad Orcum mittat.« Herm. παρενῆνοθε γυῖος violentissima mutatione Herm., παρὰ δὲν σείησιν coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128, quod triplici de causa non placuit Wielio p. 18, »nam δὲν praecedentem vocalem apud epicis producere solet [sed non semper, neque apud omnes]; deinde παρασειώ pro ea notione, quam in ceteris quibus legitur locis habet, hic minime aptum est, et, quod maximum est [??], hic scriptor versus spondiacos quadrisyllabis vocabulis claudere solet.« παραδὲν ὄννησιν bene coni. Wiel l. I. collato v. 467 οὔασι δὲν ὄννησιν et Maxim. v. 225 εἴ κε δὲν ὄννησιν νόσος. Seidenadel p. 8 vocabulum epicis non usitatum παραλυπέησιν poetae obtrudere voluit. [Equidem olim de μάλα θὴν σείησιν cogitabam. — 635 brevi syllaba vocis trochaicae et in vocalem exeuntis producta (πῆμα βραδύ) offensus est Hilberg in libro »Das Gesetz der trochäischen Wortformen im dactylischen Hexameter und Pentameter der Griechen« p. 74. — βάρυ M; μήποτε λήγειν om. A. — 636 βουλομένοις A; ἀλλὰ ἐν ὅπῃ aif; πελάσσει A; μένουσα A. — 637 τόνδε σύγ' ἰᾶσθαι A, τὸν σύγ' ἰᾶσθαι codd. dett. et edd.; — ἄντ' ἀχάτου A, ἀτὶχ' ἀχάτου P aif, ἀτὶ ἀχάτου B, ἀτὶχ' ἀχάτου [M Pal. V] Steph. et rell. edd. Cum id, quod hunc achatem adversus serpentium morsus valere

negat auctor in v. 642, aperte pugnet cum iis, quae in vv. 621sq. de eodem achate dixit, de haematite agi inde a v. 642 suspicatus est Gesner. Paulo melius Tyrwh. ἀχάτην ἀμόμωνα de quo nunc loquatur, diversum esse ab achate λεοντοδέρη de quo solo supra egerit, statuit. Contra quem iam in Epist. p. 17 monui, de achate qui ἀμόμων dictus sit, nihil innotuisse, neque aliter epitheti ornantis officio ἀμόμων hoc loco fungi videri atque ἐσθλός de eodem achate in v. 611 usurpatum. Ibidem ex A libri scriptura ἀντι' ἀχάτου scribendum esse conieci ἀντιαχάτου, idque Plinii loco firmavi, (N. H. XXXVII, 10, 139) ubi nunc quidem sane »vocatur enim iaspachates, cerachates, zmaragdachates, haemachates, leucachates, dendrachates ... aethachates, quae, cum uritur, murrain redolet, coralloachates« editur, sed aethachates nihil est nisi mera Ianii coniectura vel potius interpolatio pro eo quod plurimi libri et edd. habent antachates (anthacates antiquissimus Bambergensis), pro quo Sillig aequè male ex uno codice recentiore (Paris. 6797 saec. XIII) autachates inexit. Plinio antachates, cuius ἀντιαχάτης non nisi poetica forma est, reddendum esse dixi iam in Epist. p. 17 (ubi tamen calami vel typothetae errore male antiachates, non antachates excusum est). Postea ex Socratis et Dionysii libello περὶ λίθων, quem ineditum in codice bibliothecae Vaticanae legi, coniecturam meam magis etiam firmare licuit, in eo enim ex Damigerone puto transsumpta de antachate haec leguntur: λίθος ἀνταχάτης· ἔστι μὲν πολλῶ διαφερώτερος τῷ εἶδει τοῦ ἀχάτου. τῇ δὲ δυνάμει κράτιστος. οὗτος ὁ λίθος. τριταῖον τε καὶ τεταρταῖον καὶ πᾶσαν ἄλλην περίοδον νόσου ἰάται. γίνεται δὲ οὕτως. τρίψας ὑποθυμία εἰς διαπύρους ἀνθρακας. ὥς ἀντιλιφανωτοῦ· οὐκ ἄγαν δὲ λεπτὸν θυμιάται· ὥς ἂν ἐπιπλείονας ὥρας μείνας ἐλυσθῇ διὰ τῶν αἰσθήσεων. καὶ οὕτως ἀπαλάσσεται περὶ (deest reliqua pars libelli in codice mutilo). — 638 οὔτις codd. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti, Musgravii et Slothouweri (in Act. Soc. Trai. III p. 161) coniecturam, οὔτος recepit. — προτέρων codd., πυρετῶν π. φ. con. Slothouwer l. l. quod significare vult omnes febres domat, ut Graeci dicunt ἤσσων ἔρωτος etc.; recte probavit Wiel p. 18, cum Hermanni lectio hunc praebeat sensum: »Achatae ope febres pelle; hic enim prioribus lapidibus multo melior; quod inde cognoscas, quod, si eum in carnes dum in lebetes coquantur inieceris, omnes intus carnes brevi colliquefient«. Sed quid, contra affert Wiel, carnum cocturae et dissolutioni cum febribus pellendis commune? — σῶμα αἰφ, σῆμα (sic) con. Perdr. — 639 τώπερ Pal. P V. — 640 κεράεσαι A et Epitomator, κρεάεσαι rell. codd. et edd. In vulgata lectione primus offendit Wiel, p. 18. 19: »porro quid mirum carnes igne coctas liquefieri, quum id potius mirum esset, eas iniecto lapide non dissolvi in v. 635 [vulg.] πῆγνυται scribendum erit pro τήχεται quod quam ineptum esset nemo vidit. Sic demum intelligitur quid sibi velit illud γάρ; inde etiam, cur poeta tam mirum ad vires lapidis demonstrandas adhi-

buerit argumentum. Etenim Graecorum πυρετός sicut Latinorum febris vocabulum a fervendi notione ductum; achates autem omni fervori inimicus adeo vi sua plus valet, ut et febres pellat et carnes igni impositas non modo liquescere non sinat, sed imo congelet eas et coagulet. Nimis haec arguta; mirarique licet Wielium alicui persuadere voluisse carnes igni superpositas liquefieri posse. Optimam A libri lectionem recepi. Seidenadel Wielium secutus est. — 640 μέσω codd. dett. aif; ἐψομένοισιν tacite Herm. — 641 ἀνάσχεισθαι B. Post hunc versum novum caput incipit in M P Pal. V; titulum om. codd. Tyrwh. Herm., ἐτι περὶ αὐτοῦ edd. ante Gesn., qui caput αἱματίτης inscripsit; vide ad v. 637. — 642 τὸν ἀχάτην glossa supra τόνδε scripta extat in B Pal. V; τόνδε πρὸς ἔρπ. A, ut coni. Gesner, τόνδε γε ἔρπ. codd. dett. et edd. ante Tyrwh., qui Stephani coniecturam τόνδε γ' ἔρ' ἔρπ. recepit. Οὐ μέντοι πᾶν τόνδε γ' ἐς ἔρπετά mire coni. Musgr.; ἔρπετα B ex ἔρπεται. — 643 ῥά-θεον λίθον pro χατέοντί τοι coni. Wiel, qui in versu caesura quarti pedis trochaica instructo utramque quarti pedis thesim ex monosyllabis constare debere docet; sed vide ad v. 295. — 644 βάλλεο μῦθον A, βάλλεο σῆσιν B P V et edd. ante Herm. ex recordatione locorum Homericorum, βάλεο σῆσιν Pal., βάλλεο σῆσιν [M] et Herm. tacite. — 646 ὠμωστήρος B; παλάμῃσι A. — 647 δῆλως A; ἔλλιξεν A, ἐλέλιξεν M cum glossa ἐστράφη, ἔλεξεν B V, ἔλιξεν P Pal., ἔλυξεν aif., corr. Steph. — 648 ὄγῃ A et ex coni. Herm., qui addit: »Caeterum nemo non videt vel ex Homero scribendum fuisse αἰθέρος ἐκ ὄγῃ, et, nisi fallor, fuit qui ita hic corrigeret, δίνης rell. codd. et edd. — οὐδας δε A M P Pal., οὐδας δέ B aif. — 649 πολύτροχον A, πολύτριχον rell. codd. et edd., quod pro nigro dictum esse voluit Gesn. conferens Apocalypseos locum 6, 12 καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος. — ἀμφιπετάσας A. — 650 ἐὼν B; τεύξοι A M, τεύξει B P Pal. V aif; τεύξαι scripsi, et in versu sequente ναίοι retinui, cfr. ad v. 3. — μήδ' (non μηδ') codd., quod ex P enotatum probaverunt Tyrwh. Herm., μὴν δ' aif, θῆν δ' Steph. et rell. edd., δῆν coni. Gesner. — 651 ἀνιάσας V; κρένος B; ναίοι A M, quod retinui, ναίει B P Pal. V aif, ναίη Steph. et rell. — 652 δὴ ῥα τότε ἀμβρ. A, δὴ τότε ἀμβρ. B P Pal. V aif, δὴ τότε ἀμβρ. rell. edd. ante Herm., δὴ τότε γ' ἀμβρ. M. »Perinde est utrum τότε γ' an τότε ἀπ' ἀμβροσίῳ scribatur. Hoc praeferenti favere videtur Aldinae τότε. Herm., qui δὴ τότε ἀπ' scripsit. — 653 ὠτηλῆθεν Pal.; ἀνά pro ἐπὶ M; ἐπὶ ποαφερὴν ἀνάμειγες P in textu, sed idem in marg.: τραφερὴν ῥαδάμειγες. — 655 ὀλλύσθαι B ante corr.; μοῖρα B. — 656 γαῖη A; σῶον B. — 657 μενέμεν οὖν codd. (sed μενέμεν M) aif, corr. Steph.; αἶον δε A; πυρέγληνοι A et Herm. ex Tyrwhitti coni., περέγληνοι rell. codd. (περέγληνος V, περὶ γληνοὶ B) et edd. (lucidi vertit Eschenb.). — 658 ἡελίου B; κεν add. in marg. P; ἐρίσειε Herm. tacite. — 659 λάαν A; χερσὶ P; ἔχει γε μὲν dedi ex A, in quo

ἔχει γέ μιν est; ἔχει δέ μιν rell. codd. et edd. ante Herm. »μιν opinor in hoc loco ferri nequit. Poeta fortasse dedit ἔχει δὲ μὲν, habet autem sane sanguinem concretum.« Tyrwh. »At δὲ μὲν non magis quam μὴν hoc loco ferri potest. Itaque ἔχοι δὲ κεῖν reposui. Κέν et μὴν quum alibi, tum mox v. 658 [vulg.] permutantur, in quem versum, quae hic legi debebant, ἔχοι et κέν irrepserunt.« Herm. — αἷμα B. — 660 ἐν Herm. tacite; οἱ A, δὴ codd. dett. et edd.; ἐτήτυμον A, ἐτήτυμος codd. dett. et edd. (ἐτήτ. M); αἷματος ἐστίν codd. (ἐστί M) aif. — 661 ἄτρεκες B. — 662 γίνεταί A et Herm. ex coni, γίνεται rell. codd. et edd., cfr. ad v. 519. — λάας A; ἔπ' V, ἐτ' aif. — 663 δ' ὥς ἐπέοικε codd. (-οικεν V) et edd. ante Herm. »Vulgata lectio ἀχάρατα δ' ὥς ἐπέοικεν, φάρμακ' ἔχει· νημερτές, et quae sequuntur non solum male nexa habet membra sed etiam frigidus isto additamento, ὥς ἐπέοικεν laborata« Herm., quare δ' οὐνεκ' ἔοικεν scripsit, quod recepi, nisi quod ἔοικε praetuli. — 664 ἔχει A M Steph. et rell. edd. ante Herm., ἔχοι rell. codd. dett. aif, ἔχειν Herm. — μιν Herm., κεῖν codd. et rell. edd. — 665 καλέουσιν codd., κλείουσι coni. O. Schneider in Nicandrorum praef. p. 128, probavit Wiel p. 28. — ἀφικέσθαι A. — 666 »οὔτε νέαν οὐζύν, ἥγουν ταιλαιπωρίαν καὶ ἀρρωστίαν, ἀφίησι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος.« Schol. Moschi. — ὅγε ante corr. B; θνητοῖσι V. — 667 ποτὶ A, προτὶ rell. codd. et edd. »Hiatus in verbis προτὶ ὅσσε ortus est ex Homericis προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, quum digamma ignotum esset recentioribus.« Herm.; ὅσσε B. — δ' A, τ' rell. codd. et edd. — 668 πινόμενος A, μινόμενος rell. codd. et edd., quod propter sequens κεράσας non sine iuris specie alicui magis placere posse dixi in Epist. p. 18; γλάγω A, γλάκεος P Pal. V aif, γάλακτος B in textu, sed idem in marg.: γρ. γλάκεος. — κεράσας B, κορέσας (scil. τὰ βλέφαρα) pro κεράσας coni. O. Schneider in Nicandr. praef. p. 128; τε codd. et edd. ante Herm., qui δὲ scripsit. — 669 ἰχῶρι om. A in lac., ἐχῶρι P aif, et lemma scholii in P, corr. etiam Perdr.; σφετέρω A. φαφαρῶ pro σφετέρω »perquam ineleganter legi voluit Wiel p. 16, »nam de flore lactis coagulato agi clare indicat subsequens illud διάνας, quod nihili esset, si iam in superioribus de re per se ipsa fluida ageretur.« Sed ipsum illud διάνας corruptum esse infra docebo. ἰχῶρ hoc loco serum lactis significare voluerunt Eschenb. et Gesner, sanguinem humanum esse vult Seidenadel in versione. Contra Demetrius Moschi: »ἰχῶρι τῷ οἷον ἀφρῶ. οἷμα δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλου λαμβάνεσθαι.« (ἐχῶρι P; lemma om. V). — γλυκερὸν μελίτην δε δανάσας A, γλυκερῶ μέλιτι δὲ (δε Pal. V, τε M) διάνας codd. dett. et edd. ante Herm., qui μέλιτι γλυκερῶ ex Tyrwhitti et Schraderi (in Emend. Praef. p. X) coniectura recepit, et ipse τε pro δὲ substituit. Idem τε extat iam in M, qui γλυκερῶ in textu omisum in marg. additum habet; βρέξας glossa est in M ad διάνας. — 670 ἐκ βλεφάρων om. A in lac.; ἀπὸ B M P Pal. edd. ante

Herm., ἀπο A [V?] Herm.; ἄγει codd. et edd. ante Herm., qui ἄγεις scripsit. »Participia κεράσας et statim διάνας tum δουλήσας videntur media quadam significatione dici, admiscens se, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo solemnus ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere.« Gesn. Improbavit haec Hermann, ἄγεις v. 670 scribi iubens. Contra Wiel p. 16: »Haesisse videtur uterque in participio nude posito eoque cum tertia persona ἄγει coniuncto. Plerumque quidem in tali oratione substantivum aliquod ut ἀνὴρ aut in vulgari sermone articulus non deest: posse vero ea abesse exempla docent non infrequentia, e quibus Homericum illud ὅσσον τε γέγωνε βοήσας attulisse sufficit. Cfr. Matth. Gr. Gr. II § 272.«, quod hic non quadrare omnes vident. Sed neque Hermann ἄγεις placet, cum et ante hunc versum et post eum ubique lapis iste subiecti vice fungatur, ut v. 666 ἐθέλει, v. 667 ἀπερύκει, v. 670 ἀσχαλά, v. 674 ἄκος ἔσσεται, qua de causa etiam v. 670 ἄγει servare debemus. Displicet praeterea in vulgata lectione et γλυκερῷ μέλιτι, quod contra metrum peccat, et διάνας, quod inepte dictum est de lapide contrito et liquori cuidam iam immixto (»doch hast du vermengt ihn unter das eigene Blut und mit lieblichem Honig befeuchtet« vertit Seidenadel.). Quare ex A libri scriptura γλυκερὸν μέλιτην δὲ δαμάσας profectus sublato ante γλυκερὸν commate γλυκερὸν μέλι, τὸν δὲ δαμάσας scripsi, lacunae signa post hunc versum posui et v. 670 ἄγει servavi. Simile vitium occurrit in v. 307, ubi A μαγνησίτην δ' praebebat pro eo quod inde erui debuit μαγνήσση· τὴν δ' ..., δαμάσας autem scripsi ex v. 661 ἐν ὕδατι ῥεῖα δαμασθεῖς. Dixit enim poeta: Humano vero sanguini dulce mel immiscens et hunc quidem lapidem in hac mistione liquefaciens si eum oculis aegrotis inunxeris ex palpebris omnem pellit morbum«, ubi quae diductis litteris scripsi in versu nunc deperdito a poeta expressa esse puto. Imprimis dignus qui conferratur est Damigeron: »oculis maxime aptus est (ὁδὲ γὰρ ὅγ' παλαιότερην δ' ἀπερύκει); in oculorum eventationibus contritus (δαμάσας) cum attico melle (γλυκερὸν μέλι) non fumigato inunctus sanat (ἄγει νόσον); et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curat (καὶ γλήνησι τεῖσι ... ἄκος ἔσσεται). — ἀσχαλά A. — 671 εἶρεσθαι A. — 672 ἀστροβλεφάρου A (β in rasura est), στροβιλοβλεφάρου codd. dett. (στριβιλοβλ. M) et edd. ante Herm. στροβιλοβλέφαρον de superciliis pineae nucis similitudinem habentibus dictum putavit Gesner, »obliquum aspectum habentis« vertit Eschenbach. Tyrwh. secundam syllabam in στροβίλος semper produci ratus collato Hesychio στροβελόν, σχολών, χαμπύλον, στροβελοβλεφάρου coniecit, quod »superciliis arcuatis« significare vult, et obsecutus est Hermann, male, ut monitum est in novissima Thesauri Stephaniani editione, cum in στροβίλος etiam brevium reperiatur. στροβιλοβλεφάρου reducendum esse Wielii quoque sententia fuit p. 17, ubi vocabulum illud non a substantivo στροβίλος derivat,

»quod uno loco excepto secundam producit, sed ab adiectivo *στροβιλός* secunda brevi, quod ut *στροβελός*, *στροβαλός*, *στρεβλός* incurvati et arcuati notionem habet.« — 673 *γλήναισι* codd. et edd. ante Herm.; *τεῆσιν* A, *τεῆσι* B; *κυλίεσσι* M. — 674 *άνερος* A, *άνδρός* τ' codd. dett. et edd. omnes. Locum gravi corruptela laborare primus perspexit Wiel p. 16: »Quis enim unquam *δυμήσας κυλίεσσιν* de lapide intelligat poculis immixtus? deinde quum in talibus mistionibus certum aliquem liquorem indicari par sit, isque in ceteris huius carminis de re simili locis nunquam non indicetur: qualia tandem hic significantur pocula? an vini? an lactis? an mellis? quid porro in altero versu *γλήνησι* dativus, in altero genitivus *αἰδοίων*, uterque pariter pendens ab *ἄκος*? Denique quis ex poculis hauriat lapides eosque non tritos neque solutos? quum ut res ipsa, ita veteris artis medicae historia doceat oculorum pravis affectionibus unguenta potius quam potiones et adhibenda esse et adhibita.« Scripsit ergo

καὶ γλήνης ἑλλῆς [debnit certe *γλήναις ἑλλαῖς*] καὶ
δυμήσας κυλίεσσιν
άνδρός τ' αἰδοίῳ ἄκος ἔσσεται, ὅς κ' ἐπιθήσιν,

id est »et pupulis limis obscuratisque oculis virilibusque« etc., collato Aeschilo Prom. 145 *ἐμοῖσιν ὄσσοις δμήγη προσῆξε πλήρης δακρύων*. »Quod quam accommodatum sit consilio poetae in aperto est. Praedicat enim versu 660 [vulg.] haematite omnem oculorum labem removeri, quod deinde in subsequentibus versibus per singulas oculorum partes accuratius exponit v. 664 [vulg.] de palpebris, v. 667 [vulg.] supra restituto de pupulis limis Epitheton autem *δυμήγεις* si cui minus apte de palpebris dici visum fuerit, nihil obstat, quominus, ut in *βλέφαρα* saepe fieri videmus, ita *κυλίδες* tamquam partem pro toto intelligat oculos; aut si ne hoc quidem placuerit, legat *οἰδαλέας*, quod et ipsum a vulgata scriptura non nimium recedit. Iam vero patet quam paene necessario prior error in *κυλίεσσι* commissus secum traxerit alterum, quo pro *ἐπιθήσιν* scriberetur *κε πήσιν*. Seidenadel p. 8 qui et ipse *κυλίεσσιν* coniecerat, vulgatum *κυλίεσσιν* tamen defendi posse ratus est, cum in sequentibus versibus de Aiace agatur, in Sophoclis autem Aiace v. 1172 *οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νείμεν ἐμοὶ τέρψιν δμῖεῖν* legatur. Ego post v. 673 aliquot versuum iacturam significavi, quod recte me fecisse probatur A libri scriptura *άνερος* in deterioribus codicibus lacunae obtigendae causa perperam mutata, Damigeronis loco supra citato: »et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curata, denique eo quoque, quod sic demum omnes difficultates quas Wiel in vulgata scriptura reprehendit et violentissima mutatione sanavit, remouentur. Quod ad *δυμήσας κυλίεσσιν* attinet, lactis muliebris et haematitis mentionem cum eo coniunctam fuisse puto: »si autem in poculis lapis

haematites contritus cum lacte muliebri sociabitur etc. — 674 *πίησι* A M P Pal. V aif, *πίησι* [B] et rell. edd. ante Herm., qui tacite *πίησιν* scripsit. — 676 *δῆριν θεῖναι* A, *δῆρινθῆναι* codd. dett. et edd., quod probavit Scheindler (Zeitschr. f. österr. Gymn. 1879 p. 437) *δῆριν θεῖναι* meam esse coniecturam falso ratus, ne brevis syllaba in consonantem desinens in secundi pedis thesi producatur. Sed cfr. Euphor. fr. 50, 2 *ἥς πέρι δῆριν θέντε* [*δῆριν ἔθεντο* conl. nonnulli] *κακόφραδες ἀλλήλοισιν* et Lith. v. 92 *τέρφομαι, ἥπερ χρυσόν.* — *ἀχιλλῆος* B P Pal. V. — 677 *ἐσσυμένω* A; *ἐπ' ἀρηγόνα* P V aif; *χειρὶ* A, *χερσὶ* codd. dett. et edd. — 678 *αὐτῷ* A. — 679 *ἀθηναίη περ ἐλέπτολις* A, *ἀθηναίη περσέπτολις* codd. dett. et edd. »V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III p. 161 *ἐρυσίπτολις* scribi mavult, quia scilicet Pallas sine ullo ad urbem Troiam respectu non commode *περσέπτολις* dicatur. Herm. — 680 *παραφαμένοισι* conl. Steph., quo non opus esse, si intellegatur: *ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσκε πιδέσθαι, ἐμοῦ παραιφαμένοιο*, monuit Hermann. — 681 *μιν* A, *μοι* codd. et edd. ante Herm., non male. *ἀνὴρ* A, om. codd. dett. et edd.; *ἀδέρειζεν* A, *ἀδέρειζεν* codd. dett. et edd.; versum in vulgatis libris mutilum sic correxit Steph.: *θεσπέσιον τόδε μοῦ* vel *τόδ' ἐμοῦ, θεσπέσιον πέρ μου* Gesner, *θεσπεσίωιο λῆθου* Tyrwh. dubitanter, quod recepit Herm. — 682 *ῶρ* A M P Pal. V aif; fort. *σεῖο* conl. Eschenb. qui vertit: tuam sortem. — 683 *μελαίναν* B. — 683 *γενέμεναι* tacite Eschenb. qui vertit »amicos tuos inter Nymphas Najades versari iube«, *πινέμεναι* coniectura restituit Bernard ad Psellum de Lap. p. 28. — 684 *αἰματόεντος* Pal. — 686 *λαφηρόν* B; *αὐτοκασγνήτω* A. — 688 *ἅπασα* (π in ras.) B; *λίθον* M; *αἰτίσαντι* B. »*Ἀἶας Ὀλύμπιος* dici videtur haematites. Plinius XXXVI 37, ubi de hoc lapide exponit nihil habet de eo, quod gratos reddit homines aliis. Sed idem XXXVII 60 ita scribit de eodem lapide: Zacharias Babylonius in his libris, quos scripsit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata: hanc non contentus oculorum et iocinerum medicina decorasse, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudiciisque interposuit: in praeliis etiam ex ea ungi salutare pronunciavit. Herm. — 690 *ἐκτορι πατρί τ' ἐμῷ* codd. (*πατρί* Pal. V, *ἐμῷ* A) et edd. ante Herm., qui »ineptam vulgatam *πριτεμῷ* mutavit in *Πριαμίδη*«. — 691 *ἐκτί* aif, *ἐκτι* B; *ἀμοιβηδὴν* A, *ἀμοιβαδὸν* codd. dett. et edd. ante Herm.; *ἀρέσσασθαι* A M, Pal. ante corr., *ἀρέσσασθαι* B P, Pal. post corr. et edd. ante Herm., qui *ἀμοιβήδην ἀρέσσασθαι* ex Tyrwhitti et Schraderi (Praef. Emend. p. IX) coniectura recepit. — 692 *ἰέμενος* A; — »Plinius XXXVII. 62. De lipare hoc tantum traditur, suffita ea omnes bestias evocari. Observante Schneidero Liparaea est Marbodeo p. 607 ubi aliae edd. lipares. *Λιπαράων* Theophrasti de Lap. comparatum a Schwarzio cum Plinii lapide Obsidiano (XXXVI 67.) idem notavit. Herm. — 693 in *ῶπασεν* εν ex

corr. in P; οὐ ποτ' B; ἄρ A; ἀδῶ A M, ἀδῶ P in textu, Pal. supra, V supra, ἀδός [B] P in marg., Pal. infra, V infra, et edd. omnes. ἀδός contra meliorum librorum auctoritatem retinendum duxi, ne ἀδῶ recepto nimis longe obiectum a verbo κόμισσεν desit. Praeterea Eumedes ipse, non filius eius Dolon praeco vocatur ab Homero K 314 Δόλων Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος θεῖοιο. »Quod autem addit, [auctor noster] Eumeden, ad Memnonem legatum, ex Assyria lapidem Liparaeum attulisse, ipsius figmentum est.« Tyrwh. — 694 κήρυξ codd. et edd. ante Herm., qui tacite κήρυξ scripsit. — 695 σήματ' A P aif, σήματ' B, σήματ' [M Pal. V] Steph. et rell. edd.; πορόντος A (sed prius o ex α) et Herm. ex Tyrwhitti coni., παρόντος rell.; Ἀσσυρέθην, non Ἀσσυρήθε codd. et edd. omnes. — 696 κόμισσε A M P Steph. et rell. edd. ante Herm., κόμισε B Pal. V aif, κόμισσεν tacite Herm. — 697 μυρία aif; πολυῖδμοσι V. — 698 τὰ καὶ λέξω A, τὰ καὶ λέξω B. — 699 σπένδοντας A et Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coniectura, σπεύδοντας rell. codd (σπεύδοντα B) et edd., quod ferri posse existimavit idem Tyrwh. — 700 ἔστι M. — 701 ἐδρύωπα Pal., ἐδρύοπα B; κληῖξεν ὕμνοισιν A, et ὕμνοισιν coni. Perdr., κληῖξεν ὕμνοῦσιν codd. dett. aif; corr. Steph. — 703 ἡφαίστιο A. — 704 τήκειν ἡδεῖη codd. aif, quod reduxit Tyrwh. ἡδεῖη scribens et Schrader quoque probavit in Emend. Praef. p. LXI, τήκειν τὸν γ' ἰδίη Steph. Eschenb. Gesn. — 705 ὀδμή A, ὀδμή ai, ὀδμή f; ἄρα om. M; κείνοι M; ἔσορῶτες ante corr. B, εἰσορῶντες Pal. — 707 γ' ὀρώονται A, in quo γ' particula postea tantum a prima manu addita est; ὀρώονται codd. dett. et edd. ante Herm., ἀρώονται coni. Bernard ad Psellum de Lapid. p. 10 et Musgr., non male, iudice Tyrwhitto. »Facilius probarem, nisi χηραμόθεν ita non haberet, quo ultima syllaba recte produceretur. Quamquam hoc excusari scio, quia longius vocabulum est. Sed licebat poetae χηραμόνων scribere, quod vocabulum in Argonauticis est v. 1272. Quare ῥώονται praetuli ut coniungantur haec: ἐφερπύζοντες αὐτμήν. Schol. Aristoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ' ἣν ἐπειθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι, περισσή, inquit, ἡ μία ἐπί.« Herm. Improbavit haec Wiel p. 20: »Nam sic ter repetitam vides movendi notionem eamque parum sibi constantem: nam in uno tardi motus, in altero vehementer concitati notio inest«, quod, ut in serpentibus, mirari non debebat Wiel. Quod autem hic coniecit ῥοφόωνται, id nunc expulsa speciosa deteriorum librorum interpolatione αὐτμήν, amplius ferri non potest. — ἐφερπύζοντες V; ἅπαντες A, αὐτμήν codd. dett. et edd. — 709 ἐσάμενοι V; ἄμηκες A, ἄμφικες BV. — 710 ἄορ codd. ai, αορ f, ἄορ edd. inde a Steph.; αἰόλον ὄφιν M. — 711 κνίσος B; δινεύησι A, δινεύεσκε codd. dett. et edd. ante Herm., δινεύεσχη coni. Tyrwh., δινεύηται scripsit Herm. — 712 τοῦδε A P a; διαμελεῖσσι P Pal. aif, διαμελίσσι BV; δαίξέμεν scribendum esse dixit Nauck in Mélanges Gr. Rom. II p. 417, cfr. ad v. 400 et 768; μοῖρας B et ante corr. V. — 713 μὲν

ἐπὶ κλήσιν A, μὲν ἐπικύκλῃσκειν (sic) B, μὲν ἐπικυκλήσκειν rell. codd. aif, μὲν κυκλήσκειν Steph. et rell. edd. ante Herm., qui μὲν ἐπικυκλήσκειν scripsit. Sed dubitari posse, quin δράκοντος μοίρας ἐπικυκλήσκειν ἡελίου omnino graecum sit dixi iam in Epist. p. 19. — ἡελίου B. — 714 ἐταίρας B; ἐριβόλου BPV aif. — 715 ἀψεύστοιο coni. Musgr., recepit Herm., ἀφαύστοιο codd. et rell. edd. pro quo ἡφαίστοιο coni. Perdr., qui vertit: »Tresque vaticinii multiscii Vulcania. — 716 τετυγμένας A. — 717 ante Herm. comma post δεξιάσθω, punctum post Ἀτρυτώνης erat; corr. Tyrwh. Contra Musgr. et Slothouwer (in Act. Soc. Trai. III p. 162) v. 178 ἐν δὲ pro ἡδὲ legendum esse censuerunt servata vulgata interpunctione. — 719 ἐν notavi ex ABMP Pal. et edd. ante Herm., qui tacite ἐν scripsit. — ἀργεννεῖς A. — 720 σφι codd. dett. aif. — 721 μῖξαι scripsi, μῖξαι codd. et edd. — »An haec sit descriptio malogranati, viderint consulti.« Gesn. »Sive Helenus, sive auctor ipse, in regione ulla ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de Malo Granato vel ut peregrino, vel ut valde pretioso. Sed neque Mali Granati coccos inter condimenta habitos crediderim ὅσσα περ — ἡμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχροτήν vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de Pipere loqui existimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum esse ῥυσοχίτωνα. Piperis scilicet coccus et acer, et peregrinus, et rugosus, et niger, et valde pretiosus, et appetitum excitans, quae omnia an de ullo alio cocco vere praedicari possint, dubito.« Tyrwh., cuius coniecturam recepit Herm. Ego ῥυσοχίτωνα formam praetuli. — ἐρίτυμον V. — 722 ἐν ABMP Pal. et edd. ante Herm., qui tacite ἐν scripsit. — ὅσα Pal.; μεταλλ. Pal. — 723 ἀνθρώποισι P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 724 ὄφρ' ἡδ' ἐπὶ P aif; ἐνὶ A, ut coni. Tyrwh., ἐπὶ rell. codd. et edd. — κρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα codd. et edd. ante Herm., quod reduxi, recepto simul ex A et ex Tyrwhitti coniectura ἐνὶ pro ἐπὶ. »Immo alibi vitium latere δάμνατ' ostendit, male [?] elisam habens diphthongum. Scribendum est γάστρης δάμναται ἐντός.« Herm. — 725 ἄρρηκτον ABMP Pal. aif, quo recepto non sine haesitatione servavi etiam ἕκαστον et in versu sequente οὕνομα pro nominatim dictum esse statui. ἄρρηκτον [V?] et edd. inde a Steph.; ἕκαστον codd. et edd. ante Herm., qui ἕκαστων scripsit. — 726 ἐπεὶ AM et Herm. ex coni., ἐπὶ rell. codd. et edd.; χέν M ante corr.; τελετήσι A, τελεταῖσι M, τελετῇσι rell. codd. et edd. ante Herm., qui tacite τελετῇσι scripsit. — 727 ἀσιδήσιν A. — 728 μεγαίρειν A. — 729 ἐς ABMP Pal. et edd. ante Herm., ἐς [V?] tacite Herm. qui praeterea adnotat: »Pessime versio a Gesnero correctae: in eosque divinum spiritum immittant super sacras carnes. Immo sensus est: ἀρᾶσθαι, τοὺς γε (deos) ἐσάγειν πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.« — 730 ἔνδον om. M; ἄγει P aif, Dinner p. 648; μοίρας Pal.

ante corr. — 731 ἐφομ. B; ἐνὶ M; κρεάεσσιν Herm., κρεάτεσσιν codd. et rell. edd.; ἔχεται (scil. τὸ πνεῦμα) A, ἔκονται B V, ἔκωνται rell. codd. et edd. — 732 δαίνυσθα P, δαίνυσθα Pal., δαίνυσσθαι B M V aif. — τε quod non habent codd. aif, ante μεμαῶτας mira ratione add. Steph., expulit Tyrwh. P codicis auctoritate nisus. »V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III p. 162 miratur, quod editores, qui non ignorarint ἐπεὶ a nostro haud raro pro ἔπειτα poni, hunc versum suae pristinae formae non reddiderint legendo δαίνυσθαι τότε, ἐπεὶ τε κορένυσσθαι μεμαῶτας. Mitto soloecum ἐπεὶ. Sed illud ego mirarer, si epulando non satiarentur isti, verum post epulas. Cum Tyrwhitto consentit Schraederus praef. Emend. p. IX.« Herm. — κορεννύσθαι A. — 733 καλύπτει A, καλύπτειοι B. — 734 ἐπέιστεῖσαι Pal. — 735 καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὐτε μελ. codd. aif; αἰθμιον aif; καὶ λίπατ' ἡδ' ἐρατὸν τε Steph. et rell. edd. Sed recte vidit Seidenadel p. 8 per hanc coniecturam vocabulum λίπα male epitheto privari et εἶδαρ duobus epithetis onerari, quod eo magis displicet, cum in versu superiore vocabula γάλα et μέθυ singulis epithetis ornata sint. Scripsit ergo καὶ λίπ' ἐπήρατον αὐτε μελίσσης τ' αἰθμιον εἶδαρ. »So enthalten beide Verse ein Paar mit entsprechenden Epitheta: weisse Milch und süsser Wein, liebliches Oel und der Biene blumige Speise; diese zwei Paare soll αὐτε einander gegenüberstellen.« Quod contra epicorum usum esset, cum αὐτε novam sententiam ordiri debeat. Itaque ἐπήρατον recepi, et ἡδὲ pro αὐτε scripsi. — »Μέθυ ἡδὺ hiatus Homericus.« Herm. — 736. 737 ἀμφὶ δὲ κόρσαις A, μὴ δὲ κορέσσης codd. dett. aif, μὴδὲ κορέσσης Steph. et rell. edd. ante Herm. — v. 737 σφωῖτέραις A, σφωῖτέροις codd. dett. (σφωῖτέρης Pal.) et edd.; πέπλον A, πέπλοις codd. dett. et edd.; οἶκονδε A B M V, οἶκονδε aif. »Quid sibi κορέσσης hic velit, non intelligo. Iam dixerat v. 92 [v. 733] τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτειοι nihil debet de hoc sacro auferri, domum portari, servari in alterum diem. Verbo, legendum puto μὴδὲ πορέσσης. Ne impertias cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc sacrificio nihil esse quasi eliminandum.« Gesn. »Neque κορέσσης nec πορέσσης quidem, mihi verum videtur. Cogitabam aliquando scribendum esse κοτέσσης, irascaris, invidias. Sed quid sit ramos oleae vestimentis suis capere, non intelligo.« Tyrwh. »Recte Schneiderus ἀχρόδρνα intelligenda putat, ut supra v. 524 [vulg.]. Caeterum aequabilitas orationis ad μὴδὲ infinitivum exigit, ut in sequentibus. Quare μὴδὲ κορέσσης in μὴδ' ἀχορέστους mutavi. Ad ἐλέειν intelligendum e praecedentibus ἀχρόδρνα.« Herm. »Quibus omnibus res minime expeditur. Nam στέφαι pro στέφασθαι inauditum; quid sit ἀχρόδρνα πέπλοις ἐλέειν, ramos oleae vestimentis suis capere, id non posse perspicere iure affirmat Tyrwhittus; neque res melius se habet, si cum Schneidero intellegas fructus oleae; sic

enim *πλέξαντας* ineptum fieri vides, quum fructus plecti non possint; denique quoquo rem vertis tota sententia tam nihili est, ut mirum sit criticos aliam corrigendi viam ingrediendam esse non vidisse. Poeta scripsit *στέφρα πλέξαντας* et *μηλινοέσσης*, quo aptissima fit sententia: (Iube socios)serta plectere, fructus autem oleae domum secum ferre. Quod quam verisimile sit apparet e v. 735 [vulg.] ubi domum reduces iterum sacra facere et *ἀρώματα ποικίλα καίειν* iubentur. Ad *ἐλαίης μηλινοέσσης* cf. *γλανκῶπιν ἐλαίαν* Meinek. Anal. Alex. pag. 148. a Wiel p. 33. Tribus epithetis a Wielio *ἐλαίαν* oneratam esse aegre ferens Seidenadel p. 9 καὶ *στέφρα πλέξασθαι* et *μηδ' ἀγορήτους*, vel ex v. 708 *μηδὲ τι χούρους* coniecit. Ego olim in Epist. p. 19 A libri lectionem commemorans: »Estne hic peplus ἀπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον« quaeivi, ut ait Eustathius ad η 96 p. 272, 30? an aliquam Orphici sacrificii caerimoniam respicit poeta, in quibus magnum pepli usum fuisse notum est?« Sed nunc absurdum puto in rationem caerimoniarum hoc loco a poeta descriptorum inquirere, *στέφραι* autem de tumulo dictum puto, in quo *λείψανα* δαιτὸς condita sunt. Quod in sepulchris in usu erat, hic quoque fieri iubet poeta: Tumulo libamenta superfundant, eumque insuper sertis coronent. Quare A libri scripturam recepi, nisi quod *πέπλον* metri gratia in *πέπλους* mutavi. — Caeterum Wiel p. 6 pro *πέπλοις ἐλέειν* scribendum esse dixit *πέπλοισιν ἐλεῖν*, cum trochaicas terminationes in tertio pede semper praetulerit poeta. — 739 *μὴ δὲ* A B M Pal. V; *μεταστρωφᾶσθε* A, *μεταστροφᾶσθαι* B; — *ἀπονόσφι* scripsi, ἀπὸ νόσφι A B M P Pal. et edd. ante Herm., ἀπο νόσφι [V?] Herm. tacite. — *τράποισθε* A M. — 740 *ἐς ἀταρπιτὸν* A M et Herm. ex conii., *ἐς ἀτραπὸν* B Pal. V aif., *ἐς ἀτροπὸν* P; — *ὄσσε* B P; *φέροντας* Herm. ex Tyrwhitti conii., *φέροντες* codd. et rell. edd. — 741 *μὴ δὲ* A B M Pal. aif. — 742 *εἴ κέν τις* A et Herm. ex conii., *εἰ καὶ τις* rell. codd. et edd., quod probavit Wiel p. 15; *ἰκέσθαι* codd. et edd. ante Herm., qui *ἱκησθε* scripsit et addidit: »ἐς τ' ἂν ἱκησθε correxit Schneiderus. Voluit puto *ἱκησθε.α*; *ἐστ' ἀφικέσθαι* conii. Wiel p. 15. — 743 *ἐνθάδ'* A; *ἀθανάτοισι* Pal. — 744 *ἐξ αὐτῆς* B. — 745 *ὄσσα τ'* B; *ἔσσεται* aif.; *ὄσσα τὲ* A, *ὄσσα τε* B aif., *ἡδ' ὄσα* M, *ὄσά τε* [P Pal. V] Steph. et rell. — 746 *ὄσά τε* codd. et edd. omnes, ut videtur; correxi; (*ὄσά τε* diserte notavi ex B). — 747 *ἐνὶ σφίσιν* codd. et edd. ut videtur omnes; correxi. *ᾠρυῶνται* A, unde aliquis forte *ᾠρύωνται*, et supra *κλάζωσιν* scribendum esse censebit; cfr. Köchly Proll. in Quintum p. LXXXIV et notam ad v. 629. — Post v. 747 versus spatium vacuum relictum in codd. dett.; titulus *νευρίτις* in edd. ante Tyrwh. — 748 *βαρχίδα* codd. aif. et Diner p. 533; *νεβρίταο* Herm. ex Tyrwhitti coniectura. »Apud Plinium N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. υ et β eadem fere forma pinguntur.« Tyrwh., *νευρίταο* codd. et rell. edd. — 749 *λίθον* Pal.; *βρομίω* A; *τὸν παρέχοντες* A, quod improbavi in Epist. p. 20, sae-

pissime enim ἔχειν dixit noster de lapidibus, nusquam παρέχειν; cfr. indicem vocabulorum s. v. ἔχω; τόνπερ ἔχοντες rell. codd. (etiam V, puto, de quo non notavi) et edd. ante Herm. — 750 ἄνθρωποι codd. et edd. ante Herm.; θύοιτε codd. aif, θυέων τε edd. inde a Steph. »Vertit interpres [Gesn.] quem habentis hominis quasi scriptum esset τόνπερ ἔχοντος ἀνθρώπου. Et sic opinor, scribi debet.« Tyrwh. Iam Eschenb. vertit: Cuius possessorum hominum. In idem incidit Pierson Verisim. p. 211, improbavit Koen. ad Greg. Cor. p. 34, recepit Herm. Codicum scripturam licet non nimis elegantem restituendam esse iudicavi in Epist. p. 19. 20. — 751 γυμνῶ A, γυμνῶν B ante corr.; ῥάχεν aif. — 752 εἵκοντες aif; τρύφας M; ἔφιος a; ἀκάνθη A. — 753 δηώσει A, δηώσοι B P Pal. et edd. ante Herm. (δηώσοι edd. inde a Steph.) δηώση M (cum glossa βλάψη) et V, δηώση Herm. ex conii.; αὐτῶ A. — 754 νευρίτης A, νευρίτις B P Pal. V et edd. ante Herm., νευρίτις M, νεβρίτης Herm. ex Tyrwhitti conii. ad v. 748 »Νεβρίτις vel potius Νεβρίτης.«. — ἔρδει A M, ἔρδει rell. codd. et edd.; ἀλόχω A. — 755 Ἐνθεν καὶ κατένωπα. »Fortasse haec de alio lapide dicuntur et imperfecta sunt. Sic paulo ante Ἐνθεν ἐγών, et statim post Ἐνθεν καὶ σέο etc.« Steph. »Certe dicuntur de lapide Chrysoprasio ut Gesnerus vidit. In ver. 750 [vulg.] malim θέσκελε. Nihil deesse credo.« Tyrwh. Maiorem litteram in Ἐνθεν ego demum posui. — 756 κρατερὰ A; θέσκελε Herm. ex Tyrwhitti conii., θέσκελα codd. et rell. edd.; πέτρη aif. — Post v. 757 versus spatium vacuum relictum in B P Pal. V; titulus χαβάζιος est in edd. ante Tyrwh. — 758 χαλάζις codd. praeter P, in quo χαβάζις est post corr., χαβάζις edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam χαλάζις recepit. — 759 θυμῶ A; σευ A B M P Pal., σεῦ [V?] edd. — 761 μου A; βεβρολημένω A; ἦρα B. — 762 Λητοῖδῃ σέο μέχρις ἐμοῦ codd., nisi quod ληθοῖδῃ. M et punctum (vel comma) ante σέο habent codd. dett. et edd. inde a Steph. usque ad Herm., qui sustulit. — 763 ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν codd. (ἐσσύμενος ante corr. V) et edd. ante Herm., quod sic vertit Eschenbach: »Latoniae Fili, Pocantius Heros, tui plenus dicit, haec ad me usque omnia hactenus perplexe exposita fuisse«, Gesner autem sic: »Latoniae Fili, haec tua omnia ad me usque Pocantius heros audacter ait se impossibilia dixisse.« »Versus primus, ut videtur, misere luxatus est, et mihi prorsus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt — τάδε πάντα ἀμήχανα φημὶ πιφάσκειν.« Tyrwh. — ἐμοὶ Π. ἦρ. ἐσσύμενος τάδε πάντα μ' ἀμήχανα conii. Musgr., τέο μέχρις et κεκλυμένος conii. Tiedemann ap. Herm.; λητοῖδῃς ἔο με χορημοῦ, Ποιάντιος ἦρος, ἐσσυμένοις τάδε πάντ' ἐπαρηγόνα φησὶ πιφάσκειν scripsit Herm. qui addit: »Hoc dicit: Latonius sui me oraculi cupidus, heros Poeantiae, haec omnia salutaria aperire iubet. Sequentia, quae non bene nexa sunt a poeta, in hanc sententiam dicuntur: sorori meae

fatale fuit, ut ei non crederetur: mihi credere tuto potes. » Hactenus Hermannus. Sed id ipsum, quod sequentia non bene, aut quod rectius dixeris omnino non nexa sunt, satis demonstrare poterat ea quae praecedunt tali correctione non persanata esse. » Wiel p. 21. Praeterea idem Wiel iam p. 6 monuerat Hermannum πάντ' ἐπαρηγόνα vel ea sola causa ferri non posse, quod poeta noster elisionem post tertii pedis arsim in toto carmine nunquam admisit. Ipse Wiel haec argutiora protulit p. 21: » Quid vero simplicius, quam poetam, ut post longiorem narrationem fieri assolet, sed haec hactenus, vel simile quid dixisse. Hoc posito sic scribe:

νῦν ἐδάης, ἔο σε χρὴ ἐμεῦ Ποιάντιος ἥρωος sive ἔο χρῆζες ἐμεῦ:

iam accepisti quae audire a me optasti. Etenim rogaverat Philoctetes Helenum ut remedia contra serpentes se edoceret. cf. v. 388 [vulg.] ... cfr. frequentissimum illud ὅττεός σε χρὴ. Sicuti autem criticorum operam in emendando hoc loco collocatam id potissimum frustratum est, quod ambo versus in unius sententiae ambitum coniungendos esse putabant, ita disiunctis illis versibus poetae manus in utroque facile cognoscitur. Posterior enim versus unde nova orditur sententia, sic restituendus est: ἔστι μὲν δὲ τὰδε πάντα μ' ἀμήχανά φησι πιφαύσκειν. Quam emendationem certam esse vel ex eo intelligitur, quod hac una ratione hic versus cum sequentibus commode coniungitur. Poeta enim dicit: erit qui haec omnia incredibilia a me enarrari opinetur: at enim Apollo ipsam sororem meam Cassandram vaticinantem fidem invenire noluit. Particulam in interpretatione propterea interponendam duxi, quo planius quae inter utramque sententiam ratio intercederet intelligeretur, quam si ponere voluisset poeta, ἀλλὰ γὰρ suo loco erat; qua ommissa quantum perspicuitatis oratio amittit, tantum ex brevitate gravitatis et ponderis accedit. Ceterum confer similem sententiam v. 509 ὅ τις τοι ψευδὸς κεν φαίη· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τεύχθαι. » Wiel p. 21. Equidem neque rationem illam quae inter has sententias intercedere dicatur, me intellegere fateor, neque tribus continuis asyndetis et vocabulo ἀμήχανον pro incredibili usurpato quin offendar facere possum. Mihi poeta haec dicere videtur: » Quae nunc tibi dixi, omnia ab Apolline accepta vera esse affirmo. Cassandreae sane sorori meae nemo fidem habere potuit, ego autem olim vera omnia me vaticinaturum esse iuravi, quare mihi quidem credere potes. » Ad priorum sententiae partem cfr. v. 400 εἴτε με παῖδ' ἐδίδασκεν ἀχειρεκόμης ἀγορεύειν μαντοσύνας, v. 513sq. τοῦδε ... μοι ... Φοῖβος ἀχειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι ... μυθεῖτ', v. 698 εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην τά κε λέξω. Scripsi ergο Αητοῖδαο μάλα χρησμοῖς Ποιάντιος ἥρωος ἐσπόμενον τὰδε πάντα μ' ἀληθέα φημι πιφαύσκειν. — 764 an δὲ χολούμενος scripsit? — 765 ἅπαντα codd. et edd. ante Herm., qui Merrickii con-

iecturam ad Tryphiod. v. 408 p. 63 *ἄπιστα* recepit. Bernard ad Synes. de Febrib. p. 120 *ἄφρατα* coni., *ἄχρατα* coni. Wernicke ad Tryph. p. 351 —353 collato imprimis Quinti Smyrnaei loco XII 526 de Cassandrae vaticiniis

οἷη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα
Κασσάνδρῃ, τῆς οὐ ποτ' ἔπος γένηετ' ἀχράαντον
ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσκεν· ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης,
ὥς ἀνεμώλιον ἦεν, ἔν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται.

et Plutarcho in Polit. Praeceptis c. 28 ὥσπερ οὖν τῆς Κασσάνδρας ἀδοξούσης ἀνόητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις

ἄχρατα γάρ με (φησὶν) ἔθηκε θεοσπίζειν θεός. etc.

Voluit autem Wernicke *ἄχρατα* θεοσπίζειν esse futura sine ullo effectu praenuntiare, non vero falsa vaticinia edere. Eandem coniecturam fecerat Toup in Animadv. in Longinum p. 188, poetam nostrum versus illos a Plutarcho servatos respexisse putans. Sed *ἀχράαντα* non *ἄχρατα* dicere debuit epicus poeta, quare Merrickianum recepi. — 767 *θεοσπέζειν* aif; *ἐτήτυμα* P, *ἐτύτητα* B. — 767 *χρατερὸν* A; *ὄρχον* PV aif; *ἐνισπέμεν* requirit Nauck. Mel. II p. 417, cfr. ad v. 402. — *ἀνθρώποιον* tacite Herm. — 770 *ἐκατήβολε* B. — 771 *ὥς* B; *ἄρ* A PV. »Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat.« Gesner. »765 et 766 [vulg.] sive Theodamanti sive Auctori tribuantur, non multum refert: sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per coniunctionem *δὲ* in ver. 767 [vulg.] cum versibus duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicate indicare Auctor supervacuū duxit,« Tyrwh. »Immo Theodamantis sunt versus 765 [vulg.] usque ad finem carminis. Mirum enim, immo absurdum foret, si, quum Theodamas retulisset Heleni sermonem, alter iste i. e. scriptor ipse, quicum loquitur Theodamas, diceret, *ὥς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο υἱός*. Ultimi vero duo versus a Theodamante eodem iure, quo ab ipso scriptore dici potuerunt. Nam uterque viae molestias sermonibus leniri optaverat.« Hermann. Omnes quattuor versus poetae tribuit O. Schneider in Nican-dreorum praef. p. 128. »Quod quidem sine obscuritatis aliqua offensione fieri nullo modo potest; nam post versus paene trecentos eosque per variam materiem continuatos par erat formulae *ὥς ἄρ' ἔφη*, si poetam haec addere putamus, narratoris nomen non deesse, quippe post tantum versuum rerumque seriem ex memoria sive legentium sive audientium facile elapsum.« Wiel p. 29 — vv. 771. 772 Theodamanti, vv. 773. 774 poetae etiam Seidenadel p. 10 attribuit. Caeterum cfr. O. Schneideri de his versibus verba l. l.: »quos, uti nunc scripti sunt, eleganti poeta indignos censeo; nam quum duo priores non nisi Theodamas eloqui pos-

sit, offendit quod nimis abrupti reliqui duo adiciuntur versus, qui non possunt nisi ipsius poetae esse; huic incommodo mihi succurrere videor scribendo φίλον υἱόν, φέρειν, νῶϊν δ' αἰπήεσσαν. Nam ne hoc quidem concesserim bonum poetam νῶϊ pro dativo posuisse, (quod alii quidem licitum sibi putavisse videntur. cfr. Buttm. Lexilog. I p. 53 sq.) « Sed displicuit Wielio p. 29 φέρειν χάριν in hac coniectura pro stabili phrasi epica φέρων χάριν positum, tum νῶϊν δ' αἰπήεσσαν, » quod αἰπήεσσαν minus apte dici videtur de eo colle, de quo poeta dixerat, v. 103 ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν; ποιήεσσαν autem imprimis accommodatum videbitur ei, qui comparaverit, quae v. 157 [vulg.] de eodem colle leguntur. Scripsit ergo

νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰόντες
τρηχεῖαν μάλα μύθῳ ἀταρπιτόν ἐπρήϊον.

νῶϊ autem primae personae dualem numerum cum tertia pluralis iunctum se alicubi in Anthologia Graeca legisse affirmat, ibique in nota aliud simile exemplum citari. Quod quin re vera ita se habeat non dubito, nihilominus mihi quidem νῶϊ ἐπρήϊον non minus barbarum vel ut rectius dicam inusitatum videtur, quam νῶϊ pro dativo usurpatum. Vulgatum ferri posse censuit etiam Seidenadel p. 9, qui praeterea, melius quam Wiel νῶϊν δὲ coniecit. — 773 ἀκρώρειαν B, ἀκρώρειαν a; ἰοῦσιν Herm. tacite; de rell. cf. ad v. superiorem. Subscriptio ἀδελφὸς οὐκλεριανὸς φορολιβιεὺς ὁ ἀλβίνου ταύτην ἔγραψε βιβλίον τοῦ περὶ λίθων ὀρφέως. τέλος in B; ἐπὶ φούσκῃς κρατούσης in P; τέλος τοῦ περὶ λίθων ὀρφέως in Pal.; τέλος τοῦ περὶ λίθων in V; deest subscriptio in rell. codd.

INDEX VERBORUM.

- ἄ 69.
 ἀάσχετον 536.
 Ἀβαρβαρέης 461.
 ἀγαθή 5. ἀγαθοί 101. ἀγαθῶν 19, 289.
 ἄρειον 438. ἀρείονα 696. ἄριστον 759.
 ἄριστοι 102. ἀρίστους 14.
 ἀγαλλομένους 7.
 ἀγανά 200.
 ἀγάννιφον 9.
 ἀγανόν 304. ἀγαυοῦ 463.
 ἀγγέλλω 262.
 ἀγέλας 603. ἀγέληθεν 155.
 Ἀγελείη 578.
 ἀγέρωχοι 220.
 ἀγήραον 412.
 ἀγκάς 375.
 ἀγλαός 495. ἀγλαόν 283.
 ἀγναμπτον 27. ἀγνάμπτοιςιν 589.
 ἀγνίξιν 212.
 ἀγνόν 317.
 ἀγορεύω 460. ἀγόρευε 399. ἀγο-
 ρεύειν 400. ἀγόρευσα 335.
 ἀγορήνδε 327.
 ἀγραύλων 260.
 ἀγρουώτου 241.
 ἀγρῷ 598. ἀγρῶν 68, 103. ἀγρούς
 272. ἀγρόθεν 94.
 ἀγυριν 416.
 ἀγχι 161, 431.
 ἀγω: ἄγει 270, 478, 506, 670. ἄγουσι
 90. ἄγεσκειν 152. ἄγοι 167. ἄγε 698.
 ἄγων 9, 93, 157, 256, 328. ἄγειν
 700, 730. ἄξω 103. ἄξων 170.
 ἀγῶνι 25.
 ἀδακρύτοιω 167.
 ἀδάμαντα 194.
 ἀδείμαντος 549.
 ἀδελφειοῖο 359. ἀδελφειοῦ 576. ἀδελ-
 φειῷ 325.
 ἀδηφάγον 131.
 ἀδίδακτοι 75.
 ἀείδῃσιν 727. ἀείδων 320.
 ἀεικέα 509.
 ἀείρων 374.
 ἀέκοντα 449.
 ἀελλοπόδεσσιν 122.
 ἀέναον 162. ἀενάφω 369. ἀενάοισι 223.
 ἀερτάζω: ἡέρταξε 137. ἀερτάζουσα
 224. ἀερτάζειν 623.
 ἄξω 683. ἄζομένοιω 605. ἄζόμενοι
 196.
 ἀθανάτοιω 654. ἀθάνατοι 228, 289.
 ἀθανάτων 102, 174, 273, 384. ἀθα-
 νάτοιςιν 8, 67, 743. ἀθανάτοιςι 5,
 245. ἀθανάτοις 186. ἀθανάτους
 199, 306.
 ἀθέριζεν 681.
 Ἀθηναίη 10, 679.
 ἀθλητῆρι 25.
 ἀθρήσαντες 546.
 ἀθρόος 487.
 Αἴαντι 675.
 αἰγανέης 114.
 αἰγιαλόνδε 523, 558.
 αἰγιόχοιο 260.
 αἰγλης 173.
 αἰγλήεντα 614. αἰγλήεν 645.
 αἰδέσσονται 226.

αἰδηλα 649.
αἰδριες 75.
αἰδοίων 674.
αἰεῖ 152, 197, 311, 381, 411, 442, 577,
608, 740. αἰέν 34, 35, 37, 167, 233,
393, 535, 636, 684.
αἰετόν 124, 148.
αἰζηός 256. αἰζγοῦ 439.
Αἰήταο 315.
αἰθαλόεις 476.
αἰθερίην 600.
αἰθεῖ 174.
αἰθήρ: αἰθέρος 648. αἰθέρα 11, 89.
αἰθρης 524.
αἰθωνος 703.
αἶκεν 267. αἶκε 188. αἶκ' 43, 204.
αἶμα 656, 659, 661. αἵματος 565,
572, 653, 660.
αἱματόεις 662. αἱματόεντα 614, 684.
αἱματοέσσας 716.
αἰνόν 23, 116, 133, 383.
αἶξ: αἰγῶν 215.
αἰόλον 337, 710.
αἰρέω: ἐλών 95. ἐλοῦσα 309. ἐλέειν
738.
[Ἄϊς]: Ἄϊδος 53.
αἶση 547. αἶσαν 682.
αἶσσω: αἶξαντα 117, 426.
αἰτήσεως 627. αἰτήσαντι 688.
αἶτιος 188.
αἰχμητής 437.
αἶψα 20, 62, 145, 210, 304, 331, 467,
480, 566, 574, 638.
αἶω: αἶουσιν 750. αἶοντες 229.
ἀάκητα 151.
ἀάνθη 752.
ἀαχεῖν: ἀκηχεμένος 210.
Ἀκειρεκόμης 400, 514.
ἀκείμυροτον 8.
ἀκέοιτο 353. ἀκείσσεσθαι 471. ἀκέ-
σασθαι 462.
ἀκήρατον 6. ἀκήρατα 663.
ἀκικυς 22. ἀκικυν 140.

Abel, Orphei Lithica.

ἀκοίμητον 392.
ἄκος 458, 674.
ἀκούεις 542. ἀκούων 107. ἀκουόν-
τεσσιν 765.
ἀκρήτοιτο 608. ἀκρήτου 610. ἀκρήτω
345.
ἀκρίδος 603.
ἀκρόδρουα 530, 736.
ἄκρου 126, ἄκρην 112.
ἀκρώρειαν 103, 157, 773.
ἀκτῖνα 181. ἀκτῖνες 294.
ἀκυμάντοισι 39.
ἀκωκήν 622. ἀκωκαῖς 126.
ἀλαπάξει 599.
ἄλγεος 406.
ἀλδήσασχε 370.
ἀλεγεινῆς 166. ἀλεγεινά 291.
ἀλεγίζων 38, 421. ἀλεγίζειν 61.
ἀλεσίνει 491.
Ἄλεξάνδροιο 354.
ἀλεξικάχοιο 1, 352.
ἀληθέα 763.
ἀλιτροσύνας 62.
ἄλκαρ 3, 406, 506.
ἀλλά 79, 88, 166, 411, 418, 425, 465,
530, 539, 552, 558, 570, 631. ἀλλ'
13, 61, 82, 112, 170, 249, 334, 352,
429, 442, 478, 518, 617, 636, 643,
680, 740.
ἀλλάσσεσθαι 577.
ἀλληκτον 36.
ἀλλήλοισι 592, 722.
ἀλλοδαποῖσι 32.
ἄλλομαι: ἄλλο 11.
ἄλλος 136 (bis). ἄλλω 135. ἄλλο 390.
ἄλλοι 201, 238. ἄλλαι 54. ἄλλα 329,
492, 722. ἄλλων 296. ἄλλοισιν 362.
ἀλλοτρίοιο 318.
ἄλμης 521. ἄλμην 214.
ἀλόγου 317. ἀλόγω 754.
ἄλς: ἀλί 531. ἄλα 581. ἄλας 719.
ἀλυσκάζων 109.
ἄλφита 214.

- ἄλωήν 265.
 ἄλωμένου 440.
 ἄλώσιμον 388.
 ἄμ' 258.
 ἄμαιομαχέτοιο 618.
 ἄμαλδύνειν 510.
 ἄμβροσίω 652.
 ἄμβρότου 173. ἄμβροτοι 56. ἄμ-
 βροτα 12.
 ἀμείρω: ἀμέρσω 169. ἀμερθεῖς 73.
 ἀμενηνόν 348, 470.
 ἀμήχανον 598.
 ἀμίαντον 368.
 ἄμμιγα 502.
 ἀμοιβῆς 169.
 ἀμοιβήδην 691.
 ἀμύμονος 637, 676. ἀμύμονες 226.
 ἀμύντορα 152.
 ἀμύνει 291.
 ἀμφασίη 573.
 ἀμφαφάεις 528. ἀμφαφόνων 251. ἀμ-
 φαφάσθαι 189.
 ἄμψηκας 709.
 ἀμφί 190, 209, 224, 240, 322, 364 (bis),
 380, 432, 566, 602, 737. ἀμφ' 140,
 496, 676.
 ἀμφιβεβῶσα 485.
 ἀμφιβαλὼν 554.
 ἀμφιέσῃσιν 276. ἀμφιέσας 266.
 ἀμφιπεριπλεχθεῖσα 80.
 ἀμφιπετάσας 649.
 ἀμφίπολον 314, 503.
 ἀμφίς 240.
 ἀμφιχαῖνω: ἀμφέχανεν 127.
 ἀμφοτέροις 294. ἀμφοτέρῃσιν 20.
 ἄμφω 258, 293, 760.
 ἀμώμητον 438. ἀμώμητοι 13.
 ἄν 3, 102, 250, 742 (?).
 ἀν' 89.
 ἀναβλύζον 163.
 ἀνάγκαι 96.
 ἀνάγωσιν 102.
 ἀναιμάκτων 699.
 ἀναίσσονται 486. ἀναΐξας 111.
 ἀνακτίτην 194.
 ἀναμνήσονται 220.
 ἄνακτος 42, 159.
 ἀναπλησθεῖσαν 524.
 ἀνάπτων 373.
 ἀναρπάζων 710.
 ἀνάρσιον 40.
 ἀνασχίζουσιν 239.
 ἀναχωρήσει 24.
 ἀναψύχεσκε 562.
 ἀνδάνω: ἦνθανεν 362, 620.
 ἀνδροφόνω 545. ἀνδροφόνων 583.
 ἀνέμου 125.
 ἀνεμώλιον 512.
 ἀνεργόμενος 606. ἀνερχομένην 705.
 ἀνελθεῖν 105.
 ἄνευ 274.
 ἀνευρών 696.
 ἀνέχω: ἀνασχεσθαι 641.
 ἀνεψιός 437.
 ἀνῆρ 27, 336, 591, 681. ἀνέρος 91,
 674. ἀνδρός 318. ἀνέρα 625. ἄνδρα
 633. ἀνδρῶν 92, 436, 462, 466, 508,
 ἀνθεμόεντι 235. ἀνθεμόεντα 80. [662.
 ἀνθήσουσι 255.
 ἄνθιμον 735.
 ἄνθρωποι 750. ἀνθρώπων 17, 227,
 545. ἀνθρώποισιν 59, 723, 768.
 ἀνθρώποισι 32, 402, 539. ἀνθρώ-
 πους 46. ἀνθρώπους 665.
 ἀνῆται 624.
 ἀνῆσας 651.
 ἀνίστημι: ἀναστήσαντος 119.
 ἀντέλλοντος 212.
 ἀντεβόλησα 93.
 ἄντην 298.
 ἀντιαχάτου 637.
 ἀντιβίην 26.
 ἀντιθέοιο 442.
 ἄντικρυ 28.

- ἀντίλυτρον 593.
 ἀντίον 146, 678.
 ἀντιώωσιν 420.
 ἀντίπαλον 275.
 ἀντομένω 434.
 ἄντρον 18.
 ἄνωγα 701, 720. ἀνώγη 17.
 αἰοδῆς 60. αἰοδῆν 46. αἰοδαῖς 372.
 αἰοδοί 664.
 αἰλλέες 706.
 ἄορ 682, 710. ἄορι 73.
 ἀοσητήρα 64, 65, 284.
 ἀπάγω: ἀπήγαγον 154.
 ἄπαντα 595, 707. ἀπάντων 92, 689.
 ἀπάτερθεν 595. ἀπάτερθε 63.
 ἀπειρέσιον 54, 409. ἀπειρεσῆς 326.
 ἀπειρεσῆν 491, 578, 647. ἀπειρε-
 σίοισι 597.
 ἀπειρήτοις 16.
 ἀπερύχει 198, 667.
 ἀπεχθής 71.
 ἀπίσκει 356.
 ἀπιστον 538. ἄπιστα 765.
 ἄπλετον 603. ἄπλετα 227.
 ἀπό 60, 119, 149, 479, 481, 624, 670.
 ἀπ' 242, 318, 654. ἄπο 583.
 ἀπύεργε 271.
 ἀποθνήσκων 356.
 Ἀπόλλων 360.
 ἀπόμνημι: ἀπόμνησα 767.
 ἀπόνοςφι 739.
 ἀποπλύνει 559.
 ἀποπνεύση 415.
 ἀπόπροθι 728.
 ἀποπτύση 523.
 ἀπόρροϊαν 173, 664.
 ἀποστείχοι 21.
 ἀποστίλβοντα 287.
 ἀποφύχοντα 387.
 ἄρα 141, 184, 197, 217, 273, 408, 540,
 555, 566, 572, 705, 729. ἄρ' 113,
 130, 145, 161, 219, 224, 481, 524,
 693, 771.
 ἀρᾶσθαι 231, 728.
 ἀργαλέος 71. ἀργαλέην 544.
 Ἀργειφόντης 58, 607.
 ἀργεννοῖο 177, ἀργεννοῦς 719.
 ἀργυρότοξος 764.
 ἀργυφέαις 287.
 ἀρέσασθαι 691. ἀρεσσάμενος 371.
 ἀρετήν 63. ἀρετῆς 81.
 ἀρή: ἀραί 589. ἀράων 229, 750.
 ἀρηγόνα 191, 457.
 Ἄρης 307.
 ἄρματι 90.
 ἀρνήσεται 176. ἀρνήσεται 630. ἀρ-
 νήσασθαι 164.
 ἀροτρεύοντος 241.
 ἀρούρης 595. ἄρουραν 239. ἀρού-
 ραις 270. ἀρούρας 269.
 ἀρπάζουσα 311. ἀρπάξαις 189. ἀρ-
 πάξας 132.
 ἄρπην 554.
 ἄρρηκτον 139, 725. ἀρρήκτοιςιν 258.
 ἀρτεμέεσαι 355.
 ἄρωγῇ 433. ἄρωγῆν 76, 352, 407.
 ἀρώματα 744.
 ἀσθμαίνοντες 89.
 ἀσπίδος 503, 609, 755. ἀσπίδα 512.
 ἄσπ' 290.
 Ἀσσυρίη 695.
 ἀστερέεντος 650.
 ἄστρον 497.
 ἀστροβλεφάρου 672.
 ἄστυδ' 94.
 ἀσχαλάα 670. ἀσχαλῶν 446.
 ἀτάρ 300, 615, 682.
 ἀταρβέα 586.
 ἀταρπιτόν 103, 580, 740, 774. cfr.
 ἀτραπιτοῖο.
 ἀταρτηρήν 51, 351.
 ἀτάσθαλα 588.
 ἄτε 370.
 ἀτειρέος 241.
 ἄτερ 87, 178.
 ἄτην 417.

ἀτηρήν 507, 597.
 ἀτίταλλε 374.
 ἀτίουσι 62.
 Ἄτλαντος 548.
 ἀτραπιτοῖο 338, cfr. ἀταρπιτόν.
 Ἀτρεΐδῃσιν 388.
 ἀτρεκές 3, 250, 343, 661. ἀτρεκές
 56. ἀτρεκέως 403, 769.
 ἀτρέμας 320.
 ἀτρέστου 772.
 ἀτρυγέτω 519.
 Ἀτρυτώνη 548. Ἀτρυτώνης 717.
 ἀδαλέων 179.
 ἀνγάζοντος 180.
 ἀνδένετα 360.
 αἶθε 452.
 ἀλλαχα 243.
 αἶον 130, 657.
 αἶραι 567.
 αἶριον 97.
 ἀνάρ 110, 135, 145, 154, 180, 316,
 520, 689, 708, 767. cfr. ἀτάρ.
 αἶτ' 280, 703.
 αἰτῆς 138, 468. αἰτῆν 379.
 αἰτίκα 71, 265, 288, 302, 346, 456.
 αἰτίχ' 181.
 αἰτις 111, 489.
 αἰτμῇ 475.
 αἰτόθεν 733.
 αἰτοκασγνήτη 347. αἰτοκασγνήτην
 764.
 αἰτοκασγνήτῳ 687.
 αἰτομάτῳ 159.
 αἰτός 98, 155, 169, 356, 660, 693.
 αἰτή 405, 522. αἰτοῦ 454. αἰτῆς
 414. αἰτῶ 7, 140, 434, 615, 631,
 678, 753. αἰτόν 88, 188. αἰτῶν
 161, 303.
 αἰχενίαις 505.
 αἰχένα 119, 552. αἰχένι 224. αἰχένας
 137.
 αἰχμηρῇσιν 270.
 αἰχμούς 596.

ἀφαιρέω: ἀφελόντας 737.
 ἀφαρπάζω: ἀφήρπασεν 552.
 ἀφύιτον 174, 411, 576.
 ἀφίξει 627. ἀφίξεται 37. ἀφικέσθαι
 665.
 ἀφλουισμοῖο 481.
 ἀφνειοῖο 693. ἀφνειοῦ 83.
 ἄφραστον 46.
 Ἀφροδίτη 323. Ἀφροδίτης 469.
 ἀφύσσεσθαι 266.
 ἀχάτου 237, 612. ἀχάτῃ 236. ἀχά-
 τῇ 611.
 Ἀχιλῆος 676.
 ἄχνην 455.
 ἄψ 24, 111, 312, 427.
 ἀψεύστοιο 715.
 Βαδίζεμεν 80.
 βάζουσ' 525.
 βαίνω: βήσετ' 39, 534. βήτην 158.
 Βαχχικά 748.
 Βάχχω 502.
 βάλλεο 644. βάλεν 545. βάλης 472.
 βαλόμην 759. βαλών 353, 383, 640.
 βαλέειν 240, 719. βεβολημένῳ 759.
 βάρβαρον 262.
 βαρεῖαν 465.
 βασιλῆος 672. βασιλῆες 226. βασι-
 λεῦσι 31.
 βελέμνου 114. βελέμνων 500. βελέμ-
 νοις 597.
 βένθεσσιν 522.
 βήν 447, 585. βήν 366, 578, 639.
 βίου 65.
 βιωσέμεν 630.
 βλαστάνω: ἐβλάστησε 531.
 βλεφάρων 670.
 βοόωντος 138.
 βοτάνη 517. βοτάνης 529, 570, 571.
 βοτάναι 418. βοτάνῃσιν 561. βο-
 τάναις 416.
 βουβώνεσσιν 509.
 Βουκολίδης 463.
 βουλεύεσθαι 200.

- βουλομένης 636.
 βόεσσιν 239.
 βραδύ 635.
 βρέγμα 255.
 βρέφος 370.
 Βρομίω 610, 718. Βρομίω 749.
 βροτείη 501.
 βροτοί 4, 101. βροτοῖσιν 361, 457.
 βροτοῖσι 61, 405. βροτούς 626.
 βροτοσάς 756.
 βρύα 519.
 βρωτήρων 599.
 βωμοῦ 137. βωμόν 128, 152, 159,
 231, 335, 706. βωμῶν 273, 699.
 Γαγάτην 474, 492.
 γαῖα 405, 407, 457, 733. γαίης 408,
 714. γαίῃ 15, 517, 656. γαῖαν 146,
 324, 482, 647. γαίῃθεν 111.
 γάλα 734. γάλακτος 192, 202. γά-
 λατι 380.
 γαλαθηνοί 219.
 γαλακτίδα 201.
 γάμων 470.
 γαμφώνυχα 147. γαμφώνυχον 553.
 γάνυται 101, 490.
 γάρ 87, 93, 103, 124, 125, 144, 178,
 205, 234, 245, 253, 270, 273, 288,
 301, 304, 319, 336, 341, 360, 378,
 385, 387, 391, 422, 424, 434, 460,
 480, 491, 495, 517, 542, 582, 624,
 638, 640, 645, 660, 666, 670, 700,
 726, 763.
 γαστέρος 507. γαστέρι 724. γαστρί
 488.
 γε 248, 295, 449, 518, 532, 659, 682.
 γ' 418, 612, 637.
 γενομένην 412.
 γενέθλην 683.
 γένος 397, 408, 599.
 γένυν 116.
 γηθόσυνον 4.
 γῆρας 259, 520.
 γηρύσασθαι 60.
 γεινώσκω: ἔργων 755. γυνόεις 250.
 γγόντες 144.
 γίνεται 662. γίνετ' 519. γεγαῶτα 644.
 γλάγος 596. γλάγρος 668.
 γλαυκὴν 586.
 γλαφυρήν 267.
 γλήνησι 673.
 γλυκερή 159. γλυκεροῖο 221, 506.
 γλυκερόν 669.
 γνάμπτει 195, 480. γνάμπτων 135.
 γοερόν 209.
 γόνυ: γούνατ' 453.
 Γοργεῖην 539, 561.
 Γοργόνα 542.
 γουνοῦμενος 395.
 γυῖα 27, 496.
 γυμνῶ 751.
 γυναιξί 459, 625.
 γυναικοφόνος 488.
 γυρόν 363.
 Δαήμεναι 317. δαήσεται 43. δαεῖης
 377. ἐδάην 698, 748. δαεῖς 684.
 δαῖζειν 712.
 δαιμόνιος 165. δαιμονίη 346. δαιμο-
 νίω 76. δαιμονίην 376.
 δαίμονι 30.
 δαίνυσθαι 732.
 δαῖς: δαῖδων 179, 181.
 δαῖτα 164.
 δαῖφρονι 675.
 δακρύοισι 285.
 δαμάσσει 22. δαμάστας 669. δαμα-
 σθείς 661.
 δάμνατ' 724. δαμῆναι 141, 543.
 Δαναοῖς 358.
 δαφονόν 618, δαφονῶν 141, 431.
 δέ 11, 17, 33, 62, 64, 70, 84, 98, 101,
 108, 118, 134, 136, 158, 159, 165,
 183 (bis), 190, 204, 220, 226, 228,
 230, 239, 255, 275, 278, 282, 293,
 296, 298, 306, 307, 321, 323, 344,
 364, 373, 381, 384, 390, 408, 413,
 415, 417, 426, 466, 483, 493, 494,

- 506, 513, 532, 564, 578, 594, 630,
632, 633, 638, 641, 657, 661, 662,
668, 669, 683, 712, 715, 716, 720,
722, 725, 728, 733, 737, 751, 773.
δ' 6, 7, 15, 63, 68, 71, 100, 103,
107, 111, 117, 126, 130, 133, 146,
161, 174, 177, 182, 184, 187, 197,
199, 201, 208, 212, 214, 217, 219,
224, 238, 256, 258, 260, 271, 273,
280, 292, 297, 299, 338, 339, 357,
369, 376, 392, 398, 407, 408, 425,
436, 453, 472, 476, 477, 481, 485,
489, 504, 510, 516, 522, 524, 526,
534, 535, 548, 555, 566, 568, 570,
573, 576, 586, 588, 608, 615, 622,
644, 655, 663, 667, 682, 691, 698,
714, 719, 724, 729, 731, 743, 754.
δειδέμεν 240.
δείκνυσι 639. δειξέιν 83.
δειλοί 69.
δεῖμα 124, 393, 546. δείματος 382.
δεινόν 30, 119.
δειρῆν 429.
δέμας 120, 238, 298, 311, 528, 570, 645.
δέμνια 256, 319.
δένδρεα 234.
δενδρήεντι 236.
δενδρουφύτοι 232.
δέργμα 339.
δέρκεο 387. δερκομένη 490. δέρε-
σθαι 549
δεῦρο 696.
δεύτερον 191, 703.
δέχνυσο 698. δέχνυσθε 4.
δέχχεται 486. δέξαντο 14. δεξάσθω 77.
δέω: δεθείς 190.
δῆ 112, 275, 391, 399, 416, 468*652.
δηθύνοντα 467.
δηῖω: δῆωσῃ 753. δῆωθεις 647.
Δημήτηρ 242. Δημήτερι 594.
δῆριν 579, 676.
δηρόν 526.
δῆω: δῆεις 417, 593, 613, 616.
διά 215, 421, 752. δι' 637.
διαινόμενον 263. διαινόμενοι 564.
διαμελείστί 712.
διατρίφαντα 454.
διανυγέα 172.
διδάσκηται 86. ἐδίδασκεν 400.
δίδωσι 459. δώσω 50, 643. δώσει 266.
δώσουσι 289. δῶκα 434. δῶκεν
578. δῶκε 361. δόμεν 88.
δίζημαι 84.
δίππετές 730.
δινεύει 711.
δίνῃσιν 562. δίνῃσι 211.
διογένης 575.
διῶς 74. δις 758. δι' 323. δίς 648.
διαν 477, 581.
διοτρεφέος 771. διοτρεφέεσσιν 31.
διώκω: ἐδίωκον 111.
δμῶες 41.
δοιῶ 240, 292, 325.
δοκεύσας 108.
δολεχῆς 563. δολιχῆν 580. δολιχῶν 340.
δολίφ 552.
Δόλωνα 686.
δόμον 743.
δόρυ 582.
δουρικλυτοῦ 439.
δρακοντοέθειραν 542.
δρακοντοφόνω 158.
δράκοντος 48, 132, 339. δρακόντων
431. δράκοντας 704
δριμεῖ 499. δριμύν 720.
δύνανται 409, 424, 535. δύνασθαι.
464, 510, 642. δυνήσεται 625. δυνη-
σόμενος 329.
δύο 138.
δύσιν 89.
δυσμενέων 23.
δύω: δυομένη 509.
δῶμα 168, 556. δώμασιν 66.
δῶρον 1, 305, 717. δώρω 7. δῶρα
12, 697, 749.
δωτῖναι 55.

Ε 22, 284, 323, 523.
 εαροτρεφένος 616.
 εαρόχροον 267.
 ἐγγυαλίξω 171. ἐγγυάλιξεν 412, 679.
 ἐγγύθι 711.
 ἐγρεκύδουμον 586.
 ἐγχιρυμφθείς 117.
 ἐγών 155. 675. 748. ἐγώ 91, 110, 117,
 132, 146, 169, 501, 534, 686, 698,
 745, 767. ἔγωγε 185, 316. ἐμεῖο
 404, 437, 453, 695. ἐμέθεν 82,
 151. μοι 98, 99, 118, 124, 128, 336,
 513, 534. ἐμέ 58. με 104, 122, 123,
 127, 400, 536. μ' 165, 763 (?),
 691.
 ἐδητύος 723.
 ἐδωδῆς 318, 719.
 ἐέλδωρ 333.
 ἔθειραι 295. ἐθείρας 297, 299.
 ἐθέλει 88, 312, 666. ἐθέλησθα 204,
 290. ἐθέλης 376. ἐθέλῃσι 43. ἐθέ-
 λωσιν 196. ἐθέλωις 178, 479. ἤθειλεν
 395. ἔθειλεν 444. ἐθέλεσχε 448, 497.
 ἔθεν 317.
 ἔθνος 603.
 εἰ 27, 96, 121, 128, 178, 232, 253, 278,
 297, 299, 317, 323, 335, 415, 420,
 423, 472, 485, 580, 617, 622, 630,
 633, 698, 742, 752. cfr. εἴπερ et
 εἴτε.
 εἰαρινόν 156.
 εἶδαρ 735.
 εἶδος 296, 438, 515, 571, 618. εἶδεῖ
 438.
 εἵκελος 299. εἵκελον 163.
 εἰλαπίνην 98.
 εἰλειτο 134.
 εἵματος 126.
 εἵμι: ἵομεν 164. ἵοι 243. ἰόντι 94.
 ἰόντα 579. ἰούσι 773.
 εἰμί: ἐστίν 612, 628, 661. ἐστί 247,
 250, 414, 532, 700. ἔης 253. ἦα 141.
 ἔσχον 144. ἔην 300, 529, 552, 569.

ἦεν 125, 136, 528, 569. 654. ἔσχεν
 555. ἔσχε 680. ἔσσεται 303, 674,
 753. ἔσσετ' 293. 343. ἔσσεθ' 97.
 ἐών 105. ἐόντα 40, 470. ἐοῦσα 549.
 ἐόντων 37, 233, 331. ἐόντα 724.
 ἐσσομένων 290. ἔμμεναι 494, 514,
 540. εἶναι 41, 124, 199. 201, 261,
 280, 537, 538, 593.
 εἶν 531. cfr. ἐν et ἐνί.
 εἰναετῇ 345.
 ἐοῖο 153. ἐοῦ 42, 605. ἐόν 446, 650,
 ἐῆς 490, 461. ἐαῖς 374.
 εἴπον: ἔειπον 609. εἴπη 395.
 εἴπερ 175, 396.
 εἴργει 500. εἴργεσθαι 671.
 εἰς 81, 515. cfr. ἐς.
 εἰσαναβαίνεις 170.
 εἰσέτι 651.
 εἰσενόησεν 121.
 εἰσόχε 559.
 εἰσοράς 103. εἰσοράσθαι 238. εἰσι-
 δέειν 299.
 εἴτε 590. εἴθ' 591.
 εἵως 107.
 ἐκ 68, 77, 178, 189, 248, 271, 273,
 274, 359, 383, 408, 435, 466, 491,
 505, 563, 570, 603 (bis), 648, 663,
 670, 733 cfr. ἐξ.
 ἔκαστος 107, 709. ἐκάστου 84, 406.
 ἐκάστῳ 53. ἔκαστον 725. ἐκάστης
 216. ἔκαστα 56, 403, 769.
 ἐκατηβόλε 404, 470.
 ἐκατόμβης 231.
 ἐκβλύζοντα 490.
 ἐκεῖνος 691. cfr. καῖνος.
 ἐκῆτι 691.
 ἐκλείπω: ἐξέλιπεν 131.
 ἐκπίνοντας 596.
 ἐκπρομολόντες 706.
 ἐκπροπεσοῦσα 324.
 ἐκπρορέει 203.
 ἐκπροφύγησι 397.
 ἐκτείνω: ἐκτετάνυσται 74.

- ἐκτελέσωσιν 333. ἐκτελέσας 745.
 * Ἐκτορι 687, 690.
 ἐλαίης 737.
 ἐλαϊνέης 130.
 ἐλαῖνον 717.
 ἐλαίου 504. ἐλαίφ 253.
 ἐλαύνω: ἐλαῦνοι 323. ἐλαύνων 473.
 ἐλαυνομένοις 425. ἤλασαν 68.
 ἐλάσας 155, 450. ἐλάσαι 52.
 ἐλάφοιο 244, 248.
 ἐλαφρά 519.
 ἐλεαίρειν 196.
 ἐλέγξει 479.
 Ἐλένοιο 366. Ἐλένου 358.
 ἐλέπολις 679.
 ἐλέφαντος 51.
 ἐλισσομένου 136. ἐλίζεν 647.
 ἔλκει 343, 455, 623.
 ἔλκειν 466. ἔλκων 480.
 ἔλπομ' 185. ἔλπετο 350. ἔολπα 538.
 ἐλπωρή 415.
 ἔμβαλε 301.
 ἐμμεμαώς 84.
 ἐμοῦ 143 ἐμόν 152, 686. ἐμῆς 138.
 ἔμπης 249, 570.
 ἔμπνοος 414. ἔμπνοον 372.
 ἐμπερέες 365.
 ἐμφύω: ἐμπεφύασιν 294.
 ἐμφύχοιο 368, 701. ἔμφυχον 362.
 ἐν 15, 25, 73, 148, 211, 214, 227, 232,
 275, 278, 301, 321, 328, 370, 373,
 380, 408, 416, 417, 432, 442, 472,
 505, 522, 527 (?), 537, 562, 578,
 613, 615 (bis), 640, 644, 656, 660,
 661, 719, 720, 722, 726, 759. cfr.
 εἰν et ἐνί.
 ἐναιρομένοις 557. ἐναιρομένης 231.
 ἐναντίον 426, 548.
 ἐνδοθεν 203, 277, 487.
 ἐνδοθι 279, 641.
 ἐνδον 297, 730.
 ἐνεχα 168. ἐνεχεν 264. ἐνεχ' 609.
 ἐνγεί 306.
 ἐνθα 105, 482 (bis), 524, 743, ἐνθ' 19, 121.
 ἐνθεν 748, 755, 758.
 ἐνί 22, 44, 55, 66, 150, 208, 234, 369,
 378, 473, 488, 517, 518, 581, 629,
 631, 659, 685, 747. cfr. εἰν et ἐν.
 ἐνιπλέοιο 276.
 ἐνίπλεον 192.
 ἐνίσπω 4. ἐνισπεῖν 402, 768.
 ἐνιχρίμπτοινο 423.
 ἐννέα 712.
 ἐννυμι: ἐσσάμενοι 709.
 ἐντεσι 676.
 ἐντρίψαντα 344.
 Ἐνυαλίοιο 582.
 ἐξ 53, 166, 514, 560, 572.
 ἐξακέσασθαι 598.
 ἐξαπίνης 113, 218, 379, 428, 524,
 574, 689.
 ἐξαυτίς 220, 744.
 ἐξελάσει 596.
 ἐξερεσίνη 86.
 ἐξερέω 639. ἐξερέει 385.
 ἐξόπιθεν 553.
 ἔξοχ' 307.
 ἐξυπαλύξαι 584.
 ἔξω 382.
 ἔοικας 391. ἔοικε 663. ἐοικώς 375.
 ἐοικότα 30, 501.
 ἐπακουέμεν 381. ἐπακοῦσαι 376. ἐπακούσας 461.
 ἐπαμύντορα 587.
 ἐπαιιδάς 591.
 ἐπαρηγόνα 677.
 ἐπασσύτεροις 235.
 ἐπαυτίχα 334.
 ἐπεί 12, 154, 170, 338, 411, 448, 520,
 569, 726, 739.
 ἐπεγομένοιο 277.
 ἔπειτα 183, 335, 708, 732, 743, ἔπειτ' 451 (?).
 ἐπέρχεται 304.
 ἐπεσσύμενον 115. ἐπεσσύμεναι 567.

ἐπὶ 7, 35, 39, 110, 128, 252, 280, 335,
354, 396, 407, 492, 535, 561, 591,
599, 647, 653, 713, 730, 731. ἐπ'
135, 229, 272, 438, 545. ἐφ' 343,
366, 414. ἐπι 130, 160, 353.
ἐπιγνάμπει 332.
ἐπιγράβδην 365.
ἐπιειμένον 611.
ἐπιόμενη 36.
ἐπίκλησιν 692.
ἐπιμάρτυρα 257, 398.
ἐπίνευσον 99.
ἐπιπασσέμεν 455.
ἐπιπλάσσειν 624.
ἐπισπεῖσαι 734.
ἐπισπέρχωνσιν 96.
ἐπίσταμαι 746.
ἐπισταμένως 305, 462.
ἐπιτέλλεο 210. ἐπέτελλον 675.
ἐπιτρέχω: ἐπέδραμον 145. ἐπεδρα-
μέτην 144.
ἐπιχθονίους 196.
ἐπιφαύεσκεν 126. ἐπιφαύων 658.
ἐποιχόμενος 213.
ἐπομαι: ἐπεσθαι 122, 444. ἐσπετο
444. ἐσπόμενον 703. ἐσπομένω 143.
ἐσπεσθαι 100.
ἐπος: ἐπέων 398. ἐπέεσσιν 95.
ἐποτρύνων 200.
ἐπτά 366.
ἐπωνυμίην 72, 237.
ἐπώνυμον 727.
ἐρατεινά 671.
ἐρατῆς 257.
ἐργον 71, 78, 246. ἐργα 470. ἐργοις 87.
ἐρδει 754. ἐρδειν 372. ἐρδειν 377, 460.
ἐρξεις 206. ἐρξαι 605.
ἐρεβώπιδα 544.
ἐρεείνειν 384.
ἐρεμνοῦ 52.

ἐρέω 403.
ἐρήτυεν 447. ἐρητύσει 225.
ἐριβόλαχι 655.
ἐριβόλου 714.
ἐρηγνῆα 24.
ἐριδαίνοι 28.
ἐρίζω: ἐρίσειε 658.
ἐρήκοον 468.
ἐρικυδέας 302.
Ἐριννύσι 589.
ἐριούνιος 2. Ἐριούνιον 69. ἐριούνιον
ἔρις: ἔριδος 326. [199.
ἐρίτιμον 721.
ἐρίφοισιν 150. ἐρίφοισι 206.
Ἑρμείας 18, 54.
ἐρπετοῦ 684. ἐρπετά 391, 407, 419,
472, 493, 642.
ἐρπυστήρων 49.
ἐρπων 580.
ἐρχομ' 157. ἔρχεται 632. ἔρχεται
396. ἔρχεσθαι 215. ἐρχομένοις 48.
ἔρχεσθαι 395, 421, 667. ἔρχεσθ'
741. ἦλθε 2. ἔλθῃσι 520. ἔλθῃ
342. ἔλθωμεν 336. ἔλθοι 623. ἔλ-
θών 110, 559, 694. ἐλθεῖν 435.
ἐρυθρή 601. ἐρυθρήν 572.
ἐρύκειν 445. ἡρύκακεν 449.
ἐρυσίβην 600.
ἐρύω: ἐρύσσει 35.
ἐς 9, 18, 89, 96, 103, 146, 157, 243,
256, 259 (bis), 319, 324, 533, 579,
580, 729, 740, 741, 743, 773. cfr.
εἰς et ἔστ'.
ἐσελθέμεν 18.
ἐσθλός 437. ἐσθλή 585. ἐσθλόν 611.
ἐσθλήν 68. ἐσθλώ 300. ἐσθλοί 280.
ἐσθλῶν 416.
ἐσορῶντες 705.
ἐσπέμπουσιν 723.
ἐσσυμένω 677.
ἔστ' 742.
ἐταῖρος 690. ἐταῖρε 97. ἐταίρων 157.
ἐταίρους 684.

- ἐτάροις 444.
 ἐτερήμερος 633.
 ἐτέροιο 514. ἔτερον 515, 643. ἐτέρης
 185. ἐτέρας 714.
 ἐτήτυμον 516, 660. ἐτήτυμοι 294.
 ἐτήτυμα 766.
 ἔτι 137, 187, 339, 422, 424, 529, 560.
 ἔτ' 415, 569, 662.
 ἐτώσιος 539. ἐτώσιον 605.
 εὖ 462.
 εὐκύκλως 135.
 εὐλὰς 600.
 εὐπέταλον 230.
 εὐπλοκάμοιο 439.
 εὐρύσπα 88, 701.
 εὐρύστερνος 548, 645.
 εὕρης 251, 617. εὕροις 417. εὕρον
 759. εὕρων 91. εὕρειν 6.
 εὐσέλω 581.
 εὔτε 400, 645, εὔτ' 102.
 Εὐφορβος 433, 463. Εὐφόρβοιο 441,
 448. Εὐφόρβω 436.
 Εὐφρήτας 263.
 εὐχὴ 38.
 εὐχομένειο 171. εὐχομένου 37. εὐχο-
 μένω 191.
 εὐχολῆσι 176.
 εὐώδεα 286.
 ἐφέλλεται 332.
 ἐφέπομαι: ἐπισπόμενος 336.
 ἐφερπύζοντες 708.
 ἐφίχεται 57.
 ἐφορμήσει 26. ἐφορμήσουσι 34.
 ἐχεπευκέι 475.
 ἐχέφρονα 369.
 ἐχίδνης 347, 393.
 ἔχω: ἔχει 238, 580, 659. ἔχομεν 3.
 ἔχεν 297, 299, 392. ἔσχεν 572. ἔχων
 175, 244, 528. ἔχοντα 227, 283, 618.
 ἔχοντες 749. ἔχοντας 230. ἔχουσα
 243. ἐχούση 375. ἔχειν 360, 497,
 659, 664.
 ἐφομένειον 731. ἐφομένοις 640.
 Ζαμίλαμπιν 263.
 Ζεύς 630. Δῶς 1, 13, 47, 147, 260.
 ζωάγρια 153.
 ζώεσκεν 151. ζῶειν 16.
 ἦ 495. ἦ μὲν 445.
 ἦ 193, 240, 250, 580, 581, 624, 634.
 cfr. ἦε.
 ἡγήσασθαι 541.
 ἡδέ 9, 465, 512, 718, 735. ἡδ' 49, 75,
 137, 591.
 ἡδὴ 120, 466, 469.
 ἡδέϊ 321. ἡδύν 157. ἡδεῖα 533. ἡδείη
 704. ἡδύ 734.
 ἡέ 114, 635. cfr. ἦ.
 Ἥελιος 302. Ἡελίοιο 313. Ἡελίου 292,
 658. Ἡελίω 93, 153. ἡελίοιο 154,
 713. ἡελίου 180, 212. ἡέλιον 90.
 cfr. ἥλιον.
 ἡεροφοῖται 45.
 ἡῖθεν 310. ἡῖθεν 33.
 ἦκα 553.
 ἦκειν 355.
 ἦλιον 701. cfr. ἡέλιος.
 ἦμαρ 632. ἦματα 254, 259, 366.
 ἡμετέρου 272. ἡμετέρων 104. ἡμε-
 τέροις 770.
 ἡμεῖς: ἡμῖν 15. ἄμμι 338. cfr. ἐγώ.
 ἡμίνεος 57. ἡμινέουσιν 70. ἡμινέοισι
 620.
 ἦν 342.
 ἦπεδανοῖο 382.
 ἦπερ 92.
 ἦπεροπῆα 357.
 Ἡρακλῆος 772. Ἡρακλῆα 10.
 ἦρως 357, 404, 418, 494, 558, 762,
 770. ἦρωα 573. ἡρώων 63, 304.
 ἡρώεσσι 458.
 ἦτοι 13, 107, 247, 313, 334, 418, 521.
 ἦτορ 17, 174, 268, 332.
 ἦότε 192, 274, 309.
 Ἡφαίστιο 703.
 θαλάσσης 522, 562. θαλάσση 559.
 θαλέθοντα 156. θαλέθουσα 413.

- θαλλῶ 217.
 θάλλοιτο 233.
 θαλπωρήν 396.
 θάμβος 293, 425, 536.
 θαμίζων 633.
 θάμνοι 565. θάμνοις 567. θάμνοισι 148.
 θανάτοι 116, 503. θανάτω 74.
 θαρσαλέως 420.
 θαῦμα 187, 377, 574.
 θαυμάζοιτο 78. ἐθαύμασεν 575.
 θαόμαι: θεωμένου 533.
 θεωγενέων 14.
 θειοδάμαντι 94.
 θέλγητρον 534. θέλγητρα 314.
 θέλγει 200. θέλξεις 328, 626. θέλγοντα 704.
 θελξίμβροτον 320.
 θέμις 6, 164, 422, 628, 700.
 θεοπροπίης 715. θεοπροπίην 384.
 θεοπροπίας 289.
 θεός 171. θεοῦ 305. θεόν 371. θεοί 228. θεῶν 164, 233, 656. θεοῖς 67, 98.
 θεουδέα 374.
 θεράποντι 772. θεράποντα 686. θεράποντας 719.
 θερμὴν 560.
 θέσκελε 756. θέσκελον 78. θέσκελα 330, 492.
 θεσπεσίω 192. θεσπέσιον 681. θεσπεσίην 77. θεσπεσίω 293. θεσπεσίως 387.
 θεσπίζειν 766.
 θηευμένου 536.
 θηητόν 244.
 θηλυτέρη 485. θηλυτέρης 367.
 θήρ 127. θηρός 149. θηρί 141. θήρα 207. θήρες 746. θηρῶν 396. θήρσιν 29, 75. θήρσαι 446. θήρας 440.
 θήρειον 552.
 θηρητήρ 433.
 θίγγη 182.
 θλίψας 752.
 θνήσκω: τεθνήγος 52. τεθνήγες 547.
 θνητός: θνητοῖσιν 1, 585, 666. θνητοῖσι 281, 460, 607. θνητούς 199, 475, 671.
 θολόν 490.
 θοόν 582. θοαί 566. θοῶς 128. θοώτερον 114.
 θούριος 307.
 θρασύν 573.
 θραύεσκον 140.
 θρίξ: τρίχες 255.
 θύγατρεις 566.
 θυγλὴν 700. θυγλὰς 195, 264, 743.
 θυηπολέουσι 281.
 θυμός 26. θυμῷ 350, 447, 759. θυμόν 326, 651.
 θυσίαι 100. θυσίῃσι 371.
 θύω: θύοιτε 750.
 Ἰαίνεται 268. λαινόμεναι 217.
 ἰαχάζοντες 46.
 ἰᾶσθαι 637.
 ἰασπιν 267, 613.
 ἰαχὴν 113.
 Ἰδης 432.
 ἰδρύσαντο 129.
 ἰερέϊον 93, 170.
 ἱεροπρεπέες 100.
 ἱερὴν 479. ἱεράς 730. ἱερόν 184, 434.
 ἱερά 268.
 ἱημι: ἱέμενος 692.
 ἱητήρα 643.
 ἱκελος 149. ἱκελον 477. ἱκελοι 75.
 Ἰκετόνος 441.
 ἱκέτευσας 207.
 ἱκνέομαι: ἵξεν 9. ἵκηαι 175. ἵκηται 731. ἵκησθε 742. ἱέσθαι 97.
 Ἰλιόθεν 694.
 ἰλόν 507.
 ἱμείρων 711.
 ἱμερόεντι 310. ἱμερόεντα 470, 754.

ζμερος 62. ζμερον 723.

ζμερτου 283. ζμερτόν 625. ζμερ-
τῆσιν 33.

ζνα 377, 519 (bis).

ζνες 364.

ζόν 49, 450, 503. ζούς 340.

ζπποι 657.

ζωφ 504.

ζσταται 428. ισταμένος 108. ἐστή-
κασι 547. στήσας 212. στήσαι 48.

ζγνια 443.

ζχώρ 203, 487. ζχώρι 669.

Καγγαλώων 443.

καθαίρω: καθήρας 467.

καθαρω 373.

κάθεται 602.

καθορώ: κατόψαι 234.

καί 5, 7, 11, 27, 29, 30, 31 (bis), 32,
33, 35, 38, 40, 41, 42, 50, 51, 52,
57, 68, 71, 73, 86, 87, 88, 95, 97,
125, 127, 137, 139, 158, 161, 182,
187, 190, 204, 214, 215, 226 (bis),
227, 230, 232, 236, 242, 244, 254,
259, 267, 269, 272, 273, 280, 282,
284 (bis), 285, 286 (bis), 290, 291,
303, 306, 313, 315, 318, 321, 325,
327, 329, 331, 332, 334, 336, 340,
343 (bis), 344, 345, 347, 367, 368,
371, 376, 385, 390, 406 (bis), 409,
412, 414, 416, 420, 428, 431, 438,
440, 447, 452, 456, 458, 459, 461,
465, 468 (bis), 469, 474, 482, 511,
527, 531, 538, 555, 556, 560, 570,
574, 582, 583, 584, 588, 595, 600,
604, 610, 614, 615, 616, 619, 626
(bis), 628, 642, 658, 661, 662, 673,
675, 678, 686, 702, 717, 720, 722,
734 (bis), 735, 736, 748, 750, 755,
758, 759, 760, 767, 769.

καίπερ 426.

καίειν 186, 744.

καχομήτιος 225.

καχομήχανον 729.

καχόν 125.

καχότητος 16, 77, 167, 198. καχότητα
406.

καλεσσιγόρου 718.

καλέειν 362. κέκληται 489, 663.

καλῆ 327.

καλύπτοι 733.

καμάτοις 87. καμάτων 587.

κάμνω: κάμνοντα 190, 628. κάμης
378. κάμοι 85.

κάμπας 600.

καπνόν 183, 486.

κάρα: κρατός 73. κράατι 252, 565.

καρήατι 499.

κάρηνον 139.

καρπόν 601.

καρποφόροιο 736. καρποφόρω 216.

καρτερόν 240, 767. καρτερά 756.

cf. κρατεροῖο.

κάρτος 409, 414, 438.

καρφαλέης 182. καρφαλέη 477. καρ-
φαλέας 269.

κασιγνήτω 550.

Κασάνδρην 765.

κατά 482, 507. κατ' 601. κάτω 216.

καταδαρθάνω: κατέδαρθε 431.

κατάδεσμοι 588.

καταδνήσκει 413.

καταθύμιον 261. καταθύμια 228.

καταΐγδην 508.

κατακνώσσουσα 321.

καταλέγω: καταλέξω 399. κατα-
λέξαι 329.

καταλείβεται 487, 535.

καταλείπω: κάλλιπε 456.

καταπίπτω: κάππεσον 110.

κατάστικτον 620.

κατατίθημι: κάτθεο 319. καταθεῖναι
179. κατέθηκεν 19, 561.

καταχεύειν 718.

κατειβόμεναι 652.

κατεναντίον 180, 212, 435.

κατένωπα 132, 464, 755.

κατεχω: καθέξει 259. κατάσχη 629.
 κεῖθι 697.
 κεῖμαι: κεῖται 275. κέονται 55.
 κειμήλια 82.
 κείνο 606. κείνην 350. κείνοι 705.
 κείνους 13.
 κέκλωμαι 179. ἐκέκλετο 401. κέκλετο
 124. κέκλεο 341, 623. κεκλόμενος 2.
 κεκλωμένου 358.
 κελαδεινοῦ 263.
 κελαυνή 79. κελαυνῆς 421, 503, 755.
 κελαινόν 556.
 κελαρύζεται 163.
 κελεύθου 563.
 κελεύω 287. κέλευε 685. κέλευσα 454.
 ἐκέλευσεν 765. κεύσας 59.
 κέλομαι 317, 345. κέλεται 15. κέλετο
 550. κέλοντο 656.
 κεν 17, 20, 52, 72, 84, 110, 127, 205,
 233, 242, 250, 298, 300, 308, 314,
 329, 386, 397, 417, 423, 445, 485,
 497, 504, 516, 545, 627, 658, 678,
 742, 752. κε 251, 305, 332, 472,
 617, 649, 674, 698, 710, 726. κ'
 57, 175, 335, 353, 415, 479, 520,
 632, 739.
 κέντρα 510.
 κεραή 484.
 κεράμιοι 716.
 κερράννυμι: κεράσας 668. κερασθεῖς
 506.
 κέρας 245, 247. κέρα 240. κεράεσσι
 640.
 κεραυνοί 604.
 κεύθων 590.
 κεφαλῆς 248, 466. κεφαλὴν 560.
 κήπη 234.
 κῆρ 101.
 κῆρα 544. κῆρας 272.
 κῆρουξ 694.
 κηρύσσειν 58.
 κικλήσκουσι 587. κικλήσκων 399. κι-
 κλήσκειν 202, 725.

κισσοχίτωνι 261.
 κίον 112. κίοντα 104. κίοντας 738.
 κιοῦσα 574. κιούσας 654.
 κλάδοι 530. κλάδουσιν 235.
 κλάζουσιν 746. κεκλήγασι 45. κεκλη-
 γότος 380. κεκλήγοντα 143.
 κλείουσιν 665. κλείον 195. κλείον-
 ται 281.
 κλέος 576, 605.
 κλήζειν 701.
 κλήμασιν 265.
 κλήσιν 713.
 κλονέει 339.
 κλύω: κλύοι 171. ἔκλυεν 495. κλύεν
 498. κλύοντες 63. κέκλυθι 177.
 Κλωθώ 632.
 κνήμην 450.
 κνίσσης 711. κνίσσησιν 493. κνίσσησι
 474.
 κοινά 367.
 κοίρανον 92.
 κόκκον 720.
 κόλπῳ 380. κόλπον 243.
 κομίζει 458. κομίζει 223. κομίζων 2,
 20, 626. κομίζειν 677. κόμισσε
 696. κομίσας 28, 267, 319. κομί-
 σαντος 55. κομίτσαι 358.
 κομύωντα 235.
 κονίησιν 73. κονίησι 278.
 κονισσαμένῳ 25.
 κόπτω: κόψας 505, 594.
 κορέννυμι: κορέννυσθαι 732. κο-
 ρέσουσιν 269. κορέσαντο 564. κο-
 ρεσσάμενοι 219. κορεσθῆναι 536.
 κόρη 248. κόρη 501. κόρησας 737.
 κορσῆεντα 498.
 κορυφῇδε 112.
 κουραλίτιο 511, 585. κουράλιον 577,
 607.
 κούρη 36, 316. κούρης 314, 552. κού-
 ρην 256.
 κούροιο 443. κοῦροι 708.
 κοῦφοι 745.

κραδίη 5. κραδίην 339.
 κραϊπνοί 47.
 κραταιή 456.
 κρατεροῖο 279. κρατεροῦ 178. κρα-
 τερόν 694. κρατεροῖσι 337, 342.
 κρατερῶτατον 593.
 κρατερόφρονι 550.
 κρατυνομένην 525.
 κρέα 724. κρεάεσσιν 731.
 κρεῖων 66, 167.
 κρημνοῖσι 543.
 κρητῆρι 214.
 Κρονίδης 11, 88. Κρονίδας 556, 604.
 Κρόνος 651. Κρόνοιο 646.
 κροτάφους 254 (?).
 κρυερός 634. κρυερήν 579.
 κρυπτάδια 44.
 κρύπτω: ἐκρύφθην 150.
 κρύσταλλος 274, 298. κρύσταλλον
 172, 297.
 κτείνω: ἔκτανε 357.
 κυαναυγέσιν 211.
 κύδηνεν 316.
 κύδος 679.
 κυκάω: κυκωμένου 38. κυκώμενον 279,
 κύκλω 364. [584.]
 κυλινδόμενοι 482.
 κύλιξ: κυλίκεσσιν 673,
 Κυλληνίδα 554.
 κύματ' 523.
 κυνηγεσίησι 432.
 κύων: κύνε 143, 158. κύνεσσιν 443.
 Λᾶας 662. λαῖ 389, 419. λααν 173,
 191, 225, 227, 230, 251, 258, 353,
 372, 494, 659, 688. λαε 292.
 λαγρός 148.
 λάξεο 172. λάξετο 682.
 λάθρη 319.
 λαϊνέη 547.
 λαῖνος 532.
 λαϊψηρόν 686. λαϊψηρώ 106.
 λαμβάνω: ἔλλαβεν 451 (?). λάβε 573.
 λαβών 629, 693.

λαμπετόωσαν 89. λαμπετόωσαι 295.
 λανθάνω: λάθην 148. λήσονθ' 478.
 λαοβοτειρής 714.
 Λαομεδοντιάδης 389.
 λαός: λαοί 72. λαοῖσιν 30. λαούς 327.
 λαοσσός 58. λαοσσόν 10.
 λασίης 238. λαστήν 252. λασάις 161.
 λάσιον 216. λασιόισιν 442.
 λαφύξαι 120.
 λάχνην 252.
 λέβητης 716. λέβητος 276. λέβητα 278.
 λέγω: λέξω 698. λέξαντος 769.
 λειμῶνα 81.
 λείπω: λίποι 278. λιπέσθαι 448. λέ-
 λειπται 338. ἐλέλειπτο 130. λε-
 λείφασθαι 452.
 λείψανα 733.
 λελήγντο 118.
 λεοντοδόρην 619.
 λεπιδωτός 291. λεπιδωτόν 287.
 λεπταλέην 455. λεπταλέοι 209.
 λεπτής 468. λεπτήν 341. λεπτά 214.
 λευγαλέω 74.
 λευκανίησι 554.
 λευκοῖο 203, 668. λευκόν 163, 734.
 λευκήν 297. λευκαῖς 621.
 λέχος 35, 318, 367.
 λέων: λέοντος 618. λέοντα 29.
 λήγησι 386. λήγειν 635.
 λήθαιον 197.
 ληϊστῆρες 40. ληϊστήρων 583.
 Λήμνοιο 359.
 Ληθοῖδης 8. Ληθοῖδαο 762. Ληθοῖ-
 δην 398.
 λίθος 250, 569. λίθοιο 177, 214, 330,
 454, 489, 639. λίθου 285, 411, 749.
 λίθον 261, 344, 360, 434, 498, 528,
 568, 684, 693, 703. λίθοι 410, 418.
 λίθων 296, 337, 408. λίθοις 417.
 λίθους 460.
 λίνον 632. λίνοιο 708.
 λίπ' 735.
 Λιπαράιον 692.

λιπαρῆσιν 371.
 λισσῆς 162.
 λοετρά 367.
 λογόν 359, 595.
 λοῦον 369. λούειν 211.
 λόγον 583.
 λυγρῶ 455, 623. λυγρῶν 290, 416.
 λύθρον 559, 567.
 λύματ' 591.
 λύχνι 271.
 λύχνοισιν 373.
 λύω: λυθεῖς 382.
 λώβης 422. λώβην 348.
 Μαγνήσση 307. μάγνησαν 325.
 μάγοιο 72. μάγοισι 697.
 μαζόν 192. μαζοῖσι 219.
 Ματῆς 2.
 μαίης 380.
 μαίμησε 133.
 μαινομένοιο 582.
 μαχάρων 176, 195, 268, 672, 725.
 μακρήν 103.
 μάλα 65, 78, 144, 234, 403, 435, 762,
 769, 774. μάλ' 188, 321, 331, 333,
 335, 456, 462, 501, 553. μάλλον 91,
 185, 233, 452, 497. μάλιστα 228,
 710.
 μαλακή 35. μαλαχαί 160. μαλαχοῖ-
 σιν 370.
 μανθάνω: μάνθανε 340. μάθην 12.
 μάθοις 177. μαθών 352.
 μαντοσύνας 401.
 μάραθον 614.
 μαραινομένη 520. μαρανθέν 131.
 μάρνασθαι 134.
 μάρπτων 634. μάρφαι 109.
 μαστοῖσιν 223.
 Μαχαονίης 349.
 μαχλοσύνην 323.
 μάχομαι: μάχεσθαι 446.
 Μεγαίρης 225. Μέγαιραν 728.
 μεγαίρει 81. μεγαίροντες 592.

μεγάρῳ 373. μέγαρον 741. μεγά-
 ροισι 22.
 μέγας 476. μεγάλοιο 47. μέγαν 401.
 μέγα 168, 174, 187, 301, 305, 339,
 410, 511, 574. μείζον 138, 392, 411.
 μειδιᾷει 246.
 μειλίσσεσθαι 306.
 μείλιχος 144.
 μεθέπομαι: μετασπόμενος 106, 112.
 μεθερπύζειν 427.
 μεθήμι: μεθέμεν 312.
 μέθυ 266, 718, 734.
 μεθύοντα 223.
 μελαγχροῖν 721.
 μελαινομέναις 621.
 Μελάνιππος 437.
 μελανόχροα 363.
 μέλας 449, 487. μέλαινα 405. μέλαι-
 ναν 544. 683.
 μέλι 669. μέλιτος 506.
 μελιγλώσσιοιο 59.
 μελιθεᾷ 328.
 μελικρήτοιο 221.
 μελίσσης 735.
 μέλλω: ἔμελλεν 451.
 μέλουσαι 589.
 μεμάσσι 430. μεμαώς 687. μεμαῶτα
 120, 134. μεμαῶτας 732.
 Μέμνονα 694.
 μέν 13, 73, 107, 113, 145, 151, 166,
 169, 194, 210, 213, 237, 247, 248,
 295, 296, 313, 334, 350, 366, 388,
 407, 410, 416, 445, 451, 501, 521,
 529, 539, 572, 612, 642, 657, 659,
 682, 686, 699, 713.
 μενεαίνει 322, 427. μενεαίνεν 445,
 549. μενεαίνειν 26.
 μενοιῶν 648. μενοιήσαι 85.
 μένος 22, 133, 177, 275, 285, 411, 478,
 511, 759.
 μένω: μένει 277, 529. μένων 432.
 μενούσης 636. μένειν 424, 441.

- μενέμεν 655. μενέει 473. μεῖνε
μέσον 640. [657. μόσχον 152, 155.
μέσσοισιν 150. μέσσα 421. μόνων 464.
μεστόν 243. μόχθον 64, 65.
μετά 45, 175, 183, 184, 218, 221, 377, μυνθεῖτ' 515.
425, 440, 506, 668, 694. μετ' 32, μῦθον 402, 404, 644, 698, 768. μῦθοι
98, 443, 608, 610, 722. μεθ' 355. 774. μύθοισι 87, 626. μύθοις 770.
μεταστρωφᾶσθαι 739. μυρία 697.
μετέπειτα 526. μῦς: μῦν 603.
μέτρῳ 504. μύσος 590.
μή 96, 128, 340, 382, 464. μήποτε μυστικόν 727.
402, 635, 768. Naί 29.
μηδέ 739, 741. μηδ' 650. ναίοι 651.
μηχάδος 193. νεάτῃ 488. νεάτοισιν 543.
μήλοιο 616. μήλων 205. μήλοισι 149. νεβρίτης 754. νεβρίταιο 748.
μήν 449. νεήνιδος 156.
Μήνη 484. νεκρῆς 415, 557.
μηρία 186. νεογίλου 379.
μηρῷ 353. νεογνός 105.
μήτηρ 412. μητρός 156, 461. μητέρι νεόπλυτα 708.
375. μητέρα 63, 396. μητέρας 210. νέος: νέην 666. νέαι 255.
μηχανώνονται 44. νέρθεν 450.
μιαφόνον 359. νέρτερα 508.
μίγνυμι: μίξη 504. μίξαι 721. μίξεις νεύρων 291.
149. μεγένητα 221, 722. μιχθείς 498. νεφέλη 79. νεφέλαις 269.
μιλοπαρήγος 615. νεφροῖσι 190.
μινήσχω: μέμνεο 609. μεμνημένος νηδύος 491, 508. νηδύν 276.
393. μεμνήσθαι 198, 422, 471. με- νηϊάδεσσι 685.
μνήσομαι 346. νημερτές 664. νημερτέα 251, 361
μίνω: μίμνασκειν 108. μίνων 488. νηόν 175. [-385.
μίνειν 368. νηπιάχοισιν 123.
μιν 29, 95, 154, 179, 197, 251, 253, νήπιον 222, 375.
313, 315, 319, 343, 364, 378, 385, νηπιόισι 6.
445, 447, 452, 472, 497, 524, 538, Νηρηᾶ 584.
546, 580, 617, 619, 624, 629, 640, νηῦς: νηῖ 581.
664, 675, 681. νήχεται 523.
μινύθουσιν 624. μινύθοντα 205. νίκης 677. νίκην 24.
μινυνθάδων 413. νίσσεται 429.
μίσγων 594. μίσγειν 286. νοέω: νόει 631. νοήσεις 296, 387.
μοῖρ' 680. μοῖραν 127. μοῖραι 154, ἐνόησεν 573, 590.
655. μοίρας 712, 730. νοήματος 76.
μολεῖν 556. νόος 128, 233, 245, 273. νόοιο 392.
μόρσιμος 141. μόρσιμον 654. νόφ 381. νόον 195, 199.

νόσος 451 (?), νόσον 670, cfr. νοῦσος.
 νόσφιν 394. 440.
 νοῦσος 22, 456. νοῦσφ 628. νοῦσον
 51, 351, 462, 479, 491.
 νόμφης 193. νόμφην 222. νόμφαις
 685.
 νῦν 98, 338, 399, 404, 769.
 νῶϊ 773.
 νῶτον 216, 650.
 Ξανθῇ 594.
 ξύμβληται 742.
 Ό (artic.): οἱ 530. τήν 572. αἱ 255.
 τά 403, 733.
 ὅ 71, 73, 165, 258, 298. τοῖο 330,
 472, 682, 691. τοῦ 712. τῷ 7, 130,
 149, 360, 398. τόν 33, 40, 117,
 175, 194, 239, 296, 361, 451, 501,
 622, 669. τοῖν 146. τῶν 210, 331.
 τοῖσιν 407. τοῖσι 208, 280, 408,
 483, 492, 599. ῥ 182, 321, 413.
 τῆς 555. τήν 132, 184, 307, 548.
 τᾶων 57, 185. ταί 217. τάς 58,
 654, 716. τό 237, 516, 632. τά
 426, 641. οἷ 75, 107, 113, 145,
 197, 208, 219, 481. αἷ 255.
 δαριζέμεν 67.
 δβριμοπάτρη 575.
 ὄγε 19, 23, 398, 447, 498, 615. ὄγ'
 145, 180, 299, 336, 352, 398, 498,
 562, 666, 689. ῥγ' 311. τόγε 249.
 τόνγε 630. ὄζε 68. τούσγε 729.
 ὄγκον 509.
 ὄδε: ῥδε 270. τῷδε 388. τόνδε 257,
 637, 642. τοῦδε 204, 454, 513.
 τῇδε 433. τῶδε 158. τᾶδε 334,
 ὀδίτης 742. [763.
 ὀδμῇ 705.
 ὀδούς: ὀδόντων 422. ὀδοῦσι 342.
 ὀδύνην 466. ὀδύνῃσιν 506. ὀδύνῃσι
 496.
 ὀδυνήφατος 753. ὀδυνήφατον 345.
 Όδυσσῆος 678.
 ὀδωδῆν 472.

Abel, Orphei Lithica.

ὄζον 140.
 οἱ (pron.) 25, 32, 50, 236, 237, 269,
 444, 521, 529, 531, 538, 578, 613,
 660, 680.
 οἶδα 493, 516, 534. οἶδε 67. ἰσμέν
 518. ἴσας' 79. ἴσθι 510. ἴδμεναι
 43. εἴσαι 290. εἴσεται 49. εἰδώς
 345. εἰδότης 86.
 διζύος 3. διζύν 21. 666.
 διζυρῆς 198.
 οἴκαδε 627. οἴκαδ' 21.
 οἶκον 42. οἴκοι 13. οἴκονδε 738.
 οἰκοφθόρον 590.
 οἰχτείρων 453.
 οἶνου 608. οἶνφ 344.
 οἶος 444, 617. οἶον 40.
 οἶον 295, 529. οἶα 247.
 οἶω 495. οὔμενον 41, 537. οἶσάτο
 123. οἶσασθαι 568, 569.
 οἶωνοί 47.
 ὀκρύοντα 527.
 ὀλβος 66. ὀλβου 168. ὀλβφ 15.
 ὀλέθριος 555.
 ὀλέκει 507.
 ὀλεσιμβρότου 77. ὀλεσίμβροτον 450.
 ὀλίγην 181. ὀλίγον 183.
 ὀλισθηροῖο 683.
 ὀλλυμι: ὄλεσεν 571. ὄλεσεν 570. ὄλετο
 70. ὀλλυμένης 571. ὀλλυσθαι 655.
 ὀλοός: ὀλόη 451 (?). ὀλοοῖο 563. ὀλοοῦ
 132, 149. ὀλοόν 478.
 ὀλοφυρόμενος 622.
 ὀλύμπιον 688.
 Όλυμπον 9, 12.
 ὀμάδου 560.
 ὀμβρον 270.
 ὀμιλαδόν 420.
 ὀμιλεῖ 66. ὀμιλίσας 673.
 ὀμιλον 19, 215.
 ὀμνυμι: ὀμόσσαι 401.
 ὀμοῖα 425.
 ὀμοφροσύνησιν 258.
 ὀμώνυμον 494. ὀμώνυμ' 347.

- δνειαρ 6, 343, 681. δνείατα 20.
 δνομα 757, cfr. οὔνομα.
 δνομήναι 619.
 δξεϊαν 113. δξύ 709. δξυτάτω 502.
 δπάζω: δπάσσω 31, 191. δπάσσει
 585. ὤπασα 688. ὤπασεν 467, 693.
 δπάσσαι 1.
 δπάλλιον 282.
 δπη 636.
 δπίσσω 427.
 δππόσον 414.
 δππότε 275, 308, 378, 731. δππότ'
 δπτόν 505. [483.
 δπωπή 555.
 δπως 3.
 δράω: δρώων 613. δράαν 671. δρά-
 ασθαι 525. ἴδων 118. ἴδοντο 525.
 ἴδῃαι 205. ἴδῃσι 483. ἴδών 134.
 ἴδόντι 293, 534. ἴδόντων 246. ἰδέ-
 ει 303. ἰδεῖν 295. ἰδέσθαι 476,
 551, 612.
 δρέγουσα 322. δρέγοντα 429, 453.
 δρεξάμενον 108.
 δρεΐτην 362, 457.
 δρεσχύοιο 139. δρεσχύου 133. δρε-
 σχύοισι 29.
 δρθαί 295.
 δρίνει 477. δρίνης 383. ὄρινε 59.
 ὄρχον 401, 767.
 ὄρνιθες 746. ὄρνίθων 118.
 ὄρρυμι: ὄρρυε 222. ὄρρυμένῃσι 474.
 ὄρρσι 184, 379. ὄρρσεν 99. ὄρρτο
 128. ὄροῦσαι 128. ὄρούσας 146.
 ὄρσαι 178.
 ὄρος: οὔρεσιν 442.
 ὄρω: ὀρόντε 113.
 ὄς 57, 84, 86 (bis), 264, 504, 528,
 629, 674, 710. ἥ 52, 348, 531.
 τῆς 757. ᾧ 72. ὄν 17, 693. τόν
 129. ῆν 518. τήν 705. ὅ 78, 515.
 οἷ 305, 546, 565. ὦν 479. οἷσιν
 545. οἷς 5. οὔς 207. ἄς 101. τό
 452, 574. τά 399, 698.
 ὄσος: ὄσαι 272, 418. ὄσα 530, 591,
 745, cfr. ὄσος.
 ὄσπερ 532. τόνπερ 749. τόπερ 639.
 οἷπερ 525.
 ὄσσα 43, 45, 409, 513, 588, 627,
 722, 745, 746. ὄσσ' 335. cfr. ὄσος.
 ὄσσε 225, 536, 545, 667, 740.
 ὄστε 458, 488. ἤτε 508, 601. ἤντε
 ὄστρίτην 344. [131.
 ὅτε 112, 182, 205, 314, 386.
 ὅτι 195, 202, 237.
 ὅτις 188, 353.
 οὐ 6, 61, 87, 103, 350, 417, 422,
 476, 526, 539, 553, 642, 654, 666,
 680, 700. οὐκ 38, 118, 297, 299,
 312, 421, 448, 495, 534, 571, 590.
 οὐχ 185.
 οὔασι 467. οὔατ' 37.
 οὔδ' 383, 648.
 οὐδέ 22, 25, 66, 67, 169 (bis), 250,
 424 (bis), 428, 434, 473, 478, 535.
 οὐδ' 23, 27, 141, 299, 423, 447,
 473, 498, 517, 540, 569.
 οὔθατι 156. οὔθατα 205.
 οὔθατοέσεως 193. οὔθατοέσσαν 702.
 οὐλόον 682.
 οὔν 151, 170, 529, 612, 657, 699.
 οὔνεκα 498. οὔνεκεν 197, 308, 631.
 οὔνεκ' 451, 663.
 οὔνομα 662, 726. οὔνομ' 107.
 οὔποτε 248, 394, 440.
 Οὐρανίδαι 751.
 οὐρανέην 665.
 οὐρανώων 245, 330, 727. οὐρανίω-
 νας 282.
 Οὐρανός 646. Οὐρανοῦ 650.
 οὐρανόν 651. οὐρανόθεν 242, 601,
 οὐταμένους 458. [644.
 οὔτε 78, 122, 123, 550, 666. οὔτ'
 548. οὔθ' 76.
 οὔτις 176.
 οὔτοι 164.
 οὔτος 638. οὔτω 186.

ὀφθαλμοί 118. ὀφθαλμῶν 386. ὀφθαλμοῖσιν 284. ὀφθαλμοῖσι 465.
ὀφίτηδα 341.
ὄφις 752. ὄφιν 116, 716. ὄφρων 49, 340, 464.
ὄφίτου 463.
ὄφρα 151, 171, 177, 195, 332, 395, 523, 562, 649, 724.
ὄχ' 14.
ὄψ: ὀπί 327. ὄπα 376.
ὄφιοιο 285.
Πάψ 526.
πάγχυ 61, 378, 568, 589.
πάθη 291.
παῖδός 153, 224, 283, 379, 605. παῖδ' 400.
παλαγενέες 184, 194.
παλαιοτέρην 667. παλαιότεροι 129.
παλάμῃσι 34, 646.
παλαμναίην 512.
παλάσσω: πεπαλαγμένος 558. πεπαλαγμένοι 481.
πάλιν 312.
παλίνορσα 427.
παλίσσουτον 121.
Παλλάς 10.
πάλλων 378.
παλύνῃ 314.
πάμπαν 96, 391, 571.
πανδερχεός 713.
πανεῖκελος 204.
πάντοθεν 364.
παντοίην 611. παντοίων 19.
παρά 125, 175, 231, 352, 415, 692.
παρ' 223.
παραδηθύνῃσιν 634.
παραΐσσουσι 604.
παραφαμένοιο 680.
παραΐφασιν 91.
παρέσσεται 204, 335.
παρθενική 309. παρθενικής 737.
παρθένον 544.
Πάρις 356. Πάριν 357.

παρίστημι: παρασταίης 208.
πᾶς: πᾶσαν 670. πᾶσαι 217. πᾶσας 213. πάντων 408, 513, 593, 599, 617, 702. πᾶσιν 71. πάντας 475. πάντα 229, 259, 335, 385, 626, 641, 763. πάντ' 254, 649.
πάσχοντας 484.
πάσσε 343. πάσσοντι 288.
πατήρ 151, 445. πατρός 143, 352, 692. πατέρ' 41.
πάτρην 388.
παύειν 502.
παφλάζει 279. παφλάζοντος 728.
πέδον 160.
πεδίου 271.
πείδω: πεῖθεται 5. πείθεται' 448.
πεῖθεο 770. πειθομένοισιν 82. ποιηώς 430. πινέσθαι 680. πινήσας 389.
πειθώ 328.
πεῖρα 204.
πειρῶτο 85. πειρηθῆναι 334, 758.
πείρω: πεπαρμένος 342, 496.
πελάζω: πέλαζε 244. πελάσῃσι 636.
πελάσῃ 308. πελάσσας 336.
πέλας 429, 574.
πέλω (πέλομαι): πέλει 159, 189, 757.
πέλεται 188, 249, 541. πέλονται 292, 588. πέλοιτο 576. ἔπλετο 410.
ἔπλετ' 237, 557, 476. ἔπλεθ' 690.
πέλεσθαι 312.
πελώριος 127.
πέλωρον 207, 546.
πέμπεις 274. πέμποι 167.
πέπλους 738.
πεπνυμένον 17.
περ 119, 169, 274, 321, 331, 351, 356, 424, 435, 529, 538, 549, 551, 555, 679, 722, 766.
περάτῃθεν 606.
περάω: περόων 581.
πέρδιχε 106. περδίχεσιν 122. [623.
περί 159, 213, 217, 255, 364, 602,

περικαλλεῖ 436.
 περιμήχεια 429.
 περιμηκήσονται 209.
 περιπαχνωθείσα 526.
 περιπήγνυον 567.
 περιπτύσσειν 34.
 περισχύουσα 602.
 περισσαίνειν 430.
 περιφθινύθουσιν 521.
 περίφρονι 94.
 περιώσιον 513.
 Περσεύς 540. Περσῇ 542, 551.
 Περσηϊάδαο 511.
 πετάσαντα 116.
 πέτομαι: πταμένη 601.
 πέτρῃ 232, 249; 346, 756. πέτρης
 162. πέτρην 202, 249, 341.
 πέτρον 369, 374.
 πετροῦται 527.
 πεύθομαι: πέπυσμαι 366.
 πευκεθανοῦ 751. πευκεδανῆς 609.
 πευκεδανῶν 500.
 πεύκη 477.
 πηγῶν 211.
 πήγνυτο 568. πεπηγός 659.
 πήμα 635. πήματα 484.
 πίδακι 369.
 πικρῆσιν 496.
 πινυτοῖο 91. πινυτοῖσιν 4.
 πῖνε 610. πινέμεναι 222, 685. πινέ-
 μεν 608. πίνειν 345. πινόμενος
 668. πῆσι 674.
 πίπτοντα 50. πεσέειν 648.
 πιστεύων 538.
 πίτυος 285.
 πιφαύσκω 187, 390. πιφαύσκειν 763.
 πίων: πίνος 182. πίονα 155. πίε-
 ραν 702.
 πλατύς 476.
 πλείην 116.
 πλέξαντας 736.
 πλησίον 386.
 πνεῦμα 301, 730.

πνοιήν 125. πνοιῇσι 489.
 ποθέων 351, 439. ποθέοντες 28.
 πόθῳ 28.
 Ποιάντιος 350, 357, 762.
 ποῖαι 160.
 ποιήεσαν 773.
 ποικίλον 409. ποικίλα 460, 744.
 ποιμένι 260.
 πολεμιστά 312.
 πολιοῖο 308. πολιῆς 347. πολίων
 397, 584.
 πολλάκι 126, 431.
 πολύν 270. πολλῶν 435. πολλοῖς
 557. πολλήν 183. πολύ 83, 138,
 338, 392, 411, 606, 638. πολλόν
 266. πολλά 20, 234, 329, 445,
 612. πόλλ' 492, 675. πλέον 330,
 πολυδαιδάλου 246. [338.
 πολύδακρυον 21.
 πολυειδέα 610.
 πολυήρατον 18.
 πολυῖδμονος 715. πολυῖδμοσι 697.
 πολυκλαύτοισι 405.
 πολύμητις 575. πολυμήτιος 54.
 πολυμήχανος 316.
 πολυστεφάνοιο 81.
 πολύτροχον 649.
 πολυφάρμακον 485.
 πονέω: πεπονημένον 70.
 πόνου 563.
 πόντοιο 38, 566. πόντῳ 518.
 πόρεν 607. πορών 697. πορόντος
 πορφυρέοιο 564. [695.
 πόσιν 754.
 ποτέ 105, 207, 248, 342, 461. ποτ'
 693. ποθ' 23.
 ποτί 115, 245, 311, 453, 478, 520,
 601, 667, 706. cf. προτί.
 ποτιπτύσσειν 322.
 ποτιχρίμπτηται 53.
 πούς: πόδα 751. πόδεσσιν 423. πό-
 δεσσι 39. ποσσίν 125. ποσσί 123.
 ποσίν 355. πόδας 484.

πραπίδεςσι 79. πράπιδας 535.
 πράσοιο 757.
 πρέσβα 62.
 πρεσβυτάτου 672.
 πρήσσουσαι 56.
 ἐπρήϊναν 774.
 Πριαμίδης 356. Πριαμίδαο 394. Πρια-
 μίδη 690.
 Πριάμοιο 447, 771.
 πρίν 109, 119, 251, 528.
 προγόνιο 656.
 προΐαλλε 471.
 προλιπών 24.
 προμολούσα 53.
 προοράω: προιδούσης 553. προΐ-
 δόντε 115.
 προπάροιθεν 689.
 προπρηγέας 480.
 πρός 12, 37, 104, 152, 168, 187,
 470, 642, 683.
 προσήδα 165. προσήδων 95.
 πρόσθεν 7, 767.
 προσπύσσεται 310.
 πρόσσω 428.
 προσφύω: προσπεφύασιν 530.
 πρόσωπα 671.
 προτέρην 577, 740. προτέρων 663.
 προτέροισι 619. προτέροις 70.
 προτιμυθήσασθαι 741.
 προτροπάδην 64, 147.
 προφανέντα 424.
 προφερέστερα 83. προφερέστατος
 617.
 προφεύγω: προφύγεσκεν 109. προ-
 φυγών 21. προφυγόντε 106.
 πρόσφρων 99, 688.
 πρωτόγαμον 256.
 πρῶτον 213, 401, 517. πρῶτα 699.
 πρώτιστον 606.
 πρωτοτόχου 193.
 πτελέησιν 161.
 πτήξας 150.
 πτολίων 68.

πυθμένι 162.
 πυκνοῖσι 148.
 πυκνόν 363. πυκνῶς 134.
 πῦρ 131, 183, 184, 275. πυρός 178,
 189, 274, 277, 288, 505, 711. πυρί
 472.
 πυρετός 634. πυρετῶν 638.
 πυρίγληνοι 657.
 πυριφεγγέος 173.
 πυριφλεγέθων 633.
 πυρσῆσιν 621.
 πῶ 473.
 πῶλοι 90.
 πῶς 350, 382. πῶς 206, 397.
 πῶϋ 215.
 ῥά 129, 194, 348, 355, 361, 452,
 456, 565, 652. ῥ' 73. cfr. ἄρα.
 ῥαθάμιγγες 653.
 ῥαίνων 216.
 ῥαίσει 604.
 ῥάχιν 135, 751.
 ῥέα 612. cfr. ῥεῖα.
 ῥέζουσι 101. ῥέζῃ 268. ῥέζοντας
 744. ῥέζειν 302, 492. ῥέξαντι 264.
 ῥεῖα 32, 417, 449, 662.
 ῥήγνυμι: ῥήξε 632.
 ῥηϊδίως 97.
 ῥίζα 531. ῥίζης 411. ῥίζαι 410.
 ῥίμφα 56, 349.
 ῥίνας 478.
 ῥοδόεντος 504.
 ῥόθιον 271.
 ῥόθος 428.
 ῥοῖζον 48.
 ῥύσασθαι 51.
 ῥυσοχίτωνα 721.
 ῥυτίδεσσιν 365.
 ῥώνονται 707.
 Σαώσει 190. σαωθῆναι 628.
 σαοφροσύνης 61.
 σαόφρων 9. σαόφρονος 394.
 σάρδια 614.
 σάρκας 752.

σβέσαι 49.
 σέβας 303.
 Σελήνης 50.
 σεμνοτέρους 303.
 σεύω: σεῦεν 354. σεύεται 537. σευέ-
 μεναι 729. σευάμενος 12. ἔσσουν-
 ται 426. ἔσσυτο 146. ἔσσυντο 114.
 σηκῶ 208. σηκούς 217.
 σῆμα 638. σήματ' 695.
 σθένος 27, 390, 410.
 ἔσθενεν 441.
 σιδηρίταιο 390. σιδηρίτη 419. σιδη-
 ρίτην 361.
 σιδήρου 308. σίδηρον 312.
 σκέπτεο 244. ἐσχέψαντο 201.
 σκιή 161.
 σκιρτηθῶν 220.
 σκορόδοιο 499.
 σκορπεῖν 622.
 σκορπήϊα 510.
 σκορπίον 500. σκορπίε 494.
 σκύλακες 431.
 σμερδαλέην 540.
 σμύρνην 286.
 σόον 656.
 σός: σῆς 317. σήν 221. σῆσι 377.
 σοφίην 69.
 σπείρειν 594.
 σπένδοντας 699.
 σπερχόμενοι 706.
 σπεύδοντα 121.
 σπήλυγγι 55.
 σπιλάδεσσι 620.
 σπλάγχνοισιν 486.
 σπουδῇ 110.
 σταχυοπλόκαμος 242.
 σταχύων 596. σταχύεσσι 602.
 στείρησι 459.
 στείχων 563. στείχοντος 423. στεί-
 χοντι 98.
 στέργω: στέρξουσιν 42.
 στερεή 249, 569. στερεήν 518, 568.
 στέρνῳ 310. στέρνοισιν 537.

στεῦμαι (?) 82.
 στεφάνοιο 28.
 στέψαι 736.
 στήθεσιν 328. στήθεσφιν 60.
 στιβαρόν 363.
 στιγώνται 218, 272.
 στόμα 110.
 στρέφω: ἐστρέφην 133.
 στρωφῶντ' 482. στρωφωμένου 515.
 συγροῦ 556.
 σύ 271, 376, 418, 631, 637, 644, 682,
 τύνη 608. σεῖο 228, 254, 265, 332,
 339, 392, 494, 533, 756. σεό 346,
 758. σεῦ 759. σοί 97, 275, 390, 399.
 σέ 98, 166, 209, 226, 273, 317, 322,
 381, 493, 568. σ' 62, 169. τοί 171,
 176, 187, 191, 202, 204, 252, 264,
 266, 282, 288, 293, 329, 330, 403,
 420, 595, 630. 643, 769.
 σύν 98, 158, 344, 443, 444, 499.
 συναγρομένους 327.
 συρίζων 138.
 Συριηγενέος 262.
 σφετέρου 481. σφετέρῳ 669. σφε-
 τέρησιν 44. σφετέρησι 629. σφε-
 τέρας 753. σφέτερον 311, 645.
 σφίσιν 45, 428, 566, 591, 747. σφίσι
 144, 425. σφιν 79, 158, 301, 304,
 530, 720, 734. σφι 66, 102, 296,
 422. σφέας 480.
 σφός: σφῆς 168.
 σφωϊτέρων 497, 587. σφωϊτέραις
 738.
 σχεδόν 473.
 σχέτλιον 592.
 σχῆμα 529.
 σχίζης 131.
 σῶμα 318. σώματος 655.
 Ταλακάρδιον 84.
 ταλασίφρονος 678.
 ταναήν 11, 135. ταναούς 704.
 ταναύποδος 247.
 τανύπτερον 124.

τανύω: τανύονται 365. τανύσσει 181.
 τετανύσσεται 324.
 τάρφειν 432.
 ταύρων 260.
 τε 8, 37, 43, 45, 48, 57, 68, 85 (bis),
 86, 120, 136, 147, 160, 167, 182,
 199, 289, 290, 296, 364, 392, 413,
 416, 443, 444, 492, 530 (bis), 531,
 563, 597, 600 (bis), 603, 621 (bis),
 625, 745, 746, 757. τ' 136, 160,
 271, 303, 364, 367, 563, 589, 596,
 599, 603, 745. θ' 444, 532, 614.
 τείροντα 475. ἔτεφεν 452.
 τέχνον 206 τέχνα 218, 459.
 τεκοχτόνος 315.
 τελέθουσιν 100.
 τελετῇσι 726.
 τελευτήσουσιν 229.
 τελέουσι 592.
 τέλος 87.
 τεός: τεῆς 595. τεόν 255. τεοῖσιν
 206. τεοῖσι 239. τεῆσιν 527, 631,
 τέρας 537, 541. [673.
 τερενόχροα 309. τερενόχρους 33.
 τέρην: τέρενα 283.
 τέρπω: τέρπειν 282. τέρψει 493.
 τέρπεται 174, 483. τέρπονται 726.
 τέρπετο 436. τερπομένοισιν 16.
 τέρφομαι 92.
 τερπωλή 160, 533. τερπωλῆς 257.
 τεταρταίης 635.
 τετραπέζοι 747.
 τετραυγέα 230.
 τεύχω: τεύξω 30. τεύξαι 650. τεύ-
 ξωσι 72. τετύχθαι 284, 300, 516.
 τετυγμένος 716.
 τέχνης 349.
 τήκειν 704. τήκεται 641.
 τιθήνη 224.
 τίθημι: θήσει 252. ἔθηκας 348. ἔθηκε
 576. ἔθχαν 237. θέσαν 657. θεῖναι
 512, 625, 676, 687.
 τίχτει 406. τίχτεν 457. τίχτει 407.

τέχεν 407. τεχέειν 459.
 τιμήντος 696.
 τίνων 153.
 τίς (interr.) 415, 448.
 τίς (indef.) 67, 120, 147, 268, 278,
 342, 490, 515, 580, 622, 658, 726,
 742, 752. τι 78, 301, 330, 390, 428,
 473, 478, 534. τινά 26. τιν' 395, 466.
 τίω: τίσουσιν 42. τίεσθαι 32.
 τλάω: ἔτλην 105. ἔτλη 435. τετληῶτι
 381. τετληόσιν 208.
 τοι (part.) 303, 336, 515, 642.
 τοι (pron.), cfr. σύ.
 τοῖον 457.
 τοκῆς 333.
 τόλμα 306, 384.
 τοξευτήρα 499.
 τόπαζοι 281.
 τόσον 414.
 τόσσοι 418. τόσσα 410.
 τότε 489, 496. τότε' 558, 652, 732.
 τοῦνεκα 236, 394, 440, 681. τοῦνεκεν
 142, 403.
 τοῦτο 187. ταῦτα 288. ταῦτ' 745.
 τόφρα 564, 725.
 τραῦμα 598.
 τραφερήν 39, 653.
 τρεῖς 709, 713, 714, 715. τρεῖ' 366.
 τρέπω: τράπησθε 739.
 τρέφω: ἐτράφη 531.
 τρηχεῖαν 774.
 τρίβω: τριβόμενον 254. τρίβειν (?)
 254. τρίψαντι 202. τρίψαι 341. τε-
 τριμμένον 502.
 τρίποδος 724, 729, 733.
 Τριτογένειαν 586.
 Τροίηνδε 358.
 τρομέουσιν 560.
 τροφόν 518, 702.
 τροχός 136.
 τρύφος 130, 232.
 Τρώων 689. Τρώεσσιν 354, 766.
 τύνη, cfr. σύ.

- τύπων 139.
 τυτθόν 641.
 τῷ (caus.) 99, 619.
 Ὑαλοειδέες 280.
 ὑάλωπιν 613.
 ὑβρίζοντες 69.
 ὑγρόν 528, 570.
 ὕδρος 449.
 ὕδωρ 162, 277. ὕδατος 507. ὕδατι 661.
 ὕδασιν 263.
 υἱός 3, 441, 771. υἱεῖ 261. υἱόν 375.
 υἷα 8, 222, 446.
 ὑλάσσοντες 145.
 ὕλης 182, 238. ὕλην 337.
 ὕμνουν 701.
 ὑπαί 219, 646. cfr. ὑπό.
 ὑπαντιάσαι 98.
 ὑπεκπροφυγών 207.
 ὑπέκπυρον 140.
 ὑπεκφεύξεσθαι 351.
 ὑπεναντίον 117.
 ὑπέρ 11, 127, 179, 181, 703. ὑπερ 137.
 ὑπερθύμοιο 315.
 ὑπερμενέεσσιν 372.
 ὕπνω 321.
 ὑπό 162, 349, 382, 450, 486, 489, 508,
 522, 543, 556, 557, 565. ὑπ' 73, 76,
 524. ὑφ' 521. ὑπο 161. cfr. ὑπαί.
 ὑποτρέσσας 23.
 ὑποτρηχύν 363.
 ὑποτρομέοντι 391.
 ὑποφῆται 47.
 ὑσμίνην 355.
 ὕστατον 259, 632.
 ὑψίχομον 115.
 ὑψόθεν 324.
 ὑψόθι 331.
 Φαέθοντα 90, 170.
 φαεσίμβροτος 166 φαεσιμβρότῳ 129.
 φάος 373, 465.
 φάρεα 708 φάρεσιν 370.
 φάρμακα 353, 464, 588, 756. φάρ-
 μαχ' 664.
 φάτις 540.
 φερεγλαγέες 218.
 φερέχαρπον 243.
 φερέσβιος 301.
 φερεσταφύλοισιν 265.
 φέρτερος 638. φέρτερον 201. φέρ-
 τatos 436.
 φέρω: φέρει 337, 509. φέροις 232.
 φέρων 607, 709, 772. φέροντας
 740. φέρουσαν 598. φέρειν 465.
 φέροιτο 257. φέρεσθαι 123.
 φεύγω: φεύγει 474. φεύγουσαν 64,
 φεύγων 147. φεύγειν 583. φεύξε-
 ται 473. φεύζονται 41. φυγέτην
 77. φυγέειν 326.
 φηγόν 115.
 φημί 282, 300, 501, 642, 763. φασί
 184, 313. ἔφη 771. φάσκεν 463.
 φαίη 516. ἐφάμην 165.
 φημίζω: ἐφήμισαν 197.
 φηέγγωμαι 331.
 φθιμένης 555.
 φθόγγον 60.
 φιλέει 273. ἐφίλατο 307.
 Φιλοκτήτης 393. Φιλοκτήτας 349.
 φίλος 187, 771. φίλον 101, 446, 687.
 φίλε 206. φίλα 459.
 φιλότητος 36, 471.
 φιλοφροσύνης 168.
 φλούς 532 (bis).
 φλοίσβοιο 522.
 φλόξ: φλογός 185, 188. φλόγα 183,
 274, 477. φλόγας 178.
 φοιβήτορι 389.
 Φοῖβος 360, 514. Φοῖβον 398.
 φολίδεσσιν 286.
 φονεύς: φονῆα 354.
 φονευομένην 551.
 φόνω 558.
 φορέωσι 305. φορέοντο 652. φορεόν-
 των 325.
 φράζω 404. ἔφρασε 388. ἐφρασά-
 μην 120.

- φρένα 483, 533. φρεσίν 631. φρεσί 44, 200, 377, 644.
φρίσσω: πεφρίκασιν 65.
φρονέουσιν 766.
φύκι' 519.
φυλάσσει 318. φυλασσέμεναι 579. πεφυλογμένος 419.
φύλλα 521.
φῦλον: φύλα 579. φύλ' 227.
φύσεως 246. φύσιν 514, 577.
φουταλιῆς 284.
φουτῶν 518.
φύω: φύει 248, 517. φύονται 247, 513.
φῶς 74, 165. φωτί 550. φῶτα 50, 84, 456, 469. φῶτες 43, 236, 478.
φῶτας 302.
Χαίρων 627. χαίροντες 14.
χάλαζαν 271, 597.
χαλάζει 758.
χάλκεα 27.
χαλκοῦ 279. χαλκόν 615.
χαμαί 48, 480, 565.
χαρίζομαι: κεχαρισμένος 690. κεχαρισμένα 186, 749.
χάριν 772.
χατέοντι 643.
χειῖ 473.
χεῖλεσιν 320.
χείρ: χειρί 677. χειρί 95, 227, 232.
χεῖρα 95. χεῖρ' 322. χειρῶν 383.
χεῖρεσσιν 109. χεῖρεσαι 629. χεῖρεσι 378. χερσίν 309, 374, 659.
χερσί 172. χείρας 175. χέρας 453.
Χείρων 11.
χέω: χευόμενος 215. κέχυντο 565.
χηραμόθεν 707.
χῆτει' 76.
χθονός 119. χθόνα 396, 702. χθόν' 39.
χλοεροῖο 757. χλοερὸν 160. χλοεραῖς 561, 621.
χλωρή 517.
κεχλωμένος 764.
χόλῳ 50, 469. χόλον 383.
χορόν 157. χορούς 102.
χρή 230, 381.
χρησμοῖς 762.
χροεὶ 757. χροεὶν 476, 572, 616.
χρύσειον 35.
χρυσῆς 469.
χρυσογόνῳ 551.
χρυσόλεθος 300. χρυσολίθῳ 298.
Χρυσόρραπις 15.
χρυσός: χρυσοῖο 83. χρυσοῦ 696.
χρυσόν 92.
χρυσότριχε 292.
χρώματ' 612.
χρώς 660. χροά 283.
χωομένη 483.
Ψεδνοκάρηνος 253.
ψευδέα 402, 768. ψευδές 541.
ψεῦδος 516.
ψυχήν 52.
ψυχρός 189. ψυχρόν 277. ψυχρῆσι 278.
ὦδε 165. ὦδ' 95, 377. [278.
ὦδῃ 163. ὦδῃν 320.
ὦκα 188, 333, 487, 639. ὠκιστα 500.
ὠκυπέτης 541.
ὠκύς: ὠκέα 484.
ὠμνηστῆρος 646.
ὠμνησταί 747.
ὠμον 241. ὠμοισι 337.
ὠρίων 495.
ὠρύονται 747.
ὦς 147, 234, 461, 573. ὦς 165, 311, 371, 430, 771. ὦς 576. ὦς περ 609. ὦστε 333, 568.
ὠτειλῇθεν 653.

ΟΡΦΕΩΣ ΛΙΘΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ.

Λίθος κρύσταλλος ὁ πᾶσι γνώριμος. οὗτος ὠνόμασται μὲν ἀπὸ τῆς χρυσταλλοειδοῦς καὶ διαγροῦς ὀψεως. ἔχει δὲ φυσικὰς ἐνεργείας τοιαύτας· εἴ τις αὐτὸν ἐπάνω θέῃ κατὰ ξήρων 5 δάδων ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης εὐπρόηστου καὶ ταχέως ἀντιλαμβανομένης πυρός, ὁ δὲ ἥλιος ἐξ ἐναντίας αὐτὸν ταῖς ἀκτῖσι περιαστράφει, πρῶτον μὲν ὀλίγην τινὰ καὶ οὗτος ἀκτῖνα πρὸς τὴν

1 Huius epitomae, de qua plura dixi in praefatione, codices novi quatuor. Omnium plenissimus, etsi hic illic alienis additamentis graviter foedatus, est Vaticanus graecus 578, saeculi quinti decimi ineuntis, quem huius editionis fundamentum esse volui; signavi V littera. E Barocciano libro, nr. 131 signato, bombycino saeculi XIV (meo B) primus nonnulla satis neglegenter hausit et in editionis suae addendis (p. 98 sqq.) publici iuris fecit Tyrwhitt, quae omnia Hermann in notis recudenda curavit. Initio mutilus est codex Ambrosianus A 95, chartaceus, saec. XV (meus A), qui tamen in libelli fine nonnullorum lapidum descriptionem in B omisam nobis solus praeter V servavit. — Omnium maxime brevius est codex Vindobonensis med. graec. 30, chart. saec. XV, quem totum a Weigelio descriptum esse Valentinus Rose memoriae tradidit in Herma (vol. IX p. 477). Ex quo libro quae passim exscripsi notis inserui C littera notata. — Libelli titulum dedi ex V. In B nunc Ὀρφέως λιθικά . . . ὄγματα tantum extat, cuius loco »Ὀρφέως λιθικῶν — cum tertia quadam voce, quam literis ex madore chartae evanidis legere nequivit, scriptum esse perperam sibi persuasit Tyrwhitt. — Ὀρφέως περὶ λίθων est inscriptio in C; A titulo caret.

De crystallo non nisi haec leguntur in C: λίθος ὁ κρύσταλλος· ὁ καὶ οὗ^{ος} λεγόμενος ὁ καὶ τὸ πῦρ ὑπανάπτων ἐν ταῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖσι. φασὶν ὅτι τοῖς νεφροῖς περιθεθεῖς τὸν νοσοῦντα τούτους ἰάται.

2 κρύσταλλος codd. — 3 χρυσταλλοειδοῦς codd. — 3 ἔχει δὲ καὶ B. — 5 εὐπρόηστου B. — 5, 6 ἀντιλαμβανόμενος V. — 6 αὐτὸν ἐξεναντίας B. — τὰς ἀκτῖνας B. — 7 καὶ om. B.

παρακειμένην ὕλην ἐκπέμπει· ἔπειτα καὶ καπνὸν ἐγείρει· μετὰ δὲ τοῦτο καὶ φλόγα πολλήν· καὶ τοῦτο τὸ ἱερὸν πῦρ ὠνόμαζον καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων. τὸ δὲ θαυμαστότερον, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τῆς φλογὸς αἰτίων λίθον ἄρπάζων τις ἐκ τῆς ἀναφθείσης
 5 ὕλης καὶ ταῖς χερσὶ κρατῶν ψυχρὸν εὗρίσκει καθὼς τὸ πρότερον. φασὶ δέ, ὅτι καὶ τοῖς νεφροῖς περιδεθεῖς τὸν νοσοῦντα τούτους ἰᾶται.

Λίθος γαλακτίτης, ὃν καὶ τινες τῶν παλαιῶν οἱ μὲν ἀνακίτην, οἱ δὲ λήθαιον προσηγόρευσαν· ἀλλὰ γαλακίτην μὲν,
 10 ὅτι τριβομένου ἔχώρ ἀπορρέει καθάπερ γάλακτος· ἀνακίτην δὲ καὶ λήθαιον, ὅτι φορῶν τις αὐτὸν καὶ προσιών τοῖς οἰκείοις δεσπόταις καὶ ὁμιλῶν εὐμενεῖς αὐτοὺς εὗρίσκει καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτοῦ πολλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληνες προσιώντες τοῖς ἱεροῖς τῶν θεῶν αὐτῶν ἐφόρουσιν ὥς δι' αὐτοῦ τὸ θεῖον
 15 ἐξιλεούμενοι. ἔχει δὲ καὶ ἐτέραν τινα ἐνέργειαν· αἰγῶν γὰρ ἢ προβάτων πολλάκις ἀποσβεννυμένων καὶ λειπομένων τοῦ γάλακτος εἴ τις αὐτὸν τρίψας τε καὶ λειάνας καὶ μετὰ ἄλμης μίξας ἐπιρράνῃ τὸ ποιμνιον ἐπιμελῶς, εὐροῖαν αὐτοῖς προξενήσει τοῦ γάλακτος, ὥστε τὰς μητέρας σκιρτώσας μεθ' ἡδονῆς παρέχειν

1 num περικειμένην? — 2 τὸ om. B. — 3 καὶ ante οἱ delendum videtur. — 3. 4 αὐτονεῖ τὸν V. — 4 ἄρπάζοντες ἐκ B; ἀναμφθείσης V. — 5 εὗρίσκεται B. — 6 τοῦτον B. — 8 De galactite haec habet C: λίθος ὁ γαλακτίτης ὁ καὶ ἀκίτης (sic!) λεγόμενος πρὸς γαλακτοτροφίαν ταῖς γυναιξὶ χρήσιμος τριβόμενος καὶ πινόμενος καὶ εὐτόκιον ὃν ἄριστον. — De eodem lapide haec inter Notha Dioscoridis apud Saracenum leguntur: Ὁ δὲ μελιτίτης ὠνόμασται καὶ γαλακτίτης καὶ ληθαῖος, ὅτι φέροντες αὐτὸν καὶ προσιώντες τοῖς οἰκείοις δεσπόταις εὐμενεῖς αὐτοὺς εὗρίσκουσι καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτῶν πολλάκις κακῶν. αἰγῶν τε καὶ προβάτων ἀποσβεννυμένου τοῦ γάλακτος εἴ τις αὐτὸν λειάνῃ μεθ' ἄλμης μίξας βοῇ τὸ ποιμνιον. λέγουσι δὲ καί, ὅτι γυναιξὶ τὸ αὐτὸ δύναιται πρὸς γαλακτοτροφίαν τριβόμενος καὶ πινόμενος. ἀλλὰ καὶ περὶ αὐχένος ἐν τοῖς νηπίοις καταδεσμευμένος ἀπείργει φθόνον καὶ ἄνοσον σώζει καὶ ἀνεπιβούλευτον φυλάττει τὸν νήπιον, καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς αἰδοῦνται καὶ δικασταὶ καὶ ἡδεῖς πᾶσι δοκοῦσιν. — 9 λήθ. ἀπεκάλεσαν B. — 10 τριβομένου ἔχώρ scripsi; τριβόμενος ὁχώρ V, τριβόμενος ἔχώρας B. — 14 θεῶν αὐτὸν B. — 15 δέ τινα καὶ ἐτέραν V; γὰρ om. V. — An ἀποσβεννυμένου καὶ λειπομένου? — 18 ἐπιράνει B; εὐρίαν B.

τοῖς ἑαυτῶν γεννήμασι τοὺς μασθοὺς. λέγουσι δέ, ὅτι καὶ γυναῖξί
τὸ αὐτὸ δύναται ποιεῖν πρὸς γαλακτοτροφίαν τριβόμενος καὶ πι-
νόμενος· ἀλλὰ καὶ περιανγένιος τοῖς νηπίοις καταδεσμούμενος
ἀπείργει, φασί, πάντα φθόνον, καὶ ἄνοσον καὶ ἀνεπιβούλευτον
5 διαφυλάττει τὸ νηπίον· καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς
αἰδοῦνται καὶ δῆμοι καὶ δικασταὶ καὶ ἄρχοντες, καὶ ἀπλῶς ἡδὺς
τοῖς πᾶσι δοκεῖ, καὶ ἄλλότριοι καὶ ἐθνικοὶ τυγχάνουσιν. ἔστι δὲ
τὴν χροιάν ἔντεφρος, ἀρμόζει δὲ καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν ἔλκη καὶ
ρεύματα τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος ἀλειφόμενος.

10 Λίθος εὐπέταλος ὁ καὶ δενδραχάτης. ὠνόμασται δὲ οὕ-
τως, ὅτι καθάπερ πέταλα δένδρων ἐν αὐτῷ διαφαίνονται μετὰ
κλάδων συνεχεστέρων. οὗτος δὲ τοῖς κέρασι τῶν βοῶν περιδε-
σμούμενος ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σπύρου ἢ καὶ ἐν τῷ ὥμφ τοῦ σπο-
ρέως εὐφορίαν παρέχει.

1 μαστούς B; ὅτι om. V. — 2 δύνασθαι V. — 3 περὶ ἀνγένιος V,
περὶ ἀνγένιον B; ἐν ante τοῖς add. V. — 4 ἀπείργειν codd., quod cor-
rexī; ἄνωσι pro ἄνοσον V. — 5 τὸν τοῦτο V; καὶ ante βασιλεῖς om.
V. — 7 ἄλλότριοι καὶ om B; τύχωσιν B. — 8 ἔντεφρον V; post
ἔντεφρος add. B ἦτοι στακτίζων, de qua interpolatione audi Tyrwhit-
tum, qui Galactitae descriptionem ab λίθος γαγάτης usque ad θεῶν
αὐτὸν ἐφόρουν, et tunc mediis omissis ab ἔστι δὲ τὴν χροιάν usque
ad ὕδατος ἀλειφόμενος edidit: »Verba ἦτοι στακτίζων interpolata sunt
ab epitomatore. στακτή scilicet est vox Graeco Barbara, cinerem signi-
ficans. V. Cangium in v.α Meliora docent lexica. Caeterum iam Tyrwh.
vidit, haec postrema, inde ab ἔστι δὲ τὴν χροιάν interpolata esse ex
Dioscoride, qui de galactite haec habet (περὶ ὕλης ἱατρικῆς V. p. 814
ed. Kühn): ὁ δὲ γαλακτίτης ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ γαλακτῶδες ἀνιέναι·
ἔστι μέντοι ἄλλως ἔντεφρος τὴν χροιάν, γλυκὺς πρὸς τὴν γεῦσιν·
ἀρμόζει δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν ρεύματα καὶ ἔλκη ἐγγχερόμενος·
δεῖξέ τριψάντος αὐτὸν ὕδατι, ἀποτίθεται ἐν πυξίδι μολυβδίνῃ, διὰ
τὸ περὶ αὐτὸν κολλῶδες. — 10 quae hoc loco de eupetalo leguntur, dedi ex
B, cum V inanibus nugis refertus sit, habet enim post συνεχεστέρων haec:
ἔσωθεν διαφανεῖς (excidisse videtur hic aliquid) ἔχει ἐν ἑαυτῷ. ἔχει δὲ καὶ
ἔξωθεν μέρος τι μέλιτος χρῶμα καὶ ἔτερον καροῦ εἶδος, ἔσωθεν δὲ ὑπό-
λευκα διαφανέστατα δενδρόφια. ἀρμόζει δὲ τοῖς οἰκονομοῦσι πράγματα·
πιθανὸν γάρ καὶ εὐπορον τὸν ἐγγχειροῦντα ποιεῖ. συνβάλεται δὲ καὶ τοῖς
ἐν ἀγρῷ σπεύρουσι περιτιθεῖσιν αὐτὸν εἰς τὴν χεῖραν, ἢ εἰς τὸν τράχη-
λον τοῦτον ἔχω σπορεὺς πολυπλασίονα γεωργήσει. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν μεγά-
λας ὠφελείας ἔχει ὁ λίθος. ἔτι μὴν καὶ εὐπορίαν δίδωσι τῷ φοροῦντι. χά-

Λίδος ἐλαφοκερατίτης. ὠνόμασαι δὲ καὶ οὗτος ἀπὸ
τῆς θέας. ἐλάφου γὰρ ἔοικε κέρατι καὶ οὐκ ἂν εὐκόλως τις δια-
γνοῖη ὁρῶν πότερον ἢ κέρας ἐστὶν ἢ λίδος πρὸ τοῦ καὶ τῇ χειρὶ
κρατῆσαι τοῦτον καὶ ἐκ τῆς ἀντιτυπίας τε καὶ σκληρότητος κατὰ
5 ἀλήθειαν ἐπιγινῶναι. θαυμαστὴν δὲ τοῦτου φασὶ τὴν ἐνέργειαν.
εἰ γάρ τις αὐτόν, φασί, κατατρίψας καὶ μίξας ἐλαίῳ φαλάκρας
ἐπιχρίσειε, συνεχέστερον ἀναβλαστήσουσι τρίχες νέαι, καὶ κομή-
της ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ φαλακροῦ γενήσεται. ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς νεο-
νύμοις ἔρωτα πρὸς ἀλλήλους ἐμποιεῖ καὶ ὁμοφροσύνην φοροῦ-
10 μενος, καὶ διαφυλάττει τοὺς πόθους αὐτοῖς μέχρι γήρωος.

Λίδος ὁ καλούμενος Ἰαμίλαμπις· ὅστις φύεται μὲν παρὰ
τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν βρυμά-
των αὐτοῦ γυμνούμενος φανεροῦται. περιδεσμούμενος δὲ ταῖς
ἀμπέλους πολυσταφύλους αὐτὰς καὶ εὐφόρους παρασκευάζει.

15 Λίδος Ἰασπις, ὁ καὶ πᾶσι πρόδηλος. χρήσιμος δὲ καὶ
οὗτος, ὥς φασι, ταῖς ἀρούραις πρὸς εὐφορίαν. ἀλλὰ καὶ ὑετόν,
ὥς λέγουσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀνομβρίας κατάγειν ἐπὶ τὰς αὐτὰς
δύναται καὶ ἀποτρέπειν ἐπιληψίας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ μαρτυ-
ροῦσι.

20 Λίδος λύχνις, ὁ καὶ λυχνίτης λεγόμενος. τοῦτον δὲ πολυ-
ωφελέστατον εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύει χαλάζας καὶ

ρασσε δὲ εἰς τὸν λίθον ἐρμὴν τέλειον τῷ εὐωνύμῳ χειρὶ βαλάντιον φέ-
ροντα τῇ δὲ δεξιᾷ βιβλίον, πρὸς δὲ τοῖς ποσὶ κυνοκέφαλον, τὰς χεῖρας
ἐκτείνοντα ὥσπερ εὐχόμενον. — Caeterum οὗτος et περιδεσμούμενος scri-
psi pro eo, quod B habet, τοῦτον et περιδεσμούμενον; et ἡ τοῦ ἀρότρου
post σπορέως deleui.

1 καὶ om. B. — 6 φησί V, fort. recte. — μίξας B; φαλακρὰς B.
— 7 ἀναβλαστήσωσι B; νῆαι V. — 7. 8 κομήτης et φανήσεται B. — 9
ὁμοφροσύνης V. — 10 τὸν πόθον B; γήρους V. — 11—14 om. B. —
11 Ἰαμπίτης V, quod correxi, cum epitomator Lithicorum codice usus
sit Ambrosiano codici simillimo et hic quidem veram lectionem Ἰαμί-
λαμπιν exhibeat. — 15 Iaspidis et Lychnitae descriptionem ex B edidit
Tyrwh. — Ἰασπις V. — 18 δύναται om. B; καὶ ἐπιληψίας ὠφελεῖν B; κα-
θὼς om. V; οἱ πολλοὶ B. Haec C de iaspide: λίθος Ἰασπις ὁ καὶ πᾶσι δη-
λος· ἐναντίας δυνάμεις ἔχειν φασί, παφλάζοντος τοῦ ὕδατος ἐν λέβητι
ὑπορριπτούμενον αὐτὸ ὑποχλαίνειν αὐτό. τουναντίον δὲ ψυχροῦ τυγχά-
νοντος ταχύτερον τοῦτον παρασκευάζειν τε καὶ ἀναπαφλάζειν.

πᾶσαν φθορὰν ὄσαι γίνονται κατ' ἀγρούς· ἀλλὰ καί, ὥσπερ ὁ
κρύσταλλος, καὶ αὐτὸν ἄνευ πυρὸς φλόγα πέμπειν· ἔχειν δὲ καὶ
ἐναντίας δυνάμεις· παφλάζοντός μὲν γὰρ τοῦ λέβητος ἐπιρρι-
πτούμενον αὐτῷ ὑποχλαίνειν αὐτόν· τοῦναντίον δὲ ψυχροῦ τυγχά-
5 νοντος ταχύτερον τοῦτον παρασκευάζειν ζέειν τε καὶ ἀναπα-
φλάζειν.

Λίδος τοπάζιος, ὁ καὶ τόπαζος καλούμενος. οὗτος τίμιός
ἐστι καὶ πολύτιμος διὰ τὸ σπανίως εὐρίσκεσθαι. γεννᾶται δὲ ἐν
τῇ Ἰνδικῇ· ὅμοιος δὲ ἐστι τῷ κρυστάλλῳ· ἔξωτος καθὰ καὶ ὁ
10 κρύσταλλος. ὁ μέντοι τοπάζιος ἐστι χλωρός, οὗ λίαν ἔοικώς
σεύτλου χροῖα, στιβαρός, πυκνός, διαυγής. οὗτός ἐστιν ὁ ἄρ-
σην· ὁ δὲ θηλυκὸς ἐλαφρότερος τὰς τε ἀκτῖνας πρὸς τὰς αὐγὰς
τοῦ ἡλίου ἡδυτέρας βάλλει παρὰ τὸν ἄρσηνα. ἐπὶ πάντων δὲ
καθόλου εἰς ὁ σκοπὸς πρόκειται τῶν τε ἀρσενικῶν καὶ τῶν θη-
15 λυκῶν λίθων. θέον οὖν τοῖς μὲν ἄρσεισι τὸν ἀρσενικὸν διδόναι,
ταῖς δὲ θηλείαις τοὺς θηλυκοὺς. λαβὼν οὖν τὸν προκείμενον
λίθον ἐπιχάρασσε αὐτῷ Ποσειδῶνα ἐν ἄρματι ἱππικῷ ἐστῶτα
καὶ τῇ μὲν εὐωνύμῳ τὰς ἡνίας κρατοῦντα τοῦ ἄρματος· τῇ δεξιᾷ
δὲ ἀστάγυας. ἔστω δὲ ἐπ' αὐτῷ καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη. οὗτος τελε-
20 σθεῖς καὶ φοροῦμενος πολλὴν ἀγάπην περιποιεῖται τοῖς ἔχουσι καὶ
πολλῶν ἀγαθῶν δοτὴρ γίνεται. ἔτι δὲ καὶ κατὰ θάλασσαν ἀκίν-
δονον τὸν φοροῦντα διατηρεῖ, καὶ κέρδη μεγάλα διὰ τὰς ἐμπο-
ρίας περιποιεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς νοσοῦσιν, ὥστε πᾶσαν
ὀφθαλμίαν ἰᾶσθαι. οὐδὲν δὲ ἔτερον ἀξιόλογον ἰστορεῖται περὶ

2 κρύσταλος V; πέμπτειν V. — 4 ἐν αὐτῷ V; ὑποχλαίνων B; φυ-
χροῦν B. — 5 ζέειν om. V. — 7 καλῆται V. — 9 κρυστάλῳ V. —
10 κρύσταλος V; λί pro λίαν V. — 7—9 λίθος — κρυστάλλῳ. Pro his
alia habet B: λίθος τόπαζος ἦτοι τοπάζιον. ὠφελιμώτατον τοῦτόν φασι
ὥστε πᾶσαν ὀφθαλμίαν ἰᾶσθαι. ὅμοιος δὲ ἐστι τῷ κρυστάλλῳ. — 11 σ.
χρῆσιν στιβ. B. — 12 ὁ δὲ θῆλος B. — 14 τε om. V. — 15 τὸν ἄρσηνα B,
qui διδόναι omittit. — 17—19 ab ἐπιχάρασσε usque ad ἀμφιτρίτη omissa
sunt in B, qui eorum loco ἐπιχάρασσε αὐτῷ τὸν τοῦ σταύρου χαρακτήρα
habet ex manifesta interpolatione. — 17 ἐπιχάραξε V. — 19 οὕτως B.
— 20 περιποιεῖ V. — 21 ἀγ. ἐκ θεοῦ δοτὴρ B. — 23 — p. 142, 1 ἀλλὰ
καὶ — αὐτοῦ om. B. — 23 ἐν ὀφθαλμοῖς V. — 24 οὐδὲ δέ V. —

αὐτοῦ. φυλακτήριον δέ ἐστι κράτιστον καὶ πρὸς τὰς ὑδρομαν-
τείας ἄκρως ποιεῖται. ἐὰν δέ τις σταφυλῆς θαλασσίας οἶνον πῆν
καὶ εἰς μανίαν περιτραπῇ, τρίψας τὸν λίθον ἐπὶ ἀκόνῃ μεθ' ὕδατος
δίδου τῷ μαινομένῳ. περιάψον δὲ αὐτῷ καὶ τὸν λίθον
5 ἐπὶ τὸν τράχηλον καὶ ἰαθήσεται. ἐπίχαριν δὲ τὸν φοροῦντα τοῖς
ὁμιλοῦσι ποιεῖ, καὶ ῥητορικώτερον ἐν τοῖς λόγοις.

Λίθος ὀφειανός· οὗτος τὴν κλῆσιν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἐξ
αὐτοῦ προβλέπειν καὶ προμαντεύεσθαι τοὺς παλαιούς τὰ μέλ-
λοντα. τρίβοντες γὰρ αὐτὸν καὶ ἄμα τῇ εὐωδιστάτῃ σμύρνῃ μι-
10 γνύντες καὶ κατὰ πυρὸς ἐπιρραίνοντες πρὸς τὰς κινήσεις αὐτοῦ
καὶ τὰ ἄλματα καθάπερ ἐκ τοῦ ἄλματος καὶ οἱ ἥπατοσκόποι τῶν
μελλόντων κατεστοχάζοντο. λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ νεύρων χαλεπὰ
πάθῃ ἰᾶσθαι ἐπιπασσόμενον καὶ ἐπαλείφειν λεπίδας.

Λίθος χρυσόθριξ, ὁ καὶ τοῦ ἡλίου καλούμενος. διπλοῦς
15 οὗτος τὸ εἶδος· ὁ μὲν ὅμοιως χρυστάλλῳ, πλὴν ὅσον καθάπερ
ἀκτίνες τινες αἱ τρίχες αὐτῷ ἐμπεφύκασιν· ὁ δὲ τῷ χρυσολίδῳ
κατὰ πᾶν ὅμοιος, πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ καθάπερ ἀκτίνες αἱ τρίχες
περιανγίζονται. διὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τριγῶν αὐτοὺς χρυσότρι-
χας ὠνόμασαν, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἡλίου λίθους.
20 φοροῦμενοι δὲ οὗτοι, φασίν, εὐπρεπεστέρους καὶ σεμνοτέρους
τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοὺς ἀξίους.

Λίθος μάγνης, ἥ καὶ μαγνήτις λεγομένη, ἥστινος τὴν

3 μανίας V. — 4—5 καὶ τὸν τράχηλον τὸν λίθον καὶ V. De
topazio haec habet C: λίθος τοπάζιον· ἐὰν τις λίθον πῆν καὶ εἰς μανίαν
περιτραπῇ τρίψας τὸν λίθον ἐπὶ ἀκόνῃ μεθ' ὕδατος δίδου τῷ μαινομένῳ
καὶ ἀπαιωρούμενον ταυτὸν δύναται καὶ ῥητορικώτερον ἐν τοῖς λόγοις αὐ-
τὸν ἀπεργάζεται. Plurima quae hic de topazio narrantur, satis fideliter
transscripta sunt e Damigeronis libello περὶ λίθων. — 7 Hoc loco deest
opalli descriptio in omnibus codicibus. — 7—13 Opsiani descriptionem
omittit B; C non nisi haec habet: λίθος ὀφειανός οὕτω λεγόμενος νεύρων
χαλεπὰ πάθῃ ἰᾶται ἐπιπασσόμενος καὶ ἐπαλειφόμενος. — 11 ἐκ τοῦ ἄλ-
ματος καὶ οἱ ἥπατος, κόποι V, quod correxi. — 13 ἐπαλείφειν λεπίδας cor-
ruptum videtur. — 14 Lapidis Chrysotrichos descriptionem ex B evul-
gavit Tyrwh. — 16 ἢ pro αἱ V. — 18 fortasse περιανγίζονται scripsit.
— 18 αὐτῷ χρυσ. B. — 22 De magnetide Saracenus ex Sambuci codice
inter Dioscoridis Notha haec edidit ex nostra epitoma ut videtur ex-

φύσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν καθ' ἐκάστην ὁρᾷν ἔστιν ἔλκουσαν διὰ τοῦ ἀέρος τὸν σίδηρον πρὸς ἑαυτὴν ὥσπερ ἐρῶσαν αὐτοῦ καὶ τοῦτον πρὸς ἑαυτὴν ἄρπάζουσιν. ταύτην φασὶ διακριτικὴν ἔχειν δύναμιν τῆς τε καθαριευούσης γυναικὸς ἀπ' ἀλλοτρίου ἀνδρὸς
 5 καὶ τῆς μοιχευομένης. εἰ γάρ τις αὐτὴν λαθραῖως ὑπὸ τὰ στρώματα θείῃ, ἢ μὲν καθαρὰ τε καὶ φίλανδρος εἰς ὕπνον κατενεχθεῖσα φυσικῇ τινὶ δυνάμει τῆς λίθου τὰς τε χεῖρας ἀπλοῖ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ περιφύεται· ἢ δὲ πόθοις ῥυπαροῖς καὶ ἀλλοτρίοις κατεχομένη ἀφυπνώσασα τῆς κλίνης ἀπαράσσεται καὶ καταπίπτει.
 10 ἀλλὰ καὶ δύο ταύτην ἀδελφῶν φοροῦντων πάσης ἔριδος αὐτοὺς ἀπαλλάττει καὶ φιλονεικίας, καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιεῖ· καὶ πρὸς τὸ θέλξαι δὲ καὶ πείσαι λαὸν ἐπιτηδειοτάτῃ βασταζομένη ἢ καὶ φορουμένη κατὰ τοῦ στήθους. καὶ ἄλλας πλείστας ἔχει δυνάμεις. ἔστι δὲ καὶ πρὸς ἀγωγὴν γυναικῶν χρήσιμος καὶ πρὸς συστάσεις
 15 λαμπρῶν ἀνδρῶν, πρὸς δὲ τὰς ἐμπορίας πάσας κερδέμπορος. ἐὰν γυνὴ αὐτὴν φορῇ ἐρασθήσεται αὐτῆς ὃν ἂν βουληθῇ. [ἐπιχάρασσε δὲ τῷ λίθῳ Ἀφροδίτην ἔλκουσαν ἄνδρα ἀπὸ κρασπέδου τῇ εὐωνύμῳ χειρὶ, τῇ δὲ δεξιᾷ δεικνύουσαν μῆλον.] οὗτος ὁ λίθος ὁμόνοιαν πολλὴν ποιεῖται ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ καὶ ἀδελφοῖς
 20 καὶ φίλοις, ἔτι δὲ καὶ πρὸς πάντας ἐπιχαρίτους, εὐπειθεῖς παρασκευάζει τοὺς φοροῦντας αὐτὸν καὶ εὐομίλους ποιεῖ· ῥήτορες δὲ

cerpta: ταύτην φασὶ καὶ διακριτικὴν ἔχειν δύναμιν τῆς καθαριευούσης (vel καθαρᾶς οὐσης) γυναικὸς καὶ τῆς ὑπ' ἀλλοτρίου ἀνδρὸς μοιχευομένου. εἰ γάρ τις αὐτὴν ἐπὶ τὰ στρώματα λάθρα θείῃ, ἢ μὲν καθαρὰ καὶ φίλανδρος εἰς ὕπνον κατενεχθεῖσα φυσικῇ τινὶ δυνάμει τοῦ λίθου τὰς τε χεῖρας ἀπλοῖ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ περιφύεται. ἢ δὲ πόθοις ῥυπαροῖς ἀφυπνώσασα τῆς κλίνης καταπίπτει. ἀλλὰ καὶ δύο ταύτην ἀνδρῶν [num ἀδελφῶν?] φερόντων πάσης ἔριδος ἀπαλλάττει καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιεῖ. καὶ βασταζόμενος εἰς στήθος θέλγει λαόν. — δ καὶ μαγνήτης καλούμενος B. — 1 ἔλκουσα codd. — 2 πρὸς αὐτὴν V. — 3 πρὸς αὐτὴν B; καὶ post φασὶ add. B. — C qui v. 4 λίθος ὁ μαγνήτης habet, omittit reliqua inde ab ἢ καὶ (v. 22) usque ad ταύτην (v. 3). — 3 ἔχουσα V. — 4 καθαριευούσης B; ἐπ' CV. — 6 εἰ pro ἢ C — 7 τοῦ λίθου B. — 8 εἰ δὲ πόθ. C, in quo reliqua valde breviate leguntur. — 12 δέλξαι V. — 13 καὶ ἄλλας πλείστας ἔχει δυνάμεις om. B in fine paginae. — 14 ἀγωγῆς V. — 16—18 quae uncinis circumscripsi, desunt in B. — 19 πολλὴν om. B; ποιεῖ B.

ἄκρως ἐνεργεῖ καὶ τοῖς δημηγοροῦσι καὶ τοῖς διὰ λόγων ἀγωνισταῖς· πειθὼ γὰρ ποιεῖ καὶ εὐπρέπειαν καὶ λόγων εὐρετικὸς ἐστι. νίκην δὲ καὶ δύναμιν πᾶσι δίδωσιν· ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν μάγων γινόμενα εὐθετεῖ καλῶς.

5 Λίθος ἡ ὀφιῆτις. αὕτη τριβομένη, φασὶν, καὶ ἐπιπασσομένη πᾶσιν ἔλκεσί τε καὶ τραύμασιν υγείας περιποιητική.

Ἄτερος λίθος ὀφίτης. ἕτερος οὗτος ἀπὸ τοῦ ἀντιφάρμακον εἶναι τῶν ὀφειων ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνόμασται καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ ἀμβλυωποῦσιν ὀξυωπίαν παρέχει καὶ κεφαλαγίαν
10 παύει καὶ βαρυηχοῖαν καθαίρει οὕτως ὥστε καὶ λεπτῆς ὀμλίας τὸν φοροῦντα τοῦτον λοιπὸν ἀκούειν δύνασθαι. φασὶ δὲ καὶ τὸν ἀκίνητον πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἡλίθιον ὑπὸ τούτου πρὸς κίνησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἔλκεσθαι· καὶ θυμώμενον δὲ ἐρπετὰ πάντα διώκειν, οὐ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρωθεν ἐκ τῶν φω-
15 λεῶν αὐτῶν.

Λίθος ὁ στρίτης καλούμενος τριβόμενος καὶ σὺν οἴῳ πινόμενος ὀδυνήφατος ἤγουν παντὸς ἀλγήματος καταπαύων ὀδύνας.

Ἀδελφὴ τούτοις καὶ ἡ ἐχίτις, ἀπὸ τῆς ἐχίδνης ὀνομαζομένη, ἥτις καὶ τοῦ παλαιοῦ, φασί, Φιλοκλήτου τὸ σκέλος ἰάσατο
20 κατὰ τοῦ ἐν αὐτῇ τραύματος τοῦ πολυετοῦς καὶ ἀνιάτου συν-εχέστερον ἐπιπασσομένη.

Λίθος ὁ σιδηρίτης, ὃν καὶ ἔμφυχόν τινες ὀρεῖτην καλοῦσιν. ὠνόμασται δὲ καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὐρέσεως. εὐρίσκεται μὲν γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐστὶ

5—6 om. B. — 5 ὁ ὀφιῆτις V. — 7—15 in B rectius post descriptionem lapidis sideritae leguntur, quem locum in Lithicis quoque occupat alius ille ophites. — 7 λίθος ὀφίτης ἕτερος B; ἀπὸ τῶν B, corr. Tyrwh. qui totam huius lapidis descriptionem ex B edidit. — 7. 8 ἀντιφάρμακον B, corr. Tyrwh. — 10 βαρυηχοῖαν scripsi, βαρυκοῖαν V, μυρμηκίαν B ex mera interpolatione; οὗτος B. — 13 κύνησιν B; ἔλκεσθαι C, ἔρχεσθαι B V; καὶ θυμώμενον δὲ om. V. — 14 οὐκατὰπλ. B. — vv. 16—21 om. B. — 16 στρίτης V. — 17 ὀδυνήφατος V. — 18 ἐχίτις V. — 22 ἐμ την B extrita charta; ἔμφυχον ὀρεῖτην con. Tyrwh., qui sideritae descriptionem totam edidit, omissis tantum p. 146 vv. 3 τοσαύτην — 8 δύναμιν. — 23 δὲ om. B. — 24 μὲν ὄρεσιν extritis aliquot literis B, unde μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν con. Tyrwh.

δὲ τὴν μὲν θέαν στρογγύλος ἢ καὶ ὡς ὑποστρογγύλος, τὴν δὲ φύσιν τραχύς, στιβαρός, μελανόχρους καὶ πυκνός. πάντοθεν δὲ αὐτὸν περιέχουσιν ἕξ ὅμοιαι ῥυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. τοῦτον πρὸς ἀποτροπὴν πάντων τῶν ἑρπετῶν φασὶ χρησιμώτατον εἶναι, 5 καὶ οἷ γε τὴν Λιβύην τὴν ἀνδροῦν καὶ ἰοβόλων γέμουσαν διερ- χόμενοι τοῦτον φοροῦντες καὶ ὥσπερ καθοπλιζόμενοι διὰ μέσων τῶν ἰοβόλων πορεύεσθαι κατετόλμων. φασὶ δὲ καὶ μαντικὸν εἶναι καὶ τινα νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτὸν καὶ τοῦτον δὲ αὐτὸν τὸν λίθον καθαροῖς ὕδασιν ἀπονίπτοντα καὶ λευκοῖς λίνοις περι- 10 ελίττοντα εἶτα καὶ λύχνους ἀνάπτοντα ἐξαίφνης ἀκούειν ὥσπερ νεογενοῦς τινος βρέφους φωνῇ καὶ πυνθανομένου τινὸς ἀποκρί- νεσθαι, ἔπειτα πρὸς τὸ τέλος καθάπερ ἔμψυχον ἀποπνέειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ἑλλήνων παῖδες, οἱ τοῖς κτίσμασι λατρεύειν ἐθέλοντες καὶ δαιμονίων φωνῶν ἀκούειν σπουδάζοντες· ἡμεῖς δὲ τοῦ μὴ καὶ 15 ταῦτά τινας ἀγνοεῖν ἕνεκα παραθέντες ἐνταῦθα καὶ ταῦτα πρὸς τὰ λοιπὰ βαδιούμεθα. ὅσα γάρ φασι τὰς ῥίζας τῶν βοτανῶν δύνασθαι, τοσαῦτα καὶ τὰς τῶν λίθων φύσεις. τοσαύτην δὲ φασι δύναμιν τοῦτον τὸν σιδηρίτην ἔχειν ὥστε καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ παμπληθεῖ κατὰ τινος ἐφορμῶσι, διὰ μέσου τούτων ἀβλαβῆ τὸν 20 φοροῦντα τὸν λίθον τοῦτον πορεύεσθαι· οὐκ ἀβλαβῆ δὲ μόνον ἀλλὰ καὶ φυγαδευτήν· εὐθὺς γὰρ αὐτὰ πάντα πρὸς φυγὴν ὀρ- μᾶσθαι, μὴ φέροντα τὴν φυσικὴν αὐτοῦ πνοήν τε καὶ δύναμιν. πολλάκις δὲ τις καὶ ἐν κυνηγεσίῳι σχολάζων καὶ ἐν ἐρήμοις ἢ ὄρεσι καθεύδειν ἀναγκαζόμενος μέσον τῶν θανάσιμων ὕφρων 25 καὶ σκορπίων οὐδὲν ἐξ αὐτῶν πείσεται τοῦτον ἐπιφερόμενος. καὶ ὀφιοθήκτοις δὲ πᾶσιν ἐπιπασσόμενος, ἀλλὰ καὶ τραύμασι παν-

1 μὲν θέσιν B — 2 μελ καὶ charta lacera B, μελανόχρους καὶ coni. Tyrwh.; παντόθεν V.; καὶ πάντοθεν B. — 5 τὸν ἀνδροῦν V; ἰοβό- λων V. — 8 ἑαυτόν om. V; recte, puto, modo καθαριεύοντα scribas. — 9 ἀπονίπτων B; corr. Tyrwh. — 9. 10 περιελίττων B; corr. Tyrwh. — 11 νεο- γενοῦς V; πυνθανόμενος V. — 11 ἀποκρίνεται B. — 14 ἡμεῖς — 16 βα- διούμεθα om. B. — 16 φησί B. — 17 τὰς ante τῶν om. B. — 19 παμ- πληθεῖ V, παμπληθί B. — 19 ἀφορμῶσιν V. — 20. 21 τὸν λίθον τοῦτον φοροῦντα B. — 21 ταῦτα pro αὐτά B. — 25 πείσεται B; ἐφερόμενος B.

τοίοις, εἴτε ἀπὸ ξιφῶν εἴτε καὶ ἀπὸ ἐτέρων τινῶν αἰτιῶν, ἀλεξι-
φάρμακον γίνεται· καὶ στείραις δὲ γυναιξὶ περιδεσμούμενον εὐτο-
κίαν φασὶ παρέχειν.

Λίδος γαγάτης. τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτόν φασὶ δύνασθαι, κα-
5 πνιζομένου φεύγειν αὐτοῦ τὴν πνοὴν τὰ ἰοβόλα πάντα. ἐστὶ δὲ τὴν
μὲν χροῖαν αἰθαλώδης ὡς τέφρα, τὴν δὲ θέαν οὐ μέγας, ἀλλὰ
πλατὺς. ἀνάπτειται δὲ ταχέως ὥσπερ ἡ πεύκη καὶ βαρεῖαν ἀπο-
πέμπει πνοὴν ὥσπερ εἰ ἀσφάλτου, καὶ διακριτικὸν δὲ φασιν αὐτὸν
τῆς ἱερᾶς νόσου. τούτους γὰρ ὁσφραϊνομένους αὐτοῦ καὶ μὴ
10 φέροντας κατὰ γῆς εὐθὺς πίπτειν, καὶ γυναικας δὲ νόσους κρυ-
φίους ἰᾶσθαι θυμιωμένου δεχομένης αὐτοῦ τὴν πνοὴν καὶ τοὺς
πονηροὺς ἰχῶρας τοὺς ἔσωθεν τῶν σπλάγχνων αὐτῶν ἐκχεούσας·
ἐρπετὰ δὲ ὁμοίως τοῖς πρὸ αὐτοῦ διώκειν καὶ ἄλλα τινὰ θαν-
μαστὰ τοῦτον ἐργάζεσθαι. γεννᾶται δὲ ἐν Λυκίᾳ κατὰ τὴν πρὸς
15 θάλασσαν εἰσβολὴν ποταμοῦ τοῦ λεγομένου Γάγαν.

Λίδος ὁμώνυμος τῇ ἐρπετῇ σκορπίου· ὅστις κατὰ σκορ-
πίων ἔχει, φασὶ, τὴν δύναμιν.

Λίδος ὁ λεγόμενος κορσίτης. ὠνόμασται δὲ οὕτως
ἀπὸ τοῦ κόρση τουτέστιν ἀνθρωπεῖα κεφαλῇ ἰοικέται. τοῦτον δὲ
20 φασὶ τριζόμενον μετὰ σκοροῦδου καὶ πινόμενον ἀλεξιφάρμακον

3 φασὶ om. V. — 4 sqq. Deest in B integra descriptio gagatae, scorpii
et corsitae. — 4. 5 καπνιζόμενον V. — 6 θέσιν V. Confer quae Sarace-
nus inter Notha Dioscoridis habet de Gagata: φασὶ δὲ καὶ διακριτικὸν
εἶναι τῆς ἱερᾶς νόσου. τούτου γὰρ ὁσφραϊνομένου ἐν ἀκμῇ φέροντας κατὰ
γῆς πίπτειν. καὶ γυναικῶν δὲ νόσους κρυφίους ἰᾶσθαι θυμιώμενον δεχο-
μένων αὐτοῦ τὴν πνοὴν, unde γυναικῶν, δεχομένων, ἐκχεουσῶν infra scri-
bendum esse fortasse coniciet aliquis. — 9 τούτους] an τοὺς scriben-
dum? post φέροντας excidisse puto τὴν πνοὴν αὐτοῦ vel simile quid. —
10 πίπτει V; γυναικας V, γυναικας C, qui supra recte πίπτειν exhibit;
correxī. ἰῶνται δεχομένης θυμιωμένης καὶ τοὺς πονηροὺς ἰχῶρας ἐκχεο-
μένων C. — 12 ἐκχεούσας V, quod correxi viam monstrante C. — 13
διώκει cod. — 14. 15 e Dioscoride addita sunt, cfr. Diosc. de mat. med. V
p. 413 ed. Kühn.: Γεννᾶται δὲ ἐν Λυκίᾳ κατὰ τινὰ ποταμοῦ εἰσρυσιν εἰς
θάλασσαν ἐκχεομένου· ἔστι δὲ πλησίον τῆς λεγομένης Παλαιοπόλεως· κα-
λεῖται δὲ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς Γάγας, παρ' οὗ τῷ στόματι εὐρίσκονται
οὗτοι οἱ λίθοι. — 16 17 De scorpio haec C: λίθος ὁμώνυμος τοῦ σκορ-
πίου· ὅστις καὶ τὸ σκορπίου ἔχει φασὶ τὴν δύναμιν. — 20 σκοροῦδου V.

τῶν ὑπὸ σκορπίου δηγμάτων γίνεσθαι καὶ μετὰ ῥοδίνου δὲ ἐλαίου
 χριόμενον τὰς περιανθενίους ὀδύνας παύειν, καὶ μετὰ μέλιτος
 κιρνάμενον καὶ πινόμενον καθαρτήριον γαστρὸς γίνεσθαι καὶ
 ὑδέρους δὲ κενοῦν καὶ βουβῶνας ἰᾶσθαι.

- 5 Λίδος κοράλιος. καὶ τοῦτόν φασι πρὸς ἀσπίδας μάλιστα
 καὶ πρὸς ἀσπίδων δῆγματα χρησιμώτατον καὶ ἀποτρόπαιον εἶναι.
 θαυμάσιον δὲ οἶον ἱστοροῦσι περὶ αὐτοῦ· ἐκ γὰρ ἐτέρου εἶδους
 πρὸς ἕτερον μεταφέρεσθαι. γλωρὴν μὲν γὰρ πρῶτον βοτάνην
 φύεσθαι καὶ οὐδὲ ἐν τῇ χέρσῳ, ἀλλ' ἐν τῇ θαλάσσῃ, καθὰ καὶ
 10 τὰ βρύα. πρὸς δὲ τὸ γῆρας ἤκουσαν καὶ μαραινομένην τὰ μὲν
 φύλλα περιμαραίνεσθαι τε καὶ καταρρεῖν· αὐτὴν δὲ ἐν τοῖς βά-
 θεσι νήχεσθαι ἐλαφρὴν, μέχρις ἂν πρὸς τὴν χέρσον ὑπὸ τῶν
 κυμάτων ἀποπτυσθῇ. ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀέρος ἀνα-
 πλυσθῇ, ξηραίνεσθαι καὶ στερεοῦσθαι μᾶλλον· ἐγχρονίζουσαν δὲ
 15 πλεον ἀποπετροῦσθαι καὶ ταῖς χερσὶ τριβομένην τελείως λίθον
 εὐρίσκεσθαι· τὸ δὲ σχῆμα φυλάττειν τὸ ἐξ ἀρχῆς, οἷον ὅτε ἦν
 βοτάνη, τῶν τε κλάδων καὶ τοῦ φλοιοῦ, καὶ εἶναι καθαπερεὶ θάμ-
 νον ἢ καὶ δενδρύφιον λίθινον ἀκριβῶς, ὥστε καὶ τέρψιν ἔχειν τοῖς
 θεωμένοις οὐκ ἄχαριν. λέγουσι δὲ αὐτῷ καὶ ἐτέρας τινὰς ἐνεῖναι
 20 θείας δυνάμεις· ἐκ τε γὰρ πολεμίων καὶ μάχης ἀβλαβῇ τὸν
 φοροῦντα διαφυλάττεσθαι καὶ μακράν δέ τινα καὶ ἔρημον στελ-
 λομένην πορείαν, καὶ φυλακτήριον εἶναι καὶ παντὸς κακοῦ ἀποτρό-

5 A corallii descriptione incipit libellus noster in A; priorem libelli
 partem in codice pessime ligato invenire non potui. — 5 ἀσπίδα A. —
 6 καὶ τοῖς αὐτῶν δῆγμασιν A, qui sequens χρησιμώτατον omittit. — 7
 οἶον scripsi, οἶον BV, τι A. — 7 τούτου A. — 8 γὰρ om. B; — 9 φαί-
 νεσθαι B; οὐκ A; ἀλλ' ἐν ταῖς θαλασσαῖσι A. — 10 γὰρ pro τὸ γῆρας
 A; μαραινομένης A. — 11 τε om. AB; καταβαλεῖν V; αὐτὰ B; ἐν om.
 A. — 13 ὅταν δὲ B. — 14 ἐγχρονίζων A. — 15 πλ. ἀπευρόμενος καὶ ἐν
 ταῖς χ. τριβομένος B; τελεῖ ὡς B. — 16 φυλάττει V; οἶον ὅτι καὶ ἦν
 A. — 17 τῶνδε κλ. A; τὸν τε κλάδον B. — 18 δενδρύφιον scripsi; δεν-
 δρίλιον V, δενδρυδιον (sic) B, δενδρίον A; λίθινον om. B. — 18. 19 τοῖς
 θεωμένοις om. B; ἄχαρι V. — 19 αὐτόν V. — 21—22 καὶ μακράν —
 εἶναι om. A. — 21 μακράν τινα καὶ B, fort. recte. — 21. 22 στελλόμενος
 B. — 22 καὶ post πορ. om. B; εἶναι om. B.

παιον, καὶ κινδύνους δὲ διαδιδράσκειν ληστῶν. [ἐὰν δὲ ἐν τοῖς
πολέμοις καὶ ταῖς μάχαις ἐπὶ χεῖρας τοῦτον κρατῆς, ἔσται φυ-
λακτήριον ἀνίκητον καὶ ἐπιτευκτικὸν καὶ καταπληκτικὸν ἄφοβον.
ἐκλήθη δὲ οὗτος καὶ ὑπὸ τινων γοργόνιος, διὸ εἰς αὐτὸν εἰσχα-
5 ράσσουσι γοργόνα καὶ κατακλείουσιν ἐν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ· καὶ
τελεσθεῖς ἐστὶ μέγιστον φυλακτήριον πρὸς πάντα φόβον καὶ
ἐπήρειαν πονηρῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ὁδοποιρίαις
πρὸς ἐφόδους πονηρῶν καὶ πρὸς ἐρπετὰ παντοῖα· ἔστι γὰρ ὁ
λίθος Ἑρμοῦ. ποιεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀνείρων καὶ φαντάσματα
10 ἀπωθεῖται τῇ ἰδίᾳ ἀντιπαθείᾳ· μέγιστον δὲ φυλακτήριον καὶ πρὸς
ὀργὴν δεσπότου γλυφέντος ἐν αὐτῷ ζωδίου Ἑκάτης ἢ Γοργόνος
προτομῆς. ὁ φορῶν δὲ αὐτὸν οὐδέποτε ὑπὸ φαρμάκων ἀλώσεται,
οὔτε ὑπὸ κεραυνοῦ ἢ ἀστέρος πληγθήσεται ἢ πονηροῦ δαίμονος.
ἄλυπον δὲ ποιεῖ τὸν φοροῦντα αὐτόν, ἀλλὰ καὶ μασμάτων πάν-
15 των καὶ καταδέσμων καθαρτήριον ὑπάρχει· ἐν οἴκῳ τε ὧν ὁ
λίθος δαιμόνων καὶ φαντασμάτων καὶ κεραυνῶν ποιεῖται δίωξιν.]
ἀλλὰ καὶ τοῖς πλέουσι σωτήριον εἶναι [ἐὰν δὲ ἐν πλοίῳ αὐτὸν

1 δὲ post κινδ. om A; κίνδονον B; διαδιδράσκει V; ἐν ταῖς V. — 3 ante ἄφοβον excidisse videtur καὶ. — vv. 1 — 16 ἐὰν δὲ usque ad δίωξιν om. A B. Locum e Damigerone sumptum ab interpolatore in V additum esse orationis tenor interruptus docet. Expulso enim alieno additamento φυλακτήριον εἶναι (p. 148, 22) . . . διαδιδράσκειν (p. 149, 1) optime cohaeret cum σωτήριον εἶναι (p. 149, 17). — 16 post δίωξιν haec add. V: πινόμενον δὲ μετὰ οἴνου ἀκράτου μάλιστα προφυλακτικὸν παντοίων φαρμάκων γίνεσθαι καὶ σπλῆνα μὲν τήκειν σὺν ὕδατι πινόμενον καὶ πρὸς ἀναγωγὰς αἵματος ἐνεργεῖν. ἀναπληροῖ δὲ καὶ σαρκῶν κοιλώματα, quae in V codicis archetypo infra ex iusto loco, quo in reliquis codicibus leguntur, excidisse et in margine suppleta esse videntur, unde V codicis scriba alieno loco in textum receperit. — 9 φαντασμάτων ἀποθῆται V, quod correxi. — 17 — p. 150, 2 ἐὰν δὲ — ἄριστον in solo V interpolatum est, neque aliter p. 150, 3 ἀντιπάσχει usque ad p. 150, 4 παντοίαις. Sumpta haec sunt ex Astrampsychi libello ὅσοι τῶν λίθων εἰς ἀναχωγὴν ζάλης καὶ τρικυμίας θαλάσσης, edito ab J. B. Pitra (Spic. Solesm. III p. 393) et ab Hermanno Graffio (Mélanges Gréco-Rom. 1859 p. 552—553), ubi haec de corallio leguntur: Κουράλλιος σὺν δέρματι φώκης εἰς τὸ χαλκήσιον (sic codd., χαλκήσιον Pitra, χαρχήσιον Graff) περιπατόμενος ἀντιπάσχει ἀνέμοις καὶ κλύδωσι καὶ ἀκαταστασίαις παντοίαις (παντοίων habet Pitrae editio) ὑδάτων.

σχίσας εἰς τὸ καλούμενον χαλκήσιον ἐμβάλης σὺν δέρματι φώκης, φυλακτήριον ἔσται ἄριστον] καὶ παντὸς κινδύνου καὶ ναυαγίου
 ῥύεσθαι [ἀντιπάσχει γὰρ ἀνέμοις κλύδωσι καὶ ἀκαταστασίαις παν-
 τοίαις] καὶ φαρμάκων δὲ θανασίμων καὶ μαγειῶν πασῶν ἀντί-
 5 παλον πεφυκέναι καὶ μiasμάτων πάντων καὶ καταδέσμων κα-
 θαρτήριον καὶ ὥσπερ ἀντίλυτον. κοπτόμενος δὲ καὶ τῷ σίτῳ καὶ
 πᾶσι τοῖς σπειρομένοις μὲνόμενος πᾶσαν βλάβην ἀπὸ τῆς ἀρού-
 ρης ἀπείργει. λέγουσι δὲ καὶ αὐχμοῦ καὶ χαλάξης καὶ πάντων
 τῶν τοιούτων ἀποτρεπτικὴν ἔχειν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ τῶν καταβι-
 10 βρωσκόντων πάντων καὶ λυμαινομένων τοῖς λήτοις ἀναλωτικὸν
 καὶ φθαρτικὸν γίνεσθαι, σκολήκων τε καὶ ἰπῶν καὶ τῶν ἄλλων
 ἀερίων, ἐρυσίβης καὶ ἀκρίδος καὶ βρούχου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν
 πρηστήρων καὶ κεραυνῶν [καὶ ἐν ἀμπέλοις δὲ καὶ ἐλαιῶσι τὸ
 αὐτὸ ποιεῖ σπαρεῖς], πινόμενον δὲ μετ' οἴνου ἀκράτου μάλιστα
 15 προφυλακτικὸν παντοίων φαρμάκων γίνεσθαι. καὶ σπλῆνα μὲν
 τῇκει σὺν ὕδατι πινόμενον καὶ πρὸς ἀναγωγὰς αἵματος ἐνεργεῖ.
 ἀναπληροῦ δὲ καὶ σαρκῶν κοιλώματα.

Δίδος ἀχάτης. οὗτος παντοῖος μὲν τὴν μορφὴν, πολυ-

4 καὶ φαρμάκων — 6 ἀντίλυτον om. V, qui eadem aliis verbis in
 loco interpolato supra (p. 149, 14) protulit. — 6 ἀντίλυτρον B ex cor-
 rectione, puto, nam ἀντίλυτον, quod extat in A, praebent Lithicorum co-
 dices omnes. — 6—8 Haec a κοπτόμενος usque ad ἀπείργει om. V, qui
 eadem verbis tantum variatis exhibet, et B, sed hic quidem negligentia,
 puto; nam carminis Orphici aliquot versus circumscribuntur. V librum,
 utpote hic quidem interpolatione maxime foedatum, sequi nolui. Habet
 vero haec ex Damigerone sumpta: ἀλλὰ καὶ τριφθεῖς λεπτῶς καὶ μυχθεῖς
 μετὰ σπερμάτων καὶ σπαρεῖς ἐν τῇ γῇ ἀπωθεῖται ἀπὸ τῆς ἀρούρης πᾶ-
 σαν βλάβην καὶ πάντα φθοροποιὸν χειμῶνα. — 10 λήτοις scripsi; λήτοις
 V, λήτοις A, λήτοις, ι littera supra η posita B. — 12 βρούχου A, βρου
 V, βρούχης B. — 12 αὐτῶν om. B; τῶν om. A. — 13 καὶ om. V. —
 12. 13 καὶ ἐν — σπαρεῖς solus habet V. — 14 πινόμε. — 17 κοιλώματα
 om. V, vide supra ad p. 149, 16. — 14 πινόμενος A. — 16 Sequentia
 epitomator e Dioscoride sumpsit, cfr. Diosc. de mat. med. V p. 806 ed.
 Kühn πληροὶ δὲ καὶ κοιλώματα (scil. corallium) πρὸς τε αἵματος ἀναγω-
 γὰς ἱκανῶς ἐνεργεῖ καὶ δυσουροῦσιν ἀρμόζει· καὶ σπλῆνα τῇκει σὺν ὕδατι
 πινόμενον. — 16 τῇκει B; πινόμενος A. — 17 σαρκεῖν B. — 18 Acha-
 tae descriptionem ex B edidit Tyrwh.; παντοῖος V.

χρώματος γὰρ καὶ πῇ μὲν ἰάσπιδι προσεικώς, πῇ δὲ τῷ σαρκίῳ,
 πῇ δὲ τῷ σμαράγδῳ, καὶ τοῦ μὲν ἰάσπιδος τὸ ὑελῶδες ἔχει,
 τοῦ δὲ σαρκίου τὸ αἱματῶδες, τοῦ δὲ σμαράγδου τὸ αἰγλήεν τε
 καὶ λαμπρόν. ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ φοινικοῦν καὶ ἐρυθρόν ἐν αὐτῷ
 5 καὶ οἷον μιτῶδες· ἀλλὰ καὶ χαλκῷ τὸ χρῶμα πολλάκις ἔοικεν,
 ἔστι δὲ ὅτε καὶ μήλῳ. πάντων δὲ προκρίνουσι μάλιστα τὸν εἶδος
 ἔχοντα λίαν ἐρυθρόν καὶ αἱματῶδες, ὃν καὶ θαφεινὸν καλοῦσιν,
 ἃφ' οὗ καὶ λεοντοδέρην τινὲς αὐτὸν καλοῦσι τῶν παλαιῶν. τοῦτον
 δὲ αὐτὸν καὶ κατὰστικτον εἶναι φασιν, ὥσπερ τὸν λέοντα φολίσαι
 10 πυρσαῖς ἢ καὶ ποικίλας ἀναμεμιγμένας ἐχούσαις καὶ λευκάς καὶ
 μελαῖνας καὶ χλωράς. τοῦτον τοῖς σκορπιωθήκτοις ὠφελιμώτατον
 εἶναι· εἰ γάρ τις καὶ ψυχορραγῶν τύχῃ παρὰ τοῦ τραύματος καὶ
 περιαρτήσῃ τοῦτον περὶ αὐτῷ ἢ καὶ ἐπιπλάσῃ μάλιστα συγ-
 κόφας, αὐτίκα κατὰ βραχὺ τὰς ἀλγηδόνας ἀπομαραίνει καὶ σώζει
 15 τὸν κάμνοντα. ἐστὶ δὲ καὶ ἐρωτικός, ὥς φασι, καὶ τίθησιν ἐπι-
 θυμητοὺς ἄνδρας τε γυναιξὶ καὶ γυναικας ἀνδράσι περιεπτόμενος,
 καὶ θέλγειν δὲ πάντας ἱκανώτατος ἐν ταῖς ὁμιλίαις, καὶ τῶν αἰτή-
 σεων μὴ ἀποτυγχάνειν ποιεῖ. καὶ πρὸς πᾶσαν νόσον ἀπλῶς εὐρί-
 σκεται χρησιμώτατος, ἐξαιρέτως δὲ πρὸς τε τριταίους καὶ τεταρ-
 20 ταίους καὶ πᾶν τοιούδε γένος νοσημάτων. σημεῖον δὲ τῆς τούτου
 δυνάμεως καὶ ἐνὶ τοῖς ποιοῦνται· ἐφομένοις γὰρ κέρασιν ἢ καὶ ὀστέοις

1 πῇ V bis. — 2 πῇ V; ἔχειν AB, corr. Tyrwh. — 3 αἰγλίεν B,
 αἰγλοῖεν A, corr. etiam Tyrwh. — 5 μελιτῶδες V, μυλιτῶδες B, μελιτῶ-
 δες A, inducta μελ syllaba et μιλ superimposito; corr. Tyrwh. — 6 δ'
 ὅτε A. — 8 ἃφ' οὗ — παλαιῶν om. B; λεοντόδεριν V, λεοντοδέρην A;
 παλαιῶν δὲ V, αὐτὸν τῶν παλ. ὀνόμασαν A. — 10 ποικίλαις V. —
 11 μέλαινας B; χλωράς A, ut alibi quoque scripsit noster, χλωεράς B,
 χλοεράς V. — 11 ὠφελιμώτατος A; ὠφελεῖν ἢ περιαρτύσει τοῦτον τῷ
 δῆγματι B, qui εἰ γάρ τις καὶ ψυχ. τ. π. τ. τρ. καὶ omittit. — 12 ψυχορα-
 γῶν codd.; τύχοι A. — 13 περιαρτήσῃ A, περὶ ἀρτήσῃ V; αὐτῷ V,
 αὐτόν A; καὶ om. A; ἐπιπλάσσει V, ἐπιπλάσσει A. In B περὶ αὐτῷ
 — κάμνοντα deest. — 14 ἀπομαραίνει καὶ σώζει A, ἀπὸ μαράνης καὶ σώσει
 V. — 15 ἔτι δὲ B; καὶ om. A; ἐρωτικόν A; καὶ om. A. — 15. 16 καὶ τῇ θήλῃ
 ἐπιθυμητοὺς B. — 16 περὶ σπόμενος V. — 17 καὶ θέλγει πάντως A. —
 18 ποιεῖν V, vix bene. — 18. 19 εὐρίσκεισθαι V. — 19 χρῆσθ. ὁμοίως δὲ καὶ
 πρὸς τριτ. B — 20 τοιούτου AB. — 21 ἐν ἐφορ. V. In B post νοση-

ἐμβαλὼν τις αὐτὸν ἐπ' ὀλίγον εἶτα καὶ ἀνασχόμενος εὐρήσει
πάντα ῥαδίως τηχόμενα.

Λίδος ὁ αἱματίτης, ἀπ' αὐτῆς τῆς χροιάς οὕτως ὠνομασ-
μένος· αἱματώδης γάρ ἐστι τὴν μορφήν. ἀλλὰ καὶ τριβείς καὶ
5 εἰς ὕδωρ ἐμβληθεὶς αἱματώδης ὅλον κάκεῖνο τίθησι. τοῦτον εἰς
πᾶσαν ὀφθαλμίαν ὠφελιμώτατον εἶναι λέγουσι κεραισθέντα μετὰ
μέλιτος εἴτε γάλακτος· ἀλλὰ καὶ τῇ χειρὶ κρατούμενον ἢ φορού-
μενον ἐπὶ τοῖς ἐν δικαστηρίοις ἀγῶσι πρὸς νίκην μέγα συμβάλ-
λεσθαι καὶ μετὰ ὕδατος πινόμενον κατὰ τῶν ἰσθόλων πάντων
10 ἀντιφάρμακον προφυλακτικὸν γίνεσθαι καὶ ἡδὺν καὶ χαρίεντα·
καὶ πᾶσι φίλον τὸν φοροῦντα τοῦτον ἐργάζεσθαι.

Λίδος ὁ λιπαραιὸς, ὅντινα καὶ λέγουσιν ἐν Ἀσσυρίᾳ γίνεσθαι
κάκεῖθ' ἐν ποτε παρὰ Μέμνονος εἰς Τροίαν κομισθῆναι καὶ τῷ
Πριάμῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Τρώων ὥς μέγα τι δῶρον προσενε-
15 χθῆναι. τοῦτον δέ φασι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλῶνι μάγους
περὶ πολλοῦ τίθεσθαι· πολλὰ γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὰς ἐπιφθὰς αὐτῶν
καὶ γοητείας συμβάλλεσθαι. καθημεροῦν δὲ διὰ τοῦτου καὶ ὕφεις
καὶ δράκοντας· ἀλλὰ καὶ πίνοντας ἐκ τούτου τοῦ λίθου μαντικούς
γίνεσθαι καὶ ὀρνεοσκόπους, καὶ ἀπλῶς ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ τοιούτῳ
20 χρῆσθαι πρὸς πᾶσαν αὐτῶν τῆς τέχνης δύναμιν.

Λίδος νευρίτης. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ταῖς παλαιαῖς

μάτων sequuntur quae ab epitomatore de haematitae viribus narrantur
ab καὶ μετὰ ὕδατος usque ad ἐργάζεται (sic), tunc vero omissa liparaei
et nebritae descriptione quaedam e Damigerone fortasse magnam par-
tem excerpta de lapidibus, ex quorum numero hos notavi: λίθος σμάραγδος,
γὰρ δόνυξ (sic), ὀνυχίτης ἕτερος, χρυσόλιθος, ὀπάλλιος, δεινδραχάτης,
λασπαχάτης, σαρδαχάτης, πολύζωνος, πάγχρους, σμυρνίτης, χελιδόνιος,
ιερακίτης, δρακοντίτης, ἀσπαλακίτης, φρονίτης, βαϊνίτης.

4 αἱματώδης Α. — 5 ὅλον ποιεῖ Α ὀμίσσο κάκεῖνο τίθησι. — 7 ἢ
pro εἴτε Α. — 7 κρατούμενος ἢ φορούμενος Α. — 8 ἐπὶ τοὺς ἐν δικ.
ἀπώντας Α. — 9 μεθ' ὕδατος πινόμενος Α. — 11 πᾶσαν codd.; τὸν φο-
ροῦντα τὸν τοιοῦτον λίθον ἐργάζεται Α. — 12 ἀσσυρία codd. — 14 τῷ
ante βασ. om. Α. — 15 καὶ ante τοὺς om. Α; τοὺς . . . μάγους ex τοῖς μά-
γοις Α. — 16 π. πολλὴ V; αὐτοῖς om. V; τὰς ἑαυτῶν ἐπ. Α, τὰς ἐπ. ἑαυτοῖς
V. — 17 συμβάλλεσθαι Α, συμμάχεσθαι V contra usum auctoris. — 18
ἀλλὰ om. Α.

βάχχαις ταῖς τὰς νεβρίδας φορούσαις καὶ θεραπαίναις καὶ ἀχολούθοις τοῦ Διονύσου ἐπιτήδειον εἶναι καὶ πρὸς μαντείας αὐταῖς συμβάλλεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ παυσίπονον αὐτὸν εἶναι τὰς ὁδύνας παντοίων ὄψεων ἐξιώμενον, τιθέναι δὲ καὶ τῇ γυναικὶ τὸν ἄνδρα
5 φίλτατον καὶ ἐπιθυμητὸν καὶ ἀσπιδὼν δὲ ἀποτρεπτικὸν γίνεσθαι. τούτου δὲ τὴν χροῖαν ὁμοίαν εἶναι πρᾶσφ χλωρῷ.

Δίδος ὁ χαλαζίτης. καὶ τούτου δὲ τὴν δύναμιν ἀρίστην εἶναι λέγουσιν ὥς καὶ πυρετῶν ἀποτρεπτικὴν καὶ σκορπιοδῆχτοις ἱατρικὴν καὶ μαντικὴν δὲ φανεροῦσαν τὰ μέλλοντα τῷ φοροῦντι.

1 νευρίδας codd. fort. recte. — 1 ἀχολ. x. θεραπ. A. — 2 διονυσίου V. — 3 συμμάχεσθαι V, συμβάλεσθαι A; αὐτοῖς codd. — 3 πασίπονον εἶναι αὐτόν A. — 4 ἐξιώμενον V; τιθέναι. ποιεῖ δὲ καὶ A; ἄνδρας vel ἄνδραν V. — 8. 9 ἱατρικὴν A. — 9 μαντ. καὶ φαν. τὰ μ. A. Sequitur in V opusculum in fine mutilum, Σωκράτους καὶ Διονυσίου περὶ λίθων, ineditum, ut videtur, nec luce indignum, cum plura e Damigeronis libello transsumpta contineat. Specimen ex eo dedi ad Lith. v. 635. Describuntur in eo: σμάραγδος, δάκινθος, σπάνιος, χαλκηδόνιος, βαβυλώνιος (alias σάρδιος), σαρδώνυξ, ὀνυχίτης (cuius quinque genera enumerantur), χρυσόλιθος (qui est ὕγρός, διαυγῆς, διαφανής, χρυσίζων, διαφανής), ὀπάλλιος, ἀγάτης et ἀνταγάτης. Reliqua in codice mutilo nunc desiderantur. Simile opus sine titulo extare videtur in A, in quo post epitomam nostram sequuntur collectanea de pluribus lapidibus, quorum haec tantum nomina exscripsi: σμάραγδος, βαβυλώνιος (alias σάρδιος, quem praesertim ἐν τῷ παλατίῳ gestant), τοπάζιος, σαρδώνυξ, ὀνυχίτης, ὀνυχίτης ἑτερος, περιλεῦσιος. Smaragdi descriptionem ex hoc codice excerptam infra dabo ad Damigeronem.

DAMIGERON DE LAPIDIBUS.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME
BY
JOHN HUTCHINGS
OF THE BOSTON BAR
IN TWO VOLUMES
VOL. II
BOSTON
PUBLISHED BY
JOHN HUTCHINGS
AT THE BOSTON BAR
1796

Liber Damigeronis de Lapidibus ab Ioanne Baptista Pitra, viro clarissimo et de hoc auctore immortaliter merito, in Spicilegii Solesmensis volumine tertio (Parisiis 1855. p. 324sq.) ex unico codice Parisino nr. 7418 membranaceo saeculi quarti decimi (fol. 116 a—123 b) primum editus est, sed parum accurate, ut Pitra ipse his verbis confitetur: »Omnia tamen omnino describere piguit aliquando, aliquando puduit; pauca vero non tam missa, quam euphemismis commutata fecimus, quae pudicis auribus ingratiore accidissent: Utcumque ferent ea fata minores, verbis enim utimur et exemplis cl. A. Maii saepe similia tractantis.« — Parisini codicis integram collationem notis inserui, cum ex eo fere solo opusculum nostrum pendeat. Lectiones, quibus sic adscripsi in Pitrae editione typothetarum puto errore minus accurate indicatae sunt; *C* littera notavi codicis lectiones a Pitra quoque commemoratas, *c* autem littera eas, quas Pitra tacite mutaverat; *p* editionis a Pitra curatae textum significat. Nonnulla ex nostro libello excerpta leguntur margini codicis Parisini nr. 8454 Marbodi lapidarium continentis addita, unde maximam partem a Pitra descripta et edita sunt. Similia excerpta in margine codicis Haeneliani extare testis est Val. Rose in Herma IX p. 472. Praeter haec excerpta ad corruptissimum opusculum corrigendum usus sum lapidario Marbodi Redonensis a me diligentius, quam antehac factum est, excusso, fragmentis Damigeronis graeci a me primum vulgatis, et Pseudo-Dioscoride, quorum auctorum cum nostro opusculo necessitas statim fusius illustrabitur. Maximum autem egregiarum emendationum numerum amici in talibus

scriptoribus versatissimi, Michaelis Ringii praeclaro acumini et summae erga me benevolentiae me debere grato animo libens profiteor.

De aetate huius Damigeronis opusculi duplex est sententia. Pitra, qui Tertulliano¹⁾ et Arnobio²⁾ in comparationem vocatis sagaciter vidit Amigeronis, ut in Parisino codice inscribitur, libellum Damigeroni mago adscribendum esse, hoc de viribus lapidum opus iam a Plinio lectitatum fuisse inde collegit, quod non solum, quae apud Plinium de magicis gemmarum virtutibus legantur, cum iis, quae a Damigero dicta sunt, consentiant, verum etiam in physica gemmarum descriptione nonnulla apud Plinium et Damigeronem inveniuntur ad verbum paene congruentia. Quare eos Damigeronis locos,³⁾ quos ex Plinio haustos esse, non a Plinio imitando expressos esse nullo modo negari possit, postea demum ab interpolatore Damigeroni additos esse credidit.

Contra Valentinus Rose, qui de hoc opusculo eruditissimam dissertationem edidit in Herma (a. 1875. vol. IX p. 471 — 491) noluit latinitatem ita barbaram scriptori primi post Christum natum saeculi attribueret. Qua de causa, cum vel propter nimis conspicua Graeci textus vestigia (intimi etc.) intacta relictis verisimile non sit Damigeronis opusculum, quale

1) Tertullianus de anima 57. »Auctrix opinionum istarum magia sonat Hostanes et Typhon et Dardanus et Damigeron et Nectabis et Berenice.«

2) Arnobius adv. nat. lib. I 18: »Age nunc veniat, quaeso per igneam zonam magus interiore ab orbe Zoroastres, Hermippo ut assentiamur auctori, Bactrianus; et ille conveniat cuius Ctesias res gestas Historiarum exponit in primo, Armenius, Zostriani nepos et familiaris Pamphilus Cyri, Appollonius, Damigero et Dardanus, Velus, Iulianus et Baebulus, et si quis est qui principatum et nomen fertur in talibus habuisse praestigiis.«

3) Cfr. cap. III »in Philippico auro« ex Plin. 37, 57. cap. XIX »in ventriculis gallinaceorum« ex Plin. 37, 144 et praesertim quae in cap. XXII de Lucania leguntur ex Plin. 37, 182. Alia dabit Rose l. l. p. 472 — 473 et Pitra passim in notis.

nunc habemus, nihil nisi compendium esse labentis iam latinitatis tempore factum ex opusculo primi p. Chr. n. saeculi, latinum Damigeronem eodem fere, quo eiusdem monetae librum, Pseudo-Apuleium, id est quinto saeculo scriptum esse putavit ab homine latino, qui graecum Damigeronis libellum a se traductum ex Plinio passim auxerit et praefixa Evacis ad Tiberium epistula in talem formam redegerit, qualem a Graeco auctore excogitatam esse verisimilitudine omnino careat. Graecus autem Damigeron, qui simillimus erat Zoroastri a Plinio saepius laudato, Rosio iam secundo p. Chr. n. saeculo extitisse videtur, quo tempore et a Tertulliano (l. l.) et ab Apuleio (apol. 90. p. 100, 16 ed. Krüger) qui apol. 45, pag. 56, 1 de gagate lapide nonnulla laudat etiam a Damigerone nostro commemorata, citetur, quod, nisi eo tempore liber quidam Damigeronis nomen prae se ferens extiterit fieri potuisse aegre, ut credamus, inducamur. Hoc autem graeco Damigerone usi sunt: Pseudo-Orpheus, qui eum versibus elegantissimis satis accurate expressit; Aëtius sexti p. Chr. n. saeculi medicus, qui quod in excerptis de lapidibus cum Damigerone Latino quam maxime consentientibus Demosthenem et Diogenem pro Damigerone auctores laudat, fortasse scribarum tantum errore factum est, ut Rose suspicatur; Mich. Psellus in libro *περὶ λίθων δυνάμεων*, alique auctores graeci minus etiam noti, quos in notis ad Damigeronem recensebo. *Δαμογέρων* autem ille et ipse alioquin ignotus, qui in Geoponicis saepissime citatur, praeter nomen nihil cum nostro commune habet. Inter Latinos auctores et apud Plinium, et apud Solinum et Isidorum nonnulla inveniuntur, quae cum illis, quae a Damigerone narrantur, simillima sint, ex Damigerone graeco hausta esse Rosio videntur; quae tamen cum ad nostrum opusculum emendandum nullius fere momenti sint, neque ex alio similis argumenti libello, non ex ipso Damigerone transscripta esse non possint, malui omittere, ne haec editio nimis cresceret. Quorum interest, ea in Pitrae editione et apud Rosium l. l. p. 480 invenient.

Damigerone latino, qualem nunc habemus, primus, ut videtur, usus est Marbodius Redonensis episcopus (obiit a. 1123) cuius de lapidibus poema, in quo quae de gemmarum virtutibus dicta sunt ex solo fere Damigerone hausta sunt, per totum medium aevum maxima auctoritate fruebatur.

Praeterea in libro nono Speculi Naturalis a Vincentio Bellovacensi (obiit a. 1264) ex plurimis auctoribus congesti multa Dyascoridis cuiusdam prorsus ignoti de lapidibus leguntur, quae quin magnam partem ex Damigerone latino hausta sint, nemo dubitabit, qui quae cum Damigerone ad verbum paene consentientia in notis ex eo attuli paullo diligentius inspexerit. Ex eodem Dyascoride iam ante Vincen-
tium brevissima excerpta Arnoldus Saxo circa annum 1220 in octavo operis »De virtute universali« capite attulit, quae tamen omnia ut brevissima et nihil ad emendandum vel illustrandum Damigeronem exhibentia notis inserere nolui; accuratius in eorum fontes inquisivit Val. Rose l. l. p. 481. Denique Rabano Mauro et Iano Parrhasio quoque Damigeronis opusculum innotuisse Pitra affirmat pag. 324 et p. LIX, ubi tamen non nisi Parrhasii testimonium affertur ex Thes. Crit. I. p. 740, quod opus videre mihi nondum contigit. De Rabano autem nullum omnino argumentum Pitra protulisse videtur.

Incipit liber Damigeronis peritissimi de
lapidibus. Item epistola.

Desideranti tibi scribi mysteria omnium lapidum, quanta
generi humano sua sapientia prodesse videantur, denegatum
tibi non fuit. Tu itaque custodies summa diligentia mysterium 5
summi altissimi dei. Hoc enim mysterium ceteris Aegyptiis
litteratis, nec allophylis non tradideris, aliive cuiquam, ne ad
sterilitatem huius scientiae deveniat Aegyptus, et ne eadem
per aliquem incendio concremata conflagraretur, et nec im-
missis talibus in Aegyptum perseveros omnibus efficiat Aegy- 10
ptiis dominantes. Hic aliis traditus non est, nec alii eum in

1 amigeronis *C*; Item epistola *om. p.*, qui etiam priorem epistolam,
(altera ab Evax Arabiae rex incipit) totam omisit. Quae epistolae
cum in nulla Marbodi editione, quae mihi ad manus sunt, reperiuntur, in
iis recensendis usus sum praeter laudatum codicem Parisinum (meum *c*)
quem ubicumque potui secutus sum, codice Musei Nationalis Hungarici
58 membr. saec. XIII (meo *m*). — 3 scribere *c*, scribi a me *m*; mysteria *c*,
misteria *m*; omnium de lapidibus quam gen. *c*; — 4 sua *om. m*; sa-
pienti eam *m*; videant *c*; unde post vid. add. *c*; negandus *m*; —
5 utique *m*; custodi *m*, an custodias scribendum?; — cust. sensum
ea diligentius *c*; misterium *m*; — 6 altissimique *m*; misterium *cm*, cor-
rexerit; — egyptus *c*, egiptiis *m*. — 7 licteratis *c*; neque *m*; non *om. m*;
7. 8 trad. umquam scilicet nec sterilitatem. egyptus deveniat *c*. — 8 egi-
ptus *m*; — 8. 9 et nec in eadem pro vero aut incendium concr. confl.
c; incendio concremata *m* ante corr., ordinem verborum immutavit *m*.
pr.; conflagratur *m*; et nec] aut *m*, fort. recte. — 9. 10 imm. in
egyptum regibus severos *m*. — 10 talibus ego, ut sit de Evacis doc-
trina dictum, telibus *c*, regibus *m*; in egypto *c*. perseveros ego, per-
severans *c*, severos *m*; efficiat onis *m*, omnibus effigya *c*. — 10 11 egi-
ptios *c*, egiptiis *m*; — 11 hoc *c*, hic enim al. *m*; nec aliis *c*; eum *om. m*.

sua potestate habuerunt per tuamque custodiam habeant. Iuro tibi per summum parentem deum, quod meliorem librum Aegyptus huius non habet; cuius iurationis testis est summus deus. Mittam enim tibi bonum solis nomen, per quod bonum genus nascatur. Igitur perpetualiter custodiatur a vobis; 5 praestat enim multum in omnibus actionibus per singulas ierarchias, quas Graeci vocant, omnium lapidum.

Evax Arabiae rex Tiberio Imperatori salutem.

Magnifica dona tua accepi per centurionem Lucinium Frontonem, quae dignatus es mittere ad me. Nam et ego tibi in- 10 vicem misi quodcumque per terram de omnibus lapidibus remediorum.

Incipit de lapidibus et eorum generibus.

Lapides ad septem signa pertinent; subditi etiam et septem lapides, quos ad curam homines in phylacteriis habere 15 deberent; sunt enim sani et potentes. Lapis primus, qui dicitur chrysolithus, leonis. Lapis secundus, qui dicitur astroselinus, cancri. Lapis tertius, qui dicitur haematites, arietis. Lapis quartus, qui dicitur ceraunius, sagittarii. Lapis quintus, qui dicitur demos, tauri. Lapis sextus, qui dicitur ara- 20

1 detineant *m*, non habuerunt *c*; perpetuaque custodia *m*; — 2 iuro autem tibi *m*; p. s. deum patrem *m*; quia *m*; huius *om. m*; — 3 egyptus *c*, egiptus *m*; — 4 enim] ergo *m*; quod] quam *c*; bonum *om. m*. — 5 nascatur ego, nascuntur *c*, noscetur *m*; perpetua ea tclitur custod. *c*; in nobis *m*; — 6 prestat *c*; — 6. 7 per singula ieratica quas *c*, terarchias *m*; — 8 rex Arabiae *m*; tyberio *m*; ceturionem *c*; lucentum *c*; frotonem *c*; front. nomine quem d., *m*, fort. recte; nam *om. m*. — 11 nisi *c*; quode. carius per terram in orientis partibus de omnibus lapidibus remediorum nomen crescit. *m*. — vv. 13 — p. 162, 4 utpote interpolatos minoribus litteris excudendos curavit Pitra. — 14 lapidem *p*, errore; — pertinentes *c*; — 15 qui *c*; homines *c*, hominis *p*; in *om. c*; philacteriis *c*. — 16 debent *p*; — 17 chrysolitus *c*; — 17. 18 asroselinus cancris *c*; — 18 tercius *c*; — 18 haematites scripsi, ematintis *c*, aemathites *p*; — 19 Keraunius *cp*, sed cfr. p. 173, 8, 9, 15. — 20 demos] »ignotus plane« nota Pitrae.

bicus, virginis. Lapis septimus, qui dicitur ostracitis, capricornii. Hi quaerendi tibi erunt, ut habeas per omne tempus vitae tuae in custodiam divinam, et sanus eris et securus semper.

Incipiunt indicia valitudinis de lapidibus et eorum virtu- 5 tibus Damigeronis doctissimi.

I. Lapis Aëtites.

Aëtites vero lapis maximum naturae tutamentum; donavit deus hunc primum lapidem hominibus munimentum gratia salutis. Quemque aquila apportans eum in nidum 10 suum ab extremis partibus orbis terrarum custodiendorum ovorum suorum causa Aëtites est lapis colore pumiceo, visu asperimo; et habet infra se alterum lapidem, veluti praegnans. Utilis est mulieribus praegnantibus: circumligatus enim brachio sinistro non permittit feminam aborsum 15

1 ostracitis scripsi ex Plin. 37, 155, ostracitis *c p.* — 1, 2 capricorni *c.* — 2 his *c;* — 3 in *om. p;* — 5, 6 titulum, in quo amigeronis habet *C,* in notas relegavit Pitra; — 7 ethiten *c;* — 8 ethiten *C;* lapis non lapidem quod Pitra ex eo profert, *C.* — 10 queque *c.* — 11 ob horum suorum *C;* — 11 in *c* nulla lacunae signa; [traducit] (sic) supplevit *p;* — ethiten *c;* pumiceo *c;* — 13 asperimo *c;* infra *c,* probante Ringio, cum infra et intra in vulgari lingua idem significaverint; intra *p.* Ad haec et sequentia cfr. quae Val. Rose in Herma IX p. 481 - 482 citavit ex Aetio II 32: 'Εκ τοῦ περὶ λίθων Δημοσθένους [Hoc lemma addidit Rose ex codd.]. Λίθος αετίτης. ὁ ἐν τῷ κινεῖσθαι ἦχον ἀποτελῶν, ὡς ἐτέρου ἐγκύμων λίθου ὑπάρχων. κατόχιον ἐμβρύων ἐστὶν ὅταν ὀλισθηταὶ ὥς αἱ μῆτραι περιεπτόμενος βραχίονι ἀριστερῷ. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῆς ἀποτέξεως ἄρας ἐκ τοῦ βραχίονος, περιάπτε τῷ μηρῷ, καὶ ἐκτὸς ὁδυνῶν τέσσεται. ἔστι δὲ καὶ κλεπτέλεγχον, εἰ ἐπιθεῖται τις αὐτὸν εἰς τὸν προφερόμενον ἄρτον. ὁ γὰρ κλέψας οὐκ ἂν δυνήσκει καταπιεῖν τὰ μασηθέντα. φασὶ δὲ ὅτι καὶ συνεφεόμενος ὁ αετίτης τοῖς ἐδέσμασι κλεπτέλεγχον γίνεταί. οὐ γὰρ δυνήσεται ὁ κλέψας καταπιεῖν τὰ σὺν αὐτῷ ἐψόμενα. λειωνθεὶς δὲ καὶ ἀναλαμβάνόμενος κηρωτῇ σκεδασθεῖσθαι διὰ κυπρίνου ἐλαίου ἢ γλευκίνου ἢ τινος ἐτέρου τῶν θερμαίνοντων ὀνύσσει μεγάλως τοὺς ἀρθριτικοὺς καὶ παραλυτικούς. — 15 brachio *c;* — abortum *p,* aborsum *c,* quod retinui, cum eodem vocabulo usus sit auctor libri de natura rerum [Thomas Brabantinus] ubi de eodem aetite lapide Marbodum secutus disserit (ap. Vincent. Bellov. l. l. cap. LXXII): »Efficacissime pregnantis iuvat: ne aborsum faciant vel in partu graviter laborent, in levo lacerto portari vult.«

facere. Est autem idem ad velocitatem partus aptissimus. Nam periclitante muliere introductus et tritus et super lum-
 baginem eius positus, continuo partu liberabitur. Praeterea
 conservabit gerentem se, sobrium enim efficiet atque omnia
 superantem; rebus familiaribus augebit, et opinionem bonam ⁵
 diffamabit, et gratiosissimus erit. Qui hunc lapidem gerit,
 erit introitu facillimus omnibus, deo et hominibus. Amplius
 infantes puellasque conservat. Iste lapis a Castore et Pol-
 luce Lymphaticisque et terroribus nefandis efficit,
 ut nec visum somnientur, nec frequenter cadant. Si quem ¹⁰
 suspicaveris esse venenarium in domo tua, mitte hunc lapi-
 dem in pulmentario, et invita suspectum ad cenam; tunc si
 talis fuerit ille, nihil manducabit, et si ausus fuerit devorare,
 non poterit: tantam potentiam habet iste lapis. Quem si
 sustuleris ex pulmentario, incipiet ille maleficus manducare ¹⁵
 et iocundare. Iras quoque potentium summe delinit gestatus.
 Hic lapis est genus tutamenti; hoc medicamentoque utitur
 aquila, ne quae fraus attingat. Hunc enim lapidem a perenni
 flumine aquila apposuit corporibus sui nidi, ne violentur ab
 aliqua volucre; nam qui progeniem conservaret, munitorem ²⁰
 instituit. Qui hunc lapidem gerit, omnes gentes inviolatus
 evadit, et adversarios suos male mulctatos exsuperat.

2 pro introductus, quod sensu apto hic caret, aliud vocabulum re-
 ponendum esse videtur, quod graecum *ἄρας ἐκ τοῦ βραχίονος* exprimat,
 v. gr. deductus. — 3 partus C; — 5 oppinionem c; — 6 diffamavit c; —
 7 introitum C; — 8 lacunam, cuius nullum in C vestigium, [inventus est]
 verbis explevit p, collato Marbodo: »Quem gemini Pollux Castorque tu-
 lisse feruntur«, vix recte; — 9 limph. c; — 11 mitte c; — 12 coe-
 nam p; — 16 iucundare p; — 19 generis tutamentum Ring, collato
 v. 20 »nam qui progeniem conservaret«, genus tutamenti C, egenis tu-
 tamentum coni. Pitra, qui totum locum depravatum esse iudicat, cum
 sequentia inde a ne quae usque ad aquila (v. 20) in codicis margine
 scripta sint. — medicamentoque c (non medicamento quod, ut Pitra
 affert), que om. p. — 18 perhenni c; — 19 aliqua C; posuit c; nisi ante sui
 deletum est in c. — 20 nam qui] utque p; — 22 mulctatus (sic) c. Ex
 nostro quoque hausit Arnoldus Saxo »in lapidario« cap. 30 (ed. Rose):
 »Eliotropia gemma est viridis. similis est smaragdo, cum sanguineis guttis.
 hunc mittit Ethiopia et Cyprus et India [Lege: Libya ex Damig. et Plin.]

II. Lapis Heliotropius.

Heliotropius lapis nascitur in Aethiopia et Cypro et Libya. Est autem colore smaragdino, sanguinis habens venas. Appellatur autem Heliotropius eo quod vertit solem. Missus enim in pelvem argenteam aqua plenam et positam contra 5 solem, vertit eum et facit quasi sanguineum et obscurum. Consecratus enim videbis divinam potentiam. Continuo enim pelvis incipiet aquam confundere, turbidus ut aer cum tonitruis et fulgoribus et pluviis et procellis, adeo ut etiam imperiti potentia lapidum terreantur et conturbentur: tantas 10 vires et divinitates lapis iste habet. Praeterea vaticinatur et praenuntiat futura per fluvios perennes et vocaliter per carmina. Ad salutem conservat quoque vivendi facultatem et corpus incolume, et bonam existimationem praebet gestantibus et omnem veneni ablationem; et universi generis terriculas 15 amovet. Nam qui hunc lapidem gerit, numquam decipitur, tanta est huius lapidis gratia a deo concessa hominibus. Hic lapis Heliotropius vertit solem inviolato numine. Igitur ut iste lapis imbres evocat et caetera

hic lapis in aquam positus eandem que in vase est aquam cum radiis solis opponitur, ebullire facit et resolvit in nebulam, que post paululum imbrem inducit. hic reddit hominem bone fame, et vaticinari quedam et incolumem et longe vite. contra fluxum sanguinis valet et venena si ungatur [lege iungatur ex Marb. et Vinc. Bellov.] cum herba eiusdem nominis, in fallendo visum hominis homo se videri prohibet.

1 eliotropio (sic) c; — 2 eliotropio c; — 3 libia c; — 4 Heliotropius scripsi, eliotropium c, Heliotropium p; — 5 posita c; — 7 »consecrato forte. Sed frequens in hac scriptiuncula nominativus absolutus. Pitra. — enim] an autem?; — 8 esse p, et c, ut ego ex Marb.: »Denique post modicum vas ebullire videbis, ... ut fit cum nimbo distillat turbidus aër« — 10 imperita potentiam (sic) c, »forte: qui imperant aut aliud similes Pitra. — 11 vaticinantur c; — 12 praenuntiant c, praenuntiat p, correxi; — 13 quoque] cuicumque p; — 14 incolumem c; incolumen coni. Ring; — 15 ablacionem c; — 16 ammovet c; — 18 eliotropius c; inviolato numine ego scripsi dubitanter, inviolata (ex involvata) nomina c, involuta nubila p. — 19 ut] et p. Retinui ut et in fine lacunae signa posui. Reliquam huius capituli partem trans-

III. Lapis Adamas.

Adamas autem lapis durissimus ferro; et optimus nascitur in India, secundus post hunc in Arabia, ceteri in Cypro. Praeterea in Philippico auro inveniuntur similes, omnes tamen et colore et magnitudine propemodum pares. Apti sunt vero 5 ad omnem magicam actionem, et vires easdem habent. Sed a quibusdam lapis iste dicitur Anactites, quod cogat et perficiat omnia, in quibus eum desiderabis. Hunc lapidem adeptus include in cote argentea, et consecratum porta, et invictum te praestabit et indomitum adversus inimicos et hostes 10 et maleficos et ab omnibus superbis hominibus, quia efficeris universis formidolosus. Repellit autem omnem metum et visiones incertorum somniorum et simulacra umbrarum et venena et lites. Conficies itaque armillam ex auro, argento et ferro et aeramento; tortilem fac, et gere circa sinistrum 15 brachium, quia in hunc enim lapidem magnum est a deo auxilium.

scribere noluisse, et hoc per et caetera significavisse libarium, putaverunt Rose l. l. p. 472, et Pitra, cuius haec est nota: »Cautè suppressa videntur, quae Plinius et Isidorus una et acerrima censura proscindunt: Magorum impudentia vel manifestissimum in hac quoque exemplum est, quoniam admixta herba Heliotropio, quibusdam additis praecantationibus, gerentem conspici negent. Vid. l. l. [N. H. XXXVII, 60, 165.] Arnoldi Lapidarius apud Vincent. Bellov. lacunam forte implevit. Porro si iungatur cum herba eiusdem nominis, valet in fallendo visum hominis, dum hoc modo se videri prohibet homo. lib. IX c. 67.« Sed Arnoldus sua ex Marbodo sumpsit.

1 adamans *C*; — 2 adamans *c*; — 3 caeteri *p*; — 5 propemodum modum *c*; — 7 anathitis *c*, ananchitis *p* ex Plinio XXXVII, 15, 61, sed ibi ananciten habent optimi codd., et idem editum est ab Iahnio. Ego anactites scripsi ex Orpheo, cui *ἀνακτίτης* audit hic lapis; anactitis autem facile in anathites depravari potuit, ut auctor in author, similia. — 8 adeptus *c*; — 9 portas *c*; — 11 quia] *q̃* *c*; efficeris *c*; — 14 armilla *c*; — 15 tortile *c*; — 16 quia om. *p*.

IV. Lapis Memnonius.

Memnonius vero lapis maximum actum et valentissimum habet; venena parata et morbos et languores et tumores et inimicitias, haec omnia expellit. Fidelem, verum, et firmum et eloquentem et modestum et grata facie circa omnes efficit gerentem, insuper invictum in omni re et in omni certamine. Et ne mireris, quod tantas res eum tibi scribo habere: laudant eum multi reges: experti sunt eum adversus hostes et ad validas pugnas. Viri enim fortes et gladiatores in arena, 5 et athletae habentes victoriam gratam sunt secuti. Sed vero 10 multi apud iudices usi sunt capitales causas habentes: tantam efficaciam iste lapis habet in magnum munimen vincendi semper. Hunc autem lapidem usus omnia superabis, quae dico et omnes iras effugies et naufragio facto enatabis et contemnes Neptunum maris. Verum etiam multi homines 15 victoriae causa gerentes eum, obtinuerunt. Valentiores Syri.

V. Lapis Diadochos.

Diadochos lapis similis est beryllo: utilissimus est divinationibus per aquam et adductionibus umbrarum, tamquam non alius lapis. Praeterea et effigies daemonum diligenter 20 ostendit; ad mortuum ne adhibeas eum, resistit enim defunctis. Nam desursum est et sanctus iste lapis, et sanctificatus perpetua consecratione.

1 memnonio C; — 2 memnonio C. — 5 grata] ingressa C; — 7. 8 laudans c; — 9 pugnas c; — 10 eum ante athl add p; inde a victoriam usque ad habentes in marg. habet c; sequuti p, secuti c, an assecuti scripsit? — 11 eo ante iudices add. p; — 12 in magnum remunus (sic) C, ut magnum [sit] munimen p; — 14 effugat c; contempnis c; maïs C, in aquis p. — 16 Syri scripsi, syros c, [sunt apud] Syros p. — 17 et 18 dyadochon c, diadochon p, diadochos ego ex Plinio 37, 157 et Marbodo. — 18 berillo c; — 20 daemonum ego ex Marb.: »Daemonis effigies varias ostendere fertur«, hominum c p. — 21 id (sic) mortuum. n̄ adhibeas eum c, corr. p ex Marb.: »Sed si defuncto quis forsā applicet illum, Protinus asseritur solitas amittere vires.« — 22 desursum p, deiusum c, quod de deorsum significare

VI. Lapis Smaragdus.

Smaragdus lapis pulcherrimus et validissimus ad omnem
aquariam divinationem. Persuasionem habet in omni negotio,
portatusque adauget substantiam et corpus et sermonem caste
aptus. Maxime autem subvenit et liberat a tempestatibus. 5
Nam quicumque perfecit et consecraverit eum, omnimodo
impetrabit libertatem. Oportet autem eum perficere sic:
adeptus lapidem iube sculpere scarabeum, deinde sub ventre
eius stantem Isidem, postea pertundatur in longitudinem.
Tunc autem auream fibulam immittens in dicto porta, consecra- 10
tum et fac locum quemdam bonum praeparari, et ornare te et

posse putat Ring hoc sensu: ex imis terrae penetralibus. Ipse ta-
men deosus vel deosum coniecit quod divini aliquid significaret. (cfr.
pluralem hispanicum dioses in Diezii lexico p. 153).

1 et 2 Smaragdus ego ex Plinio et Marb., Smaragdo *c p*. — 2 pul-
cherimus *c*; delevi et ante ad, cfr. p. 167, 18. 19. — 5 aptus] aptatus
vel gestus sine causa coni. Pitra. — 7 imperabit *C*; — 8 adeptum *C*;
sculpire *C*; — 9 incidem *C*. Caeterum haec sic leguntur in cod. 8454:
»Evax. Adeptus lapidem oportet sic perfici. Fac in eum scarabeum
sculpi, et sub ea posita constantem [et sub eo Iridem stantem coni. Pitra]
deinde pertundatur in longitudinem, sicque in aurea fibula discoopertus,
sit consecratus; — auream om *c p*, addidi ex cod. 8454 et ex Damigerone
Graeco. Ex Damigerone graeco transscripta esse videntur, quae in co-
dice Ambrosiano A. 95 post prosaicam Lithicorum epitomam de smaragdo
leguntur: λίθος σμάραγδος ὁ κάλλιστος καὶ πολύτιμος δύναμιν ἔχει πρὸς
πᾶσαν χάριν καὶ ἐπιτυχίαν ἐν πάσῃ πράξει· τοὺς δὲ ἀγνῶς βιοῦντας
αὖξαι βίῳ τε καὶ λόγῳ καὶ πράγματι· ποιεῖ δὲ πρὸς ὑδρομαντείας καὶ
δοῦλοις πρὸς ἐλευθερίαν συμβάλλεται· ὥς (sic) γὰρ αὐτὸν κατασκευάσῃ
(sic) καὶ πελήσει (sic) πάντων ἐπιτεύξεται. δεῖ δὲ αὐτὸν κατασκευάσαι
οὕτως· κτησάμενος τὸν λίθον κέλευε ἀδάμαντι γλυφῆναι κἀνθάρον· εἴτα
εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἐστῶσαν ἴσιν· ἔπειτα τρύπησον εἰς μῆκος· καὶ ἐμ-
βάλλων χρυσὴν βελώνην φόρει περὶ τὸν δάκτυλον. οὗτος ὁ λίθος γεννᾷ-
ται ἐν Ἰνδία ὅπου ὁ φουσὼν ποταμὸς ἐκ τοῦ παραδείσου ἐξέρχεται. οὗτος
ὄρασιν ἔχει ὁμοίαν τῇ χλόῃ τῆς γῆς· καὶ ὁ μὲν πρῶτος οὕτως καλεῖ-
ται ῥωνίας. ὁ δὲ παρὰ τοῦτον ὑποχλωρίζων λέγεται σμάραγδος βακτορί-
ζων. — 10 fibulam missam *c*, fibula inmissa Ring, in fibulam missum *p*,
fibulam immittens ego ex Damigerone graeco; — in dicto Ring ex Dami-
gerone graeco, dico *c*, dicato *p*; consecrato, *C*, corr. Pitra in notis. —
11 te ego, tu *c p*; orna (= ordina) ritum Ring

cetera quae tua sunt, et videbis gloriam lapidis, quam ei deus concessit.

VII. Lapius Corallius.

Corallius lapis maximas habet vires et magicam tractationem et in maiora negotia moventes. Est enim tenax, et 5 omnia repellit somniorum ludibria suo remedio. Maximum autem tutamentum adversus iras dominorum insculptum nomen noctilucae, hoc est Hecates signum aut Gurgonis personam; portans autem eum numquam capietur a nullo medicamento, nec a fulminea umbra immissa; et in bello quoque et pugna 10 maximum adiutorium est. Invictum et efficacem et impetetrabilem sine timore et sine tristitia et securum facit gestantem eum et facile impetrandum et introitum facile habentem. Praeterea consecratus et contritus et seminatus cum frumento aut hordeo aut aliquo fructu, amovet de terra grandinem et 15 omnem perniciosam tempestatem; insuper in vineis aut olivetis dispersus repellit omnem exitiosum impetum ventorum.

1 quamque ei *p*. — 3 De corallio cfr. quae Pseudo-Dioscorides Damigerone latino habet ap. Vinc. Bellov. l. l. cap. LVI: »Dioscorides. Lapis corallius maximas habet virtutes. Est enim tenax et omnia somniorum ludibria repellit atque ab omni maleficio atque umbris demonum et inanibus studiis custodit sed et fulminibus etiam in navi ventis et tempestatibus resistit,« quae licenter immutata esse graecus textus arguit, cuius magnam de corallio partem supra in Lithicorum epitoma ex codice Vaticano edidi; — corallios *C*; — 4 corallio *c*; ante magicam fort. addendum in. — 6 repellit ego ex Diasc. et Damig. graeco, expellit *cp*; sompniorum *c*; — 7 dominorum pro daemoniorum vel deorum scriptum esse putat Pitra, male, cfr. πρὸς ὀργὴν δεσπότης in Damig. graeco; insculptum Ring, sculptum *cp*, nomen *p*, *n* (sic) *C*; — 8 etate *C*, Hecates *p*, recte, ut apparet ex Damig. graeco. — 9 autem eum om. *p*, qui comma post portans, non post personam posuit. Ego graecum textum secutus Insculptum nomen etc. cum superioribus coniunxi, cum *p* novam ab his verbis incepisset sententiam. — umbra] vibra coni Ring a verbo vibrare ductum ut pugna a pugnare, collatis: Mémoires de la soc de linguist. de Paris IV fasc. 1., Rönsch: Itala u. Vulg. p. 84, Paucker: de latinitate Scriptorum Hist. Aug. p. 71sq. — 11 efficax *C*; — 12 sine tristitia et om. *p*. — 13 et facilem imp. *c*; — 15 ordeo *c*; — 15 ammovet *c*; — 16 perniciosam *c*; — 17 dispersum *c*; — 18 exitiosum impetus *c*.

In domo autem positus conservat ab omni maleficio et umbris daemoniorum et vanis somniis et fulminum ictibus. In nave hoc si habueris, multum efficacior eris: resistit autem ventis et tempestatibus et turbidinis. Tantam sortitus est potestatem iste lapis remedii contra adversas partes. Consecratur vero a deo et sanctis locis hoc tutamentum, ut sit maximum die ac nocte, hora diurna vel nocturna; bonumque praesidium corallius lapis habet.

VIII. Lapis Exebenus.

Exebenus lapis albus est et speciosus, cum quo solent 10 aurifices aurum limpidare. Curat autem stomachum maxime in potu aspersum cum aqua. Praeterea insanos aut lassos in potu persanat. Et ad amantes similiter in potu dabis; insuper ad Veneris voluptatem congruit mirifice: bibitus non patitur eos fatigari. Solvit etiam vesicae dolorem, aptissime 15 enim subvenit. Nam gestatus partum sine aegritudine conservat, et velocitatem parientis facit circumligatus dextro femori. Consecratus perpetua consecratione.

IX. Lapis Haematites.

Haematites lapis est optimum donum naturae; datum 20 est omnibus a deo. Ad omnem corporis integritatem utilis est; etiam tutamentum bonum salutis est; est enim perennis

2 sompniis c; — 5. 6 consecratur ego, consecratus cp; — 6 locis. Hoc c; — 8 corallio c. — 9 De exebeno cfr Vincent. Bellov. l. l. cap. LXVI: »Dyascorides. Genus lapis est albus ac preciosus: quo solent artifices aurum limpidare. hic potatus in passo et aqua stomaticos curat. Amantes similiter potus eius sanat. vesicas etiam dolentes solvit, potatusque sine egritudine servat et femore circumvolutatus velociter parturientes facit.« — 9 et 10 exebeno C; — 12 in potum asparsum c; in potu aspersus p; — 12 lassos Ring ex p. 172, 1 »insanos et languidos«, passos cp; — 12. 13 in potum c; — 13 in potum c; — 14 bibitus n. p. e. fat. om. p; fatigari ego, fatigare c; — 15 Solvit ego cum Diasc., iu. Solvit c, Insolvit p; an Dissolvit? — 15 abtissime c, — 17 parturientis p; — 19 et 20 emathiten C, Aemathites Pitra, qui melius Haemathites scribi dicit, Haematites ego; — 22 perhennis c.

lapis iste, et oculis maxime aptus est. In oculorum eventationibus contritus cum Attico melle non fumigato inunctus sanat; et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curat; praeterea ulcera oculorum et morsum anguim. Potatus cum aqua omnis serpentis vulnus eximie sanat, et fluxum sanguinis sine intermissione fluentis; circumligatus autem umbilicum vel unguendo aut per potionem dabis lapidem curationis gratia. Amplius per stillicidia meiantibus urinam persolvit et sanat.

X. Lapis Chelidonium.

10

Chelidonium lapis invenitur in ventriculis hirundinum. Genera eorum sunt duo, nigrum et rufum. Cape hirundines (sed meliores sunt qui ex nidis sumuntur) et fissis eorum ventriculis aufer lapides; utiles sunt tibi: rufus quidem sa-

1 in om. *p*; eventationibus] »Nimirum graecum ἐξαυρώσεις vi-
tiose legisse ἐξαυρώσεις videtur. Haec nota Dübneri.« Pitra. — 4 id
est serpentium post anguim delevit Pitra, utpote ex glossemate
natum; — 5 positus *C*; — 6 circumligatum *p*, circumligatus *c*, an circum-
ligabis? — 7 vel umbilicum unguendo *p*, male, nam de serpentium mor-
sibus haec dicta esse patet ex Marb.: »Serpentis morsus vel quod
fit ab aspidē vulnus, Egrege curat resolutus aquis et inunctus«,
quare colon pro puncto post fluentis posui; sed praeterea fort. umbi-
lico scribendum. — 8 scillicidiam *c*; meiantibus *c*, quod ex inscriptioni-
bus et ex Marcello Empirico probavit Ring; meientibus *p*; — 10 de
Chelidonio cfr. Vincent Bellov. l. l. cap. LIII: »Dyascorides. Celidonium
lapis est: qui in uteris yrundinum invenitur. Cuius genera duo sunt, niger
et rufus: hic sublatis pullis yrundinum ex nido, fissisque ventribus eorum,
in ipsis invenitur. Et rufus quidem sanat lunaticos et languidos et in-
sanos panno immissus et in sinistro egroti brachio circumligatus, prete-
rea portantes se facundos gratos et amabiles facit. Nigrum quoque qui
habuerit omnibus placebit. Sed cui dolent oculi eo trito cum aqua inun-
gitur et sanatur. Idem in panno lineo croco tincto missus quotidianas
tercianas et quartanas compescit. Adversus omnes humores aptus est
excellenter.« — 10 et 11 chelidonio *C*; — 11 irundinum *c*; — 12 hirundi-
nes ego, yrundines *c*, hirundinem *p*; — 14 auferis *C*, quod retinendum
vel in auferes mutandum esse censet Ring, ablegans ad: L. Ziegler,
Die lateinischen Bibelübersetzungen vor Hieronymus (Monaci 1878) p. 116
nota 4. Est autem auferes optativus.

nat lunaticos et insanos et languidos. Facies autem sic: accepto panno lineo, puro, alliga eum ibi, et circumda in sinistro brachio male habenti et in die tertio curabitur. Praeterea gratissimos facit portantes illum et facundos, etiam amabiles et idoneos. Niger autem gestatus similiter negotiis 5 omnibus fines optime imponit, nec non ad omnes minas et iras regum et dominorum portatus obsistit. Nam qui habet eum secum omnibus hominibus placebit et omnes ad arbitrium suum perducit; fidem enim eis accommodat. Sed si cui dolent oculi, tere eum cum aqua et inunge et salvabitur. 10 Et cum tollis de nido, observa, ut nec pater eorum aut mater prope sit, meliores enim habebis effectus eorum. Niger autem lapis missus in panno lineo, croco tincto, tertianam et cotidianam febrem compescit et adversus omnem humorem excellenter est aptus. 15

XI. Lapis Chelonites.

Chelonites autem lapis est ad praenoscenda futura: habens enim eum sub lingua, quaecumque volueris, discis. Cum autem acceperis eum, antea os dilue. Valet praenuntio eo

3 brachio *c*; — 6 imponitur *c*; — 8 et ad omne arb (sed ad omne in marg.) *c*; — 10 inunge ego, iniunge *cp*; cum ego, quum *cp*; — 11 nidu *c*. — Caeterum cfr. cod. 8454: »Evax. Cum tolluntur lapides, cavendum ne patres assint. habent meliores sic effectus.« — 14 in hoc versu excidisse videtur vox quartanam, cfr. Dioscoridem; — quotidianam *p*; — 14 tumorem *cp*, humorem dedi ex Diosc. et Marb.: »Iste lapis positus febres extinguere fertur, Et simul humores compescere quoque furores«; — 16 et 17 cheloniten *C*; — 18 discis ego, dicis *cp*; quum *p*; — 19 antea [melle?] os dilue *p*, ex Plinio: »Melle enim colluto ore«. Sed contra facit Marb.: »Quem si sub lingua loto quis gesserit ore; praenuntio *c*, in quo fort. aliud quid latet, »caeteris diebus a prima in sextam horam« valere hunc lapidem affirmant magi apud Plinium XXXVII § 155; — utrum vim praenoscendi futura, an tempus ante novam lunam (quasi 'praenoventium') significet praenuntio, dubitat Ring, qui pro eo quod sequitur: ex Eo (vel ex Eoo) usque aut Eousque (ubi Eous genetivus esset, que autem et enim significaret) scribendum esse coniecit; postea autem priori sententia mutata praenuntio pro προγνωστικῶ dictum esse censuit.

usque ad horam sextam. In prima vero luna valet per totum diem, verum quinta decima similiter; decrescente autem luna ante solis ortum valet. Exciditur autem lapis iste de oculis testudinis indicae. Si vis scire hunc verum esse, mitte supra turibulum tres candentes carbones et incenso sacrificabis et superponis lapidem istum confundens nihil omnino laeditur.

XII. Lapis Ceraunius.

Ceraunius est lapis, quem Aegyptii smaragdum vocant; invenitur autem in illis locis, ubi fulminis iactus fit; narratur tamen ex contritione nubium inter se fieri et pro hac causa hoc nomen meruit. Hunc si quis cum castitate portat, numquam a fulmine ferietur, nec domus, nec villa in qua fuerit. Praeterea si habuerit eum aliquis navigans, non periclitabitur per fulmen aut turbinem. Ampliusque ad omnem victoriam et certamen qui portat eum exsuperabit in omnem rem. Sed et oracula dat obsecranti, in somnis bona somnia; tanta est virtus huius ceraunii lapidis.

XIII. Lapis Iaspis.

Iaspis autem lapis multis locis nascitur et multorum colorum est. Omnium autem optimus et validissimus in colore est lucidissimus. Perfectus est tantum consecratus et caste portatus iste lapis. Imbrium enim est perfectior et invocatus imbres facit.

1 per totum diem — ortum valet *c* in marg. habet. — 3 exciditur ego, inciditur *cp*, sed cfr. Plin. l. l. »Chelonia est oculus indicae testudinis«; indicis *C*, Indices Ring; — 4 hunc ego, hoc *cp*; turibulum ego, turribulum *c*, thuribulum *p*; — 5 incenso ego, incensum *cp*; confundens corruptum videtur, an contundens? vel et continenter? confobens (pro confovens) mediali sensu dictum coni. Ring. — 6 nichil *c*; — 9 est] iste *cp*; an autem delendum est? Smaragdum ego, smaragdo *cp*; — 10 autem fort. delendum; — 12 castate *c*; — 14 praeter *C*; — 16 et] aut *p*; — 16 exuperabit *c*; — 17 obsecrantis *c*; sompnis *c*; — 18 cerannii *c*; — 19 Iaspis ego, Yaspidis *C*, Iapidis *p*; — 20 Yaspis *c*; — 21 colon post validissimus delevi cum Marb.: »Optimus in viridi translucentique colore«; — 22 tamen *c*; — 23 per-

XIV. Lapis Sapphirus.

Sapphirus vero lapis honorificatus est vehementer a deo. Dicitur autem apud quosdam Ormiseum. Hunc lapidem solent reges gestare circa cervices; maximum enim tutamen est. Habet autem vires has: inviolatum ab omni livore con- 5 servat hominem et amabilem deo efficit, et corpora praebet integra et boni coloris, et sudorem multum fluentem circumligatus compescit, et ardorem omnem interioris partis amovet ab eo qui eum portat. Praeterea ad vetera ulcera contritus cum lacte et superpositus magnam medelam dat, et 10 epiphoras oculorum sanat et motus frontis. Et si quis in visceribus torsiones habuerit, cum lacte potatus sanat. Et si

fectus *C*, profectu (dativ.) coni. Ring, »coniciebat aliquis pector. Sed praeplacet perfector, Tullio non ignota vox« Pitra, qui ad finem huius articuli annotat: »Brevior caeteris articulus, sed augendus e consimili art. XXIII, ubi vide Plinii et Isidori censuram.«

1 et 2 Saphiro *C*; — 3 Ormiseum Plinii Hormiscion esse parum probabiliter putat Pitra, (cfr. Plin. XXXVII, 60, 168: »Hormiscion inter gratissimas adspicitur ex igneo colore radians auro portante secum in extremitatibus candidam lucem), Aëtii (II 47) ἀρμούθεν (ἀρμούθεν, ἀρμουθέου, — θέους, — θεως) esse putat Rose l. l. p. 490, qui sapphirum a nostro cum armenio (alias armuthen) confusum esse sine causa affirmat. Mihi non ex ormiseum sed ex orinicus a Dioscoride servatum proficiscendum esse et in ormiseum vel orinicus vocabulum quoddam ab ὄρε incipiens quaerendum videtur. Caeterum cfr. Vincent. Bellov. l. l. cap. XCIV: »Dyascorides. Sapphirus lapis est qui et orinicus dicitur corpora praebet integra bonique coloris. Torsiones ventris cum lacte potatus curat. et omnia ulcera cum lacte sanat.« — 5 inviolatum *c*; — 7 coloris ego cum Diase., caloris *cp*; — 8 interis *c*; — 8. 9 ammovet *c*; — 9 eum om. *p*. — 11 epiphoras ego, epyforas (sic) *c*, ἐπιφοράς *p*; — 11 quis om. *c*; — 11 in visceribus ego, in viscera *cp*, quod dubitanter defendit Ring, intra viscera tacite Rose l. l. p. 487, ubi hunc Aëtii locum, ex Damigerone graeco ut putat sumptum laudat (Aet. II 38): Λίθος σάπφειρος μετὰ γάλακτος ποθείς λείος ἵαται τὰς ἐντὸς ἐλκώσεις πάσας, καὶ ἰδρωτάς παύει. τὰς μὲν οὖν ἐκτὸς ἐλκώσεις ἵαται μετὰ γάλακτος ἐπιχρισθεὶς, τὰς δὲ ἐν τῇ γλώσση διακοπὰς λείος ξηρὸς ἐπιπαττόμενος ἵαται. καθόλου γὰρ ξηραντικωτάτης δυνάμεώς ἐστι. — 12 tortiones *c*; potatus ego cum Diase., positus *cp*, potus tacite Rose l. l. —

quis vulnus in intestinis habuerit, trito lapide cum lacte circumunguis intestinum, et sanabitur. Si quis autem lingua vexatus fuerit, similiter ex contrito lapide linis linguam et curabitur. Omnia quoque vulnera sive recentia, sive inveterata curat eodem modo contritus et superunctus cum lacte. ⁵ Resistit autem ad omnem invidiam vehementer et corpus conservat. Sed etiam sanctos deos propitios facit praeclara cum impetratione et honore. Facit autem et ad divinationem per aquam intelligere sancta responsa. Divinantibus quoque valde optimus est; nam qui habet eum perfectum in ¹⁰ formam scarabei, omnia vera divinabit, et fidelia habebuntur. Et placabilis erit deo et hominibus, qui hunc gestat cum castitate.

XV. Lapis Epistites.

Epistites autem lapis est rubicundus et dilucidus. Nasci- ¹⁵ tur vero in Corintho apud templum dei. Habet autem virtutes istas maximas: iste lapis missus in aquam ferventem continuo tepidiorem reddit; si autem permiseris eum in aqua fieri omnem ardorem tollet et frigidam aquam facit. Istum vero lapidem habentes malefici remonent a fructibus grandines ²⁰ et nebulas et turbines nocivos, sed et locustas. Et deos propitios facit per suam potentiam. Praeterea cum retinet eum

1. 2 circumungis *p*; — 7 dei propitius *est* ^o facit praeclaros cum impetratione *C*; — 8 divinationem ego, divinitatem *cp*; — 10 quoque] an enim? — 11 scarabei ego, scarabii *c*, scarabaei *p*; divinabitur *c*; — 14 De epistite, qui ab aliis rectius Hephaestites dicitur, vide Vincent. Bellov. l. l. cap. LXX: »Dyascorides. epistitin lapis rubicundus ac dilucidus est et nascitur in corintho. hic in aquam ferventem missus continuo tepidiorem eam reddit. et si aliquantulum steterit ibi omnem ardorem tollens frigidam eam facit. Hunc cum aliquis in manu dextra contra solem tenuerit radios emittit et ignem vomit. ita ut videntes mirentur. Qui vero circa brachium sinistrum eum portaverit, omnes turbas contempnit « — 14 Epistem (sic) *C*; — 15 Epistes *c*; dilucidus ego ex Diasc., delucidus *cp*; — 18 tepidorem *c*; in aquam *C*; [lique]feri *p*, male, cfr. Diasc. — 20 fluctibus *C*; — 21. 22 deus propitius *C*; — 22 quum *p*.

aliquis in manu dextra contra solem, radios emittet, et ignem evomet sua voluntate, ut videntes mirarentur. Aptus est autem ad potentiores et seditiosos, nam qui portat eum tutamentum circa sinistrum brachium, omnes asperitates et omnes turbas contemnit.

5

XVI. Lapis Orites.

Orites vero lapis est specie non nigerrimus, rotundus, quem alii sideriten vocant. Aptus est autem curando morsus bestiarum. Contritus enim et superillinitus cum roseo unguento super vulnera bestiarum, validissime curat, sed et 10 nervos coniungit alligatus. Si quis homo eum secum habuerit, omnem bestiarum impetum expellit. Hunc portantes magi per solitudinem iter faciunt et non vexantur a feris. — Est vero et alter lapis Orites, viridis et subcandidus, maculas habens; scies autem, si verus sit iste lapis: pone super turi- 15 bulum carbones igneos ardentes quam plurimos et superpone multa genera lapidum diversissimorum et istum inter eos, et dimitte, ut comburatur una hora. Deinde si hunc integrum et illaesum videris, habebis eum in tutamentum, et omnia pervincit omneque periculum et omnem timorem effugat. 20 — Est etiam tertium genus quasi ferrea lamina ex uno latere lenis, ex altero velut acutus. Habet virtutes maximas, nam regis in coitu concubinis, ut non deformes aut nanos filios

2. 3 autem in c deesse falso dicit Pitra; — 3 seditiosus C; — 4 sinistro brachio c; — 5 contempnit c; — 6 et 7 Orites ego ex Plinio et Marb., Ortiten C, Ortites p; — 7 nigerimus c; — 8 syderiten c; autem curando ego, autem curandi c, autem ad curandos p; — 11—13 Graecus Damigeronis textus servatus esse videtur in Lithicorum epitoma a τοῦτον πρὸς ἀποτροπήν usque ad κατετόλμων p. 146. — 12 impetus c; — 14 orites ego, ortiten c, ortites p; — 15. 16 turibulum ego, turribulum c, thuribulum p; — 17 genera ego, gñā c, grana p; — 18 dimicte c; — 21 est enim t. C; ferream laminam C; — 22 velud c; — 21—p. 177, 1 nulla lacunae signa in c; nam circumligatus regis concubinis facit ut nec conc. nec par. p mediis omissis. Caeterum v. 23 in coitu ego, in coitum c; — 23 deformes et filios ego, defors et filii c; nanos Ring, minus c.

procreent, circumligant regis concubinis hunc lapidem, ut nec concipiant nec pariant; tantum remedium sterilitatis natura genuit hunc lapidem. Cave autem, ne gravidae eum circumligent, cogit enim eam praeposterum eicere infantem. 5

XVII. Lapis Achates.

Achates vero lapis potentias habet optimas, sed qui similem habet colorem pelli leonis, valet ad scorpionis morsus; alligatus enim vel illinitus cum aqua statim tollit dolorem; tritus et vulneribus aspersus vel in potione cum vino 10 datus, viperarum sanat morsus. Portatus autem in tutamentum erit, et facundum et potentem et gratum et suadentem facit eum qui portat, sed et robustum; et colorem bonum facit et ad deum et ad homines amabilem.

4 praeposterum Ring, per rostrum c, quod om. p; — 6 et 7 Achaten c. — Ex Damigerone graeco sumpta sunt quae in libello Σωκράτους καὶ Διονυσίου περὶ λίθων adhuc inedito leguntur fol. 216, b codicis Vaticanani graeci nr. 578: Λίθος ἀχάτης· οἱ ἀχάται μεγίστας δυνάμεις ἔχουσιν· εἰσι δὲ ἔρμου. — ὁ δὲ ὁμόχρους λέοντος δορὰ ἰσχύοι. πρὸς τοὺς σκορπιόδηκτους προστεθεῖς (lege προσθεθεῖς). ἡ λειωθεῖς καὶ παραχρῖσθεις μεθύδατος. αὐτίκα γὰρ ἄπονον ποιεῖ τὸν πληγέντα. εὐθετος δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐχιόδηκτοις τριβεῖς καὶ ἐπιπασθεῖς τῷ δῆγματι ἡ καὶ μετὰ οἴνου ποτισθεῖς. φοροῦμενος δὲ ἐν τῷ δακτυλίῳ ποιεῖ τὸν φοροῦντα ἐμπροσθήγορον καὶ ἐδύμλον καὶ ἐδπεινῇ. καὶ δυνατὸν καὶ ἐν πᾶσιν περὶ χαρῇ. εὐρωστον τε καὶ εὐχρουν. τελεῖται δὲ οὕτως. λαβὼν βελόνην χαλκὸν γράφει ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦτο Ἰσῶν καὶ ὑπόθεσις εἰς τὸν δακτύλιον τὸν λίθον καὶ ἐντυπώσας φέρει. οὗτος δὲ ὁλοκίτρινος. Idem est lapis agapis de quo vide Vincentium Bellovacensem l. l. cap. XLII, ubi ex Damigerone latino haec: »Dyascorides. Agapis potentias habet maximas: qui colorem pelli leonis habet similem. ad morsum scorpionis valet etc. . . . dolorem tollit. tritus et vuln. asp. v. in pot. cum v. d. vip. san. mors.: portatus quoque facundum et amabilem gratum ac potentem facit«, ubi quae cum Damigerone graeco consentiunt vel contra C libri auctoritatem in textum induxi. — 7 quij quum p; — 8 colore pelle c; — 8. 9 morsum p; — 9. 10 post dolorem pergit cp: et viperarum morsus curat tritus verum supra vulnera sparsus et datus in potione cum vino sanat, ubi curat — sparsus in marg. scripta sunt in c.

XVIII. Lapis Odontolycius.

Odontolycii id est lupi dentes, prosperi sunt et utiles militibus et venatoribus et rapere aliquid volentibus et per aquam divinantibus aut per sensum divinalem, positus subtus fundo scyphi. Pro firmamento infantibus tutamen firmum 5 praebet. Apti sunt autem maxime furibus, qui aliena furari cupiunt.

XIX. Lapis Alectorius.

Alectorius vero lapis invenitur in ventriculis gallinaciorum, modo fabae, crystallina specie aut aquae limpidae. 10 Hunc lapidem qui portat, invictus erit ab omni homine, tamen a multis temptatus et probatus est. Nam gladiator aut pugnator habens eum in ore suo insuperatus permanebit et sine siti, et athletam et aurigam omnimodo vincit. Milo enim Crotoniensis hunc lapidem portans numquam est victus. 15 Praeterea multi alii per praelia eum habentes fortiter belligerabant et invicti permanebant. Et reges expulsi sunt a regno suo et receperunt dominationem, non solum suam, verum etiam alienam. Facit etiam securos et gratos et placentes gestantes eum. Praeterea circa venereas voluptates 20 reddit. Sed et mulieribus proderit portantibus quae volunt

1 Odontolycius ego, odontelycio (sic) c, Odontelycius p; — 2 Odontolycii ego, Odontelycio c, Odontelycius p; — 3 aut per sensum divinalem C; divinalem edidit p, qui praeterea aut per incensum coni.; fundus scisi c; — 6 autem] tandem p; furare c, fort. recte. — 8 De alectorio cfr. Vincent. Bellov. l. l. cap. XLIII: »Dyascorides. Alelectorius lapis in ventribus gallorum gallinaciorum invenitur; quem gladiator habens in ore: permanet invictus ac sine siti. Mulieribus quoque que volunt placere viris proderit quia portantes se probas ac speciosas reddit.« — 8 et 9 alectorio C; — 9 gallinaciorum c et Diasc., gallinaceorum p; — 10 cristallina c; — 12 tentatus p; nam ego, nam et Ring, nec cp; — 13 eum om. p; superatus p; — 14 exitum c, exitu p, siti ego ex Diasc. et Marb. — 15 contronense C; — 17 invictos c; — 18 recipuerunt C, fort. recte. — 20 lacunae signa ego posui et aliquid deesse animadvertit etiam Pitra; cfr. Marb.: »Hic circa Veneris facit incentiva vigentes«; — 21 reddit ego, reddidit cp; set c; eum ante qui (sic cp) add. p.

viris placere: communis enim lapis est. Gestatus quoque firmitatem in oratione praebet. Facit etiam portantem speciosum et magnanimum et probum et bonum, omnia proposita obtinentem fortibus tutamentis.

XX. Lapis Gagates.

5

Gagates vero lapis invenitur in flumine, quod appellatur Gagano. Est autem sublineo colore magisque longius. Habet autem virtutes magnas et optimas. Mulieribus autem si non fluxerint menstrua, si hunc lapidem conteres et pones super carbonem ardentem, deinde iubeas mulieri circumgredi, ut uterus eius vaporetur, et sic purgabitur et sine noxio et sine dolore. Si quis autem mancipia mercatur et vult scire, ut non sit ex eis caducus aut lunaticus, succende lapidem et si aliquis tale vitium habuerit, in ipso vitio cadet: tantam virtutem habet iste lapis. Omnem fraudem et ligamenta persolvit, et succensus omnes angues et viperas et serpentes effugit ex loco.

XXI. Lapis Medius.

Medius lapis niger est; tritus autem emittit croceum colorem. Multas bonas et malas potentias habet. Si quis

20

2 in orationem c; — 4 optin. c; — 5 et 6 Gagaten C; — 7 Gagano] ab aliis Gages vocatur. — 9 menstrua c; — 10. 11 ut ut. eius vap. om. p; — 14 vicio c; — 16 et viperas om. p, et viperis c, quod correxi; — 17 exfugat c. — Ex hoc capite cod. 8454: »Evax. Mancipia si vis emere hoc trito suffumiga et statim apparet si lunaticus fuerit.« — 18 et 19 Medus ego ex Diasc. et Marb., Medius cp. — De hoc autem lapide adi Vincentium Bellovacensem l. l. cap. LXXXV: »Dyascorides. Medus lapis in media inventus est: apud fluvium fasnî: unde et nomen accepit. Niger quidem est sed tritus colorem croceum emittit. Est autem duplicis potentie: bone s. et male. Nam et tritus in coctura medicinali [sic pro super coticulam med.] cum lacte mulieris: que semel puerum primo partu edidit: et unctus: albugines oculorum curat et omnem illorum dolorem. etiam si fuerit desperatus. podagricos etiam eodem morbo [lege modo] cum lacte ovis: que semel genuit masculinum sanat. verum si quis ex eo biberit, pulmonem evomet.« — 19 o ante croceum habet c.

gaudium comparat ad vindictam inimicorum aut latronum.....
ita homines debent tam ad bona quam in mala, si fortuna
tulerit, parati esse. Scies autem bene quidem agentes in lo-
cum impiorum non pervenire Hic ergo lapis tritus
super coticulam medicinalem cum lacte mulieris, quae semel 5
creavit in primo partu puerum, inunctus albuginem oculorum
curat, et omnem oculorum dolorem tollit; etiam si videre
desperatus fuerit, sanat. Praeterea podagricos eodem modo
cum lacte ovis tritus, quae semel genuit masculinum foetum,
ungis et sanatur. Et renes et anhelitus et interiores partes 10
sic curat. Hoc medicamentum maximum est et a multis pro-
batum. Praeparatum vero hoc medicamentum habebis in
vitreo vase vel argenteo et ieiunus perficies. Ad vindictam
vero lapidem supra coticulam teris et cum aqua dilue lapi-
dem et coticulam, et dabis cuivis, et lavet faciem et eccae- 15
cabitur. Si quis autem biberit ex eo pulmones evomet.
Oportet autem bibenti paululum dare, quod non satietur.
Hic lapis inventus est in Media, unde vocabulum habet. Na-
scitur vero in locis apud flumen Fasin.

XXII. Lapis Syrtius.

20

Syrtius vero lapis, qui et Sapphirus appellatur, inveni-

1 gladium Ring, recte, puto. — 2-4 quae hoc loco inter lacu-
nae signa posui, ex textu eiecit Pitra, qui addit: »Lacinia huc temere,
nescia unde, invecta, omissorum locum occupat. Suspicio non pauca ca-
pitis XXX ex hoc XXI detracta pessime esse, ab hisce verbis: Medium
vero nomine de Mediodon etc. Sed quum in Marbodo eadem re-
rum ratio aut confusio occurrit, nolui mutare quidquam.« — 2 in ma-
lam c; — 5 coticulam ego ex Marb.: »Namque super cotem mulieris
lacte solutus«, cuticulam C, craticulam p; qui c; — 8 desperatus c; po-
dracos c, podagros p, podagricos ego ex Diasc.; — 9 qui c; fetum p;
— 10 ungit p; sanat p; — 13 vaso c; perficiet C; — 14 coticulam ego
ex Marb.: »Et resolutus aquis cotis sibi fragmine mixto«, cuticulam
c, craticula p; — 15 coticulam ego, cuticulam c, craticulam p; — 15
excaec. p; — 17 quod ego, q c, quo p; — 19 Phasin p; — 20 syrtis c;
vv. 21 — p. 180, 3 ex Plinio interpolata esse iudicavit Pitra, collato Plin.
XXXVII 67, 182: »Syrtitides in litore Syrtium, iam quidem et Lucaniae,
inveniuntur e melleo colore croco refulgentes, intus autem stellas conti-
nent fulgidas«. — 21 Sapphirus c; inventus est p.

tur in extremis Libyae partibus circa Syrtes expulsus a mari per tempestates. Idem nascitur et in Apuliae regione apud Lucaniam.

Damigeron scribit:

Hic integer et potens vicisset omnem virtutem lapidum,⁵ qui maximas potentias habet et in primis tutamentis numeratur. Qui habet ergo hunc lapidem, armatus est adversus omnem fraudem, et omnibus maleficiis et apud insidias aliorum lapidum resistit. Huius tamen naturalis potentia esse divina dicitur. Si quis a rege vel praeposito mittitur in vinculum propter delicta vitae, et voluerit aliquis educere eum de vinculis, si fieri potest, tange capita vinculi, statimque rumpentur, et cum solutus fuerit, veni ad hostium et tange hoc cum lapide, et a semet ipso hostium aperitur, et vadat ubicumque voluerit, a nullo enim aspicietur. Est autem circa¹⁵ gratiam et amicitiam conciliandam optimus.

XXIII. Lapis Capnites.

Capnites lapis similis est crystallo, sed multum distat ab eo. Portantibus autem optimus est. In obsequio erga deum et homines cognitos facit. Facundum vero et formosum²⁰ facit gerentem se. Curat hydropicos circumligatus sinistro brachio. Utilis est autem ad formidines et minas amovendas. Nam qui habet eum, apud omnes gentes in gratiam venit et minas mitigat.

1. 2 a mare c, quod dubitanter defendit Ring. — 4 Amigeron C; — 5 Hic] vir C; vincisset C, vicisse coni. Ring, cum infinitivus perfecti pro infinitivo praesentis positus in lingua vulgari frequentissime reperiatur; — omnes virtutes p; — 8 apud] malim adversus, ad coni. Ring. — 10 quis agere vel C; mictitur c; — 11 delicta vitae Ring, delendam vitam p, delenda vita c; aliquid C; seducere c; — 13 quum p; solitus c; ostium p; — 14 ostium p; — 17 et 18 Capnites ego, Caphniten c, Caphnites p, Capnitis nunc apud Plinium editur N. H. XXXVII, 56, 151; — 18 crystallo c; — 20 faciendum C; — 21 ydropicos c; — 22 brachio c; autem om. p; — 22. 23 admovendas c; — 23 apud om. c; in gracia c; mitiget c.

XXIV. Lapis Optallius.

Optallius lapis circa oculos efficax est; nam qui gerit eum, numquam oculis laborabit. Aptus est autem et furibus, ut non teneantur: obscurat enim aspectum proximorum, ut non videant furantes. Hunc furones usi sunt gestare. 5

XXV. Lapis Obsyontes.

Obsyontes vero lapis, sicut maiores nostri aiunt, disparis virtutis videtur esse. Est enim optimus et magno opere adversus somnia incerta resistit, ut nullus alius lapis. Praeterea volentibus aliquid laedere subvenit. Si quis in eo scul- 10 pserit solem et lunam, et gestaverit eum consecratum bonam vitam exigit.

XXVI. Lapis Hieracites.

Hieracites lapis in primis numeratus et probatus est a magis. Est autem niger modice et idoneus. Habebis au- 15 tem sic eum: Ubi volueris aliquid praescire, lava os tuum cum melle optimo et pone sub lingua lapidem, et disces quid de te, aut quid sapiat vel cogitet aliquis, futura omnia. Sed impetrationibus maxime congruit; gestatus enim nemo tibi contradicit aliquid postulanti. Verum amatoria quoque et 20

1. 2 Optallius ego ex Marb., Optallion *cp.* Quem lapidem veterum *ὀπάλλιον* esse vulgo credunt; sed, si ex virtutibus ei attributis augurari licet, medii aevi scriptores de ophthalmio, optallio cogitavisse videntur. — 3 laboravit *c*; — 4 teneatur *c*; — 5 suerunt pro usi sunt coni. Ring; v. furentes *c*; — 6 et 7 Obsyonten *C*; Obsianum hunc lapidem esse putat Pitra. — 8 virtutis add. Ring, om. *cp*; videtur esse ego, uñ esse *c*, naturae est *p*; magnopere *p*; — 10. 11 sculserit *c*; — 13 et 14 Hieracites ego ex Pseudo-Dioscoride latino apud Arnoldum Saxonem de virtute universali cap. 8 p. 424 ed. Rose, ubi ierachites in codicibus traditur; — Geraciten *C*, Geracites *p*; — 17 dices *c*; — 18 de te [sit] aut *p*; aiit pro aut coni. Ring. — 18 futura omnia] »Forte ordo depravatur, et sic restituendum: aut futura omnia«. Pitra. — 19 nemo] ne *c*.

suasoria per necessitatem efficit super alios lapides. Alliga ergo tibi lapidem, et vadis ad pueros sive ad feminam, et non tibi contradicit. Quod si volueris scire, quia verus est iste lapis, sic cognoscere poteris: lacte et melle commixto circumfunde lapidem, et pones eum, et non sedebit ibi ⁵ musca, sic eam expellit. Nec putetur hoc ludibrium esse. Ex eadem mixtura circumfunde alterum lapidem qualem volueris, et videbis quanta multitudo muscarum circumvolvit. Super haec gratissimos facit gestantes et facundos ad omnes. 10

O imperator piissime, non credunt legentes veras esse potentias lapidum, quia non experiuntur. Omnia tamen dicta a nobis et scripta veniunt sanctificata.

XXVII. Lapis Carsydonius.

Carsydonius lapis sanctificatus et circumligatus aquati- ¹⁵ cos curat. Praeterea qui portaverit eum a pueritia, numquam mergitur, nec vexatur. Pulcrum quoque facit gestantem et fidelem et potentem et omnia perficientem. Sculptere oportet Martem armatum, aut virginem stolatam veste circumfusam tenentem laurum. Consecratus perpetua conse- ²⁰ cratione.

² confer quae ex Aetio II 30 ad hunc locum spectantia citavit Rose l. l. p 482 483: *Ὁ δὲ διογένης ἐν τῷ περὶ λίθων οὕτω φησίν. Ἰεραxίτης λίθος ὑπόχλωρος μὲν ἐστὶ καὶ πρὸς τὸ μέλαν ἐντετραμμένος, ἐπιρρασμένος χροιαῖς ἐτέραις ὡς ποικίλος εἶναι. — δύναμιν δὲ ἔχει ἀποξηραίνουσαν αἱμορροΐδας ἀπηρτημένος τοῦ δεξιοῦ μηροῦ τοῦ κάμνοντος. δοκιμασίαι δὲ ὅτι ἀληθῶς αὐτός ἐστι, ἔχων αὐτὸν μετὰ χειρὸς χρίου μέλιτι ταύτας, καὶ οὐ προσεγγίσουσί σοι τὸν λίθον φέροντι μῦθαι. — 6 hoc ego, hunc c, hanc p; — 8. 9 circumvolvitur c, quod reduxi suadente Ringio; circumvolvitur p; — 9—11 et — legentes in marg. habet c; versus 11—13 quasi interpolatos minoribus litteris excudendos curavit Pitra. — 13 scripta (sic) c, stricta coni. Pitra. — 14 Carsydonio c; hic lapis alibi non occurrit. — 15 Carsidonio c; — 17 mergetur c; neque p; pulchrum p; — 19 vestem c; consecratur p.*

XXVIII. Lapis Lychnites.

Lychnites lapis speciosus, colore subvitreo, mundo, adversus nyctalopam [id est adversus nocturnas aves, hoc est strigas, sive cananas] aptus collo est idoneus, persanat eos. Praeterea in lineo panno missus et in fronte ligatus fluxum sanguinis stringit. Sciет autem qui eum portat futura praedicere, et infirmos prohibet aliena loqui, et languores expellit. Circumlignatus nervos etiam et verrucas corporis sanat applicatus ea parte, ubi dolor est. Insuper si quis eum consecratum habuerit in domo quae incenditur, si casu contigerit, continuo exstinguitur incendium. Iste autem lapis Vulcanico est consecratus.

1 hic et in versu subsequente Lychnites ego scripsi, (Lithites *p*) praesertim codicis 8454 vestigia secutus. Sed imprimis dignus qui conferatur Arnoldus Saxo de virtutibus lapidum § 81 ed. Rose: »Zignites [quam formam litterarum quoque ordo tuetur] lapis est coloris vitrei. idem est quod evas [?]. gestatus collo valet contra nictalopam, et sanguinem stringit, et mentis alienationem depellit. et si tenetur ad incendium ignis, exstinguitur flamma eius.« Ex Damigerone graeco hausisse videtur Michael Psellus *περί λίθων δυνάμεων* pag. 22 ed. Bernard: *ὁ λυχνίτης; ἔστι δὲ νυκτάλωπος* [hoc corruptum] *ἀρτηθεὶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ῥεύματά τε ἐπέχει ὀφθαλμῶν ἐν λινῷ ῥάκει περιτιθεὶς τῷ μετώπῳ.* — Lathiten *C*; — 2 Lythiten *C*; subvetereo *c*. — Ad sequentia cfr. quae cod. 8454 ex Damigerone habet: »Lichniter speciosus colore subvitreo sed mundo adversus noctilepas i. e. nocturnas aves, i. e. strigas collo gestatus valet. Missus in lineo mundo et collo ligatus, sanguinem sistit. Qui autem eum gesserit futura praedicet; alienationes ab infirmis pellit. Insuper si quis eum consecratum habuerit et domus accendatur casu, continuo exstinguit (?) incendium.« — id est adversus — cananas uncis inclusi, cum nihil nisi malum interpretamentum sit vocabuli nyctalopas; etiam sequens persanat eos clare ostendit hic non de strigibus sed de hominibus agi, qui non nisi noctu videre possint. Caeterum nyctalopam ego ex Arnolde Saxone (*ὁ νυκτάλωψ* = *ἡ νυκταλωπία*), nictialapas (sic) *c*, nyctalapas *p*; cananas] »glossariis vox inaudita, forte deducenda a glossa barbara: *χάνειν*, perdere, *ἀπολλύνα* Pitra. — 4 ydoneus *c*; — 10 casu ego ex alia codicis 8454 versione, quam vide supra; cañ *c*, cauma *p*; — 11 exstinguit *p*.

XXIX. Lapis Topatozontes.

Topatozontes lapis tutamentum optimum est. Ad divinationes aquatiles aptissimum est. Quod si quis uvae marinae vinum biberit et insaniat, trito lapide super coticulam cum aqua da furioso bibere. Deinde apta ei lapidem circa 5 collum, et sanabitur. Sacrificantibus etiam propitiantibusque deo utile est. Suasionem enim habet secum et impetrationem et gratos facit gestantes. Sanctificatus perpetua consecratione.

XXX. Lapis Magnitis.

10

Magnitis lapis magnas virtutes habet. Plenus est spiritu, hoc est attrahit quod appositum ferrum et retinet. Invenit autem eum Colchis. Hoc dicunt usam in magica; Medium vero nomine de Mediodon, post quem quaerendus. Inde Medi qui per omnem horam eo usi sunt ex claritate duodecim signorum Huius lapidis potestatem vero omnes magi confirmaverunt, quasi maximas habentis potentias, et sic invenerunt, quemadmodum tentarent uxores suas de caritate erga se, an benivolentiam semper custodirent, et cognoverunt diligenter si ita fecissent. Dormiente uxore subtus caput posue- 20

1 Graecam Damigeronis de topazio narrationem supra edidi in Lithicorum epitoma p. 142, 143, ubi tamen etiam ex aliis auctoribus nonnulla admixta esse videntur. — Topatonte (sic) *C*; — 2 topatozonte *c*; — 2. 3 divinationes *c*; — 4 coticulam ego, cutic. *c*, cratic. *p*; — 6 propitiantibusq; *c*; — 12 adtrahit *c*; num est addendum ante ferrum? et om. *c*; — 13 usam ego ex Marb.: »Post illum fertur famosa venefica Circe Hoc in praestigiis magicis specialiter usa«, usum *cp*; — 14 Pt' $\bar{q}$ »qced' (sic) *c*, praeter quem quaerendus *p*, post quem quaerendus ego, »Medium vero nominant de mediodon pt' quod grece dicitur« coni. Ring, vix recte, cum Ededon (= Mediodon) a Marbodo magus dicatur, qui hoc lapide usus sit. Caeterum confer Pitrae notam ad cap. 21. — 15 ex claritatem ex *C*; — 16 nulla lacunae signa in *C*; hic lapis potestas vero (sic) *C*, Hinc lapidis potestas. Verum coni. Ring; magy *c*; — 17 habentis ego, habentes *c*, habentem *p*; — 18 charitate *p*; — 19 an] aut *c*; — 20 si ita fecissent om. *p*, lacunae signis positus. — 20 dormientis uxoris *p*; capud *c*.

runt latenter lapidem, et si quidem erat casta ab omni altero viro, sic ad maritum suum accedebat somnians volutabunda, et amplexabat eum tamquam impulsa per aliquem. Si autem altero viro coierat, tamquam vim alicuius spiritus odoris fedissimi lapis mittebat, ut de lecto in pavimento caderet. Concordiam secum quoque habet sicut non alius lapis. Multas enim mulieres cum rex ad ingressa maritis suis coegit reverti ad eos, et diligere matrimonium eorum. Sed etiam uxoribus maritos restituit. Hic lapis gratiosum et obsequentem facit portantem se et iocundum sermonem; advocatis certe magno opere subvenit, et apud populum concionantibus; persuasionem enim praebet et decorem et sermonem et facultatem et victoriam et exuperationem. Et ad sacrificia magorum aptissimum est, qui hunc lapidem habent; exaudit enim deus vota eorum; ideo sacrificantes et precantes gestant eum. Praeterea cum voluerint intimi, id est fu-

vv. 1—5 ab et si quidem usque ad mittebat om. *p*, ubi pro eo ut si erat adultera substitutum est. — 3 impulsam *c*; — 4 alic' sps *c*; — 5 mictibat *c*; in pavimento *p*; — 6 concordiam ego, concordia *cp*; — vv. 6—8 pro sicut non — matrimonium eorum pessime *p*: »quum rex per eum maritos cogit reverti ad mulieres«. — 7 ad ingressa corruptum est, an abingressas, quod esset relinquentes?; — 8 eos ego, eas *c*; »multas enim mulieres (cum adulteris) cum ire (= coire) adingressas (= incipientes) maritis suis coegit reverti adeo et diligere matrimonium eorum« coni. Ring, unde diligere (diliget *c*) recepi. — 9 marito *c*; post restituit lacunae signa posuit *p*; — vv. 9—14 Graecum textum vide supra in Lithicorum epitoma p. 144. 145. — 10 iocundum *p*; — 10. 11 advocatus *c*; — 11 et om. *p*, qui colon post subvenit, non post concionantibus posuit, et praeterea eis pro enim substituit. — 13 ad ante facult. add. *c*, »et sermonis adfabilitatem«, vel »et sermonem et adfabilitatem« (ἐν διὰ δυοῖν) coni. Ring; »et sermonis facilitatem« vel simile quid ego scribendum puto ex Damigerone graeco: καὶ λόγων εὐρετικός ἐστι. — exsuper. *p*; — 14 aptissimus *p*; punctum post est sustuli, et colon posui post habent, pro quo habet est in *p*; — 16 gestat *c*; quum *p*. — Ad sequentia confer, quae Vincent. Bellov. l. l. cap. XXI habet ex Pseudo-Dioscoride: »Diascorides: Magnes gignitur circa litus oceani: apud trogoditas magnas habens virtutes: et velut spiritum in attrahendo ferrum: fures intrantes domum ut preciosa deripiant: intra quatuor angulos domus carbones ardentes po-

res, secreta pretiosa diripere, intrant in alicuius domum; deinde inter quattuor angulos domus vel triclinii carbones ardentes ponunt, vel ignem ex bitumine, et superponunt minutatim praecisum lapidem et sic transferunt mentes et oculos eorum qui adsunt, ut timore continenter fugiant inde, 5 putantes ruere domum.

Nihil profanum est, rex orbis terrarum, ut iste lapis ad se adducat, animal et ferrum, attrahitque ferrum et rursum amovet. Si quidem pium est erga deum et iustum, perficiet et inutilia repellit. 10

XXXI. Lapis Lyngurium.

Lyngurium lapis optimum tutamentum est in domo, sed et praegnantibus et infantibus, ne timeant. Resistit autem et morbo regio portatus aut contritus cum vino et potatus.

XXXII. Lapis Daphnea.

15

Daphnea lapis facit ad lymphaticos et ad daemoniacos et ad defusionem sanguinis vel ad hydropicos.

nunt: et lapidem minute praecisum supermittunt: sicque mentes et oculos eorum qui assunt, avertunt: ut timore fugiant: putantes super se ruere domum. Habet autem vires purgatorias. et ob hoc ydropicis cum mulsa datus: grossitudinem deducit: et omnes humores per ventrem ministrat. Tritus etiam et superaspersus combusta sanat. — fures] »Iterum ad graeca ducitur ex insolenti synonymia, intimi enim sunt *ἱταμοί*, quae Duebneri opinio est. Pitra, sed »intimi [id est <adyti>] fures secr. pr. diripere» coni. Ring; — 1 intrat *c*; — 2 quatuor *p*; domui *c*, probante Ringio; sed domus apud Diasc. legitur. — 3 supponunt *p*, male, cfr. Marb.: »Et superaspergat magnetis fragmina prunis». — 5 timorem continentes *cp*, timore continentes (scil. se) Ring, timore continenter ego, timore etiam Diasc.; — putantes ego cum Diasc., putant *cp* et Ring; cfr. Marb.: »velut impediende ruina Defugient omnes». Versus 7—10 minoribus litteris excudendos curavit Pitra. — 7 ut] quod *p*; — 8 an adducit?; non post se add. *p*; — et ferr.] aut ferr. *p*; — 9 sic coni. Ring. quidem] quid *p*; perficit coni. Ring, deleto commate post iustum. — 11. 12 Lyngurium ego (cfr. *λγγούριον* et *λγγούριον* et lyngurium ap. Marb.) lyngurus *p*, lynguro *c*; — 14 et ante morbo om. *p*; — 15 et 16 daphnea ego ex Plinio XXXVII 157 daphnius *p*, daphnich (in v. 15), et danich (v. 16) *c*; — 16 limph. *c*.

XXXIII. Lapis Charcedonius.

Charcedonius lapis pertusus et obtectus ferro; qui eum portat, vincit causam.

XXXIV. Lapis Galactites.

Galactites lapis: hunc quidam vocant Anachiten, alteri 5 autem Leucographiten; alii Aegyptii Smaragdum, alii Galbaiten. Dicunt magi et Aegyptii Syneciten, continet enim in se omnia, quae destinaveris solus omnium lapidum. Sed Ostan-
nes, magister magorum omnium, appellavit eum super omnia vocabula Lethargum, quasi omnium oblivionem malo- 10 rum, facit enim et utilium negotiorum. Laudavit eum tamquam nullus alius tantas vires habet. Non enim ex auditu

1 et 2 charcedonio c; — 2 abtactus C; — 4 Galaciten c, Galacites Pitra, qui addit »fort. Galactites«; id recepi; — 5 Ex Damigerone graeco hausta esse putat Rose l. l. p. 480 quae apud Psellum *περί λίθων δυνάμεων* leguntur pag. 12 ed. Bernard.: *ὁ γαλακτίτης ἀπορρήτω βρούει γάλακτι, ἔνθεν γάρ αὐτῷ καὶ τοῦνομα· κατασπᾶ δὲ γάλα ταῖς γυναιξί· λήθην δὲ ἐργάζεται καὶ μνήμην τῶν κακῶν· [τῶν καλῶν coni. Bernard.] ἀντίθετος γάρ [δὲ coni. Bernard.] ἐστι καὶ θηρίων πληγαῖς περιπτὸς γεγονώς.* — 5 Galactites ego, Galaciten c, Galactites lapis om. p; quidem p. — Cfr. Plin. XXXVII 59, 162: »eandem leucogaeam et leucographitim appellant et synnephitim«, ubi ex antiquissimo codice Bambergensi ut reponatur synecitum, suadet Damigeronis nostri syneciten. Pro smaragdum autem (v 6) reponendum mihi videtur moroxum vel morochthum, cfr. Aetium II 16 *λευκογραφίς ἢ μόροξος* et Plinium XXXVII 63, 173 *Morochthos* colore porracea lacte sudat. — 7. 8 »continet enim in se somnia quad (= quaad = quoad, cfr. Jordan, Beiträge zur Geschichte der lat. Sprache p. 347) estimaveris solus omnium lapidum« coni. Ring, vix recte. Dicebatur enim lapis *συνεχίτης*, quia continet (*συνέχει*) in se omnia etc., quare punctum post Syneciten in comma mutavi. — 8 destin.] conicio desideraveris; — Ostanen ego ex Tatiano et Tertulliano, Ostanen c, Ostane p; — 10 lethargum ego, lytargum c, lithargum p; — 12 enim] etiam Pitra, qui praeterea facilitatem pro facit enim et coni., sed recte, ut videtur, Ring comma non post malorum sed post facit ponendum esse putat, sequens enim pro immo etiam dictum esse ratus. — 12 *h̄t* c, haberet p; — 12 ex auditum c; sed post magi add. p.

magi, ex scriptura mirati sunt et experti omni magica actione. Solum hunc lapidem efficacissimum omnium repertum et potentissimum extremis laudibus decoraverunt. Et ipse memoratus Galactites dicitur eo quod mulieribus lacte deficientibus facit abundare. Facies autem sic: iubetur mulieri ieiunare; deinde contritum lapidem dabis sibi cum mulsa, vel passo, vel aqua, et bibat sufficienter, et continuo habebit plurimum et optimum lac. Et si non voluerit bibere, accipe lanam ovis gravidae et facta acia pertunde lapidem, et ligabis circa collum eius, et sic fluit lac. Si oves deficiunt lacte, ut excutias lac, sic ages: lavata ovilia circumaspergis sale oriente sole. Habeas antea contritum lapidem tenuiter cum aqua, unde ovilia circumasperseris, et videbis eas abundare plurimo lacte. Et si scabie laborantibus hoc feceris, sanabis eas et fecundiores habebis. Lethargum vero dicitur propter hanc causam, quia praecedentia mala in oblivionem ducunt homines. Nam quicumque eum consecratum portat et, ut infra scriptum est, etiam offenderat regem, vel potentem, aut praepositum, aut parentem, aut dominum, in oblivionem

3 extr.] externe *C*; — 4 Galactites ego, Galaciten *c p*; dicit *p*; — habundare *c*; — 6 sibi] illi *p*. — Sequentia ex Aetio (II 17) qui ex graeco Damigerone hausisse videtur, illustrat Rose l. l. p. 484. 485: Γαλακτίτης· καὶ οὗτος παραπλησίον τῷ προειρημένῳ χροιάν ἔχων ὑπόχλωρον, γαλακτώδη χυλὸν ἀνίσκει. ἔστι δὲ σκληρότερος τῆς λευκογραφίδος κατὰ τὸ εἶδος, πολυγάλους [sic?] δὲ ποιεῖ τὰς γυναῖκας, ἐὰν λουσάμεναι πίνωσιν ἢ μεθ' ὕδατος ἢ μετὰ γλυκέος οἴνου τετριμμένον τὸν λίθον. μίγνυται δὲ καὶ ταῖς ὀφθαλμικαῖς δυνάμεσι. φασὶ δὲ αὐτὸν περιεπτόμενον τῷ τραχήλῳ ὀδοντιῶντων βρεφῶν ὀδόντων ἀταλαίπωρον ἔχουσιν παρασκευάζειν. — 9 acia *c*, hic et infra p. 190, 12, ubi immutatum reliquit Pitra, cum nostro loco acie edidisset, nescio quo sensu. cfr. Marb.: »Hunc ovis ex gravidae lana traducere filo Pertuso lapidem decet et circundare collo«. — 11 excutias *c*; — 11 circumaspargis *c*; oriente sole *p*; — 13 circumasparseris *c*; habundare *c*; — 15 lethargum ego, lytargum *c*, lithargum *p*; — 16 quia] quod *p*; — 16 ducit hominis perbene coni. Pitra, ducit homines coni. Ring, qui praecedentia mala vel nominativum (accusativum) absolutum vel accusativum a vocabulo oblivio pendentem (cfr. antiquum illud: »quid tibi hanc tactiost?«) esse putat. — 18 offenderat ego, ὀνδέατ (sic) *c*, offendat *p*.

eum adducit. Omnino autem auctorem gratiosum facit semper et peritum et facundum et efficacem et impetratorem et persuadentem omnibus hominibus et deo placabilem, et sacrificia quae fiunt deo gestatus excellenter apta sunt: propitiat enim viribus suis deo et benevolenter omnibus facit.⁵ Amplius etiam adversus invidiam et fascinum resistit; qui eum portat, numquam fascinabitur. Sed infantibus pueris aptus congruit, et non permittit eos macerari, si quando intimidaverit eos horrida mulier. Nam sicut non aliud tutamentum resistit. Idem dolorem liberat dentium laborantium circumligatus. Praeterea laetos et validos eos constituit. Quod si mulieri difficulter parienti acia facta de lana ovis fecundae, ligaveris circa dextrum femur, continenter pariet sine dolore. Nam oblivionem praebet omnium dolorum: ita resistit. Craterites autem dicitur, quoniam tenax est.¹⁵ Nam fortitudine et potentia in iudiciis et causis litigatores vincere facit: tantam magnitudinem habet iste lapis, et ne mireris, quod tanta nomina habet iste lapis.

XXXV. Lapis Berillus.

Berillus lapis: hic magnus lapis est; est lucidus, subserenus, clarus, similis oleo Apollinis. Sculpis in eo locu-

1 adducit ego, adduxit *cp* probante Ringio; omnino ego, omnium *c*, omni *p*; — 4 [quum] gestatur pro gestatus *p*, gratiis coni. Ring; propiciat *c*; — 5 benevolū *c*, an benevolentiam scribendum? »benevolutum« dubitanter coni. Ring; — 6 facinum *c*; — 8 permittit *c*; — 9 orrida *c*; — 10 idest *c*; — 16 fortitudinem *c*; potentiam *c*; ligatores *c*; — 18 mireris *c*; — 19 De berillo cfr. Vincent. Bellov. l. l. cap. XLVII: »Dyascorides. Berillus lapis lucidus est et clarus: oleo similis. sculpirur locusta marina ac sub geminis pedibus eius cornuta: ac sub gemma ponitur herba senina modico auro inclusa: gestata amorem coniugii facit. Aqua in qua missa est pota ad oculorum vicia valet et ad omnem valetudinem.« — 19 et 20 berillo *c*; — 20 Berillus lapis om. *p*; — 20. 21 subserinus *c*; — 21 cfr. alteram codicis 8454 versionem: »Sculpatur in eo locusta marina et sub eo cornicula, et sub genibus ponatur et habeat modicum aurum inclusum«. — Apollinis quod non habet Diasc. ex male iterato similis ortum esse videtur.

stam marinam et sub pedibus eius corniculam, et sub gemma ponis herbam sabinam, modico auro inclusam. Consecratus, gestatus, amorem coniungit et maiorem omnium facit. Praeterea facit hic lapis ad oculorum vitia et ad omnem va-
litudinem, si eum in aquam miseris et ipsam potui dederis. 5
Ructatus simul et suspiria et hepatis dolorem tollit.

XXXVI. Lapis Selenitis.

Selenitis lapis similis iaspidi notus. Fortis et gravis, lucidus, mirabilis, sanctus lapis. Simul enim cum luna crescit et decrescit splendor illius. Ad multa vero utilis est. Facit 10
ad amorem et causas. Facit et phtisicis languentibus alligatus luna crescente; vel cum ad contraria minuente luna gestatus mire facit.

XXXVII. Lapis Panchrodes.

Panchrodes lapis habet colorem omnem, purpureum, ru- 15
beum, nigrum, pallidum, roseum, viridem, omnes colores diversos. Habens eum mane, viridis bonus est. Facit autem ad victoriam: est enim invictus et sacer, id est sanctus.

1 corniculam *c*, probante Ringio; — 2 sabinam *c*, senina Diasc.; modico ego cum Diasc., modicum *cp*; consecratum *c*; — 3 coniungit et] fort. coniugii scribendum ex Diasc.; — 4 vitia *c*; — 6 Ructatus simul et suspiria ego ex Marb.: »Potaque ructatus simul et suspiria tollit Et cunctos hepatis fertur curare dolores«, rupto spiritu et suspirii *c*, rupto spirito suspirii *p*; et ante susp. om. *p*; epatis *c*; — 8 iaspidi *c*; — 9 simul, ut olim conieceram, *c*, similiter Pitra, qui ex *C* compendiis male intellectis similis affert; — 11 tycicis *c*; — 12 quum *p*; an etiam pro cum? — 14. 15 Panchrodes ego, ut sit altera vocabuli *πάγχρους* forma. Et est Panchrus apud Plinium XXXVII, 178; Panchtherus apud Marb. corrupte, Panchrodo *c*, Panchrodus *p*; — 17 viridis dubitanter ego, ut sit: »optimas vires autem habet Panchrodes viridis, praesertim vero mane«, vide *c*, deinde *p*, »Habens Eum mane (= quand il y a aurore) valide bonus est« coni. Ring, qui lapidem plurimorum colorum aurora, et ipsa varii coloris, apparente validissimum creditum esse vult; — bonum *c*; — 18 id est sanctus fort. delendum;

Sculpis in eo Latonam et Hippocraten et a retro acceptores tres; contra omnes magicas artes auxiliatur.

XXXVIII. Lapis Collurus.

Collurus lapis: hic similis est sapphiro; subalbidum habet colorem marinum. Aptus ad interpellationem regum et potentium. Uteris circa collum pertusum.

XXXIX. Lapis Trisutes.

Trisutes lapis similis est arcui caeli: hic fortis, gravis, habens in medio apicem tamquam albam tiaram. Hic magnus gestatus, impetratorius, facit ad causam sine iure datam. 10

XL. Lapis Melas.

Melas lapis habet in se stellas modicas. Dicitur etiam Syrtis. Causam dicenti benedictionem et impetrationem et victoriam facit, et ad omnem inquietudinem inimici, quarum et dampnorum, et maleficiorum et magicas inquinaciones et potionum et precum maiorum incantationem, et odium, et caetera mala ex corpore expellit. Est autem lapis consecratus. Minorante luna septima decima usque ad tricesimam uteris; crescente vero usque ad quintam decimam non uteris.

in eo] eius super *c*, an insuper scribendum?; Latonar *C*; Hippocraten *ego*, Ypocraten *c*, Hippocratem *p*; acceptores (sic) *c*, quod pro accipitres dictum esse vult Pitra.

3 et 4 Colluro *C*; an colurus scripsit? — 4 hic om. *p*; saphyro *c*; — 6 pertuso *p*; — 7 An Trichrus vel Tephritis? vel quod mihi maxime arridet triglites ex Psello *περί λίθ. δυνάμ.* p. 3 ed. Bernard.: *ἵνα τὰς ἀγνώστους ἡμῖν λίθους ἐάσω τὸν τε τριγλίτην καὶ τὸν τριόφθαλμον.* — 8 caeli *ego*, celi *c*, coeli *p*; — 9 albam tiaram Ring, albam et nigram *c*, album et nigrum *p*; — 10 magnus] an manu? testatus *c*; imperatorius *p*; — 12 Lapis Melas *p*; etiam] enim *c*; — 14 querellarum pro quarum coni. Ring. Equidem malim puncto post inimici posito, quorum (scil. inimicorum) et daemonum vel daemoniorum pro dampnorum scribere; — dampnorum *c*; — 15 et ante mag. om. *p*; inquinaciones *c*; — 19 quintam *ego*, quinta *c*, quartam *p*.

XXI. Lapis Gagatromanes.

Similis est colori capri, id est capriolae agrestis. Si quis hunc lapidem usus fuerit, utilis est. In historiis autem et ad inimicos, qui eum habuerit, fortis est. Hunc enim lapidem Hercules usus est, et cum eum deposuisset, victus est. 5

XLII. Lapis Phoenicites.

Similis phoenicio balano [id est dattilo]; subrubeus vero vel sanguineus, mirabilis lapis. In manu sinistra gestatus ad tristitiam et causas et actionem utilis est.

XLIII. Lapis Lyncis.

10

Secas in duas partes in mel et lac, deinde tollis et includis in annulo, et sic portabis, et ubicumque cum ipso ieris, cum gaudio et hilaritate quod volueris habebis.

XLIV. Lapis Narcissites.

Est viridis modice Martis signum habens. Hic tritus 15 odorem habet Narcissi herbae, floris magnifici. Hunc lapidem qui usus fuerit, omnia vincit.

XLV. Lapis Steatites.

Similis est adipibus leonis. Hic lucidior est colore leonis. Victor est enim, quicumque eum in sinistro brachio 20 usus fuerit.

1 gagatromeo c; — 2 caprii c; agresti c; — 3 historiis cp, an inquisitionibus? sed eodem fere sensu apud Commodianum carm. apol. v. 155 historiam dici monet Ring. — 4 habuerint p; — 5 quum p; eum om. p; — 6 feniciten c; — 7 fenico c; glossema: id est dattilo expulsum est a Pitra. — 10 lincis c; — 11 lacunae signa ego posui; — 12 anulo c; — 13 quod] quaecumque p; — 14 narcissite c; — 16 magnificus c; — 18 steatiten c; — 20 enim] autem? — brachio c.

Abel, Orphei Lithica.

XLVI. Lapis Camptine.

Hic ad impetrationem facit ad deum et ad homines et corpus hilare facit, et timorem maiorum seu furias compescit, et commendationes facit. Hydropicos curat in sinistro brachio alligatus. Hunc autem de quavis consecratione consecras. 5

XLVII. Lapis Chrysolithus.

Est spissus, lucidus, similis auro. Hic applicatus ad rasuram auri, levatus phylacterium est ad nocturnos timores. Pertusus et transiectus cum setis asininis et alligatus in sinistro brachio, omnia daemonia vincit. 10

XLVIII. Lapis Chrysolithus alter.

Chrysolithus lapis: Est enim super ipsos quasi turturis oculus. Est autem et cupidinis et amoris et iustitiae adiutor. Facit autem et bene susceptum et eloquentem et gratiosum et amabilem esse et amicabilem ab his qui eum vident. Om- 15 nem ingressum aperit; facit etiam ad indignationem oculorum.

1 Camptinem eundem esse credo atque Arnoldi Saxonis Kabraten: (§ 48 de virtutibus lapidum ed. Rose): »Kabrates lapis est similis cristallo, eloquentiam dat et honorem et gratiam, defendit a noxiis et ydropisim curat.« — 2 corpus hilarem C; cor hilare p; — 4 hydr. — allig. in marg. habet c; — 6 Chrysolithus ego (Crisolitus Arn.) Chrysolithico c, chrysolitheos p; — 8 phylacterium est ego, philaterii tutamentum est c ex manifesta interpretatione, — phylacterii tutamentum est p. Quod ego conieci, legisse videtur Marb.: Esse phylacterium fixus perhibetur in auro, contra nocturnos fortis tutela timores. — 9 asininis scripsi ex Ringii emendatione, cum ego aselli vel asini recipere voluissem ex Marb.: »Pertusus setis si traiciatur asellia, aseminis cp, in acus foramine coni. Pitra. — 10 brachio c; — 11 Chrysolithus ego, Chrysolitheo c, Chrysolitheos p; — 12 Chrysolithus ego, crisoliteo c, chrys. lap. om. p; — 12 subrussus pro super ipsos sine dubio corrupto coni. Ring; mihi locus lacunosus esse videtur; — quasi] quam (?) c; oculo C; — 14 et] ad C; susceptos C; eloquentes c; — 16 indignationem ex medicorum usu probat Ring, an indebilitationem scribendum?

XLIX. Lapis Apocheamus.

Apocheamus lapis maior est quam capri oculus, habens in se oblongum, album, non valde subcanum. Gestatus in manu sinistra facit ad viles iniurias.

L. Lapis Sardius.

5

Huius color apparet levis, sive maculosus; bonus portatus a mulieribus, amabilis est. Sculpis in eum vineam et hederam involutam.

1. 2 Apocheamus ego, Apocheamos *cp*; hic lapis aliunde nondum innotuit; — 2 caprii *c*; lacunam, cuius nullum in *C* vestigium, vocabulo apicem explevit Pitra; fort. recte. — 5 Sardius ego, quod vulgatum est huius lapidis nomen, — sardo *cp*.

Addenda et Corrigenda.

- p. 4, 7 i. Exegesi
 p. 5, 1 s. accuratissime
 p. 6 codicem A olim Federici Borromaei Cardinalis fuisse certiore
 me fecit Richardus Foerster, cuius humanitati maximam horum adden-
 dorum partem debeo.
 p. 7 De Demetrio Moschi nonnulla habet Sathas *νεοελληνική φιλολογία*
 p. 130, 131. — Δημητρίου Μόσχου τοῦ Λάκωνος τὸ καθ' Ἑλένην καὶ Ἀλέξαν-
 δρον in codice Vaticano graeco nr. 1403 (fol. 3) legimus Foerster et ego.
 p. 8 Codex M olim Federici Borromaei Cardinalis fuit.
 p. 9, 4 i. hinc
 p. 11, 20 s. imitatus
 p. 11 Perdrierii editionem et versionem a. 1612 Forolivii publici iuris
 factam Ravennae vidit Foerster.
 p. 13, 7 i. iubebat
 p. 17, 79 ἀλλά
 90 Ἥλιον
 p. 18, 100 ἔσπεσθαι habent codd. et edd.
 p. 19, 130 ἄρ'
 p. 20, 160 *τερπωλή, χλοερὸν τε*
 177 μάθης dubitanter coniecit Foerster.
 p. 22, 253 ἔης dubitanter coni. Foerster.
 p. 24, 295 ἔθειραι,
 300 ἐσθλῶ φημι
 p. 31, 532 φλοιὸς θ'
 p. 38, 764 scribendum est *κεχλωμένος*.
 p. 39 Moschi Scholion ad v. 1 ex M Foerster descripsit hoc: ὁ τῆς
Μαίας υἱὸς ἦλθε κομίζων δῶρον τοῦ τὰ κακὰ ἀποτρέποντος Διὸς προσ-
τάσσω μοι τοῦτο δοῦναι τοῖς θνητοῖς. ἐριούνιον δὲ τὸν Ἑρμῇ εἶπεν ὡς
μεγάλα ὠφελεῖν δυνάμενον. καὶ ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ ἔρι ἐπιτατικοῦ μορίου
καὶ τοῦ ὄνομα (vel ὀνίνημι?) τὸ (?) ὠφελῶ. In Scholio quod ibidem ex
PV edidi, βοήθειαν ἐν τοῖς recte habet V.
 p. 40 ad v. 14 ὀχ^z (corr. m. 1) ex V notavit Foerster.
 p. 41, 1 i. ἐπὶ πόα ex V notavit Foerster.
 p. 45, 9 s. idem ac minime significare

p. 48, 3 i. probatus
 p. 49, 8 i. *ἐταῖρε*
 p. 50, 8 apud Pausaniam *ὀρεῖται* futurum esse (cfr. *κῦδος ἔσσεται*)
 annotat Foerster.

p. 51, 6 s. *ἀλλάγηθαι*

15 s. Lehrs

20, 21 s. *πέλας*

9. 8 i. *τούτεστιν* ex V notavit G. Kinkel, qui V libri scholia in Foersteri Orphica edituri usum contulit, cuius collationem benigne mecum communicavit Foerster.

p. 53, 15 s. p. 36

p. 54, 8 s. *εἴπερ* *if* et

p. 56, 12 i. Diar. litter.

p. 56, 25 s. *αἷα* *A*, ita ut et accentus acutus et circumflexus et spiritus *ι* litterae superimpositi sint.

p. 58, 8 i. omnes.

p. 60, 23 s. *τοῦτο* pro *τούτω* V.

p. 61, 15 s. *φέρει* τὸ V.

14 i. *αὐτοῦ* pro *αὐτὸν* V.

p. 65, 18 s. Tyrwh.

p. 66, 15 s. *τὸν* monos.

p. 69, 1 s. probatus

p. 73, 12 Tzetzae scholion ex Bachmanni editione (p. 839, 30) descripsit Foerster: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λί[θου τοῦ καὶ] ὀρείτου φησὶν ὁ Ὅρφειος ἐν τ[οῖς] λαθικοῖς] ὥς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρ[ας γυναι]κῶν συνουσίας ἀγνεύσειε [καὶ κοινῶν] λοετρῶν, ἔτι δέ καὶ ἄ[γευστος] διαμείνειεν ἐμφύχου τρ[οφῆς] λούοι δὲ τὸν λίθον τοῦτο[ν καθαρῶ] καὶ ἀπορρύττω πηγῇ καὶ καλῶ[πτοι] καθαροῖς σπαργά[νοισι ὥσ]περ παιδίον, καὶ ἐπευχόμενος ἐν καθαρῶ κελλίῳ τινὶ ἀ[νάπτοι] κηροῦς ἢ λυχνίας, μετ' ἑ[πειτα] ἐρωτήσας, μάθοι παρ' α[ὐτοῦ] ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεογ[ιλοῦ] παιδαρίου, περὶ ὧν ἀ[κούειν θέλοι] πλήν, φησὶν, ὥς ἐάν τις δει[λῶν ἀπορ]ρίψῃ αὐτόν, μεγάλης [παρὰ θεῶν] ἐπιτεύξεται βλάβης· [εἰ δὲ γεν]ναίως καὶ τληκαρόδως τις αὐτοῦ κατακούσειε, λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν προσπελάσας αὐτόν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἴδοι ἂν ὥσπερ ἀπνεκρούμενον.*

p. 74, 13 *καθαροῖς* in textum recipiendum esse videtur, cum non solum Tzetzes, verum etiam Epitomator (p. 146, 9, 10 ed. meae) *καθαροῖς* pro *μαλακοῖς* legisse videatur.

p. 75, 21 ff. scholion a Bachmanno restitutum supra edidi.

p. 79, 14 i. casui

p. 82, 19 s. marg., *λήσεται*

p. 87, 10 ὅπ' *αἴθρην* codd. et edd.

p. 99, 2 i. *ἐρίσειεν*

p. 108, 2 τόν περ ἔχοντες etiam in V scriptum esse me certiore
reddidit Ioannes Veludo Bibliothecae Marcianae praefectus illustrissimus.

p. 119, 2 i. ἔοις

p. 146, 6 coniicio δια μέσου, cfr. v. 19.

24 κατὰ μέσον coniecit Foerster.

p. 147, 10 γυναιχῶν vel γυναικείας coni. Foerster.

p. 148, 20 πολέμων recte coni. Foerster.

p. 150, 7. 8 ἀρούρας coni. Foerster.

p. 161, 7 allophilis *cp*, correxī.

9 coniicio: conflagretur.

p. 166, 5 i. Ianio.

p. 170, 3 s. resistit enim coni. Foerster.

p. 172, 10 coniicio: et sanabitur, cfr. p. 175, 2.

p. 173, 10 coniicio: ictus, cfr. v. 13 et p. 170, 2.

p. 176, 12, coniicio: repellit

22 coniicio: ex altero vero acutus.

p. 178, 4, 5 pro subtus fundo videtur legendum subtus fundum,
cfr. p. 185, 20 subtus caput.

p. 191, 11 corrige phthisicis.

Aus dem Verlage von S. Calvary & Co. in Berlin.

Archestrati Syracusii sive Gelensis quae feruntur apud Athenaeum reliquiae. Recognovit W. Ribbek. 4. eleg. geh. 1 M. 20 Pf.

Aristotelis de Melisso, Xenophane et Gorgia disputationes cum Eleaticorum philosophorum fragmentis et Ocelli Lucani, qui fertur, de universi natura libello conjunctim edidit, recensuit, interpretatus est F. G. A. Mullachius. eleg. broch. 2 M. 50 Pf.

Babrii fabulae jambicae CXXIII a Minoide Mena in monte Atho nuper repertae. Ex recensione J. F. Boissonadii passim re-ficta cum brevi adnotatione critica ediderunt J. C. Orellius et J. G. Baiterus 1 M.

Bentley, R., dissertation upon the letters of Phalaris and other critical works with introduction and notes by W. Wagner. 8 M.

Bybilakis, E., neugriechisches Leben, verglichen mit dem alt-griechischen zur Erläuterung beider. eleg. broch. 1 M. 50 Pf.

Democriti Abderitae operum fragmenta ed. F. G. A. Mulla-chius. eleg. geh. 6 M.

Erotemata grammatica ex arte Dionysiaca oriunda. Maximam partem nunc primum edidit P. Egenolff. 4. geh. 1 M. 60 Pf.

Eudemi Rhodii Peripatetici fragmenta quae supersunt coll. L. Spengel. gr. 8. Pracht-Ausgabe auf Schweizer Velinpapier in Leinwandband 14 M.

— dasselbe Werk in gewöhnlicher Ausstattung. geh. . . 3 M.

Friedlein, G., de Heronis quae feruntur definitionibus. 4. geh. 1 M. 20 Pf.

Joannes Pediasimus Geometrie zum erstenmale herausgegeben und erläutert von J. Friedlein. 4. mit 2 Taf. geh. 1 M. 60 Pf.

Joannis Alexandrini commentarius in Nicomachi Gerasini in-troductionem arithmetica primus edidit R. Hoche. 3 Theile. 4. geh. 3 M.

Leonardi Chiensis de Lesbo a Turcis capta epistola Pio pa-pae II. missa ex codice MS. Ticinensi primus edidit C. Hopf. 60 Pf.

Aus dem Verlage von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Archestrati Syracusii sive Gelensis quae feruntur apud Athenaeum reliquiae.** Recognovit W. Ribbek. 4. eleg. geh. 1 M. 20 Pf.
- Aristotelis de Melisso, Xenophane et Gorgia disputationes cum Eleaticorum philosophorum fragmentis et Ocelli Lucani, qui fertur, de universi natura libello conjunctim edidit, recensuit, interpretatus est F. G. A. Mullachius.** eleg. broch. 2 M. 50 Pf.
- Babrii fabulae jambicae CXXIII a Minoide Mena in monte Atho nuper repertae.** Ex recensione J. F. Boissonadii passim re-ficta cum brevi adnotatione critica ediderunt J. C. Orellius et J. G. Baiterus 1 M.
- Bentley, R., dissertation upon the letters of Phalaris and other critical works with introduction and notes by W. Wagner.** 8 M.
- Bybilakis, E., neugriechisches Leben, verglichen mit dem alt-griechischen zur Erläuterung beider.** eleg. broch. 1 M. 50 Pf.
- Democriti Abderitae operum fragmenta** ed. F. G. A. Mulla-chius. eleg. geh. 6 M.
- Erotemata grammatica ex arte Dionysiaca oriunda.** Maximam partem nunc primum edidit P. Egenolff. 4. geh. 1 M. 60 Pf.
- Eudemi Rhodii Peripatetici fragmenta quae supersunt coll. L. Spengel.** gr. 8. Pracht-Ausgabe auf Schweizer Velinpapier in Leinwandband 14 M.
- dasselbe Werk in gewöhnlicher Ausstattung. geh. . . 3 M.
- Friedlein, G., de Heronis quae feruntur definitionibus.** 4. geh. 1 M. 20 Pf.
- Joannes Pediasimus Geometrie** zum erstenmale herausgegeben und erläutert von J. Friedlein. 4. mit 2 Taf. geh. 1 M. 60 Pf.
- Joannis Alexandrini commentarius in Nicomachi Gerasini in-troductionem arithmetica** primus edidit R. Hoche. 3 Theile. 4. geh. 3 M.
- Leonardi Chiensis de Lesbo a Turcis capta epistola** Pio pa-pae II. missa ex codice MS. Ticinensi primus edidit C. Hopf. 60 Pf.

- Longini** quae supersunt graece aucta et emendata Ruhnkenii
dissertationem de vita et scriptis Longini, notulas, indices, alia
additamenta disposuit et concinnavit A. E. Egger. Adjecta est
appendix excerpta e Longini rhetoricis hactenus inedita con-
tinens 1 M. 50 Pf.
- Manaraki, A.**, Neugriechischer Parnass oder Sammlung der
ausgezeichneteren Werke der neueren Dichter Griechenlands.
6 Hefte 6 M.
- Nicolai, A.**, über Entstehung und Wesen des griechischen Ro-
mans. Neue Auflage. geh. 1 M. 60 Pf.
- Phaedri Epicurei de natura deorum fragmentum** edidit, illu-
stravit Ch. Petersen. 4. 1 M. 20 Pf.
- Philostrati, Flavii, de arte gymnastica libellus.** Recognovit,
latine reddidit, illustravit C. H. Volckmar 2 M.
- Planudes, Maximus**, traduction grecque (en vers) de la conso-
lation de la philosophie de Boëce, publiée pour la première
fois dans son entrée par E. A. Bétant. Lex. 8. eleg. geh. 4 M.
- Plotini de virtutibus et adversus gnosticos libellos specimen**
editionis novae opp. Plotinianorum ed. A. Kirchhoff. . 2 M.
- Rangabé, A. R.**, précis d'une histoire de la littérature néo-
hellénique. 2 Bde. eleg. geh. 8 M.
- Scholiorum Theocriteorum pars inedita quam ad codicis Gene-
vensis fidem edidit J. Adert.** eleg. geh. 1 M. 50 Pf.
- Strehlke, W.**, de commentario anonymo in Aristotelis librum
de anima libros conscripto. eleg. geh. 1 M. 50 Pf.
- Theognidis Megarensis reliquiae.** In novum ordinem disposuit,
commentationem criticam ed notas adjecit F. Th. Welcker.
cart. 4 M.
- Treu, M.**, der sogenannte Lamprias-catalog der Plutarchschriften.
4. eleg. geh. 1 M. 20 Pf.
- Veterum de elementis placita exhibuit J. G. H. Swollen-
grebel.** Lex. 8. eleg. geh. 3 M.